PARLAMENT DE CATALUNYA

Paraules

del President Ernest Benach i Pascual

Recull d'intervencions
de la VII legislatura

Testimonis
Parlamentaris, 27

PARLAMENT DE CATALUNYA

Paraules

del President Ernest Benach i Pascual

Recull d'intervencions
de la VII legislatura

Primera edició

© 2007 Parlament de Catalunya
© de les fotografies: Parlament de Catalunya

Disseny i realització: TriasQuodDesign
Impressió: Nova Era, S.A.

Imatges portades premsa, els arxius de:
L'Avui, El Periódico de Catalunya, El País, El Punt i La Vanguardia.

Tiratge: 1.500 exemplars

Tots els dret reservats.
Prohibida la reproducció total o parcial
sense l'autorització deguda

Dipòsit legal: B-44715-2007

Contingut

Discurs de constitució del Parlament	15
Discurs al Parlament Basc	21
XVII Premi <<Solidaritat>> de l'Institut de Drets Humans de Catalunya	25
Seminari d'alernativitat penal en processos de pau	29
Acte commemoratiu amb motiu del Dia Internacional de la Dona Treballadora	33
Catalunya i Espanya: nació, estat i sobirania	39
Presentació del recull de ponències del Seminari <<Aigua: font de vida, font de pau>>	49
Discurs amb motiu de la visita oficial d'una delegació del Parlament de Catalunya a la Cambra dels Representants del Marroc	53
IV Jornades de l'Opinió Catalana: <<El paper del Parlament en la redacció del nou Estatut>>	57
Conferència sobre la reforma de l'Estatut en el curs d'Estiu de la Universitat de Cantàbria	65
La nació del segle XXI	81
Presentació de l'Associació Catalana d'Executius, Directius i Empresaris	93
Conferència sobre els vint-i-cinc anys dels ajuntaments democràtics	103
El paper de les regions en l'Europa del s. XXI	113
El diàleg amb el Parlament Europeu	123
Nomenament com a president de la Conferència d'Assemblees Legislatives Regionals Europees (CALRE)	127
Discurs del 25è aniversari del referèndum d'aprovació de l'Estatut del 1979	133
Cloenda de la lectura del Tirant Lo Blanc	137
Inauguració de la plaça del Roure de Gernika	141
Homenatge als paralímpics d'Atenes-2004	145

Acte d'homenatge a l'exili català a Mèxic 149
Commemoració del setge de Cambrils 157
Conferència amb motiu del primer any de legislatura: <<Temps de canvis>> 163
Glossa de Nadal 181
Commemoració del Dia Oficial de la Memòria de l'Holocaust
i per la Prevenció dels Crims contra la Humanitat 189
III Trobada de Casals Catalans 193
Acte de lliurament dels II Premis de Periodisme Esportiu de Catalunya 199
Acte d'homenatge als soldats enterrats a la fossa militar de Manresa 205
Intervenció en el Ple commemoratiu dels 25 anys del Parlament 209
Cloenda de la Jornada La Qualitat de la Informació en els Processos Electorals 215
XXVIII edició dels Jocs Florals de Torroja del Priorat 219
Cimera de les Regions i Ciutats d'Europa 225
Commemoració del 75è aniversari del Casal Català de Brussel·les 231
Hèsta d'Aran 235
Sopar homenatge a Francesc Ferrer i Gironès 239
El Parlamento catalán como parlamento abierto 245
Cloenda de la Universitat Catalana d'Estiu 259
Acte inaugural de la setmana de Catalunya a l'Expo-2005 d'Aichi 269
Homenatge als valencians del 1714 273
Inauguració del monument a Lluís Companys 277
Cloenda de l'assemblea plenària de la CALRE 281
Inauguració de la X Setmana de la Ciència 285
L'Estatut: una aposta democràtica i moderna 289
Presentació del Pla nacional de joventut 2005 301
Sessió Inaugural de la 5a Conferència de Presidents de Parlaments Euromediterranis 307
Conferencia "Contexto político y social ante la tramitación"
del proyecto de nuevo Estatuto de autonomía de Catalunya 313
Acte d'Inauguració del monument El racó de la memòria en record a les víctimes de la sida 325
Cloenda de la 55a edició de la Nit de Santa Llúcia - Nit de les Lletres Catalanes 329
Inauguració de l'Exposició del Parlament a Vic 333
Commemoració dels 300 anys de la Guerra de Successió 339
Territori i Globalització 345
Acte commemoratiu del 25è aniversari dels Xiquets de Reus 357
Intervenció al Senat de Califòrnia 365
Lliurament dels Premis de Periodisme Esportiu de Catalunya 369
Xerrada a l'IES Ernest Lluch: <<L'Estatut i els joves>> 375
Medalla d'Honor a Adolfo Pérez Esquivel 383
Homenatge nacional als mestres de la República 389
Cloenda del I Congrés del Món Rural 393
Conferència <<Reflexions sobre el projecte de nou Estatut i el seu referèndum>> 399
Lliurament del Premi Agustí Juandó i Royo 409
Celebració dels vint anys del programa 135 escons 415
Acte institucional del 75è aniversari de la República 419
Conferència en el Consell Regional del Vèneto: <<El Federalismo Fiscal>> 425
El valor de la participació 435
Commemoració dels fets del 2 de setembre de 1642 445
La Nova Catalunya 449
Cloenda del Dia Mundial de la Salut Mental del 2006 461
Paraules de cloenda del període de sessions de la VII legislatura 467

Prefaci

La representació institucional en forma d'audiències, actes públics, conferències i visites al territori és una activitat central dins les funcions del president del Parlament de Catalunya, per mitjà de la qual es pot incidir en el contacte entre la realitat de la cambra legislativa i les catalanes i els catalans d'arreu del país.

Aquest llibre recull una selecció representativa de les més de cinc-centes intervencions, discursos i conferències pronunciats pel M.H. President del Parlament, Ernest Benach i Pascual, al llarg dels gairebé tres anys de la VII legislatura, i la seva lectura permet seguir-ne l'evolució i comprovar com, tot i mantenir un peu en l'actualitat del moment, intenta anar més enllà, amb sentit de país i de futur.

El conjunt d'intervencions es presenta ordenat cronològicament, exceptuant un cas: el discurs de cloenda del darrer període de sessions, que pel seu to i el seu contingut ha estat situat al final del recull, tot trencant l'ordre natural.

Així mateix, i amb l'objectiu de reforçar aquesta voluntat d'aproximar la realitat parlamentària al dia a dia de la societat, cada discurs és precedit per la portada d'algun dels diaris d'àmbit nacional del nostre país editats en paper. Amb aquesta novetat respecte a la resta de volums de la col·lecció es pretén, doncs, aconseguir una millor contextualització de les paraules del president en relació amb l'actualitat del país.

Discurs de constitució del Parlament

Palau del Parlament, 5 de desembre de 2003

◀ DETENIDO SUSPER, EL ETARRA HUIDO EN BAYONA • PÁGINA 18 ▶

www.lavanguardia.es

LA VANGUARDIA

VIERNES, 5 DE DICIEMBRE DE 2003 / N.º 43.858 Fundada en 1881 por don Carlos y don Bartolomé Godó 1 euro (con DVD, 6,95 € + vale)

JOSÉ MARÍA ALÓS/ESQUIAR

POSTAL DE LA MOLINA. La estación de esquí de La Molina (Cerdanya) ofrecía ayer por la mañana este espléndido aspecto, al igual que las instalaciones que este fin de semana recibirán a millares de visitantes

El puente llega con nieve y soleado

▶ *Las estaciones de esquí serán las protagonistas del largo fin de semana* • **VIVIR**

El carnet por puntos ahorra vidas en Italia y Francia

PÁGINA 29

PSC y CiU se ven cerca del Govern

● Optimismo de Duran que asegura negociar ya las conselleries de un hipotético gobierno con ERC

● Los socialistas afirman que han dado un gran paso adelante al pactar sobre la financiación

● El republicano Benach será elegido presidente del Parlament con los votos de PSC y CiU

BARCELONA. – Equidistancia hasta el final. Después de tres semanas de negociaciones, los dirigentes de CiU y PSC creen, cada uno por su lado, que están más cerca que nunca de cerrar un acuerdo con ERC para el futuro Govern de la Generalitat. La delegación de Esquerra se reunió ayer por la mañana con el PSC y por la tarde con CiU, y la conclusión de los dos principales partidos es que los mayores escollos ya están superados. El líder de ERC, Josep Lluís Carod-Rovira, tampoco ayudó a disipar dudas al reunirse primero con Pasqual Maragall y después con Jordi Pujol. ERC sigue deshojando la margarita. Lo que es casi seguro es que hoy su diputado Ernest Benach será elegido presidente del Parlament. PÁGS. 13 A 16

PEDRO MADUEÑO

RIVALIDAD SANA. Joan Laporta y Florentino Pérez protagonizaron ayer en "La Vanguardia" un debate cara a cara marcado por un gran "fair-play". PÁGINAS 56 A 58

CARA *a* CARA

JOAN LAPORTA

"El problema del equipo ya está detectado"

FLORENTINO PÉREZ

"Me da miedo un Barça herido en su orgullo"

Esto ya no es lo que era

QUIM MONZÓ

Molt honorable senyor president, honorables conselleres i consellers, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, digníssimes autoritats, senyores i senyors, vull començar amb unes belles paraules del qui fou president d'aquest Parlament en el moment de prendre possessió. Deia Lluís Companys: «Senyors diputats, constituït com declara des d'ara d'una manera definitiva el Parlament de Catalunya, si alguna vegada he sentit el pes de la meva insuficiència és en aquests moments en què acabeu de conferir-me aquesta altíssima representació». Belles paraules de modèstia i humilitat que faig meves en aquest moment històric.

En primer lloc, doncs, en nom de tots, i totes, els membres de la Mesa i en el meu propi, vull agrair-los la confiança que han dipositat en nosaltres per governar aquest Parlament en aquesta setena legislatura. I tinguin ben present que farem tots els esforços perquè la nostra feina sigui eficaç, útil i valorada per tots vostès. Aquesta presidència els vol garantir, com totes les presidències anteriors, que els diputats i les diputades de cada un dels grups veuran en tot moment les seves intervencions degudament emparades.

És un honor i un orgull per a algú que estima el seu país poder representar-lo en la institució que ens és pròpia i que té, a més, el privilegi de ser un dels parlaments bressol de la democràcia i més antics de tot el món. Un parlament que al llarg de la seva història ha viscut moments d'esplendor i d'altres d'extrema dificultat, però que, tanmateix, ha fet de l'ús de la paraula i de la raó els seus elements inconfusibles de servei al nostre poble. És per això que em comprometo, des de la il·lusió i la convicció –també des de l'entusiasme–, a servir amb humilitat i dedicació aquesta cambra i a respectar-ne la pluralitat, que avui és el principal missatge que ens ha donat la societat catalana, alhora que un valor molt important.

Quan entres a la sala de la Mesa hi ha dues coses que et criden l'atenció. L'una, un quadre de Joan Miró, un dels nostres artistes més universals, presidint l'espai. L'altra, els retrats de tots els presidents que ha tingut el nostre Parlament, gent que ha viscut algunes de les pàgines més brillants de la nostra història, però també de les més dramàtiques, i el primer de tots, precisament, el molt honorable Lluís Companys i Jové. Just demà farà setanta-un anys, el 6 de desembre de 1932, que es constituïa el Parlament de Catalunya. Amb l'elecció de Companys culminava formalment l'itinerari llarg, difícil i apassionant que el poble de Catalunya, guiat per persones i formacions polítiques diverses, recorria d'ençà l'11 de setembre de 1714 a la recerca de l'exercici de l'autogovern i del poder polític, a la recerca de la pròpia llibertat.

Permetin-me que faci una referència també als meus antecessors contemporanis. Tots ells formen part de la història d'aquesta casa i tots ells han marcat moments molt importants, per motius diversos, per a aquest Parlament: Heribert Barrera, per a mi, com vostès poden comprendre, un exemple i un autèntic referent; els admirats Miquel Coll i Alentorn i Joaquim Xicoy; Joan Reventós, de quin tant vaig aprendre en poder compartir uns anys amb ell, sota la seva presidència, en aquesta Mesa, per a qui avui, a més a més, voldria tenir un record molt especial; i finalment, si ell m'ho permet, l'amic i el mestre –i agafin tots els matisos positius que té la paraula mestre, que en té molts– Joan Rigol, amb qui he tingut l'honor i el privilegi de treballar colze a colze durant aquests darrers quatre anys. Sé molt bé, com poca gent segurament, la impressionant tasca que el president Rigol ha fet per aquest Parlament i estic segur que els

135 diputats i diputades que ho vam ser en la darrera legislatura el tenim en la més alta consideració i estima per la gran tasca que va fer, però, sobretot, per la seva qualitat humana. President Rigol, en nom de tots, moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La política catalana enceta una nova etapa en molts aspectes, però, sobretot, en un de fonamental: la maduresa d'una societat i d'unes institucions que han assumit amb responsabilitat i compromís el relleu d'una generació que ha estat clau en la recuperació de la democràcia i de les nostres institucions, una etapa difícil en molts moments, però que sens dubte ens ha permès avançar i conservar el principal valor de la nostra societat: la cohesió social. És a dir, una nació, un poble on tots i totes volem i hem de tenir drets i deures, on tots i totes hem fet de la convivència i la pau el valor més preuat.

Aquesta cambra renova el cinquanta per cent dels seus diputats i diputades i la mitjana d'edat ha baixat. I, sincerament, no sé si això és important o no ho és. En qualsevol cas és una realitat que no sols passa aquí al Parlament, passa també a la nostra societat. És curiós constatar com, amb el pas del temps, el que era un handicap i un problema per ocupar llocs de responsabilitat, la joventut, ha esdevingut un valor. Doncs bé, aquesta presidència vol fer d'aquest valor un estil, una manera de ser, una manera de fer i d'entendre el servei públic. Amb tot el respecte, admiració i reconeixement cap a les generacions que han obert solc, que han fet camí, que han marcat el rumb, ens arriben nous temps, nous reptes. Ara, senyores diputades, senyors diputats, comencem a construir de nou aquest vell país.

Estic segur de parlar en nom de tota la Mesa quan ens plantegem com un dels reptes més urgents el de donar dinamisme al Parlament i apropar-lo a la ciutadania. Sóc diputat des del 1992 i, certament, un dels temes de què més he sentit parlar ha estat la reforma del nostre Reglament. Senyores i senyors diputats, tenim molta feina i no hi ha cap argument, ni un, que faci allargar per més temps aquesta reforma. És per al bé del seu bon treball, del nostre bon govern. Encoratjo, doncs, els grups parlamentaris a fer d'aquesta qüestió una prioritat urgent; és una eina a què no podem renunciar.

És en aquest sentit que també caldrà continuar la tasca realitzada d'adequació dels espais d'aquest Palau. Millorarem encara més les condicions de treball dels diputats i les diputades, millorarem també les condicions de treball dels treballadors i les treballadores del Parlament, dels excel·lents professionals que té aquesta casa.

Un país que progressa és un país que creu en les seves institucions. Per això continua sent molt important aprofundir en conceptes ara per ara fonamentals, com la participació ciutadana i la modernitat. En aquest sentit, la sensibilitat demostrada en l'anterior legislatura per obrir aquesta casa a la societat civil amb la constitució de comissions mixtes de diputats i experts no parlamentaris és una línia que cal potenciar i seguir, i –per què no?– explorar-ne de noves. La participació ciutadana segurament és un dels grans reptes que tenim a l'hora de plantejar com s'ha de fer política en el segle XXI. I perquè hi hagi una bona participació, sens dubte cal que hi hagi una bona informació, una informació veraç, crítica, creïble, independent. El final de la sisena legislatura ens va portar el Canal Parlament gràcies als bons oficis del president Rigol, del vicepresident Clotas, a més del personal tècnic de la casa, i gràcies també a la complicitat indis-

Els membres de la Mesa elegits en el ple constitutiu de la VII legislatura.

pensable de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En aquesta legislatura, doncs, tenim un repte molt importat al davant, posar-lo en marxa amb l'activitat parlamentària ja represa, consolidar-lo i, per tant, portar el Parlament de Catalunya i l'activitat que vostès fan aquí i fora d'aquí a les cases dels nostres conciutadans i conciutadanes i, si pot ser, al menjador de totes –ho repeteixo, de totes– les llars del país. Apropar, doncs, la política a la gent i motivar-ne la participació; com a complement al Canal Parlament tenim molts projectes vinculats a les noves tecnologies a través d'Internet i altres mitjans, que ens han de permetre, d'una banda, millorar el seu treball i donar-los el màxim de facilitats i, de l'altra, afavorir al màxim la informació i la participació.

Una altra de les grans novetats de l'anterior legislatura que hem de completar en aquesta és la relació del nostre Parlament amb el Parlament Europeu. En el moment que Europa s'està consolidant com el nostre referent polític és molt important que trobem els camins adequats per ser-hi presents. I a hores d'ara el Parlament ja té un camí traçat, un camí que no ha estat gens fàcil, per cert. No el podem desaprofitar de cap de les maneres. Serà, lògicament, un altre dels grans objectius, juntament amb intentar consolidar les relacions amb la resta de parlaments de l'antiga Corona d'Aragó i dels convenis de col·laboració signats amb els parlaments nacionals de Flandes, Escòcia i el Quebec, com vostès saben, nacions sense Estat com la nostra.

Com ja deuen haver deduït, aquesta serà una legislatura de grans decisions. En som tots conscients. I és també una legislatura on el pluralisme i la diversitat s'han expressat com mai en la composició de la cambra. És, per tant, del tot necessari que ens plantegem molt seriosament i que donem prioritat a la consolidació de la nostra manera

de fer política. De vegades, des d'una certa incomprensió, s'ha volgut menystenir la política catalana pel fet de ser -deien, diuen- poc agressiva. El famós «oasi català» no ha estat sempre entès com calia. Doncs bé, reivindico en aquest moment solemne la necessitat de fer política amb passió, amb convicció, amb la màxima dedicació i coherència, però reivindico també, i amb tota la convicció del món, la paraula i el diàleg com les principals eines de treball en la nostra relació política. Quan els polítics catalans hem sabut anar junts, hem sabut treballar plegats, hem sabut sumar esforços, com a poble hem avançat i molt, i, a més a més, de manera progressiva. Avui això és indispensable, els reptes immediats de futur ens ho reclamen: tot un grapat de lleis molt importants per a la nostra democràcia, però que també ens han de permetre millorar essencialment la qualitat de vida dels nostres conciutadans i conciutadanes.

Acabo les meves paraules amb una darrera reflexió. Senyores diputades, senyors diputats, vostès poden escriure una de les pàgines més brillants de la història de Catalunya. El salt que podem fer en la millora del nostre autogovern pot ser realment històric.

Imagino el futur del nostre país i sóc optimista. Iniciem, probablement, un camí sense retorn, un camí cap a un nou país, on una societat integrada i integradora serà l'autèntica protagonista; un camí cap a la nació plena, on tots i totes tindrem els mateixos drets i els mateixos deures, i on la justícia, la tolerància i la solidaritat seran les realitats del dia a dia. En definitiva, un camí cap a un gran poble lliure, amb homes i dones feliços i lliures.

Senyores i senyors diputats, vostès poden començar a escriure el guió de la utopia; els encoratjo a assumir-ne la responsabilitat. Amb tota la solemnitat que el moment reclama, declaro constituït el Parlament de Catalunya en aquesta setena legislatura.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. I permetin-me acabar tal com ho va fer el molt honorable Heribert Barrera l'any 1980: Visca Catalunya lliure!

(Crits de «Visca!»)

Els convido a cantar el nostre himne nacional.

(La cambra, dempeus, canta Els segadors.)

(Forts aplaudiments.)

S'aixeca la sessió.

Discurs al Parlament Basc

Vitòria, 12 de gener de 2004

EL PAIS

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA

LUNES 26 DE ENERO DE 2004
Año XXIX. Número 9.735

www.elpais.es

EDICIÓN CATALUÑA
Precio: 1 euro

Zapatero reta a Rajoy a celebrar un debate cara a cara

El PP rechaza el duelo porque dice que la Junta Electoral prohíbe enfrentamientos a dos

El candidato socialista a presidente del Gobierno, José Luis Rodríguez Zapatero, retó ayer a su adversario Mariano Rajoy a un cara a cara: "En democracia no se interpela de lejos, sino de cerca. Así que... vamos a un debate". Desde 1993, cuando el entonces presidente Felipe González debatió en dos cadenas de televisión con José María Aznar, no se enfrentan los candidatos al Gobierno de la nación. Es el Partido Popular el que pone obstáculos, desde aquella fecha, a la celebración de debates con los candidatos socialistas.

El PP, a través de su portavoz Rafael Hernando, reaccionó ayer a la propuesta de Zapatero con nuevas evasivas: "La Junta Electoral ha dicho en reiteradas ocasiones que tienen derecho a participar en los debates todas las fuerzas con representación parlamentaria. Lo que ha hecho que en la práctica vayan todas. En las últimas elecciones europeas negociamos con el propio Rodríguez Zapatero, que llevaba entonces la campaña con Rosa Díez, intentamos organizar un debate cara a cara con nuestra candidata, Loyola de Palacio, y al final tuvimos que hacerlo entre todos porque los demás se quejaron".

Mariano Rajoy señaló hace sólo 11 meses en unas jornadas sobre "Periodismo en campaña": "Soy partidario de hacer debates. Es verdad que luego se empieza con debates a siete, ocho, pero al final los debates de verdad son los debates a dos".

Hernando no quiso opinar sobre la posibilidad de celebrar un debate entre Rajoy y Zapatero en alguna de las cadenas privadas de televisión: "Tanto en las elecciones europeas como en las últimas madrileñas, los dos grandes partidos hablamos de celebrar un debate en la televisión pública". En ese momento, Televisión Española se escudó en la Junta Electoral y solicitó a este organismo que estableciera los criterios para la emisión de los debates y determinara qué partidos debían participar. **Página 13**

OCHO AÑOS DE AZNAR

Del diálogo al enfrentamiento

EL PAÍS inicia una serie de artículos sobre el Gobierno de Aznar. Hoy se analiza el diálogo y la concertación que marcó la primera legislatura y el enfrentamiento de la segunda. **Páginas 15 y 16**

El Gobierno quiere responsabilizar a los directivos de las cuentas de las empresas **Página 56**

LOS PADRES de alumnos piden que los colegios abran más horas
EDUCACIÓN **Páginas 27 a 31**

EL VENDEDOR del solar de la cárcel del Bages dirige una sociedad pública creada para luchar contra la especulación
CATALUÑA **Página 1**

DEPORTES

El Barça gana en Sevilla (0-1) y Osasuna, en Valencia **Páginas 39 a 55**

EL PAIS AVENTURAS

'Los viajes de Gulliver'

EL PAÍS ofrece hoy, por sólo 1 euro, *Los viajes de Gulliver*, de Jonathan Swift. Mañana, martes, *El libro de la selva*, de Rudyard Kipling.

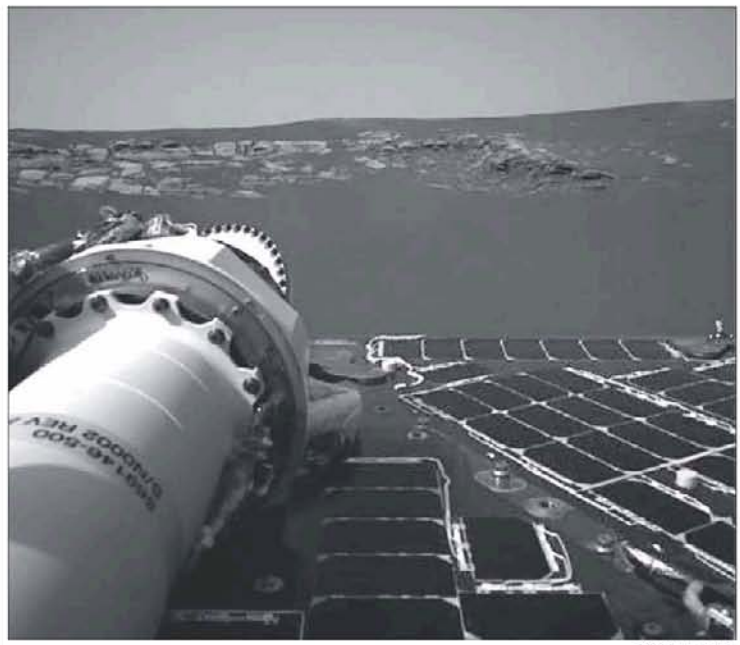

ASSOCIATED PRESS

El robot 'Opportunity' llega a la otra cara de Marte

El robot todoterreno estadounidense *Opportunity* aterrizó en la madrugada de ayer, sin fallo alguno, en la cara contraria de Marte a la que se encuentra su gemelo *Spirit* desde el pasado 3 de enero. A 190 millones de kilómetros de la Tierra, el *Opportunity* recogió sus *airbags*, abrió los pétalos del módulo, preparó sus cámaras y envió a la Tierra las primeras fotografías de una inmensa planicie de color rojo oscuro. La novedad es la imagen de una pared de rocas desnudas de Marte. **Página 24**

EE UU acepta negociar con la ONU y los chiíes la transición política de Irak

El candidato demócrata Kerry acusa a Bush de engaños sobre la guerra

EE UU acepta poner sobre la mesa de negociaciones su plan de transición política para Irak, diseñado el pasado noviembre. El presidente George W. Bush está dispuesto a dar protagonismo a la ONU para que supervise y legitime el proceso, a ceder terreno a los países que han sido marginados hasta ahora, a cambiar el sistema electoral y a modificar sus planes para la redacción de una Constitución. La nueva iniciativa de la Administración de Bush busca ganarse el apoyo de la ONU y baraja incluso la posibilidad de convocar elecciones parciales para dar satisfacción a la mayoría chií.

El único punto que Washington ha dejado claro, que es innegociable en sus contactos de la última semana con Naciones Unidas, es la fecha para la devolución parcial de la soberanía a los iraquíes, el próximo 30 de junio. La intención es que el final del proceso coincida con el momento clave de la campaña electoral en EE UU.

Ayer, el senador y candidato demócrata John Kerry, favorito en las primarias de New Hampshire, acusó a Bush de "engaños" para justificar la guerra. **Páginas 2 y 3**

El etarra que asesinó a su padre es ahora su vecino

A los 13 años, Salvador Ulayar vio cómo un terrorista de ETA se plantaba frente a su padre y lo mataba de cinco disparos. Siendo aún un adolescente, descubrió la fotografía del asesino colgada del balcón del Ayuntamiento de Etxarri Aranaz (Navarra). Ya a los 30, cuando creía que todo aquello había sido un mal sueño, se enteró de que el verdugo de su padre acababa de salir de la cárcel, que lo habían nombrado hijo predilecto y que había pateado y amenazado de muerte a su hermano José Ignacio.

Ahora, a los 38 años, Salvador ha vuelto al pueblo para honrar a su padre en el 25º aniversario de su asesinato. "Algunas ventanas seguían cerradas", cuenta, "y en algunas paredes estaba pintada la serpiente de ETA, pero también es verdad que hoy, a diferencia de entonces, muchos vecinos se han sacudido el miedo y han venido a abrazarnos". **Página 22**

Konica

IMPRESORA + FOTOCOPIADORA + FAX
ESCÁNER + BLANCO Y NEGRO + COLOR

CREAMOS TODOS LOS DOCUMENTOS DE SU OFICINA

902 23 99 74 www.konica.es

Es un honor participar de este encuentro entre los parlamentos de dos pueblos, el vasco y el catalán, no solo paralelos en su historia y en sus reivindicaciones, sino también enlazados a través de la solidaridad mutua. Ambos heredamos una tradición parlamentaria nacida en la época medieval; y a lo largo del siglo XX, caminamos políticamente unidos mediante iniciativas como el movimiento galeusca, el cual tuvo su traslación política e institucional –cabe recordar que el Gobierno vasco en el exilio se instaló en Barcelona entre 1937 y 1939– y aún hoy pervive en el terreno cultural.

Quiero expresar en primer lugar mi reconocimiento a la tarea llevada a cabo a lo largo de estos años en el Parlamento Vasco por parte del presidente Atutxa, quien ha expresado recientemente su deseo de retirarse de la vida política al finalizar la presente legislatura.

Su interés y sus logros en el acercamiento del Parlamento a la ciudadanía, así como en la introducción de las nuevas tecnologías en la actividad parlamentaria como instrumento de inmediatez y proximidad, han constituido un valioso ejemplo para el resto de cámaras parlamentarias, y, en concreto, para nuestro Parlamento.

Asímismo, pese a las difíciles coyunturas a las que se ha visto enfrentado, ha tratado siempre de mantener el Parlamento como el espacio propio que define su propia etimología: «lugar para hablar».

El Parlamento de Cataluña, una vez más, no ha querido mantenerse ajeno a la situación vivida en los últimos tiempos en el Parlamento Vasco. Hace siete meses, concretamente el pasado 27 de junio, el Parlamento de Cataluña manifestó en una declaración de su Junta de Portavoces lo siguiente:

– Su preocupación por la situación en el País Vasco, agravada por el conflicto entre el Parlamento Vasco y algunas instituciones del Estado.

– Que desde las instituciones debe impulsarse el diálogo necesario y, en caso de conflicto, deben emprenderse los mecanismos de arbitraje establecidos por el ordenamiento legal vigente.

– Que la crispación provocada por las amenazas de utilizar medidas excepcionales de carácter legal puede conducir a la deslegitimación del edificio institucional autonómico, construido con dificultades como fruto del pacto constituyente.

Y se pronunció a favor del respeto a la voluntad de la ciudadanía libremente expresada en las urnas, a los derechos históricos de los pueblos y a la autonomía de las cámaras parlamentarias.

Con ello expresamos el reconocimiento de la autonomía del poder legislativo, el respeto a sus reglamentos, en cuanto elementos imprescindibles para el correcto funcionamiento del sistema democrático. Como bien señalaba Montesquieu, la separación de poderes es necesaria con el fin de «evitar la tentación de que se hagan leyes tiránicas para ejecutarlas del mismo modo», pues ello supondría la negación de las libertades.

El mismo Montesquieu, personaje que recorrió, estudió y vivió los diferentes regímenes políticos europeos de su tiempo, recalcó la necesidad de «mantener la armonía entre la autoridad del poder y la libertad». Sus conclusiones al respecto fueron adoptadas por todas las democracias occidentales que desde entonces tuvieron lugar. Resulta por

tanto hoy plenamente aceptado que la libertad de los individuos y la libertad de los pueblos deben constituir en todo momento una referencia permanente en el ejercicio del poder.

Libertad, equilibrio de poderes. Aspectos tan importantes para el buen funcionamiento de una democracia como lo son también, por ejemplo, el imprescindible diálogo entre partes en conflicto o la veracidad y el rigor en la información que se transmite a la ciudadanía desde la esfera política.

Estamos, pues, hoy aquí en representación del Parlamento de Cataluña. Un Parlamento nuevo en cuanto a su composición y determinación de objetivos.

Un Parlamento que pretende abanderar el parlamentarismo del siglo XXI mediante la renovación de sus mecanismos procedimentales y la apertura a la participación ciudadana. Las nuevas tecnologías están transformando nuestras sociedades y, en consecuencia, intentamos adaptar los sistemas de información y representatividad parlamentaria al nuevo entorno, a las nuevas demandas de nuestros conciudadanos y conciudadanas.

En ese sentido, siguiendo un camino ya iniciado en anteriores legislaturas, tratamos de establecer nuevas vías de comunicación interactiva a través de Internet, con la finalidad de poner en contacto el territorio y la ciudadanía con la institución que representamos, y aportar así mayor dinamismo, cercanía e inmediatez a la acción del poder legislativo.

También por ello, paralelamente, estamos impulsando un canal televisivo propio, el Canal Parlament, para hacer llegar a los ciudadanos información inmediata, veraz, crítica e independiente al respecto de la actividad desarrollada por los diputados y diputadas.

Un Parlamento de Cataluña que ha adquirido –por herencia y por voluntad propia– el compromiso de defender el diálogo, la convivencia, la libertad y los derechos de la ciudadanía.

Un Parlamento que ha elegido un nuevo Gobierno, en el que el diálogo y la convivencia, por la pluralidad de su composición, sobresalen como requisito para el ejercicio de sus funciones y para su propia pervivencia.

Un Parlamento que repetidamente ha defendido el derecho a la vida de las personas y los pueblos, ha expresado un contundente rechazo al uso de la violencia y ha recordado que la vía del diálogo –y no la de la agresión– es la única que puede resolver los conflictos que se nos plantean.

Diálogo, conversación, sin renunciar a las convicciones políticas de cada cual. Y respeto a las opiniones de los otros, pues siempre somos «otros» para alguien.

Venimos, pues, en representación de un Parlamento que mantiene sus puertas abiertas a la colaboración de nuestras respectivas instituciones, como símbolo del diálogo y de la colaboración entre la ciudadanía del País Vasco y la de Cataluña, a las que respectivamente representamos.

Moltes gràcies. Eskerrik asko.

Discurs amb motiu del XVII Premi «Solidaritat» de l'Institut de Drets Humans de Catalunya

Palau del Parlament, 24 de febrer de 2004

◀ PANASONIC RECHAZA NUEVAS INVERSIONES EN GIRONA • PÁG. 53 ▶

www.lavanguardia.es

LA VANGUARDIA

MARTES, 24 DE FEBRERO DE 2004 / N.º 43.937 Fundada en 1881 por don Carlos y don Bartolomé Godó 1 euro (con Interiores, 3 €)

Catalunya tiene déficit de médicos especialistas

▶ *Sanitat alerta de la falta de pediatras, ginecólogos y oftalmólogos, entre otros*

▶ *La consellera Geli dice que la ley de Extranjería impide que se cubran plazas*

▶ *Algunos servicios como los de maternidad están colapsados* • *página 24*

Comienza con gran tensión en La Haya el juicio sobre el muro israelí

LA HAYA. – La Corte Internacional de La Haya comenzó ayer, en un clima de gran tensión, las sesiones del juicio –no vinculante– sobre el muro que el Gobierno de Israel construye en Cisjordania. Para los palestinos, dicho muro enmascara un nuevo intento de anexionar territorios. Para el Ejecutivo de Israel, que no ha comparecido como parte, es un medio eficaz para atajar los estragos del terrorismo suicida. **PÁGINAS 3 Y 4**

Hacer historia o pasar a la historia

Por SAMUEL HADAS

WALTER ASTRADA / AP

HAITÍ BAJA A LOS INFIERNOS. Haití, el país más pobre del continente americano, está bajando a los infiernos. Los rebeldes –una amalgama de facciones, en la que no faltan ex militares golpistas y delincuentes– estrechaban anoche el cerco sobre la capital, Puerto Príncipe. **PÁG. 8**

Pujol acusa a Carod de sacar rédito electoral de la crisis

● "Piensas que el perjuicio que obtienes es inferior al beneficio electoral que sacas"

BARCELONA. – Jordi Pujol envió ayer una carta pública a Josep Lluís Carod-Rovira en la que le recrimina su actuación en la polémica con ETA y asegura que ERC y PP se benefician mutuamente. **PÁGINA 13**

ENTREVISTA

JOSEP BARGALLÓ, CONSELLER EN CAP

RICARD MARQUINA

"La Catalunya que dibuja Carod es la que yo quiero"

PÁGINA 12

El PSOE pide que Valdecasas dimita por afirmar que pactó con asesinos

● La ministra se disculpa y dice que tuvo un lapsus pero Esquerra se querellará

BARCELONA. – La ministra de Administraciones Públicas, Julia García-Valdecasas, afirmó ayer que el PSOE "ha pactado en Catalunya con asesinos e irá con asesinos en la misma candidatura al Senado". **PÁG. 15**

Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, excel·lentíssim síndic de greuges, amigues, amics de l'Institut de Drets Humans, senyores i senyors, encara que sigui reiteratiu i pugui semblar fins i tot una mica tòpic, voldria proclamar amb tota la solemnitat que, com a president del Parlament, és per a mi un honor i una gran satisfacció acollir aquest acte de lliurament del premi Solidaritat que atorga l'Institut de Drets Humans de Catalunya a persones o a entitats que treballen a favor dels més necessitats i defensen els drets humans.

El nostre vol ser un Parlament obert a la ciutadania i a la societat civil, i actes com el d'avui permeten fer realitat aquest objectiu. Vull agrair a l'Institut de Drets Humans la seva tasca, molt més enllà d'aquest premi, que no és poc; un premi que és per ell mateix una eina útil que ens recorda que la nostra societat es manté amatent als problemes i a les mancances en la garantia dels drets humans i també que a Catalunya encara queda molta feina a fer en aquest àmbit.

Històricament, els catalans i les catalanes hem compartit plenament la defensa dels valors de la nostra vida col·lectiva, exemplificada especialment en la Declaració universal dels drets humans, amb la qual el Parlament de Catalunya ha manifestat repetidament i reiteradament el seu compromís. Però les paraules institucionals requereixen ser traslladades a la vida quotidiana. Això és el que mira de fer dia a dia molta gent al nostre país i el que, tal com avui destaquem, fa en Jordi Petit des de fa més de vint-i-cinc anys.

En Jordi Lozano González, en Jordi Petit, és, sens dubte, un referent per la seva tasca, dedicació constant i lluita a favor de la igualtat. És un símbol de la defensa dels drets de gais i lesbianes, col·lectiu que avui rep també a través d'ell un reconeixement per tots aquests anys de recerca de la normalització d'un fet que, per si mateix, és absolutament normal, com és el de l'homosexualitat.

Catalunya encara ha d'eixamplar les llibertats personals i els drets civils i, en el cas concret de gais i lesbianes, bisexuals i transsexuals, ha d'incidir en el canvi cap a actituds socials positives respecte a aquestes formes de relació, d'efecte i de sexe. Les mancances encara són moltes. No oblidem que la visió social d'estranyesa respecte a les homosexualitats és la causa d'un terç dels suïcidis entre adolescents i de la transmissió sexual de la sida entre els joves gais.

Redreçar aquesta situació exigeix, doncs, que actuem amb celeritat. Apunto tres eixos sobre aquesta qüestió: llibertat per lluitar per l'autoestima que dóna la llibertat enfront de l'homofòbia; igualtat per a tots els nuclis de solidaritat i afecte familiars –gais i lesbianes inclosos, evidentment– en tot el dret civil català –matrimoni, adopció, successions i benestar social–; valoració de totes les opcions sexuals que ens puguin apropar a la felicitat, sobre la base de la dignitat humana.

En Jordi Petit és també un referent per a la recerca d'aquesta normalitat que reivindiquem i la igualtat de drets de les persones que pateixen una malaltia com la sida, que tant mal ha fet i, desgraciadament, continua fent al nostre món. Com ell bé ens recorda, encara resta molt per fer si volem gaudir de la igualtat social que totes les persones mereixem. El camp dels drets civils és segurament força simbòlic, però on cal fer més via, l'espai on podem decidir el futur de la nostra societat, és també en el camp de

l'educació, És allí on es posen les bases d'una Catalunya tolerant o intolerant, oberta o tancada; és allí on s'aprèn a construir murs o a enderrocar-los i a viure la vida com un gran espai obert. En definitiva, aprendre que la diferència també és un valor, i aconseguir-ho a partir del respecte per la diferència, naturalment.

Esperem, doncs, que l'acte que celebrem avui aquí, pel que té d'altaveu i de recordatori de les realitats del nostre país, per la seva funció d'altaveu en l'opinió pública, esdevingui útil en l'avenç dels drets humans i civils a Catalunya.

Avui també es reconeix, a través de la menció especial Mitjans de Comunicació, la tasca del periodista marroquí Ali Lmrabet. La seva lluita per la llibertat d'expressió al seu país, que en els moments més difícils va rebre del suport i la solidaritat de la societat catalana, és també un símbol de la lluita que arreu del món porten a terme silenciosament tantes i tantes persones a favor de la llibertat d'expressió, un dret que el nostre poble, malauradament, també va veure impossibilitat al llarg de molts anys de dictadura i que ens fa sentir, d'alguna manera, propers a Ali Lmrabet.

El seu premi, doncs, és també un premi per a totes les persones que a casa nostra ens han obert els ulls perquè puguem veure la situació que ell patia i ens hi puguem apropar, a ell i als que com ell eren presos per haver expressat la seva opinió. Persones que amb la seva insistència han aconseguit l'alliberament de tantes altres, que han aconseguit no sols recordar-nos les mancances en drets humans existents arreu del món, sinó, sobretot, ensenyar-nos que es poden fer coses, que ens en podem sortir, que si ens hi posem tots podem arreglar moltes de les injustícies d'aquest món. I si podem millorar el món, què no podem fer a casa nostra?

Senyor Jordi Petit, senyor Ali Lmrabet, per a aquesta casa és un veritable honor tenir-los avui aquí. Sàpiguen –i aquesta és una opinió personal– que de totes les sales que tenim al Parlament aquesta on som ara segurament és una de les que té una llum més bonica. Hi ha moments que no saps ben bé si la llum del parc de la Ciutadella s'ha traslladat aquí dintre. Avui, però, la llum la hi posen vostès dos, per la convicció dels seus ideals, per la seva trajectòria i per les seves actituds vitals.

Vull donar-los les gràcies, doncs, per la seva presència, I també vull donar les gràcies a l'escultor Jaume de Córdoba per l'obra creada i cedida com a guardó del premi Solidaritat d'aquest any.

Moltes gràcies i molt bona tarda.

Seminari d'alternativitat penal en processos de pau

Palau del Parlament, 27 de febrer de 2004

AVUI

DIVENDRES, 27 DE FEBRER DEL 2004 ANY XXIX · N. 9491 · 1 EURO

PÀGINES 11-24

La campanya més crispada

La crispació dialèctica dels líders polítics marca la recta final de les generals del 14-M

PP i PSOE enceten els mítings amb desqualificacions i crides a la maduresa dels electors

MONTILLA ■ Demana a l'electorat català que voti socialista, perquè "cada vot al PSC serà un vot per enviar a l'oposició Rajoy i Aznar"

DURAN ■ Anuncia que CiU endurirà les condicions per a un acord a Madrid i renuncia explícitament a entrar en un govern socialista o del PP

CAROD ■ Presenta ERC com a "motor de canvi" a l'Estat i reivindica alhora ser "l'únic factor de canvi real de la societat catalana"

NADAL ■ Recorda que el PP vol doblar el fons de reserva per garantir les pensions, que passarien de 12.000 a 24.000 milions la pròxima legislatura

HERRERA ■ Insisteix en les propostes apologistes d'ICV-EUiA, que pretén ampliar l'Estat de benestar i aprofundir en la democràcia

SANTI CARDUS

12 Aguantant el xàfec. La pluja, el fred i els crits d'un parell de joves ultres. Les cinc mil persones que omplien la plaça de Sant Jaume van aguantar impertèrrits els cinc minuts de silenci contra ETA en una concentració convocada pels partits catalans, excepte el PP, i els sindicats. El president de la Generalitat i el del Parlament encapçalaven la representació de les formacions que secundaven la convocatòria i a la qual es van sumar nombroses formacions de la resta de l'Estat.

LA LIMUSINA

Quim Aranda	Lluís Bou	Iu Forn	Francesc Puigpelat	Enric Vila
MR.es abans de MR	Tai-txi	"Doncs no, ningú m'ha insultat"	Carod, Goethe i l'amor	Iniciativa i els pirates
pàgina 15	pàgina 17	pàgina 19	pàgina 21	pàgina 22

Vol vendre el seu pis al comptat?
sasi
es posa en marxa
93 306 76 00
www.sasi.es

Excel·lentíssima senyora ambaixadora de Colòmbia, excel·lentíssim senyor ambaixador de Bèlgica, senyors cònsols, director de l'Escola de Cultura de Pau, senyor secretari d'Afers Exteriors de la Generalitat, senyores, senyors, bon dia a tothom.

Vull expressar, en primer lloc, la satisfacció enorme que tenim pel fet d'acollir al Parlament de Catalunya aquest Seminari internacional «Experiències d'alternativitat penal en processos de pau», organitzat per l'Escola de Cultura de Pau, a qui des d'aquí vull agrair, sincerament, el fet de pensar en la idoneïtat del Parlament per a la seva realització.

És objectiu manifest de la cambra, del nostre Parlament, obrir-se i apropar-se a la societat, restar en contacte amb la realitat dels fets, el pensament i el debat que es produeix al nostre país. El d'avui, doncs, és un pas més en aquesta direcció, i desitgem que se sentin ben acollits en aquest espai i en aquesta casa, que també és la seva. Precisament el significat etimològic de *parlament* és «lloc per parlar», i el parlar, el diàleg, és un element fonamental i imprescindible en la recerca de la pau. I els tres conceptes –parlar, diàleg i pau– són, a la vegada, trets diferencials de la cultura política catalana.

Històricament –i els fets hi són per demostrar-ho–, Catalunya ha fet bandera d'aquests signes d'identitat, d'aquest caràcter que ens defineix en el rebuig de la violència, en la recerca de solucions pacífiques i dialogades als conflictes que es plantegen arreu. Aquest mateix Parlament que els acull, recentment, amb motiu de la Guerra de l'Iraq, va manifestar textualment el seu no rotund a la guerra i a la utilització de la força de les armes en la resolució dels conflictes, perquè cap causa no mereix la mort d'innocents.

En coherència, no puc deixar de lloar els molts punts d'interès social que es deriven de les sessions que tot just ara tinc l'honor d'inaugurar. D'una part, situo en primer

Jesús Maestro (secretari de Cooperació de la Generalitat), Noemí Sanín (ambaixadora de Colòmbia) i Vicenç Fisas (director de l'Escola Cultura de Pau), completaven la taula presidencial que inaugurà el Seminari

terme la recerca de la pau, d'una pau veritable, no amagada sota coaccions i rancúnies que acaben per reproduir, més tard o més d'hora, els conflictes, sinó d'una pau real basada en l'acord, el consens i el compromís de les parts en conflicte. Gandhi ens ho digué amb una enginyosa frase que és present en tots nosaltres: «Ull per ull, i el món es tornarà cec». Són el debat, el diàleg que aquí proposa aquest seminari, els que fan avançar la raó i milloren el comportament i les perspectives de futur de l'ésser humà arreu del món, mitjançant acords i pactes que permetin la convivència entre pobles i entre persones.

Així mateix, la programació d'aquest seminari també ens permet apropar-nos a les realitats d'altres parts del món, aprendre de les experiències paral·leles que tenen lloc en punts tan dispars com Irlanda, Sud-àfrica o Moçambic, i reflexionar especialment al voltant de la situació a Colòmbia. En un món globalitzat i tan interrelacionat com el nostre els conflictes esdevenen, cada cop més, un problema de tots, i resoldre'ls també és una feina de tots.

El nostre poble, per desgràcia, no és aliè tampoc a conflictes de violència armada, i de ben segur que podem aprendre molt tots plegats, els uns dels altres, al voltant de com cercar respostes a aquest tipus de situacions; situacions en què els polítics i les institucions públiques que representem la ciutadania tenim un alt grau de responsabilitat, no només a l'hora de resoldre els conflictes plantejats, sinó també a l'hora d'evitar de crear-ne. La prevenció és sempre la millor cura.

Respecte d'aquesta reflexió, deixin-me per acabar recordar-los un petit fragment d'un cèlebre llibre de ficció que ens mostra l'absurditat de determinats plantejaments i els riscos de desfermar l'odi que, com una caixa de Pandora qualsevol, en destapar-se, posa en perill l'ús de la raó i la pau entre les persones. Diu així, el text: «En el sisè dia de la setmana de l'odi, després de les desfilades, discursos, crits, càntics, banderes, pel·lícules, figures de cera, soroll de trompetes i tambors, després de sis dies de tot això, quan el gran orgasme polític arribava al seu punt culminant i l'odi general contra Euràsia era ja un deliri exacerbat, en aquell moment, precisament, s'havia anunciat que Oceania no estava en guerra amb Euràsia. Oceania lluitava ara contra Àsia oriental; Euràsia era aliada. Evidentment, no es va reconèixer que s'hagués produït cap engany, però immediatament es produí una tremenda commoció. Les banderes, els cartells que decoraven la plaça estaven tots equivocats. Aquells no eren els rostres de l'enemic. Sabotatge. Els agents de Goldstein eren els culpables. Al minut següent, la massa tornava a cridar el seu odi exactament com abans; només que l'objectiu havia canviat».

Aquest és un text de *1984*, de George Orwell. És ciència ficció, però tanmateix el text ens fa reflexionar sobre el present més immediat.

Moltes gràcies i molt bona feina.

Acte commemoratiu amb motiu del Dia Internacional de la Dona Treballadora

Palau del Parlament, 8 de març de 2004

Dilluns 8
Març del 2004
Número 8371. Any XXVI
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 98. Any II
1 euro amb EL 9

Hi ha fonaments

El Barça guanya el Mallorca (3-2) i ja és a un punt del tercer lloc

EL 9

El ral·li Barcelona-Sitges llueix els millors cotxes d'època
PAÏSOS CATALANS **33**

Alerten que el canvi climàtic pot accelerar la destrucció de la costa catalana
PAÏSOS CATALANS **29**

La meitat dels premis de narrativa en català més dotats s'atorguen fora de Catalunya
CULTURA **50**

Mor l'enviat d'Antena 3 a Haití en un tiroteig
COMUNICACIÓ **68**

El transvasament de l'Ebre acumula més informes desfavorables de la UE

► **Zona de resistència.** Unes deu mil persones van participar en l'acte simbòlic en què es va declarar zona de resistència el punt anomenat quilòmetre zero del riu Ebre, on està previst extreure l'aigua del transvasament. L'acte va comptar amb l'actuació de Lluís Llach, Pep Sala i Quico el Célio. Els manifestants van clavar estaques en el perímetre de la zona de captació, a Vinallop, i van reclamar que el govern de la Generalitat la declari zona de protecció i d'interès natural per evitar el transvasament. / A. SEBASTIÀ.

► Al de la Comissió de Medi Ambient s'hi afegeixen els de les d'Economia i Defensa de la Competència

► En tots els documents es dubtaria de la viabilitat del Plan Hidrológico Nacional del govern espanyol

► El president de la Generalitat vol pactar amb Múrcia i València una solució hídrica. Planes **30** i **31**

Les dones encara cobren de mitjana gairebé un 30% menys que els homes

El nombre d'associacions de dones s'ha triplicat a Catalunya en els darrers tretze anys

● L'associacionisme femení va experimentar una gran efervescència als anys 90, de manera que en els darrers 13 anys s'ha triplicat el nombre d'associacions de dones a Catalunya. Pel que fa al terreny laboral, cal recordar avui, Dia de la Dona Treballadora, que la igualtat salarial entre homes i dones encara queda lluny. Les dones cobren de mitjana un 29,6% menys que els homes per la mateixa feina. Planes **14** a **16**.

El PP afronta la darrera setmana de campanya sense l'aval de la majoria absoluta

● Les darreres enquestes d'aquesta campanya electoral van protagonitzar la jornada d'ahir. Cap no atorga la majoria absoluta al PP, que se situaria en una forquilla de 162 a 173 escons. També es confirma l'increment d'ERC de prop de set diputats. Planes **3** a **13**.

Permetin-me unes paraules per acabar aquest acte. En primer lloc, vull destacar la importància d'haver omplert aquesta sala precisament per commemorar el Dia Internacional de la Dona Treballadora. Una institució com el Parlament de Catalunya no pot deixar de ressaltar la importància d'aquesta data. I dic «institució» perquè el Parlament és la seu de la representació democràtica del nostre país, on les dones representen més de la meitat de la població catalana. No és només el Parlament, el nostre Parlament, que commemora el Dia Internacional de la Dona. També avui a la seu del Parlament Europeu es commemora aquest 8 de març amb la solemnitat que escau i la mirada posada en el futur per tal de concretar mesures que ens permetin avançar cap a una societat més justa.

És evident que d'ençà de la constitució del Parlament de Catalunya l'any 1980 hem avançat en molts aspectes, però encara n'hi ha molts de pendents. La igualtat que hem aconseguit davant de les lleis no ens ha donat la igualtat davant de la vida, i això fa que, amb les lleis a la mà, països diferents hagin intentat la paritat en els llocs de representació democràtica exercint una discriminació positiva a favor de les dones. A casa nostra també els diferents partits que conformen el ventall parlamentari han pres mesures per fer arribar les dones als òrgans de direcció i, alhora, als llocs de representació democràtica. Tot això amb l'objectiu de transformar la societat amb la feina i la manera de fer de tots i totes.

Tanmateix, proclamo que l'autocrítica és una virtut i, segurament, fent-ne ús, hem de reconèixer que les mesures no són suficients. Per tant, encara queda molta feina per fer.

No és només que en altres parts del món, tal com ens recorden els mitjans de comunicació i l'activa i solidària societat civil catalana, es produeixin situacions de forta repressió, com en el cas d'alguns fonamentalismes religiosos, d'explotació laboral, com en el cas de les maquiles a l'Amèrica Central, o de greu violència, les impactants desaparicions i assassinats a Ciudad Juárez. Encara avui, a casa nostra la violència domèstica és la primera causa de mort entre les dones. Les desigualtats laborals les trobem en forma de discriminació salarial, de baixa taxa d'activitat, d'alta taxa d'atur, d'alta precarietat, de desigualtats socials, de desigualtats en l'accés a les noves tecnologies, de subrepresentació de la dona entre els interlocutors socials i de desigualtat política...

Aquesta desigualtat política és evident en la cambra legislativa catalana. El nostre Parlament ha canviat molt i ha fet molt des del 1980. Hem passat d'un 5% de diputades en la primera legislatura a un 35% en la present, com s'ha dit. Des de la tercera legislatura hem comptat amb comissions sobre la dona, amb diferents noms, amb diferents objectius concrets, però totes al voltant dels seus drets, de la necessària igualtat de gènere. I s'ha fet molta feina, s'han generat nombroses resolucions i propostes.

També hem manifestat repetidament, mitjançant declaracions institucionals, la necessitat de lluitar sense ambigüitats contra la violència, contra la pobresa i contra les discriminacions que pateixen les dones arreu del món, i encara no fa dos anys es va elaborar una llei de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar, en aquest cas circumscrita al personal de les administracions públiques catalanes; un pas insuficient, segurament, un petit pas, al capdavall.

Tot això està bé, però queda moltíssima feina per fer. El 35% no es correspon amb la realitat del nostre país, on les dones són el 52% de la població. Els treballs de les comis-

Anton Cañellas, Síndic de Greuges de Catalunya, i la Consellera de Benestar i Família, Anna Simó, en el centre de la imatge, entre les moltes autoritats presents a l'acte.

sions han estat útils i valuosos, però les diferències socials i laborals encara existeixen. I, com deia, la desigualtat en la presència de les dones en el món polític persisteix.

Afortunadament, gràcies a la lluita de moltes dones i al suport, també, d'homes, ja fa força anys que s'aconseguí al nostre país la igualtat en el vot. La participació com a electors és, en aquest sentit, ben justa i útil per al funcionament de la nostra democràcia, però no existeix veritable igualtat en la vida política, no es dóna una igualtat real. Existeix el dret, però la realitat s'entossudeix a desmentir aquest fet, i és una greu mancança per a tot el país, no només per a les dones.

Més enllà de les desigualtats existents, el món polític es veu mancat de les moltes aportacions que li suposaria una major presència de dones, ja que ens falta el pes d'una perspectiva de la realitat, de la visió femenina de la vida i de la política. Cal igualtat en l'exercici del dret, però cal també la riquesa de la diferència. Homes i dones som diferents, i el valor de la diferència és quelcom tan enriquidor que no ens podem permetre el luxe de mantenir una visió masculina de la política i del país.

La base del problema rau en la mateixa societat, en la forma d'organitzar-nos. Arrosseguem el llast del passat i ens costa molt desfer-nos-en. S'està produint un canvi, però encara som massa al principi. Cal un canvi en la mentalitat de tothom, homes i dones, dones i homes, i cal molt més suport en forma de polítiques socials, urbanístiques, d'infraestructures, de polítiques educatives que permetin la igualtat real, que permetin escollir la forma de vida, que permetin, doncs, una llibertat real.

Estem canviant les nostres estructures socials i familiars. La dona accedeix al món laboral, molts cops més per necessitat que no pas per voluntat, però si no es fan canvis en paral·lel, es manté el paper protagonista, quasi exclusiu, de la dona en el paper reproductiu i familiar. Continuen sent les dones les que tenen cura dels infants, de la gent gran, dels que pateixen situacions de dependència. Aquesta és una altra assignatura pendent que cal resoldre. I cal fer-ho amb urgència. L'envelliment de la població i el dret que han de poder fer efectiu les dones d'incorporar-se i mantenir-se en el món laboral ens hi obliga.

Des del món polític cal garantir l'exercici del dret real de la igualtat de la dona. Les dones han de poder escollir individualment quin paper volen tenir en la nostra societat, i no, com ara, que se les força a renunciar contra la seva voluntat, a convertir-se en superdones i a exercir un doble rol que resulta insostenible per a la seva salut. No ens podem quedar amb els braços plegats, hem d'actuar des de les institucions i des de les administracions públiques de Catalunya d'una manera transversal, per ajudar a realitzar el canvi que s'està produint en els molts àmbits sobre el quals cal incidir.

Cal, doncs, actuar sobre la política educativa, sobre l'escola. És allí on es decideix el futur de la nostra societat, on es posen les bases de la igualtat o la desigualtat, on es construeix la cultura, on s'aprèn a veure el món d'una manera o d'una altra, on es pot formar una ciutadania conscient que la diferència és un valor que cal apreciar i que no ha de comportar desigualtats de cap mena.

Això també hem de provar de fer-ho en la resta d'àmbits de la nostra quotidianitat, educar tothom. Potser no canviarem de cop, potser no serà perceptible, però cada detall, cada gest, permet fer un pas endavant.

Vista de l'Auditori del Parlament durant el transcurs de l'acte.

Cal repensar l'organització del temps i del treball, adaptar-los ambdós al nou món, a la nova societat. Cal, potser, també, un nou discurs, repensar, tenir clar cap a quina societat volem anar i, llavors, emprendre les mesures necessàries amb perspectiva global, de conjunt. Altrament, sense una integralitat i una transversalitat en les polítiques encaminades a permetre la llibertat real de la dona en la nostra societat anirem posant pedaços, però no aconseguirem encaixar totes les peces necessàries perquè la dona pugui fer el seu nou paper social en igualtat.

Per tot això cal una major implicació de la dona en la vida política, en el que constitueix un cercle que cal transformar. Hem de passar del cercle viciós al cercle virtuós. Avui, la dona no participa com cal en política, entre altres coses pel paper absorbent que juga en el conjunt de la societat. Cal, doncs, que les dones també prenguin consciència de la necessitat d'implicar-s'hi, de participar-hi més activament, però també cal que els sigui més fàcil que fins ara, i això passa per canviar essencialment la mentalitat dels homes.

Catalunya necessita passar de la democràcia representativa a la democràcia participativa, i en aquest pas esdevé fonamental el paper de la dona. No solament no s'hi pot quedar enrere; al contrari, la dona s'hi ha de posar al davant. És objectiu d'aquesta cambra fer aquest pas, ho hem manifestat repetidament en l'inici d'aquesta legislatura, volem un Parlament obert a la ciutadania, més proper, més immediat, integrat en el nou món, on el temps i la proximitat són ja valors fonamentals en qualsevol activitat. Altrament, perdrem el pas amb la realitat.

En aquest sentit, ens proposem aprofundir en l'ús de les noves tecnologies, reformar el Reglament, readaptar el paper de la nostra cambra i els mecanismes de comunicació i interrelació amb cada persona, amb cada llar. Així ha de ser el Parlament del segle XXI, i ens fa falta que les dones hi siguin presents en igualtat amb aquestes transformacions. Aprofitem l'oportunitat: el nostre món canvia molt de pressa i la nostra societat també. No deixem passar l'ocasió de corregir el major nombre de desigualtats existents.

Vostès han posat avui damunt la taula molts temes, de gran interès, de gran importància. El nostre repte, el del Parlament, el del Govern, és posar-nos-hi a treballar i, sobretot –sobretot–, ser efectius. Per tant, recollim aquest repte.

El que vostès han plantejat avui, en tota la seva amplitud, ens fa somiar un món lliure, un país lliure, un poble lliure, on totes les dones i tots els homes siguin lliures, on totes les dones i tots els homes tinguin els mateixos drets, les mateixes oportunitats. Posem fil a l'agulla.

Moltes gràcies.

Catalunya i Espanya: nació, estat i sobirania

Universitat Internacional de Catalunya, 22 d'abril de 2004

1 € | LLIBRE MARTÍ I POL 4,95 € | DIJOUS 22 D'ABRIL DEL 2004 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93.265.53.53 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO | GRUPO ZETA

el Periódico de Catalunya

dj. 22

Pàgina 18

Administracions Públiques marca el calendari de les reformes

El Govern ajornarà el nou finançament autonòmic 4 anys

Jordi Sevilla ofereix a Maragall debatre en aquesta legislatura els principis però no el repartiment de fons

El ministre afirma que els canvis legislatius de la Constitució i els estatuts tenen prioritat

EMPITJORAMENT DE LA SITUACIÓ A L'IRAQ Pàgines 12, 13, 20 i 21, i editorial

REUTERS / ATEF HASSAN

Infern a Bàssora

▸Quatre cotxes bomba maten 17 nens i 51 adults

ATEMPTAT SUÏCIDA. Civils iraquians, davant d'un dels quatre cotxes que van esclatar ahir a Bassora.

Moratinos ofereix a Washington augmentar les tropes espanyoles a l'Afganistan o als Balcans

▸Powell expressa la seva "decepció" però diu que s'ha de "mirar al futur"

Moratinos i Powell, ahir a Washington.

EFE / SHAWN THEW

ENTREVISTA Pàgina 34

Cristina Narbona
MINISTRA DE MEDI AMBIENT

«El transvasament costava el 30% més del que s'havia dit»

«No m'agraden els toros. Aquest país ha d'abandonar a poc a poc els espectacles cruels amb els animals»

ESTUDI DE LA GENERALITAT Pàgines 2 a 5

El 50% dels catalans usen el català com a primera llengua

AVUI, AMB EL PERIÓDICO

SUPLEMENT ESPECIAL DE SANT JORDI

Cupó vàlid per aconseguir el pelúix de FLOQUET DE NEU
Retalla cada dia aquest cupó i completa la cartilla amb 6 cupons
FLOQUET DE NEU

El nostre Parlament –i ho he manifestat repetidament des que vaig assumir la responsabilitat del meu càrrec– vol ser un Parlament més proper a la ciutadania i a la societat civil, en contacte amb les persones, amb el debat i la reflexió que tenen lloc al nostre país.

Conseqüentment, celebro poder adreçar-los unes paraules en un marc destacat, que simbolitza el pensament i el saber del nostre poble, com és el cas d'aquest Saló de Graus de la Universitat Internacional de Catalunya, i fer realitat aquest objectiu de fer més proper el debat parlamentari a la ciutadania i la societat civil, el qual es completarà les properes setmanes amb les conferències que tindran lloc a càrrec de representants dels diferents grups parlamentaris presents a la nostra cambra.

I vull felicitar també, abans de tot, l'impuls i l'organització d'aquest seminari. És important per a Catalunya, i ho és pel seu contingut, per l'actualitat de la seva temàtica, que tanmateix, no deixa de ser sinó la consciència i la reflexió al voltant de què som i cap on volem anar.

I és també important pel fet que aquest seminari incentiva la reflexió, és un pas més en la dinamització del debat i el pensament al voltant del nostre present i el nostre futur com a poble. Un debat en el qual, com ja he comentat, s'aprofundirà durant les properes setmanes en aquest mateix espai, mitjançant una enriquidora diversitat de perspectives i respostes polítiques, coherents amb el tradicional lliure pensament català i la pluralitat política que ens caracteritza, sempre en diàleg, pau i convivència.

Ara es tracta de pensar sobre el nostre present i el nostre futur, sobre quin encaix o desencaix volem per a Catalunya en l'Estat espanyol.

És per aquest motiu que desitjo que tots vostès, com a ciutadans i ciutadanes, se sentin implicats i interessats en aquest debat, en el procés d'elaboració del nou Estatut, i també en la feina que dia rere dia porten a terme els nostres diputats al Parlament de Catalunya.

El millor servei que hom pot fer al seu país és mantenir-se informat sobre el desenvolupament de la vida política, formar-se opinió pròpia en els temes que creu importants i participar a través dels canals institucionals que el sistema polític posa a la seva disposició: ser crític i alhora participatiu.

Només així la democràcia romandrà viva, útil i amb bona salut. Només així, amb la participació de totes i tots, aconseguirem fer del nostre país un país millor.

Ens pertoca, doncs, estar amatents a la política que es fa a Catalunya. I a mi, ara, em pertoca obrir aquest seminari, no pas en qualitat de ciutadà amb inquietuds polítiques, i que forma part d'un partit polític que ara governa, sinó en qualitat de president del Parlament.

El que faré, doncs, no és proposar solucions, sinó establir les línies que defineixen aquest debat i mirar d'explicar els processos que, vinculats a la qüestió, tindran lloc a la nostra cambra en aquesta legislatura.

Catalunya i Espanya: nació, estat i sobirania. Quina és la realitat actual? Catalunya és una nació, però no és un estat; i el poble català tampoc és sobirà. Comparteix la sobirania de les seves institucions amb la Constitució espanyola, i amb un Estatut d'autonomia que properament serà àmpliament reformat.

Catalunya és, doncs, una nació; una nació que no és sobirana, que no és estat, sinó que s'inclou en un estat, l'Estat espanyol, que també és nació. Aquest és l'actual punt de partida. Però els temps canvien.

1. Nous temps. Temps de canvis

El món, i Catalunya no n'és l'excepció, està canviant molt. De fet, el món està sempre en evolució, però de vegades ho està d'una forma més accelerada que d'altres. I ara som en un punt de canvis accelerats. L'esclat de les noves tecnologies de la informació i la comunicació ha transformat la vida quotidiana i, alhora, les activitats comercials i productives. Ha permès impulsar el fenomen que anomenem globalització. I la combinació d'ambdós ha incidit en l'equilibri del triangle clàssic format per mercat, societat i estat.

Els corrents migratoris es multipliquen amb força des del tercer o el segon món cap a casa nostra. La nostra societat esdevé irrecognoscible amb relació a la que existia temps enrere: la incorporació de la dona al món laboral, l'envelliment demogràfic, les noves necessitats socials i les noves demandes socials que se'n deriven.

La Unió Europea s'amplia fins a vint-i-cinc membres. I sí, el català continua sense reconeixement d'oficialitat a la Unió, malgrat que és la vuitena llengua europea en nombre de parlants. Però hi estem treballant: tenim el compromís del president del Govern espanyol, i en una visita recent al Parlament Europeu també hem obtingut el suport del president d'aquesta institució.

Deia, doncs, que sorgeix una nova Europa, que continua basada en les decisions dels estats i que continua deixant en segon pla el paper que hi poden tenir i que hi haurien de tenir les regions. Però, alhora, l'Europa ampliada està capgirant els equilibris econòmics i polítics existents entre els seus estats, de manera que en va modificant el paper.

Tots aquests canvis obren interrogants. Interrogants al voltant de si els instruments polítics de què ens hem dotat, tal com són ara, estan preparats per afrontar com cal aquestes transformacions del mercat i de la societat.

Unes decisions es localitzen, d'altres s'internacionalitzen, i el paper que correspon a l'Estat es converteix molts cops en dubte d'eficiència i eficàcia, malgrat que mantingui la raó de la legalitat i la legitimitat que s'atorgà en el passat.

S'imposa el principi de subsidiarietat arreu de la Unió Europea. I en òptica catalana –per no fugir gaire del tema– es generalitza la sensació que cal apropar determinats poders de decisió perquè donin respostes adients a les noves demandes i als nous reptes que se'ns plantegen.

Els instruments juridicopolítics no són legítims sinó per la voluntat de la ciutadania, del poble que posa a les seves mans l'ordenament i l'autoritat, cercant pau, benestar i seguretat per als seus membres.

2. Necessitat d'adaptar-se als canvis: la nova Catalunya

Les societats evolucionen. En conseqüència, els instruments polítics, en tant que

Reunió amb Pat Cox, President del Parlament Europeu.

instruments al servei de la societat, també han de fer-ho. L'entorn canvia i, per tant, Catalunya també. La necessitat d'adaptar-nos als canvis, ens fa plantejar la necessitat de redissenyar el futur, de replantejar-nos quina Catalunya volem.

I malgrat que aquest sigui un replantejament encara obert i ple de possibilitats, presenta un parell d'aspectes que apunten com a fonamentals. Per una part, la importància dels valors del sentiment i la voluntat de pertànyer, elements clàssics del pensament nacionalista, avui amb més força que mai. Les migracions i la caiguda de fronteres que acompanya la globalització i les noves tecnologies –caiguda de fronteres físiques i mentals, però només a l'interior del primer món– han acabat de donar la raó a la preponderància d'aquestes dues variables, per sobre de criteris com l'origen i les tradicions. És català qui en vol ser.

I més enllà, ja no circumscrit a la condició de les persones, sinó a què ha de ser Catalunya, s'obre pas la idea de pensar no en herència històrica, en el passat, sinó en el futur; la Catalunya d'avui es basa en allò que compartim com a comunitat de futur, en allò que tots plegats volem.

I amb la perspectiva d'aquest objectiu comú, que ens uneix i que ens ha de fer sumar esforços, decidir quin marc juridicopolític és més convenient per assolir els objectius comuns, per gaudir d'un país que es defineixi per conceptes com benestar, llibertat, pau o convivència.

És hora, doncs, de posar sobre la taula quin tipus d'encaix o, fins i tot, de desencaix volem per a la nació catalana amb relació a l'Estat espanyol.

I en aquest context, en aquest procés de decisió, és on apareix la proposta de nou Estatut, que ha de substituir el que ha estat vigent vint-i-cinc anys, per tal d'obrir una nova

etapa per a Catalunya, tant en les seves relacions amb el Regne d'Espanya, com per a una redefinició interna d'identitat, ordenació i projecte. I aquest moment es presenta també emmarcat en un moment d'importants canvis polítics, primer a Catalunya, i més recentment, en el Govern de l'Estat. Canvis polítics que reflecteixen la necessitat de canvis expressada per la ciutadania mitjançant les urnes, a través del vot.

El fort ascens i descens d'unes i altres forces polítiques s'explica, entre altres causes, per aquesta creixent demanda social, per la necessitat de respostes innovadores.

3. Un punt d'inflexió: el nou Estatut

Som, doncs, en un punt d'inflexió, que es visualitza en la proposta del nou Estatut de Catalunya. En tant que represento el conjunt del Parlament de Catalunya, no puc determinar-ne encara el contingut, ja que precisament l'elaboració de l'Estatut és una feina en què participen els diferents grups de la cambra, i també la societat civil, a la qual donem veu i part en aquest debat.

I no ho fem només per complir objectius d'aprofundiment i participació democràtica o per facilitar la proximitat entre Parlament i ciutadania. Ho fem perquè l'Estatut no és una carta de peticions, sinó el dibuix del disseny de la Catalunya del futur; i, per tant, requereix el ple suport del poble de Catalunya, sobirà en esperit, origen i destinació de les polítiques que es porten a terme des de les institucions de govern.

El plantejament d'aquest nou Estatut, com a eina clau per actuar en aquest punt d'inflexió, no és, per tant, un caprici ni una operació d'imatge, no és una iniciativa gratuïta, sinó que emana de la consciència que la nova realitat requereix respostes pensades i articulades des d'àmbits propers, que cal renovar i redefinir l'autogovern de Catalunya.

Perquè puguin conèixer amb més detall els aspectes del debat al voltant d'aquest nou Estatut els remeto a consultar les conclusions de la Comissió d'Estudi d'Aprofundiment de l'Autogovern, del Parlament, que impulsà entre el 2001 i el 2002, la col·laboració d'experts perquè fessin contribucions a la valoració de l'aplicació de l'Estatut d'autonomia vigent i les perspectives d'aprofundiment autogovern.

Més recentment, l'any 2003, es va presentar l'Informe sobre la reforma de l'Estatut, a càrrec de l'Institut d'Estudis Autonòmics, amb la col·laboració d'una comissió acadèmica.

I amb diferents perspectives, les diferents propostes dels partits polítics amb representació parlamentària a Catalunya, completen un mapa previ que, amb les seves aportacions, enriqueix la societat civil catalana, convidada pel Parlament a participar d'aquest futur disseny.

Canvis en la relació Catalunya-Espanya

Som una nació. Ara ens replantegem si som o no sobirans de nosaltres mateixos, definim quins instruments i vincles hem d'establir amb l'Estat.

Els canvis econòmics i socials requereixen respostes fermes i diferenciades per part dels governs del poble. I la distància, en moltes ocasions, esdevé impediment o dificultat

per veure-hi amb claredat. Veure quins són els problemes reals i com es defineixen específicament arreu del territori, i també veure quines són les respostes adients per a cada cas. No es tracta només d'implementar o gestionar decisions. Es tracta de disposar del poder de decisió. Això ens porta a abordar el tema de la llibertat.

Sobirania i llibertat

Tomáš G. Masaryk (1850-1937), filòsof txec, exposà el 1893 al Parlament de Viena –al Parlament de l'imperi austrohongarès– la «qüestió txeca» amb aquestes paraules: «Un poble que té sis milions d'habitants, un poble que és econòmicament molt fort, un poble treballador, dotat, un poble que va a més, conscient de la seva força i el seu valor, un poble així no pot quedar-se sota una tutela. [...] Un poble amb autoestima, un poble que disposa d'un considerable nombre d'habitants, un poble educat, no pot tolerar una situació en la qual no és l'amo del seu destí polític».

Parlava del poble txec. El cert és que en aquests moments els catalans no tenim veritable llibertat política. El poble català no és sobirà, ja que, per exemple, el Govern de la Generalitat no té dret a fer una consulta en referèndum sobre aquesta qüestió; i no parlem de la base mateixa, és a dir, del dret a l'autodeterminació, del dret a escollir lliurement si volem o no volem pertànyer a l'Estat espanyol, sinó que no podem convocar cap tipus de referèndum.

I això és negar-nos la llibertat com a poble i com a nació. I per extensió, la llibertat individual de molts catalans i catalanes que voldrien exercir-la. No dic, malgrat que ho pugui pensar, que aquest sigui un dret que ens manca sense justificació, que la mancança d'aquest dret és un fet injustificable. Com a president del Parlament, dic, simplement, que no tenim aquest dret i que ara és moment de debatre i decidir al voltant d'aquest i altres aspectes. Sense pors. Catalunya té una tradició rica en matèria de lliure pensament, de pluralitat política. No cal tenir por al debat de les idees, a confrontar posicionaments a través del diàleg.

Unitat i diàleg

L'existència de conflictes és connatural a l'espècie humana. Compartir un espai i un temps genera xocs en els plantejaments, en les idees i en les accions. La política és, precisament, l'art de gestionar aquests conflictes.

Davant d'un conflicte, les parts implicades (persones, pobles, estats, etc.) poden respondre amb agressivitat o bé amb diàleg. És a dir, utilitzar la força o escoltar i buscar una sortida satisfactòria per a tothom. La resposta de l'agressió, el rebuig a dialogar amb el contrari, és fruit de l'egoisme cec, d'una perspectiva obtusa, i condueix a un futur pres per la por.

El diàleg, per contra, es basa en la consideració de les conseqüències, en una perspectiva oberta del futur. Per tant, resoldre conflictes a través del diàleg és una mostra d'«egoisme intel·ligent», ja que aporta seguretat a totes les parts i fa avortar la possibilitat de caure en una espiral de tensions que culmina en violència.

La raó i la història ens han ensenyat que les conseqüències de l'agressió sempre són

negatives. Negatives per a tots. Sigui quin sigui el resultat, provoca ressentiments i rancúnies, i el conflicte perviu, encara més «alimentat» que en un primer moment.

La política no és aliena a aquest fet. Europa, colpejada per dues guerres mundials, optà per cooperar, establir llaços, construir un espai comú on el diàleg fos proper i permanent, i mantenir el respecte a les identitats dels seus estats. Davant la guerra oposà la cooperació.

El mateix es pot dir, en part, de la transició a Espanya. I dic «en part» perquè es van deixar de banda els representants de les identitats nacionals i es va ajornar un debat que ja no admet més demora.

Però és destacable que en aquell moment posicions molt enfrontades van optar pel diàleg i van arribar a consensuar un model que, tot i que era imperfecte, permetia iniciar en pau la reconstrucció d'una democràcia després de gairebé quaranta anys de dictadura.

Vull recordar que *parlament* significa, etimològicament, «lloc per parlar». I aquesta és la base de la política: parlar. Parlar és imprescindible per plantejar escenaris de futur.

Les institucions polítiques, els polítics, no som sinó representants del poble, dels ciutadans i ciutadanes. La ciutadania vol de nosaltres -entre moltes altres coses- que garantim els seus drets, que defensem les seves llibertats i que acabem amb la violència.

Per tot això hem de tenir l'oportunitat de debatre, intercanviar opinions, contrastar projectes, discutir democràticament. Hem d'eradicar la por al debat, acceptar el contrast d'opinions. En cas contrari, es vulneren les llibertats i només podem esperar augments en la tensió dels conflictes.

Aquest diàleg és en aquests moments imprescindible per afrontar l'etapa de canvis que s'aproximen en el model d'Estat. Els drets i les llibertats de les persones i dels pobles estan sobre la taula, i no podem negar la realitat.

Són, doncs, necessaris nous acords, nous consensos, que permetin superar algunes de les imperfeccions de la transició, que permetin la convivència entre concepcions nacionals distintes.

Aquest és, per exemple, l'objectiu de la reforma de l'Estatut de Catalunya. Catalunya, una vegada més, a través dels seus representants polítics, ha d'apostar per resoldre el conflicte mitjançant el diàleg, a la recerca d'un consens i d'uns pactes que ens apropin al país que desitgem, més lliure i més just. Confiem que aquest esperit presideixi l'elaboració del nou Estatut.

I confiem també que els diferents partits polítics s'imbueixin d'allò que s'anomena «sentit d'Estat», que pensin en el país, que pensin no en interessos de joc partidista, sinó en el present i en el futur de les persones.

Tenim un repte al davant. Els partits polítics catalans el poden afrontar amb una perspectiva egoista o amb la perspectiva que es pressuposa en els que dediquem el nostre temps i els nostres esforços a treballar pel nostre país, per la nostra gent.

Tenim l'oportunitat de sentir-nos, d'aquí uns anys, orgullosos del que hem fet per a la nostra nació. Confio que no desaprofitarem aquesta oportunitat.

Ens cal, doncs, una certa unitat, un aplegament de forces a partir del consens resultant en forma de text aprovat pel Parlament de Catalunya. Els catalans, per tradició i cultura, hem demostrat repetidament al llarg de la història que ho podem fer. Sense renunciar a res, amb ambició i esperit d'innovació, també característic del nostre poble.

Aspectes generals als quals ha de donar resposta el nou Estatut

Arribats en aquest punt, sigui com sigui, el text que finalment aprovi la nostra cambra legislativa, sembla que ha de fer referència, en un sentit o un altre, a un seguit d'aspectes generals. Són els següents, entre d'altres:

- La representació de la nostra nació a la Unió Europea.

- El tipus de vinculació juridicopolítica amb l'Estat espanyol.

- La redefinició competencial, fins ara limitada i fragmentada, que en la pràctica impedeix transformacions importants en el terreny social o econòmic, a través de les decisions polítiques.

- El finançament, vèrtex del poder de decisió.

- Les possibilitats de col·laboració institucionalitzada amb altres territoris de l'Estat.

- La reorganització politicoadministrativa de Catalunya, amb relació al rol que han de desenvolupar els diferents nivells de govern existents a Catalunya.

- La millora dels mecanismes de participació democràtica a Catalunya.

- Garantir els instruments polítics que permetin els nivells més alts possibles de benestar material i qualitat de vida per a totes les persones.

4. Conclusions

Com a conclusió, permetin-me apuntar algunes perspectives al voltant dels tres conceptes que acompanyen la relació entre Catalunya i Espanya en el títol d'aquest seminari.

Nació

Vivim la formació del que podem qualificar com una nova Catalunya, extensiva, no circumscrita a unes tradicions i a uns orígens, sinó a un futur i a un sentiment de comunitat.

Això pot entrar en conflicte amb un determinat nacionalisme espanyol, allunyat del plurinacionalisme inclòs en la Constitució, i que considera Espanya com un lligam entre estat i nació.

Però aquest seria un conflicte gratuït, ja que el concepte nació es basa i se circumscriu al terreny de la identitat i les voluntats, i aquestes són les que són. Només quan aquestes voluntats es traslladin a l'organització juridicopolítica de la societat, entraran en veritable conflicte. Conflicte que ha d'afrontar-se a través del diàleg, en pau i convivèn-

cia, rebutjant l'agressivitat i la violència.

Com va escriure Alejandro Casona, dramaturg asturià que com tants altres patí la guerra i l'exili, «no és més forta la raó perquè es digui a crits».

Estat

Des de fa anys, el paper dels estats es veu empès als canvis per la pressió des de dalt –globalització, Unió Europea– i des de baix –comunitats autònomes i govern local.

Tanmateix, malgrat les pressions, continua tenint el paper central i primigeni de les institucions de govern, i continua essent referencial en el procés de construcció europea.

Caldrà veure'n, doncs, l'evolució, i si es manté immòbil als nous vents o s'hi adapta per tal de mantenir l'equilibri i la utilitat social que li pertoca.

Sobirania

El nou Estatut és una oportunitat per obrir portes a innovacions en les relacions entre Catalunya i Espanya que defineixin nous paràmetres de sobirania.

La sobirania està íntimament lligada a la llibertat. I tots volem, per al nostre país, per a totes les persones que viuen a Catalunya, que puguin gaudir de benestar i de plena llibertat.

Moltes gràcies.

Presentació del recull de ponències del Seminari «Aigua: font de vida, font de pau»

Palau del Parlament, 4 de maig de 2004

EL PAIS

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA

MARTES 4 DE MAYO DE 2004
Año XXIX. Número 9.833

www.elpais.es

EDICIÓN NACIONAL
Precio: 1 euro

La Guardia Civil y la policía crearán unidades conjuntas contra el terrorismo

Interior establecerá una base de datos común y una Agencia Estatal de Policía Científica

El Ministerio del Interior promoverá la creación de unidades conjuntas formadas por policías nacionales y guardias civiles para luchar contra el terrorismo y el crimen organizado. Será una de las funciones prioritarias del comité ejecutivo del mando unificado que se creará mediante una orden ministerial que Interior ya ha redactado y remitido a Administraciones Públicas antes de su aprobación definitiva. El comité ejecutivo del mando único estará presidido por el secretario de Estado de Seguridad, Antonio Camacho.

Para la coordinación entre las distintas fuerzas de seguridad del Estado, el director general de la Guardia Civil, Carlos Gómez Arruche, y el de la Policía Nacional, Víctor García Hidalgo, formarán parte del comité ejecutivo, junto al director general de Infraestructuras del Ministerio del Interior y el director del gabinete del ministro.

Entre las funciones encomendadas al comité ejecutivo para el mando unificado figura la creación de los equipos conjuntos de policía y Guardia Civil para tareas relacionadas con el crimen organizado, inteligencia, información, terrorismo y desactivación de explosivos.

Además, el nuevo organismo, según la orden ministerial que desarrolla su funcionamiento, deberá unificar bases de datos, salas de emergencia (091 y 062) y crear una Agencia Estatal de Policía Científica.

Junto a todas estas funciones, el comité ejecutivo deberá elaborar las bases para la creación de un Centro Superior de Estudios de Seguridad Ciudadana "para conseguir que la formación y el perfeccionamiento de los agentes de Policía Nacional y Guardia Civil sean homogéneos".

El comité ejecutivo estará "bajo la inmediata dirección y supervisión" del ministro del Interior, José Antonio Alonso. **Página 15**

ULY MARTIN

El Príncipe y su prometida visitan el Congreso

El príncipe Felipe y Letizia Ortiz realizaron ayer la primera de sus visitas a las instituciones del Estado antes de su boda, el 22 de mayo. Los novios acudieron al Congreso, donde almorzaron con representantes de las Cortes, el Tribunal Constitucional y el Consejo del Poder Judicial. En la foto, Letizia Ortiz firma en el Libro de Honor del Congreso en presencia de su presidente, Manuel Marín, y del Príncipe. **Página 25**

Una madre y su hija, asesinadas a navajazos en su domicilio

María Engracia A. V., de 54 años, y su hija Silvia, de 32, fueron asesinadas ayer con arma blanca en su casa de Lliçà de Vall (Barcelona). El marido de Silvia encontró los cadáveres a las 14.30, cuando volvía de trabajar. ESPAÑA. **Página 22**

SHARON supera una moción de censura tras su derrota en el referéndum
INTERNACIONAL. **Página 4**

MÉXICO retira a su embajadora en Cuba tras un discurso de Castro contra Fox
INTERNACIONAL. **Página 6**

MARTÍN TORRIJOS, hijo del dictador, vence en las elecciones de Panamá
INTERNACIONAL. **Página 8**

AZNAR: "El terrorismo habrá ganado si creemos que la culpa es nuestra"
ESPAÑA. **Página 21**

LA DEUDA de las familias supera el medio billón de euros, el doble que en 1998
ECONOMÍA. **Página 52**

EL PAIS AVENTURAS

'El conde de Montecristo (I)'

EL PAÍS ofrece hoy a sus lectores, por sólo 1 euro, el primer tomo de *El conde de Montecristo*, de Alejandro Dumas. Mañana, el segundo tomo de *El conde de Montecristo*.

Dos civiles a sueldo del Pentágono, acusados de torturar a presos iraquíes

EE UU cambia al general que nombró el viernes para controlar Faluya

El escándalo de las torturas de presos iraquíes a manos de soldados estadounidenses en las viejas cárceles de Sadam Husein crece. Dos civiles de una empresa privada contratada por el Pentágono también están implicados, al igual que dos miembros de la inteligencia militar. Lo reveló ayer la prensa norteamericana citando un informe interno elaborado en febrero por un general del Ejército.

Los civiles forman parte de la empresa CACI International, con base en Arlington y que trabaja para la 205ª Brigada de Inteligencia Militar. El informe recoge que oficiales de nivel medio de la inteligencia militar intervenían en los interrogatorios, saltándose la cadena de mando y dando órdenes a las tropas por libre. El Pentágono amonestó ayer por escrito a siete soldados y oficiales, entre ellos la general de brigada Janis Karpinski. Otros seis soldados están acusados con cargos criminales. EE UU, además, reemplazó ayer al mando de la ciudad de Faluya al general Saleh —con un historial represivo en la Guardia Republicana de Sadam Husein— por otro general con supuestas credenciales democráticas. El general Latif ha estado en el exilio y en prisión, según EE UU. **Páginas 2 y 3**

El Gobierno informará sobre el 11-M en la comisión de secretos oficiales

El PSOE convenció ayer a IU y ERC de que antes de crear una comisión de investigación sobre todo lo relacionado con el atentado terrorista del pasado 11 de marzo en Madrid, el Gobierno ofrecería la información de que dispone respecto a la tragedia en la comisión de secretos oficiales mediante una comparecencia a petición propia del ministro del Interior, José Antonio Alonso. Los dos grupos parlamentarios de izquierda, que reclamaban una investigación de lo ocurrido, aceptaron la propuesta. Las normas que regulan el funcionamiento de la comisión de secretos oficiales en el Congreso de los Diputados impiden a los diputados divulgar la información tratada en la misma. **Página 20**

Editorial en la **página 12**

Després d'aquestes intervencions que m'han precedit, reitero, un cop més, l'agraïment per haver pogut acollir en aquesta casa la presentació de les conclusions de les ponències que, sota el títol «Aigua: font de vida, font de pau», queden recollides en aquesta publicació. M'agradaria fer alguna reflexió, si m'ho permeten, amb relació al tema que avui ens ha reunit.

La nostra és una societat canviant, una societat que canvia en un món que canvia, i els països desenvolupats –sobretot els països desenvolupats– hem fet créixer més que ningú la necessitat d'aigua. Això requereix, per tant, una nova perspectiva i un esforç de les administracions públiques per readaptar-nos i oferir allò que la societat demana realment.

A les portes del tercer mil·lenni, la gestió de l'aigua a Catalunya i a Europa es troba en un moment decisiu que es reflecteix en els canvis que s'estan produint –canvis molt importants– en l'ordenament jurídic i en el debat polític que en aquests moments hi ha damunt la taula: a Catalunya, amb la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua; a l'Estat espanyol, per exemple, amb la reforma de la Llei d'aigües i un pla hidrològic que en aquests moments està a les portes de la seva derogació –veurem com es planifica tota aquesta qüestió, segur que hi haurà d'haver una altra llei–, i a Europa, amb la propera aprovació de la Directiva marc de l'aigua.

En aquestes tres lleis que he citat hi surten sempre les mateixes paraules, unes expressions clau: «ús racional i sostenible de l'aigua», «preservació, protecció i millora del medi» o «manteniment o millora de l'estat ecològic». L'objectiu de tots, doncs, és que la gestió del proper mil·lenni garanteixi el recurs de l'aigua i, alhora, millori l'estat de l'ecosistema aquàtic.

Jo sóc d'una terra en què hi ha poca aigua –abans se'ns feia la reflexió: «És que no hi ha aigua en tal lloc?» Doncs jo visc en un lloc –i hi he viscut durant molts anys– en què nosaltres teníem una hora d'aigua al dia, dues hores d'aigua al dia, màxim tres hores d'aigua al dia. I això en la meva infància, que no està tan lluny, i fins a la meva joventut. Recordo que entro a l'Ajuntament de Reus de regidor, l'any 1987, i el primer gran problema que hi ha és que, en aquells moments, hi havia dues hores d'aigua potable al dia, dues hores. Estem parlant de l'any 1987; per tant, aquí mateix.

Aquest és un problema real, evident. Per sort, en una zona –el Camp de Tarragona– això s'ha pogut resoldre, però hi ha altres zones a Catalunya en què això encara no ha estat resolt. Per tant, és més important que mai que siguem conscients del valor que té l'aigua, i, en aquest sentit, l'expressió –penso que afortunada– de la nova cultura de l'aigua s'ha de començar a aplicar. És a dir, des del punt de vista polític hi ha tot un seguit de lleis que s'han de començar a fer i s'han de fer des d'aquelles perspectives que comentàvem abans. Però des del punt de vista pedagògic és molt important que tots plegats assumim que hi ha una nova cultura de l'aigua que és absolutament indispensable per al desenvolupament sostenible, però també per a la pervivència de la humanitat, fins i tot.

En aquest sentit, si em permeten, els explico una anècdota molt breu. Quan algú em pregunta «Què és això de la nova cultura de l'aigua?» li poso un exemple molt clar, que per a mi és molt clar, i que, a més, em va passar personalment i que il·lustra una mica tot això –i em va passar quan encara no es parlava de la nova cultura de l'aigua. Precisament, en aquesta època de grans restriccions d'aigua al meu poble, teníem dues, tres hores, una hora d'aigua –en funció de l'època–, jo portava un agrupament escolta, és a dir, un grup de canalla. I en unes trobades que fèiem amb altres agrupaments d'altres llocs del país

era molt curiós observar com, al matí, quan es rentaven, n'hi havia uns que obrien l'aixeta, es rentaven, però mentre s'estaven rentant les dents o s'estaven ensabonant tancaven l'aixeta. És a dir, l'exercici era obrir l'aixeta només per a l'aigua que necessitaven i tancar l'aixeta ràpidament. Mentre que els altres, els que tenien aigua sempre a casa, deixaven l'aixeta oberta permanentment, i es rentaven les dents amb l'aixeta de l'aigua oberta i l'aigua baixava. I jo deia: «Això, això precisament, el fet d'obrir i tancar l'aixeta, tan fàcil com això –i en aquest cas producte de la necessitat– és la nova cultura de l'aigua». Per tant, d'alguna manera, en aquests moments, i aprofitant aquest seminari, penso que és especialment important intentar fer també, a part de l'ordenament jurídic –necessari, sens dubte–, l'«ordenament pedagògic» amb relació a la nova cultura de l'aigua.

En aquest sentit, també aquest seminari emmarca l'inici d'un diàleg al voltant de l'aigua, «Aigua: vida i seguretat», i afronta de ple un problema actual, l'aigua com a generadora de vida, però també de conflictes.

Jo he viscut conflictes de l'aigua de tota mena. He assistit –com a espectador no directe, però sí a través dels mitjans de comunicació–, a guerres de famílies per motiu de l'aigua i a guerres de pobles per motiu de l'aigua. Els pagesos, en fi, el valor més preuat que tenen és l'aigua, i quan els toques l'aigua el diàleg canvia automàticament. Per tant, és molt important la reflexió que es pugui fer amb relació a això. I, per tant, des d'aquest punt de vista, s'hauria de poder fer tota aquesta reflexió, sense deixar de banda el que és propi de la nostra cultura política, la cultura política dels catalans, que és el diàleg, el diàleg entre les administracions i els agents socials que intervenen d'una manera o altra en el camp de la gestió de l'aigua.

Dintre d'aquest procés de conflicte, fixin-se que una de les mobilitzacions més importants i més sostingudes en el temps, una de les més populars i que ha sortit de la base absolutament –equiparable amb la mobilització que hi va haver contra la guerra a l'Iraq–, ha sigut una mobilització amb relació al tema de l'aigua. Per tant, jo penso que és un element més per fer-nos reflexionar.

Per tant, es tracta d'un àmbit clau per al desenvolupament de la nostra societat, però amb mancances clares, amb un futur que cal encarar amb una clara presa de consciència sobre tot el que cal fer, que no és poc. Tothom amb les nostres responsabilitats, però amb l'objectiu -com ja recollia la declaració que va fer en el seu moment el Parlament de Catalunya i on dèiem que l'aigua és un bé fonamental per a la vida i per a la salut-, de fer realitat el dret humà a disposar d'aigua, que és un dret imprescindible per poder portar una vida saludable que respecti la dignitat humana.

Fer, doncs, aquesta jornada al Parlament ens dóna un motiu més per assolir l'objectiu d'apropar-nos a la societat –cosa que reiterem en cada acte que fem– i restar en contacte amb la realitat dels fets -avui d'una manera molt directa- i amb les preocupacions que afecten els ciutadans i ciutadanes del nostre país, en aquest cas també d'Europa i de tot el món.

Moltes gràcies per ser aquí. Moltes gràcies a l'Associació per les Nacions Unides per voler fer aquest acte i parlar d'aigua, que és un tema, com s'ha vist, absolutament fonamental.

Molt bon dia.

Discurs amb motiu de la visita oficial d'una delegació del Parlament de Catalunya a la Cambra dels Representants del Marroc

Rabat, 8 de juny de 2004

◀ MIERAS PRESENTA UN PLAN PARA RELANZAR EL LIBRO EN CATALÁN • PÁG. 39 ▶

www.lavanguardia.es

LA VANGUARDIA

MARTES, 8 DE JUNIO DE 2004 | Fundada en 1881 por don Carlos y don Bartolomé Godó | Número 44.041 1 euro

Expedientes de expulsión por el encierro en la catedral

▶ *La Delegación del Gobierno actúa contra los organizadores de la protesta de inmigrantes*

▶ *Zapatero advierte que no habrá "papeles para todos" y propone un pacto de Estado*

▶ *El Ejecutivo descarta nuevos procesos extraordinarios de regularización* • *págs. 31 y 32*

Más de la mitad de los europeos muestra escaso interés por las elecciones

Mayor Oreja y Borrell

• Pulso entre PP y PSOE por los debates cara a cara en televisión

BRUSELAS / MADRID. – Más de la mitad de los electores europeos muestra desinterés por los primeros comicios de la Europa ampliada a 25. En España, PP y PSOE se enzarzaron en una polémica por los debates en televisión que puede concluir con dos cara a cara, uno en Antena 3 y otro en TVE. **PÁGS. 8 A 10 Y 15 A 18**

Las aerolíneas cerrarán el año con pérdidas por la subida del petróleo

BARCELONA. – Las aerolíneas cerrarán el año con pérdidas a consecuencia de la subida del precio del petróleo, según la IATA, que afirma que el alza del crudo cuesta 1.000 millones de dólares mensuales al sector. **PÁGINA 69**

AP

EL ADIÓS DE LOS REAGAN. La familia Reagan despidió ayer en la intimidad al ex presidente de Estados Unidos. En la foto, la viuda, Nancy Reagan, y sus dos hijos ante el féretro cubierto con la bandera norteamericana. **PÁGINA 14**

Juntos desarmamos el mundo ARTÍCULO DE **MIJAIL GORBACHOV**

EE.UU. busca consenso en la ONU para una nueva resolución sobre Iraq

• Washington negocia con Francia tras lograr el apoyo alemán a su nueva propuesta

• Al Qaeda amenaza a las compañías aéreas americanas y a otras occidentales • *págs. 3 a 6*

Com a president del Parlament de Catalunya vull expressar l'honor i la satisfacció que comporta la celebració d'aquesta trobada entre representants de la cambra legislativa de dos pobles, el marroquí i el català, amb vincles de present i de futur, i tots dos banyats per les mateixes aigües de la Mediterrània.

El nostre Parlament vol ser un Parlament obert. Obert a la societat catalana i obert a l'exterior. La globalització obliga cada cop més a ser present fora de les fronteres pròpies. Les distàncies, els límits, s'esvaeixen i obliguen les institucions polítiques -de qualsevol nivell, estatals o regionals- a relacionar-se per tal de trobar respostes als problemes propis, a les demandes internes de la societat a la qual representem i per a la qual treballem.

Es configura, doncs, una extensa i indefinida xarxa institucional arreu del món, i nosaltres en volem ser un node actiu. Hi volem ser presents perquè hi tenim molt a dir i molt a aportar, en tant que el poble de Catalunya és dinàmic, solidari i emprenedor, i som terra d'acollida de moltes persones que migren a la recerca d'un món millor. Un món en què tenim un paper propi, en què volem compartir la nostra manera de ser, un món que volem contribuir a millorar.

Com bé va saber copsar Lluís Llach, cantautor català: «Serem només si el coratge / ens fa anar més lluny d'aqui, / serem només si en exalta / guanyar tant per compartir, / serem sols un país lliure / si som lliures els seus fills, / serem només si volem / i aquest repte ens fa més rics».

Signatura de l' "Acord de Cooperació entre la Cambra de Representants del Regne del Marroc i el Parlament de Catalunya".

El Regne del Marroc i Catalunya tenim en aquests moments forts vincles, molt més enllà de les arrels comunes presents a la història dels nostres respectius pobles.

Part de l'empresariat català, seguint els camins de la globalització, ha trobat en el Marroc una zona d'interès per a les seves inversions.

De manera paral·lela, Catalunya acull en aquests moments una important massa de treballadores i treballadors originaris del Marroc, que han triat l'opció, sempre dificultosa, de deixar la terra on van néixer i cercar noves oportunitats, noves perspectives.

Ens uneix també la Mediterrània. A la seva vora han nascut, al llarg de la història, grans civilitzacions, i s'han portat a terme aliances i intercanvis que ens han enriquit culturalment, que ens han permès avançar en el progrés i el desenvolupament.

Ara la Mediterrània esdevé l'element comú de futur. La Mediterrània ens vincula com a pobles que en formem part. Per això estem destinats a entendre'ns, a col·laborar, a compartir, especialment ara que les fronteres del món es debiliten.

Ens uneix la voluntat de futur.

La declaració d'intencions que avui signem n'és un exemple: és un pas en el camí cap a un futur de major col·laboració, de major proximitat. Els interessos i les esperances dels nostres pobles s'entrellacen. En conseqüència, també ho han de fer les nostres institucions, si volem ser útils a totes les persones a les quals representem.

Cal enfortir el diàleg i la cooperació, cal treballar plegats per tal d'ajudar-nos en les problemàtiques respectives, especialment entorn als aspectes que es deriven dels fenòmens migratoris, i dels processos comercials i empresarials.

No vull tancar aquestes breus paraules sense aprofitar l'oportunitat d'agrair a la Cambra dels Representants del Regne del Marroc, i al conjunt del poble marroquí, la rebuda i l'acollida que ens han dispensat. És tot un plaer gaudir dels seus paisatges i del caliu de la seva gent.

I confio que, en un futur proper, podrem correspondre a la seva hospitalitat rebent-los amb tots els honors al nostre país.

Moltes gràcies.

IV Jornades de l'Opinió Catalana: «El paper del Parlament en la redacció del nou Estatut»

Lleida, 19 de juny de 2004

37 • L'ESCOLA DE DISSENY MÉS IMPORTANT DEL MÓN, A BARCELONA

VAL DE DESCOMPTE DE 3 EUROS
ENTREGANT AQUEST VAL DE DESCOMPTE, EL LLIBRE 'LA VALL DE LA POR' TÉ UN PREU DE VENDA D'1,95 €

LLIBRE 10
Aquest val de descompte és vàlid fins al 19 de juliol
Promoció vàlida fins que s'esgotin les existències

AVUI

DISSABTE, 19 DE JUNY DEL 2004 · ANY XXIX · N. 9603 · 1 EURO

PÀGINES 6, 7

Europa fa el salt més gran en la construcció d'una unió política

Els caps d'Estat i de govern adopten la primera Constitució en una jornada històrica

PRINCIPIS BÀSICS DE LA CONSTITUCIÓ

- **Ciutadans en lloc de pobles**
  La UE ja no és la unió d'Estats i pobles, sinó d'Estats i ciutadans.
- **Diversitat**
  La UE respectarà la riquesa de la diversitat cultural i lingüística i vetllarà pel patrimoni cultural.
- **Primacia de dret**
  La Constitució europea prevaldrà sobre les llei estatals

Els dirigents europeus ajornen el nomenament del successor de Prodi a la Comissió

L'eufòria a Deltebre era palesa *després que es va conèixer la derogació del PHN*

Trànsit preveu un pont de Sant Joan difícil amb 500.000 vehicles

26

Al-Qaida decapita l'enginyer dels EUA segrestat a l'Aràbia Saudita

8

Eufòria a les Terres de l'Ebre

Manifestacions espontànies per celebrar la derogació del polèmic transvasament

Els governs valencià i murcià recorreran la decisió de Madrid al Constitucional

23-25

Vol vendre el seu pis al comptat?
sasi
es posa en marxa
93 306 76 00
www.sasi.es

Abans de donar la paraula al senyor Fèlix Martí perquè faci la cloenda de les Jornades, em permetran que els adreci unes paraules per fer la cloenda d'aquesta taula concreta.

I ho faig, en primer lloc, expressant el goig de compartir aquesta taula amb tres molt honorables presidents del Parlament, tots ells una referència. Em penso que, a més a més, després d'haver-los escoltat, queden més que justificades aquestes paraules.

També voldria tenir un record, precisament, pels altres dos presidents del Parlament que ja no són entre nosaltres: el president Coll i el president Reventós. Els tenim tots dos presents en la dinàmica parlamentària, atès que tots hi han deixat empremta.

Voldria també començar agraint a l'Opinió Catalana que m'hagi convidat a clausurar aquestes taula, i vull felicitar-los per la tasca que desenvolupen, que va molt més enllà d'aquesta iniciativa que avui ens aplega.

Vostès constitueixen una associació representativa de la societat civil catalana, una societat civil activa i emprenedora, solidària i coherent, que en el seu cas ajuda a fer del nostre un país on el catalanisme, el pluralisme i els drets humans siguin valors viscuts amb normalitat.

Una societat civil que –no ho oblidem– té el dret, però també l'obligació moral, de participar i implicar-se en el projecte del nou Estatut, sobre el qual han versat aquestes jornades, en les quals s'ha pogut escoltar una mica de tot: evidentment, valuoses aportacions en relació amb la història, amb experiències anteriors i, sobretot, en relació amb què i com ha d'evolucionar aquest projecte que actualment estem impulsant i elaborant a Catalunya.

I la primera pregunta és òbvia: ho estem fent realment entre tots? Entre tots els que volen participar i implicar-s'hi, de moment sí. Però no pas entre tots. I si volem –permetin-me l'expressió més col·loquial– triomfar com a país, ha de ser, efectivament, entre tots, sense excepcions.

Per tant, com a president del Parlament de Catalunya, desitjo que tots els ciutadans i ciutadanes se sentin implicats i interessats en aquest debat, en el procés d'elaboració d'aquest nou Estatut i, més enllà, en la feina que dia rere dia porten a terme els nostres diputats i diputades al Parlament de Catalunya.

En aquests moments, de la manera que es planteja la política, el millor servei que algú pot fer al seu país és, precisament, mantenir-se informat, saber com va la vida política, formar-se opinió pròpia i tenir criteri en els temes que creu importants, i participar a través dels canals institucionals –o no– que el nostre sistema polític posa a la seva disposició. En resum, ser crítics –tenir criteri, per tant– i, alhora, participatius.

Només així es garanteix la bona salut de la democràcia, només així, amb la participació de totes i tots, aquest podrà ser un país millor. Ara més que mai hem d'estar amatents a la política que es fa a Catalunya.

Deixin-me fer, encara, algunes breus reflexions. Des de quin punt partim actualment? D'un fet objectiu indiscutible, però que és discutit per determinats sectors: Catalunya és una nació. I d'un fet objectiu indiscutible i, en aquest, cas no discutit: Catalunya no és un Estat; i el poble català no és sobirà. En qualsevol cas, comparteix la sobirania de

les seves institucions amb la Constitució espanyola i amb un Estatut d'autonomia, que ha estat objecte de debat i que, com tothom sap, serà àmpliament reformat, i ho serà per esgotament. És com aquella font natural que a poc a poc es va estroncant i ara el rajolinet gairebé és ínfim.

Aquest és l'actual punt de partida. Però l'Estatut ho és tot? Jo crec que no. Hi ha moltes polítiques que es podrien fer en clau nacional i que no depenen de l'Estatut. Després continuaré amb l'Estatut. Deixin-me fer algunes reflexions en relació amb aquestes polítiques.

Qüestions molt banals, potser. Efectivament, algunes són molt banals, però d'altres no gens, i potser al final ens adonarem que cap no n'és, de banal. La música que es fa a Catalunya és pitjor que la resta de la música que es fa a altres llocs de l'Estat o al món? En cap cas. Fins i tot jo penso que tenim bons músics en aquest país. A l'imaginari col·lectiu, la música en català hi té un paper rellevant? Desgraciadament, no. No el té als programes estel·lars de la televisió catalana –per descomptat, de les altres televisions ni parlar-ne–, però tampoc no el té a les ràdios, i tampoc, el que és més greu, no el té, per exemple, a les festes de final de curs que es fan a les escoles.

Això de qui és culpa? De tothom i de ningú. Evidentment, no és que sigui culpa de la conselleria de Cultura d'ara, perquè això, si no és amb una política continuada, no es resol. Per tant, és tant culpa dels d'ara com dels d'abans; és tant culpa de la televisió d'ara com de la d'abans i, per tant, més que anar a buscar culpes segurament el que cal és veure quines són les solucions. És a dir, com ho fem perquè la música en català sigui present a l'imaginari col·lectiu, sigui una actuació de normalitat, perquè això implica, d'alguna manera, no sols pensar en els que es dediquen a la música, sinó pensar en la indústria que hi ha darrere, etcètera.

Fixin-se que aquest no és un element de competències.

El mateix podríem dir del món de l'esport. Per què volem seleccions catalanes? Perquè alguns es pintin la cara de tant en tant i vagin a cridar en un camp de futbol o en un camp de bàsquet? Sincerament, no. En tot cas, per tenir una estructura esportiva de país, perquè l'esport és molt important per a la salut de les persones. Ho volem per això, perquè forma part d'una estructura col·lectiva de país, i això sí que és un problema de competències, però és més que això, també.

O els mitjans de comunicació. Projectes periodístics que alhora siguin viables empresarialment en clau nacional, són possible o no? I tant que són possibles, i tant! És una qüestió de voluntat política.

O en l'àmbit econòmic. Els recomano molt especialment la conferència que el senyor Oliu, president del Banc de Sabadell, va fer a Siglo XXI, a Madrid. Jo penso que dóna algunes claus de l'actual situació de l'economia catalana i penso que posa una mica el dit a la llaga: l'economia que es fa a Catalunya no està malament, molt millor del que ens pensem; l'economia catalana ja és una altra cosa.

Fixin-se que tot això són realitats que poden canviar. I aquí també, d'alguna manera, voldria fer la reflexió en el sentit que, encara que moltes vegades sembli que les coses són impossibles de canviar, això no és cert. Ahir, precisament, es va derogar el Pla hidrològic nacional. Per als qui hagin seguit una mica com ha anat tot aquest procés,

és evident que aquesta ha estat una lluita que ha guanyat una gent determinada, un territori concret i determinat. Si no hi hagués hagut les mobilitzacions que hi va haver en aquell moment, en tot el procés que hi ha hagut, i no s'haguessin fet de les maneres que s'han fet, i no hi hagués hagut unes determinades actituds –molt vitals, si vostès volen–, ahir no s'hauria pogut celebrar la derogació del Pla hidrològic nacional.

Per tant, aquesta és una realitat. I, atenció, perquè, és clar, qui havia fet el Pla hidrològic nacional? Un govern, evidentment amb tota la legitimitat i amb una majoria aclaparadora. Per tant, jo encara tinc l'esperança que, efectivament, les coses poden canviar.

Tornem a l'Estatut. Una altra constatació objectiva és que els temps canvien. El món –i Catalunya no n'és l'excepció– està en un punt de canvis accelerats, representats en la globalització, que tant es pot veure amb la deslocalització de determinades empreses com amb l'aparició d'una nova vacuna contra una malaltia molt complexa, que es descobreix a l'altra part del món i que ens és útil a nosaltres.

Aquests canvis accelerats també passen per les noves tecnologies, la nova immigració, la construcció de la Unió Europea –ara ampliada i amb la Constitució recent, que en tot cas posa encara més dubtes des del punt de vista de la nostra nació–, per la transformació del paper dels estats i dels diferents nivells de govern, pel canvi progressiu del rol laboral i social de la dona, per canvis demogràfics. Per tant, per canvis socials, econòmics, empresarials, culturals, i també polítics. I aquesta és la realitat d'aquest moment. Estem en un moment de canvis accelerats al món, i a Catalunya també. Per tant, la necessitat d'adaptar-nos a aquests canvis ens fa plantejar la necessitat de redissenyar el futur, replantejar-nos quina Catalunya volem en aquest nou entorn.

Aquest és un replantejament encara obert, ple de possibilitats, un replantejament a fer des de la perspectiva de l'objectiu comú, que ens uneix i que ens ha de fer sumar esforços i decidir quin marc juridicopolític és més convenient per assolir els objectius comuns, per gaudir d'aquest país que volem que es defineixi a partir de conceptes com el benestar, la llibertat, la pau o la convivència.

I és en aquest context, en aquest procés de decisió, on apareix la proposta de nou Estatut. Un Estatut que substitueixi el que ha estat vigent durant vint-i-cinc anys i que obri una nova etapa per a Catalunya, una nova etapa tant en les relacions de Catalunya amb Espanya, com també –i tan important com això o més– per redefinir internament la nostra identitat, saber quina ordenació volem i quin projecte tenim com a país.

Per tant, estem en un punt d'inflexió que es visualitza en la proposta de nou Estatut de Catalunya. En el seu contingut ja s'hi està treballant; hi participen els diversos grups parlamentaris del Parlament de Catalunya, i també hi participa la societat civil i hi participa el Govern; la societat civil comença a tenir veu en aquest debat, i penso que és important, i la ciutadania. Això es pot estructurar molt més encara, però d'una manera incipient la ciutadania també comença a participar en el procés del nou Estatut.

Des del Parlament estem tractant que hi hagi un debat obert per tot el país, per tot Catalunya, i ho fem així per avançar en l'aprofundiment i en la participació democràtica, per facilitar la proximitat entre Parlament i ciutadania. Però ho fem sobretot –i jo voldria que quedés clar– perquè l'Estatut no és una carta de peticions. L'Estatut és el dibuix del disseny de la Catalunya del futur, i per tant requereix el ple suport del poble de Catalunya, sobirà en esperit, origen i destinatari de les polítiques que es porten a terme des de les institucions de govern.

El plantejament d'aquest nou Estatut com a eina clau per actuar en aquest punt d'inflexió no és ni un caprici personal d'algú, ni una operació d'imatge; no és una iniciativa gratuïta, emana de la consciència que la nova realitat requereix respostes pensades i articulades des d'àmbits propers, que cal renovar i redefinir l'autogovern de Catalunya. I parlar d'autogovern ens porta a abordar el tema de la llibertat. Deixin-me fer un petit incís històric. Tomá_ G. Masaryk, filòsof txec, exposava el 1893 al Parlament de Viena –al Parlament de l'imperi austrohongarès– la «qüestió txeca». Ho feia amb aquestes paraules –cito textualment: «Un poble que té sis milions d'habitants, un poble que és econòmicament molt fort, un poble treballador, dotat, un poble que va a més, conscient de la seva força i el seu valor, un poble així no pot quedar-se sota una tutela. [...] Un poble amb autoestima, un poble que disposa d'un considerable nombre d'habitants, un poble educat, no pot tolerar una situació en què no és l'amo del seu destí polític». Parlava, és clar, del poble txec.

Però el cert és que en aquests moments els catalans tampoc tenim veritable llibertat política. El poble català –com he dit abans– no és sobirà. Per exemple –abans en parlava–, el Govern de la Generalitat no té dret a fer consulta en referèndum, i no parlem ja de la base d'aquesta, és a dir, el dret a l'autodeterminació, el dret a escollir lliurement si volem o no volem pertànyer a l'Estat espanyol, sinó que el Govern de la Generalitat no pot convocar cap tipus de referèndum. És un exemple.

En qualsevol cas, això no deixa de ser una certa negativa a la llibertat, a la nostra llibertat com a poble i com a nació, i, per extensió, avui dia, la negació també d'una certa llibertat individual de molts ciutadans i ciutadanes que voldrien exercir-la. No dic –deixo clar que no ho dic, malgrat que ho pugui pensar–, que aquest sigui un dret que ens manca sense justificació; vaja, no dic que la mancança d'aquest dret és un fet injustificable. Ara, sí que dic, com a president del Parlament, que no tenim aquest dret i que ara és el moment de debatre i decidir al voltant d'aquest i altres aspectes, sense pors –ho repeteixo, sense pors.

I atenció perquè tinc una mica la sensació que de vegades som nosaltres mateixos els que posem els topalls, els que ens creem la por. Ara són necessaris nous acords, nous consensos que permetin superar algunes o moltes de les imperfeccions de la transició, que permetin la convivència entre concepcions nacionals distintes.

Aquest és un dels objectius de la reforma de l'Estatut de Catalunya. Catalunya, una vegada més, a través dels seus representants polítics, ha d'apostar, ha de saber apostar per resoldre el conflicte mitjançant el diàleg, en cerca d'un consens i uns pactes que ens apropin al país que desitgem, més lliure i més just.

Ens cal, doncs, unitat; ens cal un aplegament de forces a partir del consens resultant en forma del text aprovat pel Parlament de Catalunya.

Els catalans, per tradició i cultura, hem demostrat repetidament al llarg de la història que podem tirar endavant qualsevol repte, si ens ho proposem, sense renunciar a res, amb esperit i ambició d'innovació. També és una característica del nostre poble.

Arribats en aquest punt, permetin-me una altra reflexió encara. Ara mateix, de cap de les maneres ens podem permetre ser pessimistes, ni tan sols el luxe de transmetre pessimisme a partir de les nostres reflexions, per molt ben intencionades que aquestes siguin. Al contrari, hem de dibuixar un horitzó que transmeti il·lusió –sí, sí, il·lusió

Discussió a l'hemicicle sobre una qüestió reglamentària en ple debat estatutari.

i entusiasme pel futur–, i ja sé que això és feina dels polítics, ja ho sé, i sé també que aquesta legislatura ha tingut uns inicis incerts, difícils, complicats, amb errors. I que alguns dels errors han estat per generar il·lusió; però el país no es pot permetre ara mateix que el discurs del pessimisme, del «no hi ha res a fer», s'instauri en el nostre imaginari col·lectiu.

I això sí que depèn de tots, dels polítics també, segurament, però també depèn d'empresaris, sindicalistes, periodistes, professionals.

Així, doncs, i com a conclusió, permetin-me dir-los amb tota solemnitat que el Parlament de Catalunya ha de liderar, vol liderar, i liderarà, de fet, aquest procés, aquest projecte que ens ajuda a posar les bases de la nova Catalunya; i el Govern i els partits també. Però sense la implicació de tots i totes, sense la implicació de les institucions, de les administracions –i aquí hi compto els ajuntaments d'una manera especial–, de la societat civil, de la ciutadania, en definitiva, sense el ple i actiu suport del poble de Catalunya, el nou Estatut no tindrà raó de ser.

Ara toca pensar –i això em sembla que és fonamental– no en l'herència històrica, no en el passat, sinó en el futur. La Catalunya d'avui, la Catalunya de demà, es basa en el que compartim com a comunitat de futur, en el que tots plegats volem.

I amb la perspectiva d'aquest objectiu comú que ens uneix i que ens ha de fer sumar esforços, decidir, doncs, quin marc jurídicopolític és més convenient per assolir els objectius comuns, per gaudir d'un país, com he dit abans, que es defineixi per aquests conceptes tan importants en el que és el nostre estat de futur, com el benestar, la llibertat, la pau o la convivència.

És hora de posar sobre la taula –hi insisteixo, sense pors– quin tipus d'encaix o, fins i tot, de desencaix –per què no?– volem per a la nació catalana en relació amb l'Estat espanyol. És hora que tots junts, o almenys tants com sigui possible, puguem compartir aquesta necessitat de redefinició, decidir quin és el marc i quins són els instruments d'autogovern d'aquesta nova Catalunya, i com ja he dit en alguna altra ocasió –i com també s'ha dit en aquesta taula–, hi incloem els aspectes de finançament, qüestió absolutament cabdal si no volem que el nou marc competencial sigui paper mullat.

Acabo. Un bon amic, un molt bon amic de qui he après moltíssim –que, per cert, era un alt càrrec de l'anterior Govern, de l'anterior legislatura– una vegada em va explicar una història, una història que està incoada fins i tot en un cert projecte nacional, no nostre. I aquell projecte va reeixir. I ell al final em va dir: «Ho van aconseguir perquè no sabien que era impossible».

Moltes gràcies per escoltar-me i moltes gràcies a tothom per la seva participació. Dono la paraula al senyor Fèlix Martí perquè faci la cloenda de les Jornades.

Bona tarda.

Conferència sobre la reforma de l'Estatut en el curs d'estiu de la Universitat de Cantàbria

Cantàbria, 20 de juliol de 2004

AVUI

DIMARTS, 20 DE JULIOL DEL 2004 ANY XXIX · N. 9634 · 1 EURO

El cap de l'espionatge espanyol demana a Aznar que torni els papers de l'11-M

Dezcállar, l'anterior director del CNI, admet pressions de la Moncloa perquè mantingués la tesi d'ETA fins al 13-M

L'excap del Centre d'Intel·ligència diu que no va espiar Carod però sí Otegi, que va parlar per telèfon amb el líder d'ERC

14, 15 El director del Centre Nacional d'Intel·ligència (CNI), Alberto Sáiz, ha demanat a l'expresident del govern espanyol José María Aznar que, si disposa de documents sobre els atemptats de l'11-M, tal com va assegurar en una emissora colombiana, els torni al CNI. Sáiz va explicar que havia enviat aquest requeriment a l'expresident perquè, segons va afirmar davant la comissió d'investigació, "els documents no poden ser propietat d'una persona que ja no és president".

10 **Matas se suma a l'Euroregió de Maragall.** El president del Govern Balear, Jaume Matas, va anunciar ahir "la incorporació en pla d'igualtat" de la seva comunitat al projecte d'euroregió transfronterera que impulsa el seu homòleg català, Pasqual Maragall. Els dos presidents, que es van trobar a Barcelona, van acordar fer un front comú per reclamar un nou finançament sanitari.

Arafat limita el poder del seu nebot per intentar desactivar la crisi

5, 6

Irlanda demana ara l'oficialitat del gaèlic a Europa

9

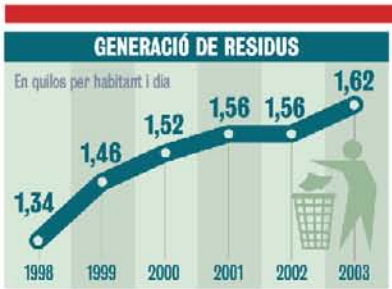

La generació de residus urbans a Catalunya creix de forma imparable

20

Señor presidente del Parlamento de Cantabria, señor alcalde, señor presidente del Parlamento Vasco, autoridades académicas, señoras, señores, como presidente del Parlamento de Cataluña, es para mí un honor y una satisfacción impartir esta sesión en este curso de verano, curso organizado por la Universidad de Cantabria, a la que quiero agradecer la invitación y el trato dispensado en todo momento, agradecimiento que hago extensivo también al Parlamento de Cantabria y a su presidente. Celebro poder dirigirles unas palabras en este destacado marco, que simboliza cultura y conocimiento, respeto y libre pensamiento.

Podría plantear una serie de títulos, subtítulos y epígrafes a esta conferencia, pero posiblemente, aplicando la sencillez y el sentido común, es mejor resumírselo en tres preguntas: ¿por qué?, ¿qué? y ¿cómo? Es decir, ¿por qué esta reforma?, ¿qué reforma?, y ¿cómo proceder a ella?

El porqué, los motivos de la reforma

La transición política española constituye un modelo ampliamente estudiado y analizado internacionalmente y, sin duda, ha sido un ejemplo, en ciertos aspectos, para las transiciones políticas de otros países de la Europa del Este o de América Latina.

Hemos celebrado recientemente veinticinco años de Constitución, veinticinco años consecutivos de ayuntamientos democráticos, dos muestras de un cierto éxito, de haber conseguido un período de libertades, paz y estabilidad, históricamente breve, pero a tenor de la historia moderna española ciertamente sorprendente.

Sin embargo, como todo modelo –como casi todo en la vida–, tiene aspectos positivos, pero también negativos. La transición también comportó algunos puntos oscuros, cabos sueltos que en algunos casos siguen sin atarse. Entre ellos destaca especialmente el del reconocimiento y el respeto de las libertades de las diferentes naciones existentes en el Estado español.

El Estatuto vigente en Cataluña data del año 1979 y, desde entonces, ha sido una pieza fundamental en la recuperación y el desarrollo del autogobierno de Cataluña. Su contribución no puede ser menospreciada, en absoluto, pero tras veinticinco años presenta síntomas de agotamiento y necesidades de cambio.

El contexto influyó en muchos aspectos: desde las renuncias a planteamientos legítimos y la voluntad de consenso y paz por encima de otras consideraciones, hasta detalles más prosaicos, pasando por la utilización de referentes que influyeron en el modelo adoptado.

Lo cierto es que, tanto a nivel estatal como autonómico, se impuso una redacción dirigida desde las élites políticas; también un modelo político hecho por y para las élites políticas. El celo en la protección de esas élites, cerrar las discusiones a un grupo reducido, permitía alejar fantasmas pretéritos. No lo discuto, solo lo constato, pero este hecho alejó también la participación del pueblo, y con ello, su implicación.

Para compensar algo ese mapa, se prestó atención al modelo parlamentario italiano, que a su vez, copiando aspectos del antagónico modelo americano, trataba de dar salida a la frustración que el sistema institucional provocaba en la mitad del país. Tras-

El president del parlament de Cantàbria, Miguel Ángel Palacio García, mostra les instal·lacions als presidents dels parlaments d'Euskadi i Catalunya.

ládense ustedes a Italia en la década de los setenta a los ochenta, recuerden que el entonces poderoso PCI, Partido Comunista Italiano, aislado del poder de la República, necesitaba válvulas de escape que alejaran riesgos de reacciones descontroladas de sus bases. Las respuestas se encauzaron en una progresiva descentralización del Estado, dando oportunidad a obtener segmentos de poder territorial y con una potenciación de la vida parlamentaria, permitiendo un mayor peso de la oposición en el impulso de la acción de Gobierno, más allá de la función fiscalizadora típica de los sistemas mayoritarios.

Sin embargo, la realidad dista siempre de lo planeado, y lo cierto es que la vida parlamentaria, contagiada por los efectos del alejamiento de las élites políticas, se ha mantenido también alejada mediáticamente de la mayoría de la población, tanto en España como en Cataluña.

La transición española, modelo de paz y estabilidad, trajo también bajo el brazo heridas mal cerradas y, como he dicho, cabos sueltos, como demuestran, por ejemplo, los numerosos conflictos entre Estado y comunidades autónomas presentados ante el Tribunal Constitucional, o el castigo financiero que sigue sufriendo Cataluña, pese al cual tantas veces se tacha de forma injusta al pueblo catalán de insolidario. Queremos dar, no que se nos quite, pero también queremos vivir de nuestros propios recursos.

Queremos que cambien las cosas, para bien de todos, y queremos cambiarlas desde su base. No queremos un marco de juego de miedos y temores, excesivamente abierto, cuya interpretación quede solamente en manos del poder estatal.

El Estatuto de autonomía de Cataluña, aprobado en referéndum el 25 de octubre de 1979, se inscribía en el marco institucional surgido de la transición democrática española. En aquel escenario, el Estatuto, como la Constitución, era un documento abierto y flexible, insatisfactorio para muchos, pero capaz de dar respuesta a los retos e incertidumbres del momento.

Su carácter abierto, no obstante, ha contribuido a que su desarrollo quedara plenamente condicionado por las mayorías y los equilibrios políticos coyunturales. Y la apertura e indefinición del texto, bajo ese contexto, ha tendido a interpretarse, siempre, en términos restrictivos.

Es decir, el alcance material de las competencias de la Generalidad, definido inicialmente de manera indeterminada, ha resultado sucesivamente laminado por el desarrollo legislativo y competencial del propio Estado. El carácter abierto y flexible de esas reglas de juego ha permitido pues que el Estado impusiera su fuerza a la comunidad autónoma en aquellas situaciones que podían resultar conflictivas competencialmente.

Paralelamente, en cuanto a las funciones de la Generalidad, si analizamos lo sucedido en estos veinticinco años, podemos advertir, por ejemplo, que las competencias que el Estatuto señalaba como «exclusivas» para la Generalidad no resultaban a su vez «excluyentes», en una paradoja jurídica y lingüística solo explicable por esa vulnerabilidad del marco fijado por el Estatuto de autonomía. Una vulnerabilidad propia de un marco de relaciones desigual, donde una de las partes –el Estado– ha decidido e impuesto dicha relación y las condiciones de la misma, permitiendo un cierto margen, pero con unas limitaciones que los sucesivos gobiernos del Estado han fijado aprovechando todas las posibilidades que permitía la ambigüedad de los textos constituyentes.

Como dice el refrán, «hecha la ley, hecha la trampa». Las líneas difusas que permitían soñar y aspirar a elevados niveles de autogobierno, al trasladarse a la realidad se dibujaron en dirección contraria, se volvieron en contra de esas aspiraciones.

Hoy, en el 2004, Cataluña es una nación. Una nación que no es soberana, una nación que no es Estado, sino que se incluye en un Estado, el español, que también es nación. Un Estado que ha impuesto un marco competencial y financiero que impide a las instituciones catalanas dar respuesta eficiente a las demandas de su población. Y cuando digo «instituciones catalanas» no me refiero solo a la Generalidad de Cataluña. Los ayuntamientos, la Administración local aquí también tiene mucho que decir.

Lo que podía ser útil ayer hoy no tiene por qué serlo. Los tiempos cambian. Y nuevos tiempos, tiempos de cambios.

El mundo, y Cataluña no es la excepción –España tampoco–, está cambiando muchísimo. De hecho, el mundo está siempre en evolución, pero unas veces de forma más acelerada que otras. Y ahora estamos en un punto de cambios muy acelerados.

El estallido de las nuevas tecnologías de la información y la comunicación ha transformado la vida cotidiana y, a la vez, las actividades comerciales y productivas. Ha permitido impulsar el fenómeno que llamamos globalización. Y la combinación de ambos ha incidido en el equilibrio del triángulo clásico formado por mercado, sociedad y Estado.

La globalización comporta nuevos aspectos, algunos positivos y otros negativos. Se manifiesta tanto en la deslocalización de empresas que habían invertido en España por los bajos costes de producción y que ahora buscan países menos desarrollados con menores costes –situación, por cierto, que estamos sufriendo con especial intensidad en Cataluña–, como, por el contrario, en la aplicación e inmediata disponibilidad de una nueva vacuna contra una enfermedad muy compleja que se descubre, precisamente, en otro lado del mundo.

Las corrientes migratorias se multiplican con fuerza, desde el tercer o segundo mundo hacia el nuestro. Nuestra sociedad deviene «irreconocible» en relación con la que existía tiempo atrás: la incorporación de la mujer al mundo laboral, el envejecimiento demográfico, las nuevas necesidades sociales y sus consecuentes nuevas demandas sociales.

La Unión Europea se amplía hasta veinticinco miembros, y permítanme un paréntesis aquí. Ustedes saben que la Unión Europea se amplía hasta veinticinco miembros y, en el caso que nos afecta, el catalán como idioma sigue sin ser reconocido oficialmente por la Unión Europea. Solamente dos datos para la reflexión: el catalán es hoy la octava lengua en número de hablantes de toda Europa. Ya no hablamos solo de derechos nacionales, hablamos de los derechos de diez millones de ciudadanos que se expresan en una lengua, que trabajan en esta lengua, que hacen negocios en esta lengua, que estudian en la universidad, que hacen investigación en esta lengua, cuya vida transcurre en esta lengua, que se quieren en esta lengua.

Por lo tanto, no hablamos solo de derechos de una región determinada. Estamos hablando de los derechos de diez millones de ciudadanos.

Es un paréntesis, pero también nos acerca a la reflexión sobre qué Unión Europea queremos en el futuro.

Decía que la Unión Europea se amplía hasta veinticinco miembros, por lo tanto, está claro que surge una nueva Europa. Pero una nueva Europa que sigue basada en las decisiones de los Estados, que sigue dejando en segundo plano el papel que en ella pueden y deberían jugar las regiones y las ciudades. Pero, al mismo tiempo, la Europa ampliada está trastocando los equilibrios económicos y políticos existentes entre sus estados, de forma que les va modificando su papel.

Todos estos cambios abren interrogantes, interrogantes en torno a si los instrumentos políticos de que nos hemos dotado, tal como son ahora, están preparados para hacer frente debidamente a las transformaciones del mercado y de la sociedad. Unas decisiones se localizan, otras se internacionalizan y el papel que corresponde al Estado queda muchas veces en entredicho en cuanto a su eficiencia y su eficacia, a pesar de que mantenga la razón de la legalidad y la legitimidad que se le otorgó en el pasado.

Se impone el principio de subsidiariedad, y se impone en toda la Unión Europea. Y se generaliza la sensación de que hay que acercar determinados poderes de decisión para dar respuestas convenientes a las nuevas demandas y a los nuevos retos que se nos plantean, pues los instrumentos jurídico-políticos no son legítimos sino por la voluntad de su ciudadanía, del pueblo que pone en sus manos el ordenamiento y la autoridad, buscando paz, bienestar y seguridad para sus miembros.

A partir de aquí, surge la necesidad de adaptarse a estos cambios, y es cuando hablamos de una nueva Cataluña.

Las sociedades evolucionan. En consecuencia, los instrumentos políticos, en tanto que están al servicio de la sociedad, también deben hacerlo. El entorno está cambiando, y por lo tanto, Cataluña también. La necesidad de adaptarnos a los cambios nos hace plantear la necesidad de rediseñar el futuro. Debemos replantearnos qué Cataluña queremos.

Y a pesar de que este sea un replanteamiento aún abierto y lleno de posibilidades, presenta un aspecto fundamental: se abre paso el pensar no en la herencia histórica, no en el pasado, sino en el futuro. La Cataluña de hoy se basa en lo que compartimos, y en lo que compartimos, sobre todo, como comunidad de futuro, en lo que todos juntos queremos. Y ahí está una de las claves de interpretación de esta Cataluña del siglo XXI.

Con la perspectiva de este objetivo común, que nos une y que nos debe hacer sumar esfuerzos, los catalanes debemos decidir qué marco jurídico-político es más conveniente para alcanzar precisamente estos objetivos comunes, para gozar de un país que se defina por conceptos como bienestar, libertad, paz o convivencia.

Es hora, pues, de poner sobre la mesa qué tipo de encaje, o incluso de desencaje, queremos para la nación catalana en relación con el Estado español.

En este contexto, en este proceso de decisión, es donde aparece la propuesta de nuevo Estatuto, que sustituya al que ha estado vigente durante veinticinco años, con el fin de abrir una nueva etapa para Cataluña, una nueva etapa tanto en sus relaciones con el Reino de España, como también –y muy importante– para una redefinición interna de identidad, ordenación y proyecto.

Un momento histórico que se presenta también enmarcado en un momento de importantes cambios políticos –primero fue en Cataluña; más recientemente, en el Gobierno del Estado–, cambios políticos que reflejan la necesidad de cambios expresada por la ciudadanía mediante las urnas, a través del voto.

Estamos, pues, en un punto de inflexión, un punto de inflexión que se visualiza en la propuesta de la reforma del Estatuto de Cataluña.

¿Qué contenido debe tener este nuevo Estatuto?

Disponemos ya de la propuesta de índice de materias sobre el que trabajará la ponencia redactora. No puedo exponerles aún el contenido específico de cada materia, pues es algo que los grupos parlamentarios de la cámara están deliberando, algo en lo que hace tiempo que se está trabajando. En cualquier caso, ya hay acuerdo sobre cuál va a ser el índice del Estatuto.

Sea cual sea el texto que acabe resultando aprobado por nuestra cámara legislativa, parece evidente que debe hacer referencia, en un sentido u otro, a una serie de aspectos generales.

Destaco algunos: primero, la representación de Cataluña en la Unión Europea; segun-

Ernest Benach i J.Mª Atutxa, president del parlament Basc, amb el president del parlament de Cantàbria, Miguel Ángel Palacio García.

do, el tipo de vinculación jurídico-política con el Estado español; tercero, la redefinición competencial, hasta ahora limitada y fragmentada, que en la práctica impide transformaciones importantes en el terreno social o económico, a través de las decisiones políticas; cuarto, la financiación, vértice del poder de decisión; quinto, las posibilidades de colaboración institucionalizada y directa con otros territorios del Estado; sexto, la reorganización político-administrativa de Cataluña, especialmente en relación con el rol que tienen que desarrollar los diferentes niveles de gobierno existentes en Cataluña; séptimo, mejora de los mecanismos de participación democrática en Cataluña; octavo, garantizar los instrumentos políticos que permitan los mayores niveles posibles de bienestar material y calidad de vida para todas las personas.

Podríamos hablar largo y tendido de todos estos temas, pero voy a detenerme en uno de los aspectos que más preocupan, yo diría, en estos momentos no solo a la clase política, sino también a la sociedad, sobre la relación específica Cataluña-España.

Cataluña es una nación, lo he dicho antes. Ahora nos replanteamos hasta qué punto somos o no soberanos de nosotros mismos; es decir, nos tocaría decidir y definir qué instrumentos y vínculos debemos establecer con el Estado.

Los cambios económicos y sociales requieren respuestas firmes y diferenciadas por parte de los gobiernos del pueblo, y la distancia, en muchas ocasiones, se convierte en impedimento o dificultad para ver con claridad. Ver cuáles son los problemas reales y cómo se definen específicamente en todo el territorio, y ver cuáles son las respuestas convenientes al respecto.

Por lo tanto, no se trata solo de implementar o gestionar decisiones. Se trata de disponer del poder de decisión.

A algunos sectores de la sociedad española parece espantarles cualquier cambio institucional. Parece que alguna divinidad descendió desde los cielos y señalando con el dedo impuso cómo organizarnos, escribió la Constitución, los estatutos, delimitó competencias, puso fronteras...

Pues no, no es así. El marco institucional surgido de la transición fue fruto del consenso, del consenso entre unas personas en un contexto determinado, con unos objetivos también determinados. Por lo tanto, todo es revisable.

Y del mismo modo, no parece ninguna locura que, veinticinco años después, superados algunos de estos temores y objetivos, nos podamos sentar a hablar, replantearnos algunos de los aspectos de la transición que, como he dicho anteriormente, fueron cerrados en falso.

La reforma del Estatuto también debe –y no es menos importante, ya lo he dicho– redefinir, y de manera prioritaria, el interior político de Cataluña, su ámbito territorial, el rol y los medios de que deben disponer los ayuntamientos.

Para mi es tan importante resolver la relación de Cataluña con el Estado, como la relación de Cataluña de puertas adentro, con su propio territorio. El territorio, que es un concepto muy usado en Cataluña –también algo indefinido, por cierto–, presenta importantes diferencias.

Cataluña carece de un modelo que permita a todos los ayuntamientos disponer de los instrumentos necesarios para dar respuesta adecuada a las demandas de sus poblaciones. Y de la misma manera, cada vez resulta más innegable que al margen de criterios y sentimientos nacionales –que también son innegables– hay decisiones y políticas que, por simple eficacia y eficiencia, no se pueden tomar ni emprender desde Madrid. Pues bien, Cataluña tiene derecho a una mayor autonomía –estamos de acuerdo–, pero de la misma manera, digo, hay muchas decisiones y proyectos políticos que demandan autonomía y libertad desde el mundo local, que no pueden ser tutelados, en este caso, desde Barcelona.

Necesitamos, pues, la adecuación de instrumentos institucionales y administrativos. Debemos conseguir un consenso que permita la implementación de un nuevo modelo que articule eficazmente el territorio catalán.

Así pues, la reforma del Estatuto es una oportunidad para el interior de Cataluña. Es la oportunidad de alcanzar un nuevo marco, de renovar el sistema de financiación y poder prestar así un mejor servicio a la población.

En estos momentos, pues, Cataluña, pide desarrollar también su libertad interna. Y la libertad no consiste solo en palabras, sino también en tener los medios para ejercerla. Esto nos lleva, si ustedes me lo permiten, a abordar el tema de la libertad.

Tomá_ G. Masaryk, filósofo checo que vivió de 1850 a 1937, expuso en 1893 en el Parlamento de Viena –el Parlamento del imperio austrohúngaro– la «cuestión checa». Lo hacía con estas palabras: «Un pueblo que tiene seis millones de habitantes, un pueblo que es económicamente muy fuerte, un pueblo trabajador, dotado, un pueblo que va a más, consciente de su fuerza y de su valor, un pueblo así no puede quedarse bajo una

tutela». Y añadía: «Un pueblo con autoestima, un pueblo que dispone de un considerable número de habitantes, un pueblo educado, no puede tolerar una situación en la que no es el amo del su destino político». Hablaba, por supuesto, del pueblo checo.

Lo cierto es que en estos momentos los catalanes no podemos decir que tengamos total libertad política. El pueblo catalán no es soberano desde el momento en que, por ejemplo, el Gobierno de la Generalitat no tiene derecho a hacer una consulta mediante referéndum. Y no me refiero a la base misma de esa libertad, es decir, no me refiero ahora al derecho a la autodeterminación, al derecho a votar y a escoger libremente si queremos o no queremos pertenecer al Estado español, sino que me refiero exclusivamente a que no podemos convocar ningún tipo de referéndum.

Y eso, además de ser una importante carencia democrática para nuestras instituciones, supone negarnos también la libertad como pueblo y como nación, y por extensión la libertad individual de muchos catalanes que querrían ejercerla. No digo –no digo, insisto, aunque pueda pensarlo– que esto sea un derecho que nos falta sin justificación, que la carencia de este derecho sea un hecho injustificable. Como presidente del Parlamento de Cataluña sí que digo –y lo afirmo– que no tenemos este derecho y que ahora es el momento de debatir y decidir sin miedo en torno a este y otros aspectos. Sin miedo alguno, repito.

Cataluña tiene una tradición rica en materia de libre pensamiento, de pluralidad política. Por lo tanto, no hay que tener miedo al debate de las ideas, a confrontar posicionamientos a través del diálogo.

Y hablemos de diálogo. La existencia de conflictos es algo connatural a la especie humana. Compartir un espacio y un tiempo genera choques en los planteamientos, en las ideas y en las acciones. La política es, precisamente, el arte de gestionar estos conflictos.

Ante un conflicto, las partes implicadas –personas, pueblos, estados– pueden responder con agresividad o con diálogo. Es decir, utilizar la fuerza o escuchar y buscar una salida satisfactoria para todos. La respuesta de la agresión, el rechazo a dialogar con el contrario es fruto del egoísmo ciego, de una perspectiva obtusa y conduce a un futuro preso por el miedo.

El diálogo, por el contrario, se basa en la consideración de las consecuencias, en una perspectiva abierta del futuro. Por lo tanto, resolver conflictos a través del diálogo es una muestra de «egoísmo inteligente», dado que aporta seguridad a todas las partes y aborta la posibilidad de caer en una espiral de tensiones que culmina, finalmente, en violencia.

La razón y la historia nos han enseñado que las consecuencias de la agresión siempre son negativas para todos. Sea cual sea el resultado, provoca resentimientos y rencores, y el conflicto pervive todavía más alimentado que en un primer momento.

La política no es ajena a este hecho. Europa, golpeada por dos guerras mundiales en el siglo XX, optó por cooperar, establecer lazos, construir un espacio común donde el diálogo fuera próximo y permanente, manteniendo el respeto a las identidades de sus estados. Ante la guerra opuso cooperación, y no fue nada fácil.

Lo mismo puede decirse, en parte, de la transición en España –y digo «en parte» porque se dejó de lado a los representantes de las identidades nacionales, aplazando un debate que ya no admite más demora–, pero es destacable que en aquel momento posiciones muy enfrentadas optaron por el diálogo hasta consensuar un modelo imperfecto, pero un modelo que permitía iniciar en paz la reconstrucción de una democracia después de casi cuarenta años de dictadura.

Quiero recordar aquí y hoy que parlamento etimológicamente significa «lugar para hablar», y esta es la base de la política: hablar. Hablar es imprescindible para plantear escenarios de futuro. Las instituciones políticas, los políticos, no somos sino representantes del pueblo, de ciudadanos y ciudadanas. La ciudadanía quiere de nosotros, entre otras muchas cosas, que garanticemos sus derechos, que defendamos sus libertades y que acabemos con la violencia.

Por todo ello, debemos tener la oportunidad de debatir, intercambiar opiniones, contrastar proyectos, discutir democráticamente. Tenemos que erradicar el miedo al debate, aceptar el contraste de opiniones. En caso contrario, se vulneran las libertades y no nos esperan más que aumentos en la tensión de los conflictos.

Este diálogo, en estos momentos, es imprescindible para afrontar la etapa de cambios que se aproximan en el modelo de Estado. Los derechos y las libertades de las personas y los pueblos están sobre la mesa, y no puede negarse la realidad.

Son, pues, necesarios nuevos acuerdos, nuevos consensos, que permitan superar algunas de las imperfecciones de la transición, que permitan la convivencia entre concepciones nacionales distintas.

Este es, por ejemplo, el objetivo de la reforma del Estatuto de Cataluña. Cataluña, una vez más, a través de sus representantes políticos, apuesta por resolver el conflicto mediante el diálogo, en busca de un consenso y unos pactos –nada fáciles, por cierto– que nos acerquen al país que deseamos, un país más libre y más justo. Confiemos, pues, que este espíritu presida todo el proceso de reforma de nuestro Estatuto de autonomía.

Y confiemos también que los diferentes partidos políticos se imbuyan de aquello que se llama «sentido de Estado»; es decir, que piensen en el país, que piensen en los ciudadanos y ciudadanas, que piensen en sus derechos y libertades, no en intereses electorales, sino en el presente y el futuro de las personas. El momento de cambio que vivimos obliga a eso.

Tenemos un reto por delante, y lo tenemos todos, los que no quieren cambiar nada y los que queremos cambiar muchas cosas, pero lo tenemos todos.

La demanda de Cataluña, como la de Euskadi, existe, y no puede negarse esa realidad.

¿Cuál es el proceso de reforma?

Permítanme unos antecedentes previos. Tras algunos años promoviendo el debate sobre la reforma del Estatuto de autonomía, y tras un año y nueve meses de trabajo de la Comisión de Estudio para la Profundización del Autogobierno, el 5 de diciembre de 2002 se aprobaban en el Parlamento de Cataluña dos mociones referentes al autogobierno y al ejercicio del mismo.

Poco antes, el mes de octubre de 2002, en una resolución sobre la orientación política del Ejecutivo, se constataba la existencia de un retroceso del desarrollo autonómico, y se acordaba emprender en la siguiente legislatura –es decir, en la que estamos ahora, la presente– los trámites necesarios para la reforma del Estatuto de Cataluña y para la devolución de los derechos históricos de Cataluña, con el objetivo de garantizar la salvaguarda de los derechos de Cataluña como nación. Esto fue una propuesta aprobada por el pleno del Parlamento de Cataluña.

En la moción de diciembre sobre el autogobierno, se incluía también un punto que va al núcleo de las causas anteriormente expuestas que dan paso a esta reforma. Cito textualmente: «El Parlamento de Cataluña manifiesta que las líneas de reforma y los instrumentos necesarios para concretarla –acuerdos políticos, reformas legislativas y constitucionales o estatutarias–, deben ser considerados de manera conjunta al servicio de un objetivo único: la adaptación de las normas y de las instituciones de la Generalidad y del Estado a las nuevas necesidades de los ciudadanos y a la demanda de instrumentos más eficaces para la resolución de los problemas que afectan a la sociedad catalana».

En sintonía, pues, con esa afirmación, con la percepción de ser una evidencia para aquellos que viven en Cataluña, al margen de diferencias partidistas, cabe resaltar que el informe final de la Comisión de Estudio para la Profundización del Autogobierno fue aprobado –insisto en ello y lo subrayo– sin ningún voto en contra.

El procedimiento de la reforma estatutaria está descrito en los artículos 56 y 57 del Estatuto de autonomía de Cataluña. Existen dos procedimientos cuya utilización depende del objeto de la reforma: si se trata únicamente de alterar la organización de los poderes de la Generalidad, o bien si la reforma afecta a las relaciones de Cataluña con el Estado.

La reforma que se está planeando incluye elementos de ambos casos, por lo que debe utilizarse el procedimiento que corresponde a la reforma que afecta a las relaciones de Cataluña con el Estado y que se describe a continuación.

La iniciativa de reforma del Estatuto corresponde al Gobierno de la Generalidad, al Parlamento de Cataluña –a propuesta de una quinta parte de los diputados y diputadas– o a las Cortes Generales.

En el caso del actual proceso de reforma, es decir ahora, la iniciativa ha sido tomada por el propio Parlamento de Cataluña, que cuenta, eso sí, con el apoyo del Gobierno de la Generalidad.

El Parlamento ha constituido una ponencia, integrada por todos los grupos parlamentarios, que es la encargada de redactar el texto de la propuesta de reforma del Estatuto. Esta ponencia ha iniciado una ronda de conversaciones y comparecencias en sede parlamentaria con representantes de la sociedad civil de Cataluña, con la intención de recoger las aportaciones de organizaciones y movimientos sociales al nuevo Estatuto.

Paralelamente, el Gobierno de la Generalitat ha iniciado una campaña de difusión, con el objetivo de informar a la ciudadanía y de promover su participación en la redacción del nuevo Estatuto.

La propuesta de reforma del Estatuto finalmente aprobada seguirá el procedimiento legislativo común, es decir, tramitación en comisión parlamentaria y aprobación por el pleno del Parlamento de Cataluña.

La aprobación de la propuesta de reforma requiere el voto positivo por la mayoría de dos terceras partes de los diputados y diputadas –y este es un detalle especialmente importante. Si no hay acuerdo, consenso mayoritario, hay bloqueo. Por lo tanto, aquí tienen que ponerse de acuerdo las principales formaciones políticas.

Un vez aprobada la propuesta de reforma del Parlamento, se enviará a las Cortes Generales para que la aprueben mediante ley orgánica, lo que requiere la mayoría absoluta del Congreso de los Diputados en una votación final sobre el conjunto del texto.

Finalmente, la ciudadanía debe pronunciarse mediante consulta popular.

La Ponencia redactora de la reforma del Estatuto está compuesta por representantes de todos los grupos parlamentarios, más dos letrados y un gestor parlamentario. Se ha reunido en varias sesiones de trabajo desde el pasado 12 de febrero.

Entre los meses de marzo y mayo, comparecieron ante la Ponencia cuarenta entidades y organizaciones sociales representativas de Cataluña que aportaron su visión y consideración al trabajo de la misma.

Tras estas comparecencias se consensuó una propuesta de estructura e índice de materias de la reforma del Estatuto de autonomía de Cataluña.

Si ustedes tienen interés, en la web del Parlamento de Cataluña está la relación de todas las entidades que han participado, las actas también están colgadas, e incluso el índice que les comentaba. Después lo explicaré con más detalle.

Por lo tanto, les remito a consultar estas conclusiones de la Comisión de Estudio de Profundización del Autogobierno que el Parlamento impulsó entre el 2001 y el 2002, así como a la colaboración de expertos para que hicieran contribuciones a la valoración de la aplicación del Estatuto de autonomía vigente.

Más recientemente, en el año 2003, se presentó el Informe sobre la reforma del Estatuto, un informe que había redactado el Instituto de Estudios Autonómicos en colaboración con una comisión académica. Con diferentes perspectivas, pueden consultar también las diferentes propuestas de los partidos políticos con representación parlamentaria en Cataluña.

Por otra parte, en el Parlamento de Cataluña estamos realizando una serie de cinco jornadas, que están abiertas al público, con motivo del vigésimo quinto aniversario del Estatuto y su actual proceso de reforma. Expertos politólogos, juristas, historiadores, representantes de la comunidad científica de las ciencias sociales han analizado y debatido en torno a las competencias, al hecho diferencial, a la organización territorial y a las instituciones de la Generalidad. La última de estas jornadas, que versará sobre el sistema de financiación, tendrá lugar en el mes de septiembre.

En estas jornadas –si están interesados pueden acceder a su contenido también a través de Internet– se ponen sobre la mesa opciones y propuestas que pueden ayudar a resolver determinados conflictos que los políticos, por desconocimiento o tal vez por desinformación, no acertaríamos a plantear.

Les pongo solo un ejemplo. En una de las intervenciones, el director de l'Instituto de Estudios Autonómicos de la Generalidad, Carles Viver Pi-Sunyer, planteaba que inicialmente no creía que el Estatuto pudiera permitir avanzar en cuanto a los niveles de autogobierno sin reformar la Constitución, un aspecto presente también en muchas de las polémicas iniciales entre los grupos parlamentarios. Sin embargo, admitía que, tras un análisis en profundidad, las posibilidades eran múltiples, una vez conocidos los puntos débiles de nuestro Estatuto, mostrados repetidamente en estos veinticinco años. Es lo que yo señalaba al principio de mi intervención como la vulnerabilidad práctica del marco de autogobierno fijado por el Estatuto.

Carles Viver proponía, por ejemplo, en cuanto a las materias competenciales poco definidas en la transición y laceradas sucesivamente en la práctica posterior, fraccionar más dichas materias, fraccionarlas en submaterias, garantizando a su vez la exclusividad competencial sobre ellas por parte de la Generalidad, y blindar, cuando y como sea posible, material y funcionalmente, las competencias de la Generalidad.

Lo cierto es que lo que jurídicamente es una solución, políticamente puede ponerse en duda. La fragmentación de las competencias es precisamente uno de los puntos débiles que hay que solventar en pro de la eficiencia político-administrativa, tanto más cuanto que en la sociedad actual resulta necesario abordar las grandes problemáticas desde perspectivas y decisiones interdepartamentales.

Como decía anteriormente, más de cuarenta entidades han realizado aportaciones directas a la Ponencia a partir de un cuestionario previamente acordado por la misma. Por lo tanto, podemos decir que estamos dando voz y parte en este debate a la sociedad civil, y lo estamos haciendo no solo para cumplir objetivos de profundización y participación democrática, o para facilitar la proximidad entre Parlamento y ciudadanía. Lo hacemos porque el Estatuto no es una carta de peticiones, es el dibujo del diseño de la Cataluña del futuro y, por lo tanto, requiere también del pleno apoyo del pueblo de Cataluña, soberano en espíritu y en origen y destinatario de las políticas que se llevan a cabo desde las instituciones de gobierno.

El planteamiento de este nuevo Estatuto como herramienta clave para actuar en este punto de inflexión no es, por lo tanto, ni un capricho ni una operación de imagen. No es una iniciativa gratuita, sino que emana de la conciencia de que la nueva realidad requiere respuestas pensadas y articuladas desde ámbitos cercanos, de que hay que renovar y redefinir el autogobierno de Cataluña.

La activa sociedad civil catalana –sindicatos, patronales, asociaciones de vecinos, de consumidores, asociaciones culturales y económicas– han expuesto sus demandas en torno a qué debe recoger el nuevo Estatuto en su contenido, en cuanto a derechos, deberes y también competencias.

La importancia de esta forma de participación social, más encauzada que la individual ciudadana, con los pros y los contras que comporta –no lo discuto–, enriquece al tiempo que fortalece la propuesta de reforma.

Se ha hecho una campaña de participación ciudadana, una campaña que, además del valor que aportan las entidades y las organizaciones sociales representativas, ha contado con la participación directa de ciudadanos y ciudadanas. Esto es importante por-

que, en parte, permite avanzar en el necesario proceso de profundización democrática que necesita nuestro país, nuestra democracia –un proceso fundamental para la salud de esta democracia y que requiere tiempo, pero sobre todo educación.

Para educar en participación democrática, en implicación en la vida política del país, es imprescindible ponerla en práctica, ir enseñando con hechos, mostrar caminos, posibilidades de participación que se traduzcan en hechos palpables, reconocibles.

Por otra parte, abrir a la participación de la ciudadanía la elaboración del nuevo Estatuto también responde a una lógica de legitimidad. Al fin y al cabo, la soberanía reside en el pueblo y si este pueblo está informado seguramente se lo hará mucho más suyo.

De alguna manera, siguiendo la línea impulsada desde el inicio de legislatura, el Parlamento de Cataluña ha abierto un espacio en su portal de Internet para el proceso de reforma del Estatuto en el que se incluyen los antecedentes, las actuaciones parlamentarias y la documentación elaborada. Cualquier persona con acceso a Internet puede, por lo tanto, tener de manera inmediata y directa, en sus manos, desde las actas de las reuniones de la Ponencia redactora hasta los informes técnicos de los expertos, pasando por las propuestas de cada partido o las mociones y debates parlamentarios que han dado lugar al proceso de reforma.

Además, una vez realizada la suscripción a dicho espacio –que es gratuita–, se envía a su correo electrónico cualquier modificación o nueva aportación que tenga lugar. Así mismo, permite enlazar con la página web que, a su vez, el Gobierno de la Generalidad, en una campaña propia, ha iniciado.

Acabo con algunas reflexiones a modo de resumen de todo lo que les he expuesto.

En primer lugar, estamos viviendo la formación de lo que podemos calificar como una nueva Cataluña extensiva, no circunscrita a unas tradiciones y unos orígenes, sino al futuro, a un sentimiento de comunidad.

Esto puede entrar en conflicto con un determinado nacionalismo español, alejado del plurinacionalismo incluido en la Constitución y que considera España como un vínculo entre Estado y nación. Pero este sería un conflicto gratuito, en tanto que el concepto nación se basa y se circunscribe al terreno de la identidad y de las voluntades, y estas son las que son. Solo cuando estas voluntades se trasladan a la organización jurídico-política de la sociedad, entrarán en verdadero conflicto, conflicto que debe afrontarse a través del diálogo, en paz y convivencia, rechazando la agresividad y, por supuesto, la violencia. Como escribió Alejandro Casona, dramaturgo asturiano, que como tantos otros sufrió la guerra y el exilio, «no es más fuerte la razón porque se diga a gritos».

Las instituciones, el esqueleto jurídico-administrativo mediante el que se organizan las sociedades, no es algo sagrado, es un mero instrumento. Tiene sentido y legitimidad cuando tiene sentido y legitimidad para sus ciudadanos y ciudadanas. Si este instrumento no protege, sino que arremete contra los derechos y las libertades de los pueblos, de las personas, las instituciones pierden su legitimidad y su razón de ser.

Desde hace años, el papel de los estados se ve presionado por los cambios desde arriba –globalización, Unión Europea–, pero también desde abajo –comunidades autó-

nomas, gobiernos locales. Sin embargo, a pesar de las presiones, sigue ostentando el papel central y primigenio de las instituciones de gobierno, y sigue siendo referencial en el proceso de construcción europea.

Habrá que ver, pues, su evolución, y si se mantiene inmóvil a los nuevos vientos o se apunta y adapta a ellos a fin de mantener el equilibrio y la utilidad social que le corresponde. Déjenme que haga referencia a una fábula china que hablaba de un bambú y de un roble. El bambú y el roble estaban hablando y hacía viento, mucho viento, cada vez más viento. Ante las ráfagas de viento, el roble hacía ostentación de su fuerza, mientras que el bambú se inclinaba de un lado a otro. Pero el viento se transformó en huracán y, a pesar de resistirse con su habitual firmeza, el roble fue arrancado, mientras que el bambú, adaptándose al viento –a pesar de su aparente fragilidad, pero gracias a su elasticidad–, resistió el huracán.

La adquisición de mayor autonomía, de mayores libertades y de verdadera soberanía para Cataluña en sus relaciones con el Reino de España no debe ser vista como algo perjudicial para España. Lo importante es colaborar, y no hacerlo a la fuerza, con imposiciones, sino por voluntad propia. Simplemente, si algo es mejor para todos, ¿por qué no escogerlo?

Los que sueñan con una España mejor, no dudo que querrán también una España de libertades, donde pertenecer a ella sea un orgullo y una satisfacción, y no una imposición.

La reforma del Estatuto de autonomía de Cataluña es, pues, también una oportunidad para abrir puertas a innovaciones en las relaciones Cataluña-España que definan nuevos parámetros de soberanía. La soberanía está íntimamente ligada a la libertad y todos queremos que todas y cada una de las personas puedan gozar de bienestar y de plena libertad.

Muchas gracias.

La nació del segle XXI

Granollers, 9 de setembre de 2004

Dijous 9
Setembre del 2004
Número 8555. Any XXVI
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 232. Any II
1 euro amb El 9

Un avi de 83 anys, primera víctima mortal del tramvia

- L'home va morir atropellat pel Trambesòs quan creuava la Meridiana amb el semàfor en vermell, segons la Guàrdia Urbana
- El nou mitjà de transport, que ara tindrà menys freqüència de pas, ja ha causat una trentena d'incidents des que funciona

PAÏSOS CATALANS 5

Un home mata la seva companya en un hotel de Sitges

PUNT DIVERS 28

Vilaweb i «Enderrock», Premis Nacionals de Catalunya

CULTURA ESPECTACLES 37

El PP crea una nova presidència al partit a la mida d'Aznar

EUROPA-MÓN 23

Rússia amenaça amb atacs preventius arreu del món

EUROPA-MÓN 25

Els partits ridiculitzen Ibarra per haver qualificat de 'pillatge' el model d'Estat del PSC

POLÍTICA 20

Castells assegura que l'economia catalana es recupera

ECONOMIA 31

EL PUNT

Castellar del Vallès

● La localitat vallesana es prepara per celebrar una festa major més intensa que mai, amb 128 actes per a tots els gustos

EL 9

Pesic marxa forçat per la crisi

● Les discrepàncies amb Valero Rivera van arribar ahir a l'extrem de forçar la marxa del Barça de Svetislav Pesic, que va dimitir com a entrenador del primer equip de bàsquet. El tècnic serbi es va reunir a la tarda amb Joan Laporta i va presentar la renúncia. Pesic ha guanyat en dos anys quatre títols: dues lligues, una copa del Rei i una Eurolliga. Joan Montes es farà càrrec de l'equip. / EFE

Creix l'ús de la píndola de l'endemà però també els embarassos no desitjats

L'anticonceptiu postcoital es repartirà gratuïtament a partir de l'octubre

● El nombre de noies menors de 18 anys embarassades que decideixen avortar cada any a Catalunya augmenta tot i incrementar-se l'ús de la píndola de l'endemà. L'any passat, el percentatge d'interrupció voluntària de l'embaràs en dones de 14 a 17 anys va ser d'un 62,7%, però, paradoxalment, també ha augmentat la demanda de l'anticoncepció d'emergència, que s'ha multiplicat per 13 en vuit anys. Això vol dir que moltes noies no coneixen l'existència de la píndola o no hi tenen accés, ja que val 18 euros. A partir de l'1 d'octubre la Generalitat començarà a repartir-la gratuïtament.

SOCIETAT 14

Barcelona, capital europea dels músics de jazz nord-americans

Augmenten els «jazzmen» de Nova York que s'instal·len a la ciutat

● Barcelona, amb clubs com el Jamboree i Pipa Club, s'ha convertit en un referent europeu del jazz per als músics americans gràcies a les col·laboracions que aquests músics mantenen amb *jazzmen* catalans. Figures internacionals com Kurt Rosenwinkel i Chris Higgins han passat temporades a Barcelona i músics catalans com Jordi Rossy i Marc Miralta han tocat a Nova York. El segell català Fresh Sound Records, que edita gran part dels treballs d'aquests músics, és un referent internacional.

PUNT I A PART 2-3

Hi ha llocs on estem orgullosos de no deixar petjada.

gasNatural
Sempre en bones mans

Agraeixo sincerament a l'Ajuntament de Granollers, ciutat on em trobo com a casa, l'oportunitat que em dóna de pronunciar aquesta conferència amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya.

L'11 de setembre Catalunya celebra la Diada. És un dia de caire simbòlic, ple d'actes simbòlics, de reivindicació, de festa i de patriotisme, i, com succeeix amb tots els símbols, en un dia com aquest els actes de commemoració tenen la significació que cadascú els vol donar. El que per a alguns és un conjunt d'actes folklòrics, per a altres és un viatge a les arrels de la pròpia identitat, al cor de la nació, al cor d'un país que no és estat i que precisament va perdre la llibertat fa 290 anys, un 11 de setembre. Una llibertat que després de vint-i-cinc anys de democràcia no li ha estat encara plenament retornada. Si bé és cert que hem recuperat les institucions polítiques, també ho és que les hem recuperades sota la tutela de l'Estat, un estat que encara decideix les nostres finances i que, en part, també, controla les nostres decisions.

Tomá_ G. Masaryk, pensador i dirigent polític txec, en un discurs davant del Parlament de l'imperi austrohongarès, a començament del segle passat, deia: «Un poble que té sis milions d'habitants, un poble que és econòmicament molt fort, un poble treballador, dotat, un poble que va a més, conscient de la seva força i del seu valor, un poble així no pot quedar sota una tutela». Més endavant afegia: «Un poble amb autoestima, un poble que disposa d'un considerable nombre d'habitants, un poble educat no pot tolerar una situació en la qual no és l'amo del seu destí polític». Evidentment, parlava del poble txec.

La Diada de l'Onze de Setembre és una oportunitat per refrescar memòries, per fer un crit de recordatori, per recordar en veu alta. Recordar, no pas per enyorar el passat o lamentar-se'n, sinó recordar en veu alta que som una nació i que com a nació encara hem d'avançar per aconseguir més drets i més llibertats per a Catalunya.

Ho hem vist fa poc amb la qüestió del català a la Unió Europea, que continua el seu procés de construcció en part ignorant els drets dels pobles, les regions i les nacions sense estat que hi ha a Europa.

Els catalans ens trobem amb drets que en la pràctica no podem exercir. No els podem exercir a la nostra terra, de vegades per desatenció pròpia –cal ser autocrítics–, però altres vegades per imposició d'una altra nació.

Un exemple: el Govern de la Generalitat no pot convocar un referèndum per fer una consulta al poble de Catalunya. I fa més de vint-i-cinc anys que vivim en democràcia. Aquest fet parla de la qualitat de la democràcia. Confio que ara, amb el nou estatut, anem pel camí d'arreglar-ho.

Tampoc tenim, encara, la possibilitat d'exercir el dret a l'autodeterminació, un dret que, a més, ha estat rebutjat com si es tractés d'un mal terrible. És curiós, perquè qui rebutja el dret a l'autodeterminació com si fos un mal terrible és un estat que fa temps que garanteix, per exemple, el dret al divorci i que, a més, sembla que va avançant sense cap por en el terreny de les llibertats individuals.

Es defensa, doncs, la impossibilitat de replantejar-se, o de reafirmar –que també podria ser el cas, naturalment–, mitjançant el vot i pacíficament, una unitat que, com bé recordem amb la Diada de l'Onze de Setembre, no va ser precisament voluntària.

És per tot això que no commemorem l'Onze de Setembre per folklorisme. No es tracta només d'un dia festiu. És un dia en què la reivindicació s'enfronta a la imposició i en què, per tant, existeix encara una reclamació de llibertats.

La Diada, doncs, carregada de manifestacions simbòliques, i simbòlica per ella mateixa, té un paper de reafirmació d'identitats, però també posa sobre la taula que la realitat politicoadministrativa del nostre temps no és fruit d'una decisió lliure, no és fruit de la voluntat de la ciutadania, sinó que és fruit, en el fons, de la força de les armes.

I la història ens ha ensenyat que la violència com a raó no tanca ferides, les obre; no resol els conflictes, només els allarga en el temps i els fa cada cop més dolorosos. Tots en coneixem prou exemples, d'històrics però també d'actuals.

Per tant, mentre no hi hagi l'acceptació sense coaccions ni la llibertat d'escollir, la nació catalana, com qualsevol altra, ha de continuar demanant la seva llibertat.

Cal remarcar que la transició, el pas d'una dictadura a una democràcia a l'Estat espanyol, va reeixir a fer un canvi difícil i conflictiu amb la força del diàleg. Però es van deixar aparcades les reivindicacions de les identitats nacionals. Es va ajornar un debat que, després de vint-i-cinc anys, no pot esperar més, no admet més demora.

Ara hem reencetat aquest debat. La reforma de l'Estatut ens situa en un punt històric important que definirà i emmarcarà els propers anys de la nació catalana. De manera que aquest any, més que mai, per les expectatives polítiques generades, el poble de Catalunya ha d'implicar-se en la Diada, en una festa que és alhora una defensa de les llibertats. Volem poder escollir el nostre futur, sigui quin sigui, però escollir-lo lliurement i en pau.

La Diada ens permet recordar que en aquests 290 anys hem continuat patint injustícies, la nostra llengua ha estat perseguida amb violència, la nostra voluntat reprimida. I tot aquest exercici de commemoració, de recordatori en veu alta, es fa perquè ho tinguem present nosaltres mateixos: els que hem nascut aquí i els que han arribat al llarg dels anys o bé acaben d'arribar per construir el seu futur. Però també alcem la veu perquè arribi fins als que viuen lluny, o no tan lluny, els que, de fet, poden deslliurar-nos de les imposicions, els que en exercici de les seves responsabilitats poden permetre'ns ser lliures per escollir. És, doncs, un recordatori en dues direccions: per a l'exterior, però també per a l'interior del nostre país.

Així mateix, perquè es compleixin aquests objectius, la Diada ha de ser una festa en què sigui normal la participació de totes les persones que formen part de la nació catalana. No només dels que erròniament es creuen dipositaris exclusius de la identitat catalana. És i ha de ser, i ho proclamo amb tota la solemnitat, una festa oberta a tots els catalans i catalanes, amb independència del seu lloc d'origen, de la seva ètnia, de la seva religió i de la seva ideologia; una festa per a tots els que participen del projecte comú de la nació catalana, que comparteixen una cultura, un desig de millorar el benestar de la terra en què vivim, treballem, construïm les nostres il·lusions, expressem els nostres anhels. El dia que així sigui, el dia que independentment de l'origen, l'ètnia o la creença tots els catalans i catalanes participem i ens sentim implicats en la nostra festa, Catalunya haurà assolit la normalitat nacional que el projecte de país necessita.

He parlat fins ara de recordar. Permetin-me parlar ara de futur. Tanmateix, els països, les nacions, les persones hem de mirar sempre endavant, en direcció al futur, i cal que ho fem des de la perspectiva del present. La nostra mirada s'enriquirà si conté també el nostre passat, la nostra història, la nostra cultura, tot el que ens ha portat fins avui. Però no pas com un llast, sinó com un saber, com una experiència que ens ajuda a prevenir la repetició d'errors o a intuir els camins a seguir.

Per avançar cap a un futur millor i més lliure no ens valen els retrets i els deutes pendents, ni els drets del passat, sinó l'esperit i l'exemple de tot el que ens ha permès avançar al llarg de la història.

I això em porta a parlar-los de la nació del segle XXI. Com serà el segle XXI? Evidentment, no ho sé amb certesa, no sóc endeví, però penso que sí que puc parlar d'alguns trets, d'alguns aspectes importants, troncals, del que jo crec que hauria de ser la nació catalana del segle XXI.

De la mateixa manera que el nostre planeta gira contínuament al voltant del Sol, però també sobre ell mateix –i no oblidem que també el Sol es trasllada, les mateixes galàxies es mouen, res no resta immòbil–, els pobles, les societats giren i canvien, presenten contínues transformacions.

La nació catalana, per tant, no és aliena a aquesta llei universal. I de la mateixa manera que en aquest moment, tot restant aquí dret davant de tots vostès, m'estic traslladant per l'espai a milers de quilòmetres per segon, i tots plegats no en som conscients, la societat catalana també està girant a gran velocitat, malgrat que moltes vegades no ens n'adonem.

Un d'aquests canvis és fruit dels moviments migratoris. De la immigració, els polítics potser en parlem poc públicament, molt menys del que se'n parla als carrers de les nostres ciutats, i és una qüestió molt important per a la nostra nació. Jo diria que és un tema clau, però és un tema també de moltes contradiccions, de molts matisos, que genera moltes tensions, diria que en proporció directa a la mesura de les paraules quan se'n parla públicament.

Fa pocs dies un destacat dirigent polític català va comparar la nació catalana i els corrents migratoris amb un riu i els seus afluents. La imatge sembla encertada, però tot seguit advertia que el perill era que els afluents baixessin massa fort i poguessin desviar el curs del riu.

En el camp de la ciència política, com en tants altres a la vida, es diu que el més important és plantejar bé les preguntes, enfocar correctament els problemes. En cas contrari, les respostes, les solucions, ni seran efectives ni tindran l'eficàcia necessària.

Penso que, en realitat, la situació de la nació catalana i la immigració s'assembla més a la imatge que donen algunes localitats del Maresme quan plou –i també altres comarques de Catalunya, però el Maresme especialment. Quan plou, i no cal que es tracti de grans tempestes, baixen les rieres i inunden baixos, s'emporten cotxes, si no hi ha desgràcies majors. El problema no és la pluja. La pluja és tan inevitable, almenys per a nosaltres, com el fet que les persones de països menys desenvolupats es traslladin a Europa cercant oportunitats. Hi insisteixo: si no plou, certament no hi ha problema, però la pluja existeix. Fins i tot en algun cas algú pot pensar que la pluja pot ser bona.

Quin ha estat, doncs, el problema d'aquestes rierades durant tant de temps, anunciades, any rere any, sense solucions? Doncs la manca d'inversions, la manca d'infraestructures que minimitzin l'impacte de la rierada en les poblacions, per exemple. No és senzill, però això sí que és a les nostres mans de resoldre-ho. La pluja, en canvi, no es pot evitar. El problema amb la immigració no és que existeixi, que n'hi hagi, sinó que no s'han portat a terme les polítiques necessàries perquè la pluja no causi inconvenients als nostres carrers.

Catalunya ha de ser capaç d'articular respostes, però per fer-ho cal un bon finançament, calen competències i cal fer bé el disseny i la posada en marxa de les polítiques necessàries.

La nació catalana ha de ser prou forta per acollir i implicar els nouvinguts. Cal fer que se sentin part d'un projecte, del nostre projecte de nació, un projecte en què el nostre poder de decisió sigui més gran, en què els drets i les llibertats del poble català siguin ampliats.

Això vol dir que el problema a resoldre no són els nouvinguts, sinó la manca d'instruments, de competències, de finançament, d'informació per a fer que els nouvinguts puguin i vulguin aprendre que són en un lloc amb una cultura, unes maneres de fer, uns principis i uns valors que no sols defineixen la nació, sinó que són la clau per a la convivència i la cohesió social del país. Principis i valors compartits que caracteritzen la nostra societat i que ens donen una perspectiva determinada de la vida, de Catalunya, dels seus pobles, de les persones que hi vivim.

Fa pocs dies l'escriptor Tahar Ben Jelloun parlava al Fòrum de les Cultures. Deia que el plantejament encertat no era el de «xoc de les civilitzacions», l'expressió que ha fet famós Huntington, sinó que l'expressió correcta era el «xoc de les ignoràncies». Ara fa tres dies, la mateixa UNESCO recollia públicament aquest canvi de plantejament.

Com en el cas del riu i de la riera, l'important és plantejar-se bé el problema que és a les nostres mans, canviar la perspectiva. Com deia Tahar Ben Jelloun, el problema no és que dues civilitzacions entrin en contacte, sinó que és la ignorància mútua que es tenen, la que fa que la inevitable trobada generi pors i desconfiances. I per tant, que provoqui rebuig. Rebuig de l'altre davant el rebuig d'altres maneres de veure el món, de conviure, de fer i de ser.

Catalunya ha de treballar en aquest sentit. Si volem un projecte comú ens hem d'entendre tots, els uns amb els altres. I això és, sens dubte, responsabilitat dels polítics –és clar!–, de les institucions –i tant!–, però també de la societat civil catalana, per altra banda una societat activa i definidora del que és el nostre país, de la nostra manera de veure i entendre el món.

És responsabilitat de cadascú de nosaltres pensar en clau de futur, pensar en comú, ajudar a fer entendre que el projecte de la nació catalana és un projecte positiu per a tots els que viuen a Catalunya, nascuts aquí o en altres indrets del món, de vegades un món tan immens, de vegades un món tan petit i proper.

Cal fer pedagogia, cal tenir molt cura de la nostra llengua, cal contagiar, encomanar els nostres valors, els que ens defineixen i donen raó de ser a la nostra identitat. I no ho

hem de fer ancorats en el passat. No hem de perdre els nostres símbols, és clar que no, però no ens hi hem de limitar. No es tracta només dels nouvinguts. Tots els que neixen al nostre país, tinguin les arrels familiars que tinguin, necessiten cercar referents propis, noves maneres d'expressar la seva identitat, que, si volem que sigui comuna, cal que sigui oberta, oberta a totes les religions, oberta a tots els orígens, oberta a totes les idees, oberta també, i sobretot, generacionalment.

El primer pas, però, és ampliar l'abast de les polítiques socials. Si els nouvinguts no tenen sostre, no tenen feina, no tenen suport social, com volem que es preocupin per la nostra cultura i per la nostra manera de ser? Com volem que estimin la nostra llengua?

L'ampliació de l'estat del benestar ha de ser real perquè no es creïn falses percepcions de desigualtat. Les necessitats socials augmenten i no farem altra cosa que alimentar conflictes socials si s'estenen falses sensacions que el que fem és canviar els destinataris d'aquestes polítiques.

Les polítiques socials han de ser per a tothom, per als nouvinguts i, evidentment, per als que ja hi eren. Només així, entorn d'un país que atén les necessitats de tothom, farem pinya, farem un front comú. Si no ho fem així, si deixem que les comparacions, les sensacions de tracte desigual predominin al carrer, no solucionarem cap problema, sinó que els multiplicarem i tan sols serem capaços de plantejar-nos de conviure amb el problema.

Recupero la imatge que, com deia, va utilitzar recentment un polític: «Que els afluents baixin més aigua no és el punt que s'ha d'atacar». Malament anirem si tenim por que els afluents ens puguin fer canviar el curs del riu. Això sí: ens cal que el llit sigui prou ample, prou alt, perquè el riu tingui prou cabal per poder-hi navegar aigües avall cap a un mar de llibertats individuals i com a poble.

Cal tenir clars els nostres valors, els nostres principis i, alhora, disposar d'un estat del benestar desenvolupat, ampli, que permeti als nouvinguts, en la teoria i en la pràctica, l'aprenentatge del català, compartir temps i costums, apropar-se a la nostra manera de fer i de ser. Només així es trencaran les pors i les desconfiances mútues. Només així aconseguirem l'enriquiment cultural i vital mutus que prediquen els que parlen de multiculturalitat i dels factors positius de la immigració.

Aquests factors positius existeixen –no en tinc cap dubte–, però ara per ara només existeixen en potència, necessiten tota una sèrie de mesures administratives, polítiques i socials que els facin realitat.

Permetin-me posar dos exemples, tot i que sé que poden ser conflictius. L'exemple de França: el potent nacionalisme francès, el precursor de la grandeur i del xovinisme, té el seu punt clau en l'orgull de la Revolució, que acaba amb uns privilegis i redueix les desigualtats, però sobretot és l'extensió de l'educació, l'alfabetització, les expectatives socials que l'Estat els proporciona. És això, el que els fa sentir orgullosos d'aquell Estat, el que els identifica per sempre més amb la nació francesa.

Encara ara, després de més de dos-cents anys, França té cura dels joves amb beques, enlluerna els joves més capaços d'altres països, que sovint arriben a identificar-se amb

aquell país, amb aquella nació, amb aquella llengua, a defensar els valors encara arrelats, identificatius del poble francès. Per tant, una nació útil, amb uns valors que arrelen i que proporcionen benestar, un sistema social que genera admiració en tant que millora les perspectives i el benestar de les persones, que aconsegueix implicar i vincular les persones al marge de la seva nacionalitat d'origen. I la nació esdevé cada vegada més sòlida.

Un altre exemple, també conflictiu: els Estats Units d'Amèrica. El somni americà, el *self-made man*, l'home fet a si mateix, l'elogi de les llibertats individuals, ha estat, de fet, un dels trets definidors de la història d'aquell país, però també defineix els valors dels que hi arriben, dels que proven d'aconseguir el seu somni en el país de les oportunitats, i els fa sentir orgullosos de ser membres d'aquella nació.

Aquests dos exemples de dues nacions consolidades, dues potències en el món, ens ensenyen una idea clau: el nacionalisme no ha de vèncer, ha de convèncer.

Els nord-americans amb les llibertats i els francesos amb les seves conquestes socials van aconseguir una nació forta on només hi havia un estat.

Evidentment, Catalunya no és ni els Estats Units d'Amèrica ni tampoc França. Ni ho volem ser, segurament. Jo diria que ens hi assemblem més aviat poc. Tanmateix, tinguem-ho clar: si Catalunya proporciona oportunitats als nouvinguts, els obrirà la porta perquè s'integrin en els projectes comuns del país. Ara bé, tenim una dificultat: Catalunya no és estat, no té prou autonomia real per exercir com a tal. Manquen instruments per generar aquestes implicacions necessàries per consolidar i integrar els que vénen de fora.

S'està produint tot un seguit de canvis fruit de la globalització. Aquestes mesures són també necessàries per fer front als efectes de la globalització sobre el fet nacional, especialment amb relació als joves, que són, en definitiva, els que protagonitzaran la Catalunya del segle XXI.

Novament ens trobem amb alguns canvis inevitables. En un món on cauen les barreres espacials, on la informació es genera i viatja a una velocitat increïble –fins fa poc impensable–, en un món amb així, dic, les formes d'oci, les representacions culturals, els referents nacionals no poden ser els mateixos de fa cent anys, ni tan sols de fa cinquanta anys, i gosaria dir que potser ni de fa vint-i-cinc anys.

Cultura i llengua són elements fonamentals per poder ser qui som, com a poble i com a individus, però cal que el català sigui una llengua viva, usada amb normalitat en qualsevol moment per qualsevol persona que visqui al nostre país. I també ens cal una cultura viva, que segueixi la tradició catalana, marcada per les inquietuds intel·lectuals i culturals, per la innovació.

Les noves generacions de catalans i catalanes, vinguin d'on vinguin les seves arrels, cerquen expressions culturals que segurament van més enllà de les sardanes, però, atenció, també van molt més enllà de la Feria de Abril, més enllà del folklore. Tot i que penso que cal reconèixer que alguns dels elements del nostre ric folklore són, han estat i seran elements clau en la integració de moltes persones al nostre país.

La Senyera, hissada, al Passeig dels Til·lers (Barcelona), durant els actes de celebració de la Diada nacional de Catalunya.

I en aquest sentit, les manifestacions culturals no poden ser alienes al fenomen de la globalització, amb els factors positius i negatius que això té.

La globalització obre portes a exportar els valors propis, a estendre pel món una marca d'identitat i fins i tot de prestigi cultural. Els elements diferencials resulten atractius en aquest aspecte en tant que permeten sorprendre, obrir portes, oferir perspectives o tractaments que en altres indrets encara no han tingut lloc.

Tenim nombrosos exemples de catalans i catalanes inquiets que triomfen arreu del món en disciplines molt diverses, majoritàriament en la cultura però també en altres àmbits: La Fura dels Baus; els cuiners Ferran Adrià, Santi Santamaria o Sergi Arola; Josep Carreras, en música; la directora de cinema Isabel Coixet; l'artista Francesc Torres; el coreògraf i ballarí Cesc Gelabert. I ara que hi ha el Saló Gaudí, tots els dissenyadors de moda: Custo Dalmau, Josep Abril, Juste de Nin, Toni Miró, etc. I tants altres que podríem esmentar.

Si mirem el segle passat trobem catalans il·lustres que avui dia tenen encara tanta o més influència internacional que en vida: Pau Casals, Salvador Dalí, Antoni Gaudí, Joan Miró, etc.

Però com deia, aquesta expansió de les manifestacions culturals no va de bracet de la llengua catalana, la qual empetiteix culturalment davant el fort corrent de la globalització amb els seus corrents d'homogeneïtzació, de simplificació i d'absorció d'identitats.

Les llengües «petites» com la nostra –tot i que evidentment són més «grans» que d'altres que són oficials a la Unió Europea perquè tenen un estat que les empara–, en paral·lel als processos de concentració i absorció d'empreses d'arreu del món, s'enfronten a una imposició per ús, per «practicitat», per utilitat, a una imposició per ús de les cultures i les llengües corresponents als estats més grans i de major pes polític.

Però cal anar amb compte, perquè aquests criteris economicistes en matèria de llengua

no resulten raonablement sostenibles. Per a algú que viatgi a un estat petit com, per exemple, Islàndia –un estat amb menys de 300.000 habitants on pràcticament tothom sap parlar l'anglès– és difícil d'entendre que les etiquetes de la Coca-Cola també siguin en islandès, mentre que el català, amb més de deu milions de parlants, llengua oficial en un Estat, Andorra, i oficial en comunitats de l'Estat espanyol –que, a més, reconeix la seva oficialitat per la Constitució espanyola–, continua ignorat per les grans marques comercials –i no només la Coca-Cola–, per les productores cinematogràfiques o per les multinacionals que, més que criteris econòmics, repeteixen el model seguit per les institucions de la Unió Europea, la qual, de fet, ignora els fets regionals i nacionals. És a dir, si no és rendible fer la Coca-Cola en islandès, per què es fa? Doncs senzillament perquè hi ha un estat que per llei hi obliga.

En conseqüència, aquestes llengües requereixen respostes per tal que el seu ús no es debiliti.

Cal aconseguir que el català sigui llengua oficial a la Unió Europea, és evident, però també cal, i amb la mateixa intensitat, que tingui una major presència a Internet, que sigui present a les sales de cinema, a les botigues on comprem arreu de Catalunya. És a dir, que tinguem el dret, l'oportunitat, i fins i tot la necessitat, d'utilitzar-lo per a qualsevol activitat que fem a Catalunya, en la nostra vida. En definitiva, el català ha d'assolir un estatus de normalitat.

La globalització ens obliga a tenir veu a l'exterior. El món del segle XXI es construeix per mitjà de xarxes internacionals, tant en l'àmbit institucional com en l'econòmic i, per tant, algun dia també en l'àmbit social.

Catalunya necessita, doncs, implicar-se fora de les seves fronteres. Això ens permetria mantenir viva la nostra identitat, mantenir vius els nostres drets.

Hem de ser presents en les organitzacions europees, en les organitzacions internacionals. Hem de participar del món global.

Defensar la identitat pròpia en el món actual no vol dir tancar-se en una closca, al contrari, és una exigència del món global, que s'alimenta de la diversitat, que té en compte aquests valors diferencials.

I per la mateixa lògica de la globalització, ens cal cooperar i establir els majors vincles possibles amb els territoris del nostre voltant. Hem d'aprofitar els trets comuns, de llengua, de cultura, de potencialitats econòmiques. Tant li fa el nom que es vulgui donar a aquestes cooperacions. El nom no fa la cosa, sobretot si tots plegats tenim clara quina és la cosa.

Cal tenir sempre la porta oberta al que nosaltres coneixem com a Països Catalans, collaborar per assolir el major benestar, els màxims drets i llibertats possibles.

La nació també necessita prosperitat econòmica. Hem de desenvolupar i estendre el benestar entre tots. L'economia, el finançament del nostre Govern, dels nostres ajuntaments –vull recordar i reconèixer, com he dit tantes vegades aquí i arreu, que els ajuntaments també fan país, també fan nació–, l'ús que es fa dels nostres impostos, tot això són factors determinants per a la nació del segle XXI.

Al cap i a la fi, parlar de diners, d'impostos, és parlar de les polítiques públiques, de les iniciatives empresarials, de la compra de la setmana a cada casa.

L'economia és la clau de volta de la nació, que és el que ens permet fer i desfer segons la nostra voluntat. No ho és tot, però en el finançament, en els impostos, en l'evolució de la nostra economia, ens hi va el benestar individual i del país.

I voldria acabar amb una darrera reflexió, un darrer eix al voltant del qual gira la nostra nació –sobretot, el futur de la nostra nació–: les relacions amb l'Estat espanyol.

En tant que nació sense Estat, en tant que nació inserida en l'Estat espanyol, és inevitable que els grans canvis que s'hi produeixin afectin la realitat catalana. Els seus debats també són els nostres debats. Hi hem d'estar amatents i fer sentir la nostra veu quan es debat l'organització territorial de l'Estat. Hem de participar de la vida política espanyola igual que ho fem de la vida política europea. No podem defugir d'aquesta realitat, penso que ni tan sols hem de voler fer-ho. No podem fer les coses d'esquena a aquesta realitat. Tampoc no hem d'estar subordinats a aquesta realitat.

Assumptes com el del finançament, de les competències, de l'encaix o del desencaix de Catalunya en l'Estat espanyol, els hem de saber consensuar primer aquí. Primer hem de determinar què volem, sense pors. Si portem la veu d'un poble, d'un poble unit amb objectius comuns, podem aconseguir el que vulguem, podrem fer valer els nostres drets.

De fet, qüestions com la que esmentava abans, la de l'autodeterminació, no són només una necessitat per a la nació catalana, també ho són per a l'Estat espanyol. L'Estat espanyol mai no serà un estat normalitzat mentre els pobles que el componen no siguin lliures.

L'estat no és una creació de la natura, no neix al mateix temps que els mars o que el cel. No neix, l'estat, quan apareix l'home. Tampoc no és una designació divina. L'estat és un acord entre persones lliures, una forma d'organitzar-nos per al nostre benestar, per al servei de tots. És un contracte, i els contractes han de ser voluntaris, han de satisfer les parts. No té sentit, doncs, que sigui sagrat, immutable.

No podem ser per sempre esclaus del passat. Si en formem part ha de ser perquè vulguem, no pas perquè ens ho imposin. I no se m'acut que la raó pugui dir el contrari.

Aquest és, doncs, un debat que tard o d'hora s'ha de posar damunt la taula. És un debat necessari tant per als que defensen la unitat de l'Estat espanyol com per als que cerquem formes menys unitàries. La relació entre Espanya i Catalunya, sigui quina sigui –i aquí el ventall d'opcions és absolutament obert–, ha de partir d'una decisió lliure i sense coaccions, ha de partir d'una realitat no imposada.

En definitiva, doncs, la nació catalana del segle XXI demana més llibertats, necessita menys tuteles. Catalunya necessita eines i instruments propis per portar a terme les polítiques que els canvis econòmics i socials exigeixen.

Ens cal integrar al projecte de nació a tots els catalans i catalanes, perquè hi ha en joc la nostra identitat i el nostre benestar.

Ens cal una acció exterior que permeti potenciar la nostra economia, en un context de globalització en què cal generar totes les sinergies possibles amb els territoris que ens envolten.

Finalment, proposo una darrera reflexió que va més enllà del que estem parlant i que fa referència a alguns aspectes de la política, de la manera de fer política, que per mi són preocupants. Ho il·lustraré amb un exemple.

És preocupant la manca de connexió entre el que és teòric, el que defensem en els discursos, en els programes electorals, les conferències, les declaracions de premsa, les declaracions de bones intencions, i el que després passa de debò, el que a la pràctica s'esdevé, la realitat del dia a dia. Imaginem un arquitecte, un gran arquitecte, grans idees, projecció de brillants edificis, solucions imaginatives que permeten racionalitzar millor l'energia, fer més còmodes les cases, orientar-les adequadament, etc. I l'arquitecte dibuixa plànols i més plànols, i plànols de color i en tres dimensions, i projeccions virtuals, però no surt mai dels plànols. El constructor no arriba. Els paletes, els lampistes, els pintors i els fusters no hi són. L'edifici no es construeix. L'arquitecte és genial, però la genialitat es queda en el paper. Estic segur que no coneixem cap arquitecte que sigui així. Tots fan cases, tots fan edificis. Tots -amb més o menys intensitat, amb més o menys fortuna, amb més o menys èxit- fan finalment realitat els plànols que han projectat.

Quan traslladem aquest exemple a la política, tinc la sensació que massa sovint els plànols es queden en plànols. Les cases costen massa de construir. I això no pot ser. Cal un canvi radical en la manera de fer política. Hem de fer realitat el que prediquem. Hem de trencar barreres, trencar la mediocritat, trencar la hipocresia, trencar la manca de transparència, però també la barrera que al final sempre ho deixa tot tal com estava.

De vegades, la por als canvis, la por a perdre determinats privilegis, la por al que pot venir fa que tot plegat quedi només en plànols. La política al segle XXI només serà efectiva si executa els plànols d'una vegada, si venç la barrera de la por a la novetat, de la por a l'evolució.

En paral·lel, Catalunya només trobarà solució a la majoria dels seus problemes si és capaç de superar l'estadi dels plànols, si arriba a construir tot el que és capaç de construir, que no és poc.

Permetin-me uns versos de l'enyorat Miquel Martí i Pol, ara sí, per acabar del tot: «En pur silenci / hem preservat uns àmbits. / Edifiquem-hi, / tenaços, una pàtria, / l'àmbit de tots els àmbits».

Després de 290 anys, la nació catalana continua viva, sobreviu als anys de foscor, de silenci obligat. Per tant, no tinc cap dubte que continuarà viva, i molt viva, al llarg del segle XXI.

Ara tenim a les nostres mans la possibilitat d'avançar cap a un futur on els nostres drets, les nostres llibertats i el nostre benestar puguin ampliar-se, per fer del nostre món un món millor i per fer de la nostra nació una nació més lliure al segle XXI.

Bona Diada i moltes gràcies.

Presentació de l'Associació Catalana d'Executius, Directius i Empresaris

Girona, 16 de setembre de 2004

1 € | ESCACS 25 € | DIJOUS 16 DE SETEMBRE DEL 2004 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93.265.53.53 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO | GRUPO ZETA

el Periódico de Catalunya

dj. 16

Pàgines 30 i 31

INICI DE CURS. Un grup multiracial d'alumnes de l'escola Tabor de Barcelona, ahir en el primer dia de classe.

PERE RATLLE

La nova Catalunya, al col·le

Els reptes del curs 2004-2005

1 La majoria dels alumnes estrangers són a la pública

2 Més de 4.000 aules estan saturades i hi ha més de 500 barracons

3 Educació demana diners per integrar més bé els que acaben d'arribar

CORRUPCIÓ JUDICIAL

Pàgines 32 | 33, i editorial

L'advocat Piqué Vidal admet que va mediar amb Estevill en els suborns

- Confessa que no va denunciar l'exjutge tot i saber que es cometia un delicte

VOT UNÀNIME AL CONGRÉS Pàgines 2 a 4

Aznar haurà d'aclarir l'11-M

- Per primera vegada un expresident serà interrogat en una comissió
- Rajoy demana a Zapatero que no s'amagui i també declari

José María Aznar.

esports

Pàgines 56 i 57

El Madrid debuta a la Champions amb un fracàs estrepitós (3-0)

- Camacho va substituir a Leverkusen Zidane, lesionat, Figo i Ronaldo

AVUI AMB EL PERIÓDICO
LLIBRES

ya.com ADSL 19,95 € para siempre
Conexión 24 h.
I.V.A. no incluido
SÓLO EN YA.COM ROUTER WI-FI GRATIS
Date de alta en www.ya.com
902 902 902
ya.com
SIEMPRE POR DELANTE

Cupó vàlid per aconseguir el DVD 1 de "LA COCINA FÁCIL DE FERRAN ADRIÀ"
Retalli cada dia aquest cupó i completi la cartilla amb 6 cupons
CUPÓ DVD 1

Com a president del Parlament, l'agraïment és doble pel fet de poder ser aquí amb tots vostès, i també pel fet de poder participar en aquesta conferència i, per tant, l'oportunitat no sols d'adreçar-los unes paraules, sinó també de tenir un intercanvi d'opinions.

Jo he defensat, des del primer dia que en sóc president, que el Parlament de Catalunya –que és el Parlament de tots els catalans i totes les catalanes–, és absolutament indispensable que tingui contacte, que d'alguna manera tingui aquesta proximitat amb la societat civil, amb els *lobbies*, amb la ciutadania, amb el territori i, per tant, una mica, el que se'n diu el contacte amb la realitat, amb la realitat del que passa, amb la realitat del pensament que hi ha al país, amb la realitat del debat que es va produint. I des d'aquest punt de vista, doncs, un acte com aquest és evident que encaixa perfectament en aquesta política de contacte i de proximitat.

A més a més, després d'haver-los escoltat –sobretot, les particularitats de la seva associació, de l'ACEDE–, em sembla especialment remarcable que hagin implicat una mica tothom i que, per tant, la participació dels polítics, juntament amb empresaris i sindicalistes, sigui una realitat.

Jo crec que això és bo per molts motius, però en destacaria dos especialment: un, el fet que això desmitifica una mica que els polítics, tots, som dolents per definició. Com a totes les professions, i com a tots els oficis, com a totes les activitats de la vida, hi ha gent bona, gent dolenta i gent mediocre. En fi, com passa en el món empresarial, com passa amb els periodistes, com passa amb els metges, com passa amb els mestres, etcètera. Però, moltes vegades aquests tòpics costen molt de trencar, i una manera de trencar-los és el contacte directe. I, per tant, em sembla que això és especialment remarcable.

I el segon motiu és el contacte, per tant, el trasllat d'informació, que en una societat en què diuen que la informació serà el valor més preuat, sempre és important que es pugui produir, això. Per tant, els felicito per aquesta dinàmica.

I si em permeten, faré unes breus reflexions, que segurament són pensaments en veu alta, en alguns casos, i en altres segurament són més elaborats, però en definitiva el que pretenen és, també, provocar la reflexió.

Estem en una època de canvis, i m'agradaria, d'alguna manera, analitzar en quin context ens trobem en el nostre país, a Catalunya.

És evident que hi ha un context clarissim marcat per la globalització, pels moviments migratoris, per la irrupció de les anomenades tecnologies de la informació i la comunicació, per l'augment de l'esperança de vida –la gent viu molts més anys, per tant hi ha un envelliment demogràfic evident–, perquè la dona s'incorpora progressivament, per sort, al món laboral, i perquè la Unió Europea s'amplia i les barreres proteccionistes s'eliminen. És a dir, tenim un context de canvis com mai.

El món sempre ha canviat. Històricament sempre hi ha hagut canvis, el que passa és que segurament aquests canvis també s'han dilatat molt en el temps. En aquests moments aquests canvis passen molt de pressa, tot canvia. Tot canvia contínuament: canvia a Europa, canvia a Catalunya, i, per tant, estem vivint un conjunt de canvis molt accelerats.

Alguns d'aquests canvis ens agafen desprevinguts, poc preparats. D'alguna manera no hem previst les conseqüències que poden implicar o que poden tenir en relació amb la nostra societat. I aquests canvis també afecten d'una manera molt important dos elements, dos elements que després són claus, almenys en la nostra societat, que són el benestar i la nostra pròpia identitat.

Per tant, siguem conscients que tota aquesta època de canvis accelerats ens afecta d'una manera molt directa. No sols aquests canvis. Estem vivint uns moments, estem vivint un període, en què s'han produït canvis importants des del punt de vista polític en el nostre país: canvis al Govern de Catalunya, canvis al Govern de l'Estat espanyol, hem encetat un debat sobre el nou Estatut –que jo penso que també serà molt important en els propers mesos en el debat polític del nostre país–, i tot un seguit de qüestions que en aquests moments també palesen aquesta època de canvis que estem vivint.

Els canvis, per definició, per ells mateixos no són ni bons ni dolents, diria jo. Els efectes positius o negatius són donats per la manera com ens hi adaptem o bé per com donem respostes als nous reptes plantejats. I és igual que parlem de governs –que segurament seria el cas–, que parlem d'empreses o fins i tot que parlem d'una família. Els canvis per ells mateixos no són ni bons ni dolents, sinó que és la resposta a aquests canvis el que ens determinarà les bondats o les maldats de tot plegat.

Evidentment, a partir de canvis apareixen nous reptes, i sí que m'agradaria entrar una mica en quins són els nous reptes que penso que podria haver-hi.

Simplificant, en essència els nous reptes no serien més que aprofitar el context de les transformacions per avançar, per una banda, en el benestar de les persones i, per altra banda, en els drets i les llibertats, tant individuals com col·lectius, que durant molts anys hem parlat dels drets individuals, els drets humans, com el paradigma, no?, quan els drets col·lectius cada vegada també tenen més pes en la nostra societat, sobretot en la societat que s'està dissenyant de cara al futur.

Per tant, principal repte? Doncs construir l'edifici de la Catalunya del segle XXI, i això és molt important fer-ho en aquests moments, al principi del tercer mil·leni –al principi del segle XXI, com vostès vulguin–, programar els anys que vénen –no els cinc, ni els deu, ni la legislatura–, poder mirar una mica més enllà.

Per construir aquest edifici de la Catalunya del segle XXI, és evident que Catalunya està plena d'arquitectes polítics. Els arquitectes són fonamentals per construir edificis, però també tinguem present que no n'hi ha prou de dibuixar-los sobre el paper: s'han de fer els plànols. Però, un cop fets els plànols, després s'ha de construir l'edifici, i segurament que és aquí on hem trobat, doncs, que ens falten competències, que ens falta finançament, que massa sovint hem d'esperar el permís o el vistiplau o la complicitat de Madrid, que no arriba. I, per tant, aquí tenim un problema. És a dir, després del plànol, què passa?

No entraré a fer referències a les contradiccions dels arquitectes, al temps perdut ni als perillosos equilibris que de vegades es fan amb les seves construccions, o bé si són franquícies o són autònoms, perquè, això, de fet, ens podria apropar massa a la realitat existent.

On vull anar a parar, en definitiva, és que ja era hora de construir l'edifici. Tenim sobre la taula, en aquests moments, el projecte del nou Estatut, i aquest és una part important d'aquest edifici.

El projecte, jo crec, com he dit abans, que ha de fer un paper fonamental en els propers mesos des del punt de vista de l'activitat política, i aquest projecte també ha de determinar les eines, ha de delimitar què podem fer i què no podem fer, què volem fer i què no volem fer, fins on ens deixen construir, quines limitacions tenim –les normes, no?– i, en paral·lel a la negociació que tindrem, amb quin pressupost s'ha de fer tot plegat.

Tan important com el tema de l'Estatut –algú ha arribat a dir que més, i jo penso que no li falten arguments–, tan important com el tema de l'Estatut és el tema del finançament. En aquest país, en aquests moments, fan falta més diners, fan falta més diners per a moltes coses, segurament que un resum seria perquè la gent visqui millor en funció que aquí els generem, aquests diners, però d'alguna manera és evident que en aquests moments –en aquests moments, hi insisteixo, a principi del tercer mil·lenni, del segle XXI, diguin-ne com vulguin–, a Catalunya cal augmentar les polítiques socials.

Hem d'evitar una amenaça que tenim a tocar, que és la fractura social que es pot produir entre les persones que vénen de nou, els nouvinguts, els immigrants –digueu-ne com vulgueu– i els que fa anys que viuen a Catalunya. Aquest és un risc evident en aquests moments. Si després volen, en podem parlar més a fons, però jo crec que aquest és un dels problemes greus que hi ha damunt la taula en aquests moments.

I aquest problema es pot resoldre de moltes maneres. Es pot resoldre amb tota la sensibilitat, es pot resoldre amb tota la voluntat, amb tanta capacitat d'integració com puguem, però també és cert que si no hi ha recursos i competències –recursos i competències– malament rai.

Calen diners per invertir en formació i evitar la fractura al voltant de les tecnologies de la informació i la comunicació. Aquest és un altre dels reptes que té aquest país en el futur.

Abans em preguntaven per la deslocalització, pel fet que hi hagi empreses que puguin tancar –després tornarà a sortir el tema, ja en parlarem, i si convé després en podem parlar més, també–, però és evident que aquest és un dels elements fonamentals: l'aposta per una nova manera de fer, per una nova manera d'entendre la indústria, per una nova manera de fer empresa, aprofitant els valors que tenim, els emprenedors que hi ha en aquest país, és fonamental per sortir una mica del mercat de les deslocalitzacions, perquè, en definitiva, això no està passant a Girona, està passant a Catalunya i està passant a l'Estat espanyol, està passant en el que seria una part important d'aquesta Europa que estem construint.

Per poder lluitar contra això en condicions és evident que cal invertir molt en formació, moltíssim, i aquest és un element que abasta des de les escoles de primària fins a la formació, a la dita formació professional, a la universitat, com abans se n'ha fet esment.

Jo sempre poso un exemple. A mi no em preocupa tant que la canalla d'avui dia sàpiguen fer anar un ordinador, perquè n'aprenen sols, sinó que se'ls eduqui en el criteri de

com han de fer servir tota la informació que els arribarà. I aquest és una mica el gran drama en aquests moments, és a dir, estem preparats per formar-los en aquest àmbit? Perquè, hi insisteixo, jo vaig tocar el meu primer ordinador quan era a la universitat; per tant, dec tenir uns quants anys. Els meus fills, amb tres i quatre anys, ja fan anar l'ordinador, vull dir que ja fan jocs, ja fan coses, és a dir, ja s'eduquen en aquesta percepció. I, per tant, automàticament, a partir que creixen i es fan grans, t'acaben explicant com funciona, ells a tu, la mecànica. Una altra cosa és educar el criteri, educar la formació en aquest àmbit, que aquest és un element fonamental.

Ens calen diners per desenvolupar les infraestructures, les inversions en logística, per donar suport a la competitivitat empresarial catalana en relació amb un entorn competitiu extern, que és molt potent, cada vegada més potent.

Per tant, no m'agradaria que s'interpretés això com un clixé despectiu, però sí que el nostre futur depèn molt, depèn massa dels diners en aquests moments com perquè badem, i, per tant, la qüestió del finançament, com he dit abans, determinarà també quin és el nostre futur. Amb un bon finançament i bons recursos –evidentment gestionant-ho bé– tenim un futur. Si continuem encotillats i continuem sense les possibilitats que, en definitiva, generem nosaltres mateixos, això anuncia –jo penso– una visió de país massa tancada i amb poques perspectives de futur.

L'economia, el finançament del Govern dels ajuntaments –molt important, i no l'esmentem amb la suficient contundència–, l'ús, per tant, que es faci dels nostres impostos, són factors determinants pel que ha de ser la nació del segle XXI.

Parlar de diners i parlar d'impostos és parlar de les polítiques públiques, de les iniciatives empresarials; i parlar, fins i tot, de la compra de la setmana a casa de cadascú també és això.

L'economia és la clau de volta de la nació i és la que ens pot permetre fer o desfer, o no fer –de vegades no fer també és interessant–, en funció de la nostra voluntat.

D'alguna manera es podria dir que el mateix succeeix amb les empreses, no? No tot es limita a reduccions de costos o a augments de beneficis, però aquests factors són els que acaben de determinar la resta.

He insistit molt en el tema de finançament. En paral·lel, també, el nou Estatut ens obre la porta a incidir en un altre aspecte fonamental, des d'aquest punt de vista de quin ha de ser aquest futur que ens espera al país, que és el territori.

Parlem molt de les relacions de Catalunya enfora en relació amb l'Estat espanyol, però també hem de parlar –i aquest és un debat que s'ha de fer en paral·lel amb el debat del nou Estatut–, també hem de ser capaços de parlar de Catalunya endins, és a dir, de com ens organitzem nosaltres mateixos.

En aquest nou debat hem de tornar a parlar de finançament, o sigui, com ens distribuïm les competències que té Catalunya, però, sobretot, hem de parlar de xarxa, hem de parlar de cooperació. I, jo ho he dit moltes vegades –no em cansaré de repetir-ho–, passem de l'època de la competència per veure qui és més fort en funció de la feblesa de l'altre –és a dir, tu i jo ens barallem i jo haig de ser més fort per fotre't i així seré el

més fort, el que guanyaré–, passem d'aquesta època a una altra època en què l'aliança estratègica és fonamental: és a dir, tu i jo, que abans ens barallàvem per veure qui era el més fort i, per tant, qui era el més fluix, si som capaços d'ajuntar-nos, les forces que tenim tots dos, resulta que serà fantàstic, tindrem més força que la que tenia abans qui hagués guanyat.

Aquesta fortalesa comuna implica molts canvis de mentalitat, moltíssims, i en el debat territorial especialment.

El segle XXI és un segle de col·laboracions, és un segle en xarxa, i, per tant, no es tracta tant de ser el centre de res, sinó el node de tot –el node de tot. Em sembla que el concepte és absolutament fonamental.

Per tant, en el marc de la Catalunya del segle XXI, el paper de les regions i de les comarques, de les províncies –que jo també intentaria anar-ho aparcant–, en definitiva, dels territoris, canvia radicalment. Però no solament des del punt de vista dels territoris articulats, sinó que el paper dels pobles i les ciutats també canviarà, i moltíssim.

Jo crec que hem de generar sinergies entre les ciutats, entre els diferents àmbits territorials, entre altres coses perquè les infraestructures de transport, la logística, totes les mesures, les polítiques que poden donar suport a la competitivitat i el desenvolupament a Catalunya han de tenir aquesta concepció de xarxa, i la tindran, i, per tant, l'han de tenir des del punt de vista de la col·laboració territorial. Si eduquem el país en aquesta concepció de xarxa, segurament que les coses també seran molt més fàcils.

I deixin-me fer, ja que som aquí, una reflexió entorn de quin ha de ser el paper dels empresaris catalans en la Catalunya del segle XXI, és a dir, quin és el paper de l'arquitecte empresari, en aquest sentit, en l'edifici que abans comentàvem.

La iniciativa empresarial, en especial de les petites i mitjanes empreses, és la força que impulsa l'activitat i el desenvolupament d'aquest país. És una de les característiques del nostre país, de la qual penso que hem de fer bandera, fins i tot. N'hem de fer bandera perquè en el fons no deixa de ser una manera de fer, una manera de veure el món des d'aquí, i, evidentment, el món, des d'aquí, només el veiem nosaltres.

Les catalanes i els catalans sempre s'han distingit per un esperit d'inquietud vital, per un esperit de recerca d'innovació i per un esperit que, en definitiva, estimula el progrés social, econòmic i empresarial.

Per tant, el món empresarial forma part activa i passiva de la Catalunya del segle XXI, una Catalunya que s'està construint dia a dia, però que l'estem construint cadascú de nosaltres segons la nostra manera de fer, segons la nostra manera d'adaptar-nos als canvis a què feia referència fa un moment.

Estem fent la Catalunya del segle XXI amb la incorporació de les noves tecnologies, les incorporem en tots els àmbits de la nostra vida. No oblidem això: no només en un determinat àmbit, no, en tots els àmbits de la nostra vida estem fent la Catalunya del segle XXI, formant-nos per treure'n profit, invertint en empreses i institucions, adaptant les formes de comunicació.

Ho estem fent amb el tracte diari als nouvinguts al nostre país. Com he dit abans, penso que aquest és un dels temes fonamentals. Ho estem fent si els ajudem o no els

ajudem –perquè a vegades no els ajudem– a integrar-los, a fer-los sentir part d'aquest país, a fer-los sentir part d'una societat caracteritzada pel diàleg, per la convivència, pel lliure pensament i per un caire emprenedor d'inquietuds vitals i culturals.

És evident, com he dit abans, que aquí hi juga un paper fonamental el finançament i les competències que puguem tenir.

I en el tema de la immigració, jo estic sincerament preocupat perquè, malgrat que aquí tinguem molt clar què cal fer, també s'ha de tenir clar des d'altres parts de l'Estat, i en aquest sentit jo penso que és urgentíssim poder dissenyar quines polítiques s'han de fer a Catalunya en relació amb el món dels immigrants. Aquesta pot ser una gran aportació en aquest país, però també pot ser un gran problema en aquest país si no som capaços de resoldre'l bé. I en aquests moments constato que no tenim les eines suficients per resoldre'l bé i, per tant, expresso la meva preocupació respecte a això.

Canviant una mica el que els comentava fins fa un moment, m'agradaria també entrar en altres temes que jo crec que són importants, també, per a aquesta definició de quin ha de ser el país d'aquest segle XXI.

Voldria parlar, per exemple, del tema de la llengua. La Catalunya del segle XXI, l'hem de fer, també, usant la nostra llengua, i l'hem de fer usant la nostra llengua en tots els àmbits: en el tracte, en l'etiquetatge, és a dir, en la vida.

Si ens diem catalans, ens sentim persones que viuen en aquest país, tots plegats –no sols les institucions, tots plegats– tenim una responsabilitat amb el nostre principal patrimoni cultural, és a dir, amb allò que ens uneix amb el passat, però que també ens articula en un territori i que ens projecta cap al futur per mitjà dels nostres fills, que és la nostra llengua.

Deixin-me posar un exemple només –ho dic per trencar una mica aquell tòpic dels problemes econòmics que hi ha per normalitzar una llengua en un país–: Islàndia. Islàndia té 276.000 habitants –276.000 habitants deu ser, aproximadament, no sé si hi arriba, tres, quatre vegades Girona–, parlen islandès, pràcticament tots parlen en anglès, les etiquetes de la Coca-Cola –i no només de la Coca-Cola– són en islandès. Per tant, amb un mercat de 270.000 persones, la Coca-Cola no té cap problema d'etiquetar en islandès.

El català el parlen més de deu milions de persones a la Unió Europea, però la Coca-Cola no etiqueta en català, i deu milions de persones és bastant més que 276.000. Per tant, trenquem una mica el tòpic dels recursos, del benefici econòmic que pugui representar etiquetar o deixar d'etiquetar. És una qüestió també de voluntat política i, des d'aquest punt de vista, jo crec que aquí hem de fer un esforç tots plegats per incorporar el català a la vida. A la vida vol dir en l'àmbit comercial –les grans marques comercials, les multinacionals–, vol dir en el cinema. No pot ser que costi tant veure pel·lícules en català, entre altres coses perquè, sobretot la canalla –almenys fins als deu, dotze, tretze anys–, és bo que quan comencen en el món del cinema comencin en la seva llengua, i això, en aquests moments, no està passant en el nostre país, almenys en grans parts del nostre país.

Per tant, que, d'alguna manera, puguem incorporar el català, com deia abans, en tots els àmbits de la nostra vida.

És complicat –i aquí també tenim un altre dels reptes pendents– que el català sigui una llengua oficial a la Unió Europea, i aquest és un dels reptes que s'han plantejat, que, a més a més, està en el debat polític en aquests moments, com vostès saben, i hi està per molts motius. Però tan important com això és que el català sigui, com deia abans, al cinema, que el català tingui presència a Internet, que el català estigui a les botigues, que el català, d'alguna manera, sigui la llengua de relació i d'ús en aquest país.

Per tant, que tinguem el dret, l'oportunitat i –jo hi afegiria– la necessitat d'utilitzar-lo per a qualsevol activitat que fem a Catalunya en la nostra vida.

Deixin-me fer un altre incís, aprofitant que parlava de llengua i territori. Una altra de les claus de la competitivitat i el desenvolupament econòmic a Catalunya passa per construir els majors vincles possibles amb els territoris del nostre voltant. Dic això perquè, com que parlava de llengua i territori, és evident que hi ha un primer marc, que són els Països Catalans, i els Països Catalans poden ser el centre de la Mediterrània. Per tant, relacions cap amunt i relacions cap avall. I aquesta és una oportunitat geoestratègica a què no podem renunciar en cap cas.

És evident que aquí cal, doncs, segurament, actuar a partir d'una altra mena de vincles, sobretot pel que fa al desenvolupament econòmic, igual que també alguns aspectes socials són importants.

Recupero el fil d'abans. La Catalunya del segle XXI també es determina per la manera de fer empresa. Davant la globalització, davant la impossibilitat de competir en costos amb països en desenvolupament, cal apostar per la qualitat, pels fets diferencials en matèria productiva, per impulsar la marca Catalunya com a sinònim de prestigi, i no podem caure en cap cas en l'error de competir en sous amb el que estan pagant en aquests moments al Magrib, a l'Europa de l'Est o a l'Àsia, perquè no es pot pagar el sou que s'està pagant allà, és impossible. Per tant, l'alternativa passa per una altra via.

L'ètica i el valor social i nacional de les empreses no pot ser vist negativament des de termes empresarials. Al contrari, s'han d'enfocar com a elements positius que enriqueixen els resultats del treball.

Els recents casos de deslocalització d'empreses instal·lades a casa nostra –i en coneixeu més d'una– han posat sobre la taula el fet que al nostre país no puguem competir en preus amb la producció de països en desenvolupament, en cap sector.

Som al primer món, som en un país amb alta qualitat de vida, almenys en relació amb el conjunt de països, i per tant no podem competir en costos, no podem competir en preus. Això seria allargar l'agonia d'un context pretèrit. No som ja la mà d'obra barata de la Unió Europea, el mateix desenvolupament que tenim ens ho impedeix. Per tant, hem d'oferir qualitat, oferir elements diferencials que siguin alternatives reals a la reducció de preus i en tots els sectors.

Hem de transformar el nostre teixit productiu, la nostra activitat econòmica, l'hem d'adaptar al nou món i al lloc que hi volem ocupar. Potenciar la marca Catalunya com a sinònim de qualitat, com un valor afegit, que es vinculi a una manera de fer, a un resultat, a unes especificitats pròpies. En el món global, doncs, és fonamental donar valor a la diferència, i això penso que tots vostès ho saben.

Cal fer valer la identitat -Catalunya, Girona- com a valor empresarial de qualitat. Aquest canvi no és fàcil, ni es fa d'un dia per l'altre, ni es fa d'avui a demà. L'hem de fer entre tots. Però la situació, el context actual ens fa ser conscients de la necessitat d'aquest canvi i això, d'alguna manera, ens facilita una mica les coses.

Jo crec que aquí és fonamental la implicació dels empresaris, dels empresaris en primera instància, dels sindicats, de les institucions, que és obvi que han de facilitar els mecanismes per a aconseguir que aquest canvi es pugui fer sense traumes.

Acabo.

Vostès -els ho he dit abans, però ho repeteixo- són la part representativa de la Catalunya del present i de la Catalunya del futur. Són part, per tant, activa i passiva de la Catalunya del segle XXI.

En tant que *lobby* participatiu els animo precisament a això, a implicar-se conscientment i activament en el futur del país.

Crec que ens és absolutament necessari estendre la flama solidària i participativa de la societat civil catalana fins on sigui possible. Ens cal implicació amb el nostre entorn -persones i territori-, en el nostre país -drets que tenim com a poble, drets del poble català-, en el món -solidaritat, pau, cooperació.

Per tant, hem de ser conscients que estem en un punt històric on no sols les grans decisions, sinó també el dia a dia posaran les pedres d'aquesta Catalunya del segle XXI.

Hem de ser conscients que aquesta responsabilitat històrica que té cadascú de nosaltres amb el futur del país, amb el poble de Catalunya, és molt important en aquests moments.

Com diuen, participem en la millora del món i comencem per casa nostra.

Moltes gràcies.

Conferència sobre els vint-i-cinc anys dels ajuntaments democràtics

Malgrat de Mar, 2 d'octubre de 2004

◀ LA PÍLDORA DEL DÍA DESPUÉS YA ES GRATUITA • PÁGINA 33 ▶

www.lavanguardia.es

LA VANGUARDIA

LUNES, 4 DE OCTUBRE DE 2004 / N.º 44.159 Fundada en 1881 por don Carlos y don Bartolomé Godó 1 euro (con ajedrez, 1,95 €)

Golpe histórico a ETA con la caída de su jefe

▶ *Hallados en cuatro zulos del sur de Francia casi mil kilos de explosivos y toda clase de armas, incluso de guerra*

▶ *Apresados otros veinte presuntos etarras, entre los que está Soledad Iparragirre, acusada de 14 asesinatos*

MIKEL ALBIZU IRIARTE
'MIKEL ANTZA'
San Sebastián, 1961
• NÚMERO UNO DEL APARATO POLÍTICO DE ETA DESDE 1993

▶ *La policía francesa afirma que es "la mayor operación que se ha realizado nunca contra ETA"*

▶ *Los agentes creen que se ha desmantelado casi todo el arsenal de la banda* • *páginas 15 a 19 y editorial*

XAVIER GÓMEZ

LÍDERES TRES AÑOS DESPUÉS. El gol de Larsson dio al Barça el liderato después de tres años en los que nunca el equipo azulgrana había estado en cabeza. Los barcelonistas sacan ya siete puntos al Real Madrid, que perdió ante el Depor por 0-1

lunes match

Un gol que pone líder al Barça

• Los azulgrana vencen al Numancia en un flojo partido, y el Espanyol pierde por la mínima en Albacete

Freire gana su tercer Mundial de ciclismo

Alemania apoya a Turquía para ingresar en la UE

• Schröder bendice a Erdogan en una cumbre mantenida en Berlín • página 3

Rajoy contrapone su PP a un PSOE sin proyecto y esclavo de los pactos

• Aznar recupera los GAL y afirma que él no ha usado cal viva para tapar asesinatos

• Piqué dice que han hecho autocrítica pero "no autoflagelación" • págs. 20 a 24

Coleccione los cupones para la cristalería conmemorativa del año Dalí

2 COPAS 4,95 €

Molt bon dia. En primer lloc, i com a president del Parlament, vull agrair a l'Ajuntament de Malgrat de Mar haver-me convidat a pronunciar una conferència a la seva acollidora vila, amb motiu de la commemoració dels vint-i-cinc anys ininterromputs d'ajuntaments democràtics, que enguany tenim el goig de celebrar arreu de Catalunya.

Una efemèride especialment important. Cal que ens felicitem tots plegats que no siguin les imposicions, sinó la voluntat del poble, la que governi el nostre país, les nostres ciutats, els nostres pobles.

Deixin-me fer una reflexió molt ràpida, en aquest punt concret, perquè això dels vint-i-cinc anys d'ajuntaments democràtics segur que a la gent jove li pot semblar que és una cosa normal o relativament normal, però cal recordar que en la nostra història no ho és, no ho ha estat.

Fa unes setmanes, hi havia un grup d'escolars que visitaven el Parlament, dels molts que vénen –penseu que en mig any de legislatura van passar pel Parlament 33.000 persones, de visita, i la majoria dels 33.000 són escolars. Doncs bé, un grup d'escolars estaven asseguts a l'hemicicle, allà on hi ha els diputats i les diputades normalment. Tenien dotze o tretze anys. I és clar, jo els deia: «Quan jo tenia l'edat vostra no podia visitar el meu Parlament, perquè aquesta sala on sou ara vosaltres asseguts estava tapiada, no s'hi podia entrar. El Parlament no existia, però és que, a més a més, quan jo tenia la vostra edat, i no fa tants anys, jo no podia parlar en català, no podia estudiar en català, que és la meva llengua, que és la llengua que parlàvem a casa. La llengua que vosaltres estudieu i que feu servir normalment llavors estava prohibida». I d'això, com he dit abans, no fa tants anys, no és tan llunyà.

Encara hi ha gent que pot explicar en primera persona que alcaldes i regidors dels nostres pobles van haver de fugir, o foren presos, o fins i tot afusellats perquè mantenien les seves conviccions republicanes, democràtiques, perquè eren fidels a un sistema polític molt similar a l'actual; no ben bé igual, però similar.

Cal recordar aquelles persones, com Salvador Armendares i Torrent, metge de Malgrat que fou diputat del Parlament de Catalunya per ERC, i que hagué de patir l'exili a Mèxic, marxant a bord del Sinaia, amb 1.600 persones més, i que des d'allí ajudà a preservar la legitimitat de les institucions catalanes de la República i va deixar un llegat que facilità molts aspectes de la transició.

No em puc estar, doncs, de felicitar el seu nebot Jaume Torrent, per la tasca realitzada envers la recuperació de la història del seu oncle, amb la qual també ha fet un pas envers la necessària recuperació de la memòria històrica de Malgrat.

Doncs aquells són fets que no podem oblidar, que Catalunya no pot oblidar. I no ho podem oblidar per la memòria d'aquestes persones, pel reconeixement que ens mereixen, però també perquè aquells fets ens serveixen d'advertiment i de recordatori, ens serveixen sobretot per a saber valorar el que tenim, per a no menystenir en cap cas, sobretot la gent jove, ni la pau, ni la democràcia, ni les llibertats.

Per tant, celebrar vint-i-cinc anys d'ajuntaments democràtics vol dir que ja vivim amb plena normalitat la democràcia, i la gent que ve darrere nostre ho fa amb absoluta normalitat i forma part de la seva manera de ser, de la seva manera de viure. Això és

molt important. Per a la història del nostre país té un valor especial, perquè mostra que tenim un sistema polític aparentment consolidat.

Tanmateix, com gairebé tot a la vida, com tot el que s'estima, la democràcia s'ha de cuidar cada dia. Per tal que sobrevisqui, la democràcia s'ha de mantenir activa, s'ha de mantenir propera, s'ha d'adaptar a l'evolució que experimenta la societat.

I això, avui i ara, implica aprofundir molt més en democràcia, aconseguir de la ciutadania la participació, per una banda, i la implicació, per l'altra.

Aquesta, d'alguna manera, és la base de la política del segle XXI: participació i implicació.

En el cas de la institució que jo represento, el Parlament de Catalunya, ho estem intentant, mirem de fer-ho. És evident que no és fàcil; per descomptat que no és fàcil. Però estem immergits en aquest procés. Busquem noves maneres de comunicar, noves maneres de relacionar-nos amb la ciutadania. Un exemple és l'encara incipient Canal Parlament, que, a poc a poc, comença a caminar i que jo espero, sincerament, que ja en aquest curs polític camini més de pressa. Un altre exemple és l'aprofitament de les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies. L'ús de les noves tecnologies, que, a part d'obrir encara més les portes del Parlament de Catalunya a la societat civil i al conjunt de la ciutadania, també han de permetre un aspecte fonamental que ha de reflectir el canvi en la manera de fer política d'aquest país, que no és altre que una major incidència en el territori.

Ja ho he dit moltes vegades i no me'n cansaré: el Parlament de Catalunya té la seva seu al parc de la Ciutadella, a Barcelona, perquè és la capital de la nació i així ha de ser. No té cap sentit descentralitzar el Parlament com a edifici, com a concepte. El Parlament és on ha de ser. Tots els països normals tenen el Parlament a la capital de la nació.

Ara bé, més enllà d'això, també és evident que tota l'activitat que es fa al Parlament sí que pot ser present al territori, sí que pot tenir una presència clara al territori. Present mitjançant visites que fa el president del Parlament arreu del país, com avui és el cas de Malgrat, tenint contacte directe amb la gent, traslladant reflexions i escoltant.

Precisament, vull fer un incís i recordar-los que aquesta setmana ha tingut lloc el debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu. És a dir, sobre l'acció del Govern de la Generalitat. Un debat d'allò més interessant. En la conseqüent resolució sobre l'orientació política aprovada pel Parlament de Catalunya, s'estableixen els reptes i els compromisos de l'acció de Govern, entre els quals, per exemple, es fa referència a la col·laboració entre l'Administració de la Generalitat i els governs locals, tot instant al traspàs de competències i responsabilitats als governs locals, i els recursos necessaris per exercir-les.

Aquestes són decisions del Parlament que afecten la seva vila, decisions de les quals convé estiguin ben assabentats.

Tornant a la presència del Parlament al territori, aquesta també és palesa en la feina dels diputats territorials. Voldria aprofitar l'avinentesa per lloar la feina que fan molts diputats territorials, entre altres coses perquè segurament que és una feina menys agraïda. És a dir, no són els grans líders que sempre surten als mitjans de comunicació, però són els que porten el dia a dia, són els que fan arribar la veu del territori al Parlament,

i això té un mèrit especial, i vull fer un reconeixement explícit als diputats que fan aquesta feina més territorial, més de contacte amb la gent, més de traslladar el que pensa la gent al Parlament.

El Parlament també mira de fer-se més proper amb l'ús de les noves tecnologies, facilitant que vostès, des del seu lloc de residència, del lloc on viuen, puguin tenir accés directe al que fa el Parlament, o a l'inrevés, permetent als representants polítics del Parlament tenir coneixement immediat del que succeeix en qualsevol punt del territori.

En definitiva, fent tot el possible perquè, de la mateixa manera que el món es converteix en una denominada «aldea global» mitjançant les noves tecnologies, siguin utilitzades també per fer de tot Catalunya un poble proper on cada cop sigui més difícil que les desigualtats, la mancança de drets o llibertats passin inadvertides. Que les distàncies no siguin un problema per resoldre les demandes del nostre poble.

Però si hi ha una institució que ha de tenir un paper protagonista en la implicació de la ciutadania dins la vida política del país és, de ben segur, els ajuntaments. L'ajuntament encarna la proximitat del sistema administratiu i polític. En cap altre nivell de govern és més fàcil escoltar la veu directa dels ciutadans i ciutadanes. En conseqüència, l'àmbit local és l'espai on es palpa la bona o la mala salut democràtica del nostre país.

Permetin-me dir, a més –i parlo des d'una certa experiència pròpia–, que ser regidor o ser alcalde –o alcaldessa– del teu poble és un honor. És un honor, i vostès ho saben -els que ho han estat-, que comporta moltes satisfaccions, per descomptat, però que també comporta moments molt durs, de vegades duríssims. Tant se val que s'estigui al Govern com a l'oposició, perquè tant en un lloc com a l'altre es fa molta feina, es fa moltíssima feina, segurament mai prou reconeguda.

Per tant, permetin-me que jo personalment també avui els transmeti a tots vostès, regidors i alcaldessa actual, i als que ho han estat durant aquests vint-i-cinc anys, el meu reconeixement per aquesta feina moltes vegades anònima i moltes vegades, potser, no prou valorada i no prou reconeguda.

Vull reivindicar, també, la tasca dels ajuntaments com a escola política. Per una part, perquè l'ajuntament esdevé «escola de polítics». Som moltes les persones que hem començat a treballar en política als ajuntaments, on s'aprèn en matèria de diàleg i de convivència. Als ajuntaments s'aprèn a escoltar –i a saber escoltar–, s'aprèn a saber parlar amb la gent, s'aprèn a saber negociar, s'aprèn també a gestionar i, fins i tot –si m'ho permeten–, també és un bon lloc per aprendre a barallar-se, perquè en política també cal saber-se barallar. I quan dic barallar no vull dir acabar malament, vull dir gestionar el conflicte per tal que al final sempre guanyi la raó. D'això també se n'ha d'aprendre. S'aprèn a través de la feina feta, de les situacions viscudes i, sobretot –i no ho oblidem mai–, s'aprèn de les persones amb les quals tenim la sort de relacionar-nos.

Voldria remarcar aquí també que l'ajuntament no són només alcaldesses, alcaldes, regidores o regidors –que ho són essencialment, és clar–, però també hi ha moltes persones, treballadors i treballadores, que en formen part, que tenen una actitud absolutament professional i que ajuden a tirar endavant, dia rere dia, tants i tants consistoris del nostre país, sovint amb no poques dificultats. Voldria també fer extensiu el meu reconeixement per a totes aquestes persones. Ajuden a fer Malgrat cada dia. Els pobles, les ciutats, les viles són carrers, són places, són llums, són colors, són olors, són paisatges,

però, sobretot, són persones. Els pobles es construeixen en el dia a dia de les seves vides, i també amb els seus somnis.

Deia que els ajuntaments han fet escola. En aquests vint-i-cinc anys els ajuntaments també han estat laboratoris polítics, espais on s'han pogut desenvolupar experiències diverses, polítiques participatives, polítiques innovadores, àmbits on s'han donat exemples de pluralisme polític, de governs de coalició, d'alternança política. En definitiva, maneres de fer política diferent.

Han estat vint-i-cinc anys molt rics en experiències, obrint camins, transformant el paisatge dels nostres pobles, transformant places, carrers i entorns. I està bé recordar, i avui ho fem. Però no pas per nostàlgia. Cal recordar d'on venim per poder decidir cap a on anem.

Permetin-me, doncs, que els parli de present i de futur.

Ho diré amb tota solemnitat: ens trobem en un moment històric. Som en una etapa, en una època, de canvis accelerats, canvis socials, canvis polítics, canvis econòmics, en forma de globalització, de noves tecnologies, de migracions, de canvi del rol social i laboral de la dona, de canvis de govern tant a Catalunya com a l'Estat, d'ampliació de la Unió Europea, que, a més a més, tindrà un tractat constitucional –amb molts dubtes en relació amb algunes qüestions cabdals per a nosaltres, com és el nostre idioma.

Una Unió Europea, per tant, en la qual volem ser presents, car sempre hem tingut vocació europeista, però no com a apèndix, sinó com a europeus de tota la vida, que és, en definitiva, el que els catalans i les catalanes ens hem sentit. Permetin-me incidir una mica més en aquest tema. Si hem de ser a Europa –i hi hem de ser, hi insisteixo–, ens hi hem de poder expressar en la nostra llengua. Gairebé tots els europeus ho poden fer.

Per tant, si hi ha deu milions de persones, deu milions de ciutadans i ciutadanes que a la Unió Europea fan servir el català, i el fan servir per a tot, per relacionar-se, per fer política als ajuntaments i al Parlament, per fer negoci, per aprendre, per estudiar, per investigar, per estimar... Si el fan servir per a tot, doncs, seria bo que aquesta Unió Europea que, en teoria, estem construint entre tots, reconegués aquest fet, que l'anomenada Constitució europea no s'entestés a despreciar-nos. Malgrat vulguin ignorar-ho, el català existeix, i ja és hora que se n'assabentin. Les institucions polítiques tenen raó de ser des del moment que atenen els drets de les ciutadanes i els ciutadans que en formen part.

Per tant, la UE no es pot construir d'esquena als drets dels pobles, d'esquena als drets de més de deu milions de persones. I per la mateixa raó, l'Estat espanyol ha de defensar els nostres drets, els drets del poble català.

No oblidem que els estats són fruit d'un pacte, contractes comuns d'una col·lectivitat. Si no fan la seva funció, si no compleixen els seus deures, si no garanteixen els drets de les nacions, dels pobles i de les persones, perden la seva legitimitat.

Deia que ens trobem en un punt d'inflexió, i aquest punt d'inflexió a Catalunya té un protagonista especial: el nou Estatut d'autonomia. Un nou Estatut que ha de redefinir la relació de Catalunya amb l'Estat espanyol, però –no ho oblidem, perquè sovint ho oblidem– també ha de redefinir, i de manera prioritària:

- L'interior polític de Catalunya.

- El seu àmbit territorial.

- El rol dels ajuntaments i els mitjans de què han de disposar.

Per cert, al voltant de la feina dels ponents del nou Estatut, es parla molt, es llencen molts rumors i, fins i tot, hi ha qui pronostica el fracàs de la seva elaboració per conflictes de partits i per la contradicció entre cercar el consens i fer un Estatut ambiciós. Deixin-m'ho dir clar i net: l'ambició i el consens no són incompatibles.

Catalunya està per sobre dels interessos dels partits polítics que representen la ciutadania. Ens hi juguem el futur de tots i estic convençut que del Parlament de Catalunya, amb l'esforç de tots els grups, abans de l'estiu en sortirà un text amb tant consens com ambició. L'Estatut que necessita Catalunya, l'Estatut de tots.

I és important que aquesta idea sigui present tant a l'hora d'abordar quina Catalunya volem de portes enfora –les relacions amb Espanya o amb la Unió Europea–, com la Catalunya de portes endins.

De la Catalunya de portes enfora és de la que parlem sovint, però tant o més important és parlar de com ens organitzem, d'això que anomenem el territori, un concepte tan usat com indefinit i divers.

El territori ha patit el desgavell d'enfrontaments diversos que, al llarg dels anys, han augmentat les desigualtats i han impedit el disseny i la implementació efectiva d'un model homogeni –i homogeni no vol dir més rígid ni uniforme–, un model homogeni que permetés a tots els ajuntaments gaudir dels instruments necessaris per donar resposta adequada a les demandes de les seves poblacions.

Sense aquesta capacitat de resposta, sense una veritable autonomia local, es vulnera la igualtat d'oportunitats, la igualtat d'oportunitats que, a la fi, és la que permet l'exercici de la llibertat real.

Gandhi, en el procés d'independència de l'Índia, deia: «No se'ns atorgarà la llibertat externa més que en la mesura exacta en què haguem sabut, en un moment determinat, desenvolupar la nostra llibertat interna». En aquests moments, a Catalunya, se'ns està convidant, en el fons, a desenvolupar aquesta llibertat interna, la nostra llibertat interna.

I hi insisteixo, la llibertat no són només paraules, és també tenir els mitjans per exercir-la.

I de la mateixa manera que cada cop resulta més innegable que, al marge de criteris i sentiments nacionals, hi ha decisions i polítiques que per simple eficàcia i eficiència no es poden prendre ni entendre des de Madrid, que Catalunya té dret a una major autonomia, de la mateixa manera, dic, hi ha moltes decisions i projectes polítics que demanen autonomia i llibertat dels ajuntaments, que no poden ser sempre tutelats des de Barcelona.

Ens cal, doncs, l'adequació dels instruments institucionals i administratius. Cal aconseguir un consens que permeti la implementació d'un nou model, sense traves, en tot el país, a tot Catalunya, que articuli eficaçment el territori.

Tanmateix, no es tracta només d'ordenar administrativament Catalunya. Catalunya no és només una unitat administrativa i, per tant, no podem enfocar les respostes només en aquest sentit.

I permetin-me una altra cita, en aquest cas molt més propera no tant en el temps com en l'espai. Rovira i Virgili deia: «Sense la consciència, no hi ha verament personalitat. Sense la consciència nacional, la terra és un paisatge, la història és un fantasma, el dret és una rutina, la llengua és una varietat fonètica».

Es tracta, doncs, també de construir conscientment la Catalunya del futur, de pensar quina Catalunya volem. No és només un equilibri territorial d'infraestructures i de serveis. És, i sobretot ha de ser, un equilibri de país.

En conseqüència, el canvi de debò s'ha de produir també en la mentalitat de les persones, les persones que evidentment tenen i fan un paper en la societat catalana, sia en el camp de la política, dels mitjans de comunicació, de l'economia, de l'Administració local, etc.

És a dir, aquest canvi s'ha de produir arreu. I aquest canvi passa per veure Catalunya no com la suma de quatre províncies -o de set vegueries-, sinó com la suma de territoris diversos, que tenen sensibilitats i problemàtiques diferents, que tenen valors molt importants per ells mateixos i que mai no podrem -ni, de fet, voldrem- uniformar.

Veure Catalunya com aquesta suma de valors i riqueses i, en conseqüència, saber-les respectar, valorar i, fins i tot, potenciar és una de les claus per saber llegir correctament la Catalunya del demà, la Catalunya del futur, la Catalunya del segle XXI.

Aquesta és una tasca que correspon, segur, al nou Govern, que cal discutir també al Parlament de Catalunya, però que, en cap cas, ha de restar d'esquena a la ciutadania.

Així, doncs, el nou Estatut és una oportunitat per a tot el país, per a tota la nostra nació, i també per als ajuntaments. Vint-i-cinc anys després, també per als ajuntaments.

És l'oportunitat d'assolir un nou marc, de renovar el sistema de finançament i poder prestar, així, un millor servei a tots plegats, conciutadans i conciutadanes i, per extensió, lògicament, un millor servei a catalans i catalanes.

I aquí vull remarcar una altra idea important: els ajuntaments fan país. Catalunya és el que és per la seva gent, per cadascú de tots vostès, de nosaltres, per cadascun dels nostres pobles i ciutats.

Podem dir, doncs, que Catalunya és el que és, també, entre altres coses, i ho reivindico, per l'acció portada a terme pels seus ajuntaments, ajuntaments que han donat suport a aquest esperit dialogant i solidari del poble català i que l'han esperonat.

Per això, senyora alcaldessa, senyores regidores i senyors regidors, els ajuntaments ara també tenen una important responsabilitat en el disseny del futur de Catalunya.

Ens cal la implicació de tothom en el procés d'elaboració d'aquest nou Estatut, i ens caldrà la implicació de tothom després, quan el tinguem fet, en la defensa d'aquest text, del text que en surti i de la seva aplicació.

Els vull demanar, doncs, solemnement, que no se'n desentenguin. Tothom sap que els catalans, quan ens ho proposem, podem tirar endavant qualsevol repte. Participin, doncs, en la construcció d'aquesta Catalunya del futur. És ara el moment de fer-ho.

Abans d'acabar m'agradaria fer esment d'un repte de país que és també repte dels ajuntaments –ja que, com he dit abans, és el nivell de govern més proper al dia a dia de les persones, on es pren abans el pols del país–: el repte de la immigració.

La immigració no és un problema, és un repte. Fa uns dies, en una conferència, en contraposició a diferents imatges i metàfores emprades per diversos polítics, vaig fer esment precisament a les rieres del Maresme. Que arribin immigrants de països on s'ofereixen pitjors perspectives econòmiques o socials és tan inevitable com la pluja. De la pluja volem que regui els nostres camps, que faci la seva aportació al cicle natural, però que no ens faci destrosses. La pluja no és evitable. Però sí que ho és que un xàfec, un corrent, acabi emportant-se els cotxes fins al mar, inundant els carrers, fent destrosses i portant riscos al poble. El problema no és la pluja. És tan inevitable, almenys per a nosaltres, com el fet que les persones de països menys desenvolupats es traslladin cap a Europa cercant oportunitats. Quin ha estat doncs el problema de les rieres de tantes poblacions del Maresme durant tant de temps? La manca d'inversions, la manca d'infraestructures que minimitzessin l'impacte de les rierades.

Ara ens passa el mateix amb la immigració. No s'han portat a terme les polítiques necessàries perquè la pluja no causi inconvenients als nostres carrers. Catalunya ha de ser capaç d'articular respostes. Però per fer-ho cal un bon finançament, calen competències i cal fer bé el disseny i la implementació de les polítiques necessàries, ben a prop, palpant la realitat.

Però a Catalunya, malgrat que som nació, no som Estat, i sembla que l'Estat espanyol té moltes altres prioritats. Els queda lluny la immigració i Catalunya.

Ens cal, per tant, tenir instruments, competències, finançament, informació, per fer que els nouvinguts puguin i vulguin aprendre que són en un lloc amb una cultura, amb unes formes de fer, amb uns principis i uns valors que no només defineixen la nació, sinó que són la clau per a la convivència i la cohesió social del país. Principis i valors compartits que caracteritzen la nostra societat i que ens donen una perspectiva determinada de la vida, de Catalunya, dels seus pobles, de les persones que hi vivim.

També ara fa uns dies, l'escriptor Tahar Ben Jelloun parlava al Fòrum de les Cultures, i deia que el plantejament encertat no era el del «xoc de les civilitzacions», l'expressió que ha fet famós Huntington, sinó el «xoc de les ignoràncies». Com venia a dir Tahar Ben Jelloun, el problema no pot ser –no és– que dues civilitzacions entrin en contacte, sinó la ignorància mútua que es tenen. La ignorància que fa que l'inevitable trobada generi pors i desconfiances, provoqui rebuig.

Catalunya ha de treballar en aquest sentit. Si volem un projecte comú ens hem d'entendre, tots, els uns amb els altres. I això és responsabilitat dels polítics, de les institucions, dels ajuntaments, però també de la societat civil catalana, per altra banda tan activa i definidora també del nostre país, de la nostra manera de veure i entendre el món.

És responsabilitat de cadascú de nosaltres pensar en futur, pensar en comú, ajudar a fer veure que el projecte de la nació catalana és un projecte positiu per a tots els que viuen a Catalunya, nascuts aquí o nascuts en altres indrets d'aquest món, de vegades tan immens, de vegades tan petit i proper.

Cal fer pedagogia, cal mimar la nostra llengua, cal encomanar els nostres valors, aquells que ens defineixen i donen raó de ser a la nostra identitat.

Si volem una identitat comuna, cal que sigui oberta, oberta a totes les religions, a tots els orígens, a totes les idees, oberta també generacionalment.

El primer pas, però, és ampliar l'abast de les polítiques socials. Si els nouvinguts no tenen sostre, no tenen feina, no tenen suport social, com volem que es preocupin per la nostra cultura, per la nostra manera de ser, que estimin la nostra llengua?

Les polítiques socials han de ser per a tothom, per als nouvinguts i per als que ja hi eren. Només així, entorn d'un país que atén les necessitats de tots, farem pinya, farem front comú. Si no ho fem així, si deixem que les comparacions, les sensacions de tracte desigual predominin al carrer, no estarem solucionant cap problema, els estarem multiplicant.

Ens cal, doncs, tenir clars els nostres valors, els nostres principis i, alhora, disposar d'un estat del benestar desenvolupat, ample, que permeti als nouvinguts l'aprenentatge del català, en la teoria i en la pràctica, que permeti compartir temps i costums, apropar-se a la nostra manera de fer i de ser.

Només així es trencaran les pors i les desconfiances mútues. Només així aconseguirem l'enriquiment cultural i vital mutu que prediquen aquells que parlen de multiculturalitat i dels factors positius de la immigració.

Aquests factors positius existeixen, sense cap mena de dubte, però són potencials, ara per ara només existeixen en potència. Necessiten tota una sèrie de mesures, administratives i socials que els facin realitat. I que quedi clar: aquí no hi cap tothom. Però hi cap més gent, és clar que sí. Només és qüestió de fer-ho ben fet.

Tenim, però, una dificultat: Catalunya no és Estat, i no té prou autonomia real per exercir com a tal. Ens manquen instruments per generar les implicacions necessàries per consolidar i integrar aquells que provenen de fora.

Aquest és un dels reptes del nou Govern, en tant que és un repte de tot Catalunya, amb independència d'ideologies i colors dels partits polítics. Els ajuntaments no poden tancar els ulls davant aquest context de canvis, d'adequació a la nova realitat de la qual el tema de la immigració és només una punta de llança. Han de fer com han fet sempre, com han fet especialment durant aquests vint-i-cinc anys: posar-se a primera fila i ajudar a estirar tots junts cap a un futur on les nostres institucions tinguin els instruments necessaris per respondre amb més eficàcia a les demandes de la nostra societat, cap a un Malgrat de Mar on tothom pugui viure millor, cap a una Catalunya on tothom pugui viure més lliure.

Moltes gràcies.

El paper de les regions en l'Europa del s. XXI

Brussel·les, 21 d'octubre de 2004

EL PAIS

JUEVES 21 DE OCTUBRE DE 2004 — DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA — EDICIÓN CATALUÑA
Año XXIX. Número 10.003 — www.elpais.es — Precio: 1 euro

La Conferencia de Presidentes abordará el 'agujero' sanitario

Ibarretxe no garantiza su participación en la cumbre autonómica del 28 de octubre

José Luis Rodríguez Zapatero convocó ayer por carta a los jefes de Gobierno de todas las comunidades autónomas a la primera conferencia de máximos mandatarios regionales de la historia de la democracia. Se celebrará en el Senado y a puerta cerrada el próximo 28 de octubre. En el orden del día figura el problema de financiación del sistema sanitario que sufren las comunidades y sus posibles soluciones. El Gobierno vasco aseguró ayer que el *lehendakari* Juan José Ibarretxe tiene otro acto comprometido en la fecha fijada para la conferencia.

La fórmula elegida por el Ejecutivo para la reunión con todos los presidentes autonómicos es similar a la de las cumbres europeas. A la conclusión de la reunión a puerta cerrada de la conferencia que se celebrará en el Senado se emitirá una declaración conjunta si es que todas las partes logran llegar a un acuerdo sobre la misma. Esa declaración deberá versar sobre la financiación sanitaria y el referéndum sobre la Constitución europea que se celebrará el 20 de febrero, los dos asuntos que Zapatero ha explicado que se incluirán en el orden del día de la reunión.

La reunión se celebrará por la mañana y a su conclusión el Rey ofrecerá a todos los participantes un almuerzo en el Palacio Real. La portavoz del Gobierno vasco, Miren Azkarate, aseguró ayer que Ibarretxe ya tiene un compromiso previo con el Foro de Biarritz para el 28 de octubre, y lamentó que nadie hubiera avisado con antelación al *lehendakari* sobre la fecha de celebración de la cumbre.

El presidente catalán, Pasqual Maragall, valoró ayer la conferencia como "un reconocimiento de la España plural", y adelantó que defenderá en la misma la necesidad de modificar el sistema de financiación autonómica para resolver los problemas del coste de la sanidad. **Página 17**

El pacto por la competitividad exige 500 kilómetros de autovías en Cataluña

El acuerdo entre los agentes sociales y la Generalitat para favorecer la competitividad de la empresa catalana propone, entre otras medidas como la construcción de 500 kilómetros de autovías.
CATALUÑA. **Página 1**

IRÁN PRUEBA un misil capaz de alcanzar Israel y las bases de EE UU en el golfo Pérsico
INTERNACIONAL. **Página 6**

DECENAS de islamistas han sido cambiados de cárcel y el Supremo investiga por qué el jefe del 11-M pudo fugarse
ESPAÑA. **Páginas 22 y 23**
Editorial en la **página 14**

FRANCIA EXPULSA a cinco niñas de la escuela pública en aplicación de la ley del velo
SOCIEDAD. **Página 35**

EL BARÇA pierde con el Milan y el Valencia con el Inter (1-5)
DEPORTES. **Páginas 51 a 54**

QUADERN
L'hora del sereno

CiberPaís
La cartografía digital

The New York Times
Bush y Kerry, un desdén mutuo
¿Por qué los candidatos a la Casa Blanca se profesan tanta an-

EFE

Roldán, de compras por Zaragoza

El ex director general de la Guardia Civil y ex delegado del Gobierno en Navarra Luis Roldán dedicó a ir de compras por Zaragoza el primero de los seis días de permiso que le ha concedido el Juzgado de Vigilancia Penitenciaria de Valladolid, el mismo que el pasado lunes le otorgó el régimen abierto (acudirá a la cárcel sólo para dormir). El fiscal ha recurrido esta medida. Roldán, que ha disfrutado ya de 22 permisos, cumple desde hace nueve años una condena de 34 en la prisión de Brieva (Avila).

RTVE prohibirá los programas violentos y el ocultismo en horario infantil

Las demostraciones de ciencias ocultas y los programas violentos dejarán de emitirse en horario infantil (que cubre casi todo el día). Así lo establece el código de autorregulación elaborado por la directora general de RTVE, Carmen Caffarel, y que hoy se presenta al consejo de administración del ente público. El documento, que contiene 30 normas de estricto cumplimiento para la radio y televisión estatales, exige que todos los programas incluyan una señal indicando la correspondiente clasificación por edad.

Para reducir el impacto de la violencia (salvo que haya una justificación informativa), el código aumenta las restricciones en los horarios de mayor audiencia infantil (7.30-9.00, 13.00-14.30, 17.00-21.00), franjas donde queda prohibida la emisión de programas para mayores de 18 años. También se limitan los contenidos de naturaleza sexual (verbal o visual) y se crea el Defensor del Radioyente y el Telespectador. **Página 32**

Bush y Kerry recurren al miedo para ganarse a los votantes indecisos

Bush habla de un nuevo ataque terrorista; Kerry advierte de una vuelta al servicio militar obligatorio y denuncia la escasez de vacunas. Los dos candidatos a la presidencia de EE UU recurrieron ayer a la campaña del miedo en busca del apoyo de los electores indecisos que les den la victoria el próximo 2 de noviembre. A falta de 12 días para la jornada electoral, Bush y Kerry centran sus esfuerzos en la docena de Estados donde las encuestas indican que la pelea está más reñida. Todo indica que los votantes de Florida, Ohio y Pensilvania decidirán quién dirigirá el país en los próximos cuatro años.
Páginas 2 a 5

Al menos cuatro empresas intermediarias se lucraban con el alquiler del Yak-42

Al menos cuatro intermediarios se lucraban con el alquiler del Yak-42 que se estrelló en Turquía en mayo de 2003 causando la muerte de 62 militares españoles. El Estado Mayor de la Defensa contrató el vuelo con la agencia NAMSA, de la

tir, que pactó con UM Air, la compañía ucrania que puso el avión. Sólo Chapman Freeborn cobraba 23.350 dólares, cifra que fuentes del sector de vuelos chárter consideran "exagerada". El ministro de Defensa, José Bono, que hoy comparece

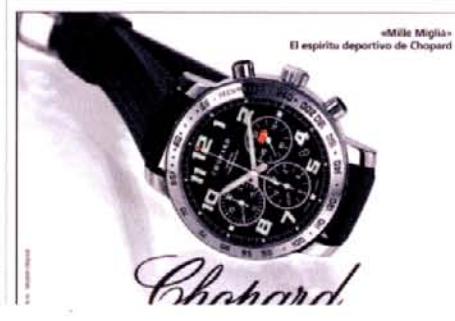

En primer lloc, abans d'iniciar la conferència pròpiament dita, permetin-me, com a president del Parlament de Catalunya, agrair al Patronat Català Pro Europa no només la invitació a pronunciar-la, que vaig acceptar amb honor i satisfacció, sinó també la important tasca que porta a terme per a Catalunya.

Fet aquest merescut reconeixement, iniciaré aquesta conferència amb una reflexió.

Contradicció europea

Les contradiccions són omnipresents a la naturalesa, a les societats, en el pensament, formen part contínuament de les nostres vides. La Unió Europea en presenta unes quantes, de contradiccions, començant per la que enfronta federalistes i sobiranistes des de la «prehistòria» de la Comunitat Econòmica Europea.

Tanmateix, cal ser positiu i recordar, per exemple, filòsofs com Hegel, que ens deia que el món avança amb l'impuls de les contradiccions, a través del conflicte entre tesi i antítesi, del conflicte entre idees oposades, que acaben generant una idea nova, una síntesi d'ambdues.

Les contradiccions són sempre amb nosaltres i hem d'estar atents a poder definir la síntesi entre aquestes contradiccions, aconseguir trobar el camí que conjugui els interessos en conflicte.

Només així es pot entendre que una regió, que és nació però no té Estat propi, com Catalunya, d'una banda aspiri a tenir major autogovern i poder de decisió propi, i a la vegada, sempre sigui al capdavant a l'hora de demanar «més Europa».

Una altra de les contradiccions europees, una de les més significatives, paral·lela a la generada per la confrontació entre federalistes i sobiranistes, és també present en la base del procés de construcció de la Unió Europea, i fa referència al paper i la veu de les regions. La Unió Europea s'està construint, fonamentalment, formalment, des de la lògica dels estats. Però la realitat europea va molt més enllà dels estats.

Els estats actuen com a agents impulsors de mecanismes d'unió, però alhora es resisteixen a cedir la seva sobirania i poder de decisió. S'hi resisteixen malgrat que, com totes i tots sabem, la realitat europea va molt més enllà dels seus governs estatals, tant pels efectes de la globalització, com pel pes creixent de les regions, per la lògica de la subsidiarietat, per la importància que les identitats culturals tenen en qualsevol actuació, sigui empresarial, científica o social.

Europa no pot ser –no és– un simple conjunt d'estats. Això és negar l'existència de l'Europa dels pobles, de les regions, de les nacions. És negar drets individuals i col·lectius.

L'Europa dels estats pot servir, i així ha estat, per abordar la unió en aquells aspectes que corresponen a la sobirania i a les competències exercides directament pels governs dels estats, en aquells temes en què, des d'una perspectiva europea, els estats constitueixen la «unitat mínima de referència».

És a dir, per difuminar fronteres, per unificar monedes, per incidir en l'àmbit econòmic tot fixant unes normes de joc comunes.

Però si la Unió Europea vol ser quelcom més, si a més d'econòmica vol ser social, si vol progressar, si vol aprofitar les seves potencialitats, no pot donar l'esquena a les seves realitats. I les seves realitats es basen en la diversitat cultural, més enllà de les fronteres

que es difuminen. Es basen a acceptar els canvis que va generant el procés d'unificació, a promoure l'orgull de ser europeus en tant que la Unió Europea esdevingui quelcom útil i eficient que serveixi al benestar comú i no només a unes xifres econòmiques que resulten tan llunyanes a les persones. Les institucions només tenen legitimitat si aborden amb eficàcia els problemes i les necessitats que els ciutadans consideren que han de resoldre.

I l'exemple de la baixa participació, arreu, en les eleccions al Parlament Europeu ens recorda, ens adverteix, que llunyana queda Europa per a molts ciutadans.

Ara és el moment d'una nova consulta. El tractat de l'anomenada Constitució europea s'enfronta en pocs mesos a la ratificació de la ciutadania en alguns països. I mal senyal és que hi hagi tantes veus en contra. Veus dispars, que adverteixen que aquest text no és prou social, o que no atén les realitats regionals, culturals o fins i tot nacionals, en el cas de Catalunya.

No em correspon –ni ho pretenc– d'entrar a discutir el «sí» o el «no». Però sí que crec que cal reflexionar al voltant de les divergències que ha obert aquest tractat, de parar atenció, especialment, als arguments dels que s'hi oposen però no s'oposen al concepte d'Europa.

Alguna cosa no rutlla quan el dibuix dels arquitectes d'Europa ignora elements importants que cal tenir en compte a l'hora de portar a terme la construcció. Per bé que és cert que no tothom pot pretendre participar directament en el dibuix –que cal ser operatius–, no és menys cert que el dibuix no pot ignorar ningú. I hi ha molts ciutadans europeus que es consideren oblidats en aquest dibuix.

Com deia al principi, la Unió Europea viu nombroses contradiccions. Potser és moment de començar a trobar les síntesis que ens han de permetre avançar en el procés, en aquest cas europeu.

Regions

Un procés d'unificació europea que, hi insisteixo, necessita les regions, requereix sortir de les limitacions de la lògica «estatal», per desenvolupar-se tot incidint en els aspectes socials i culturals, per esdevenir «real».

És a dir, la Unió Europea necessita perspectives regionals per madurar, per trobar la seva pròpia identitat, per avançar socialment en la seva cohesió.

Però compte! La perspectiva regional, alhora, guanyarà espai per si mateixa en els espais econòmics i productius, a mesura que la unificació es desenvolupi i es consolidi en aquests àmbits, per allò que anomenem interessos de mercat, per aplicació de l'ús de la raó.

Sembla evident que la pèrdua de sentit de les tradicionals fronteres estatals, la lliure circulació interior, ha de generar progressivament importants canvis en l'economia, el comerç, la producció o els fluxos materials de qualsevol tipus, tot posant les regions al centre dels processos de decisió.

Una Unió Europea sense fronteres permet noves lògiques de funcionament, basades ja no en la pertinença a un estat, sinó en la proximitat geogràfica, els interessos comuns, la llengua parlada comuna, les infraestructures, la logística, etc. En definitiva, per eficiència, per simple racionalitat.

I és inevitable, imparable, que les regions esdevinguin protagonistes i motors autònoms en relació amb aspectes que escapen de les prioritats estatals, però que sí són prioritats regionals.

Certament, aquest fet no és nou. Crec que no estic dient pas res sorprenent. Aquesta és la realitat europea. De fet, el fet regional és present en el procés de construcció de la Unió, en el seu esquelet institucional i el principi de subsidiarietat forma part del vocabulari bàsic de la Unió. Però fins ara ha estat un element tractat secundàriament, i subsidiarietat sembla que rima amb sostenibilitat, en el poema de les paraules que omplen discursos i no pas fets.

Els estats es resisteixen a cedir quotes de poder, de decisió, tant cap amunt, cap a la Unió Europea, com cap avall, cap a les seves regions. No han pogut negar del tot la realitat, però l'han subordinat a la «seva» realitat. Tanmateix, les regions, col·laborant en forma de macroregions, o d'«eurospais», en tant que segueixen la lògica de la raó, de la utilitat, avancen envers la nova Europa i es deslliguen a poc a poc de la closca dels estats.

Ja fa temps que, per exemple, s'estableixen accions de col·laboració entre els anomenats «quatre motors europeus»: Llombardia, Roine-Alps, Baden-Württemberg i Catalunya.

I en poc temps sembla que assistirem a la realitat d'un exemple proper i immediat que s'està impulsant des de Catalunya, amb la fundació de l'euroregió Pirineus-Mediterrània, entitat que inicialment aglutinarà part dels territoris de l'antiga Corona d'Aragó.

S'obre un nou camí, en el qual el tractament de les prioritats té possiblement un paper fonamental sobre allò en què caldria fer més incidència, en tant que explica la necessitat d'articular espais i relacions regionals més enllà dels límits estatals.

Diuen que la gestió política és la gestió de les prioritats. Prioritzar és decidir; decidir on destinar les partides pressupostàries, on els fons de cohesió, quin problema és més urgent, etc., i sembla clar que les necessitats urgents d'una regió, o de diverses regions de diferents estats, no tenen per què coincidir amb les necessitats urgents de la Unió Europea, o dels estats.

Novament, doncs, els criteris d'utilitat sobre els quals es fonamenta l'acció política empenyen amb força cap a una estructuració territorial al marge de les fronteres estatals.

És hora, doncs, de potenciar les xarxes regionals, també institucionalment. I no pas com a oposició a la Unió Europea, sinó al contrari, com a aportació al seu enriquiment estructural. La Unió Europea ha acceptat alguns dels plantejaments que les regions han posat sobre la taula per corregir les seves estructures de funcionament.

Però continua negant el reconeixement del seu paper necessari, continua deixant de banda les regions amb competències legislatives a l'hora de vertebrar el desenvolupament institucional de la Unió Europea, com es torna a observar en el text del Tractat de constitució europea.

Continua deixant en segon pla l'Europa dels pobles, sigui per les dificultats per trencar la deriva burocràtica, o per la manca de capacitat i voluntat política de girar rumb en els impulsos endegats. I d'aquesta manera, el suport i la implicació de la ciutadania se'n ressenten i augmenta el dèficit democràtic de les institucions europees. Davant

d'aquesta situació, les xarxes regionals han de ser vistes per la Unió Europea com una aportació complementària i correctora.

Per altra banda, tampoc els estats ho poden considerar una agressió a la seva sobirania. En tant que són accions de col·laboració i cooperació, en benefici de territoris que formen part d'aquests estats, qualsevol efecte positiu d'aquestes iniciatives redundarà sempre també en benefici del propi estat. L'impuls de les xarxes institucionals regionals, per tant, és en realitat una necessitat per a la mateixa Unió Europea, per adaptar-se a la realitat que ella mateixa està canviant.

Una d'aquestes xarxes, que com a president del Parlament de Catalunya m'és propera, és la CALRE, la Conferència d'Assemblees Legislatives Regionals Europees.

La CALRE actua com a node d'unió entre els parlaments regionals de la Unió Europea que posseeixen competències legislatives. I ho fa considerant la Unió Europea com un desafiament en relació amb la integració institucional, en vista de què les cambres legislatives regionals no volen estar obligades a tenir un paper passiu.

La CALRE representa més de dos-cents milions de ciutadans de la Unió Europea i encara creixerà molt més. Els representa en tant que els parlaments regionals no només expressen una visió política sinó també una identitat cultural i ocupen una posició ideal per protegir el caràcter cultural en els processos de globalització i unificació.

La CALRE neix a partir de la idea que el control democràtic del govern europeu comença amb les regions i, per tant, cal prevenir que un dèficit democràtic afecti aquestes regions, tot preservant el principi de subsidiarietat.

La CALRE pretén ser un estímul en l'organització del control parlamentari dels assumptes europeus, esdevenir agent d'intercanvi d'informació, entre els seus membres, però també entre ells i el Parlament Europeu. En definitiva, actua com a òrgan del parlamentarisme regional a Europa.

La CALRE és important, però només és un exemple del paper necessari que les regions volen i han de fer institucionalment i socioeconòmicament en la Unió Europea. Necessari per a la salut democràtica, per a la representativitat de les persones i els pobles, per a la mateixa legitimitat de la Unió. Necessari per la lògica de la raó i la utilitat, per reafirmar el principi de subsidiarietat que propugna la Unió Europea, amb fets i no només amb discursos.

Catalunya

I quina és la situació de Catalunya en aquest escenari?

En el nou entorn de globalització, d'ampliació de la Unió Europea, de canvis socials, científics, institucionals, productius, Catalunya necessita nous horitzons, necessita reorientar el seu angle de perspectiva.

Així, de la mateixa manera que ens cal una Catalunya inserida de ple en l'economia del coneixement i en l'economia de la identitat, ens cal una Catalunya activa en la configuració del seu futur.

Catalunya necessita escapar de les limitacions dels models radials de relacions econòmiques de perspectiva estatal, ja caducs, i vertebrar iniciatives com l'euroregió, definida com espai socioeconòmic en xarxa, amb suport i estructuració institucional. Ens cal,

per exemple redescobrir l'espai geoeconòmic, geocultural i geopolític de l'antiga Corona d'Aragó o d'Occitània. Catalunya no pot girar-se d'esquena a les complementarietats econòmiques d'aquest espai regional europeu, a la seva potencialitat. En definitiva, s'ha d'immergir en la lògica d'espais geoeconòmics que protagonitzaran el segle XXI.

Un fet que requereix corregir algunes mancances que Catalunya pateix, especialment en relació amb els dèficits en infraestructures –enteses en el sentit més ample: transport, comunicació, logística–, i a la capacitat de decisió en la planificació del seu futur.

Aquesta manca de decisió, ara, té l'oportunitat de començar a ser corregida amb l'elaboració del nou Estatut. Aquest nou Estatut és una oportunitat per definir l'encaix de les relacions amb l'Estat espanyol, l'organització territorial interna, el paper dels municipis, el finançament o, per exemple, les relacions de Catalunya amb l'exterior, especialment amb una Unió Europea que no existia com a tal fa vint-i-cinc anys, quan l'Estat espanyol ni tan sols pertanyia a la Comunitat Econòmica Europea.

Un nou Estatut que, impulsat pels partits polítics, amb aportacions i participació de la sempre activa societat civil catalana, amb implicació de patronals i sindicats, obert a la participació ciutadana, està ara ja en la fase de redacció a càrrec de la ponència redactora.

Un Estatut que ha de fixar el marc de joc de la Catalunya del segle XXI, recuperar per a Catalunya més autogovern, tenir mans lliures per a planificar i decidir sobre les seves prioritats, i que, per tant, requereix el suport i la implicació de totes les catalanes i tots els catalans per tirar endavant i esdevenir instrument de futur.

Entre aquestes regles de joc que cal definir, com deia, hi té un paper especial l'entorn europeu, en tant que ni l'Estatut vigent ni la Constitució espanyola –malgrat les modificacions consegüents a l'entrada en la Comunitat Econòmica Europea– no es van redactar tenint en compte el context d'una Unió Europea com l'actual, i encara menys la Unió Europea que tindrem d'aquí uns anys si continua la seva expansió.

No és, doncs, estrany que la proposta d'Estatut sobre la qual s'està treballant no destini només un capítol, sinó un títol sencer, el VII, a les relacions amb la Unió Europea, en què aborda:

- El desenvolupament i l'aplicació del dret europeu.
- La participació en òrgans de col·laboració amb l'Estat.
- La participació en el control del principi de subsidiarietat.
- L'Oficina de la Generalitat davant la Unió Europea.
- La consideració de Catalunya com a circumscripció electoral europea.
- Les relacions del Parlament de Catalunya amb el Parlament Europeu.
- La incorporació de la Generalitat a la representació permanent d'Espanya davant la Unió Europea.
- La participació del Govern de la Generalitat en els òrgans de govern de la Unió Europea.
- L'accés al Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

Que el títol VIII faci referència a l'acció exterior de la Generalitat, en concret:

- La participació de la Generalitat en l'elaboració de tractats internacionals.
- Les oficines de la Generalitat a l'exterior.
- La presència de Catalunya en organismes internacionals.
- Les relacions de Catalunya amb el Consell d'Europa.
- L'actuació de la Generalitat en l'euroregió de l'Arc Mediterrani Occidental.
- La cooperació transfronterera i interregional.
- La cooperació al desenvolupament.

I al mateix temps, un altre títol sencer, el títol II, sigui destinat a les relacions amb els territoris de parla i cultura catalana, en concret:

- Els acords de col·laboració amb els territoris de l'antiga Corona d'Aragó.
- Els acords de col·laboració amb Andorra, amb la ciutat de l'Alguer i amb els territoris de la Catalunya Nord.
- La projecció exterior de la catalanitat.

A més del títol VI, referent a les relacions amb l'Estat i amb les altres comunitats autònomes, amb les quals es mirarà de concretar els possibles instruments de col·laboració.

És a dir, quatre dels deu títols del nou Estatut, destinats, doncs, a situar les regles del joc per a Catalunya pel que fa a la seva projecció exterior, sigui en relació amb la Unió Europea, sigui amb l'Estat espanyol o altres comunitats autònomes, sigui amb els territoris amb els que comparteix no només una llengua, sinó també aspectes culturals, geopolítics i particularitats pròpies.

Són aspectes que tots els grups polítics del Parlament de Catalunya tenen consciència que cal abordar amb el màxim consens per tal de permetre que Catalunya actuï en la realitat europea.

No és, doncs, estrany que la ponència de l'Estatut, que ha començat pels temes de «consens més senzill» hagi ja tancat la redacció –evidentment, encara no aprovada de forma oficial– dels títols relatius a l'acció exterior de la Generalitat i a les relacions amb la Unió Europea.

La voluntat de tots els grups ha de permetre, quan s'aprovi l'Estatut, que la Generalitat no només tingui la capacitat de concloure acords de col·laboració amb l'exterior, sinó també la possibilitat d'obrir delegacions o oficines de representació exterior.

En el cas que l'Estatut arribi a bon port, el personal de la Generalitat, per exemple, gaudirà del mateix estatus diplomàtic que tenen les delegacions de l'Estat a l'exterior per tal de poder exercir la seva tasca.

El text –provisional, hi insisteixo–, entre altres aspectes ha inclòs l'obligació per part de l'Estat d'informar amb caràcter previ a la Generalitat de tots els processos de negociació que tingui en marxa per acabar concloent tractats internacionals que tinguin una afectació no només en les competències exclusives de Catalunya, sinó també en els interessos de Catalunya.

Així mateix, en els acords que tinguin relació amb competències exclusives de la Generalitat es demana a l'Estat autorització perquè la Generalitat pugui signar en el seu nom aquests acords i convenis internacionals, i que en algunes matèries, com ara els temes culturals, la Generalitat pugui signar autèntics preacords.

També, entre altres aspectes, es preveu la presència directa sense la mediació de l'Estat en tots aquells organismes que preveuen la presència d'ens subestatals, com és el cas de la UNESCO.

En definitiva, es tracta de posar sobre el paper, amb les regles de joc institucional, la possibilitat que Catalunya participi institucionalment en la xarxa internacional, de ser un actor actiu en el camp de les relacions internacionals, en coherència no només amb el seu fet nacional, sinó també amb els principis de la raó, atès que aquesta és la realitat que requereixen els habitants, la societat civil i les empreses catalanes.

Permetin-me, finalment, que recuperi i em detingui un moment en el tema de la llengua, que és doblement significatiu, per aspectes pràctics -en tant que element que facilita les relacions entre una i altra regió- i, sobretot, per aspectes simbòlics. La llengua és l'exponent més clar que la Unió Europea es construeix sota els paràmetres dels estats i es rebutgen els drets dels pobles i de la ciutadania.

Les institucions europees rebutgen el reconeixement de l'oficialitat del català -llengua que parlen, segons les fonts i els criteris, vuit, deu, dotze milions d'europeus-, per raons de costos, de practicitat, d'agilitat burocràtica i parlamentària.

Però alhora, idiomes com el maltès, que només parlen 400.000 europeus, o l'estonià, que no arriba al milió i mig, sí que són oficials. I ho són perquè són la llengua oficial d'estats de la Unió. Però hi insisteixo, a l'Europa dels vint-i-cinc estats, el català és la vuitena llengua en nombre de parlants. És a dir, el criteri per a les institucions de la Unió Europea és «Estat o no Estat».

Aquesta manca de reconeixement és, doncs, un símbol de la Unió Europea que es gira d'esquena a la seva realitat social i nacional. I els símbols són molt importants. És cert que els símbols no donen per viure. Però els símbols ens fan sentir part d'un projecte comú, o ens en fan sentir exclosos. I si el que volem és una Unió Europea on prevalgui la cohesió social, on la ciutadania se'n senti part, on ens puguem implicar perquè atén les nostres demandes i reivindicacions, perquè ens és útil per garantir els nostres drets -els individuals, els col·lectius i els socials-, si volem construir una veritable, legítima, eficient i eficaç Unió Europea, cal alguna cosa més que paraules de bona voluntat, cal reconèixer les realitats.

Sense aquest reconeixement, no només persistirà una via d'aigua en la salut democràtica de la Unió Europea. Es posaran traves a la implicació de la ciutadania, a la necessària cohesió del projecte europeu.

I aquesta és la font d'una altra contradicció. Ja que Catalunya, per tradició, sempre ha demostrat tenir vocació europeista. El català és un poble de diàleg i de col·laboració, un poble solidari, que defensa la seva identitat, però alhora, amb el desig de construir un món millor, sempre ha apostat pel projecte europeu.

Són moltes dècades mirant cap a Europa, com a model, com a esperança de llibertats en temps de dictadura, situant-se al capdavant de la integració de l'Estat espanyol en la Comunitat Econòmica Europea.

I paradoxalment, Catalunya es troba ara que aquesta Europa per la qual tant ha apostat i que continua somiant, és una Europa tancada en la closca dels estats, que no respon a les seves aspiracions i anhels.

Les institucions comunitàries es mantenen coixes i allunyades de la ciutadania europea.

I així, ens trobem que la societat civil catalana s'organitza i fa dos centenars de propostes concretes per al text del Tractat de constitució europea, i cap no està recollida en el text proposat per a ser referendat. Això és posar pals a les rodes. I no pas a les rodes de les regions, sinó a les rodes de la mateixa Unió Europea.

Hi ha una realitat legislativa regional, hi ha una realitat econòmica, cultural i social estructurada regionalment. El paper de les regions a la realitat europea no es reduirà per tenir major o menor veu en les institucions comunitàries. És el conjunt de la Unió Europea, el que perd potencial si no sap integrar suficientment el paper de les regions a les dinàmiques de les seves institucions.

No es tracta de cedir poder dels uns als altres, sinó de sumar els uns als altres, d'atorgar a cadascú el paper que li correspon si volem una Unió Europea no construïda segons els interessos de govern d'un o altre estat, sinó atenent interessos, drets i llibertats dels pobles i de les persones de la Unió Europea.

Conclusió

L'estructura i la lògica de funcionament de les institucions comunitàries, fins al moment, s'ha desenvolupat amb l'Estat com a unitat de mesura.

Per contra, el mateix desenvolupament de la Unió i els canvis socioeconòmics i tecnològics dels darrers anys ens mostren una realitat de dèficit democràtic de les institucions europees, desprotecció de drets i llibertats, i manca de connexió amb la realitat social d'Europa, i, fins i tot, incapacitat per respondre adequadament a la realitat econòmica i productiva del context actual.

Realitats que porten a considerar la necessitat que el disseny del projecte europeu tingui en compte altres «unitats de mesura», altres nivells institucionals, alliberats de fronteres estatals, promovent molt més –no ja només la col·laboració entre les regions–, sinó la seva capacitat d'influència, donant veu i paper actiu a les regions.

I Catalunya, en aquest canvi necessari, com a nació sense estat propi, com a regió oberta –a la Mediterrània, als Pirineus i, amb les noves tecnologies, arreu del món–, ha de tenir un paper actiu i protagonista en aquest canvi de perspectiva europea. Per la seva situació geogràfica, interès, història, caràcter i aspiracions, Catalunya ha de reimpulsar el paper institucional de les regions a Europa.

Com deia el filòsof, «*Tenim*, certament, un passat, però *som* allò que podem arribar a ser».

Moltes gràcies.

El diàleg amb el Parlament Europeu

Milà, 26 d'octubre de 2004

Dimarts 26
Octubre del 2004
Número 8602. Any XXVI
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 329. Any II
1 euro amb El 9

Grans diferències de preus als diferents mercats municipals de Barcelona

PUNT I A PART 2 i 3

El cos que va aparèixer esquarterat a la Barceloneta era d'una veïna argentina de Ciutat Vella

PUNT DIVERS 28

Un estudi constata que els tractaments contra la sida provoquen malalties cardiovasculars

SOCIETAT 18

La rendibilitat dels hotels de tres estrelles de Barcelona cau un 14,5% en un any

ECONOMIA 33

Serrat serà operat d'un càncer de bufeta i suspèn la gira americana

CULTURA-ESPECTACLES 41

Desapareixen unes 450 tones d'explosius d'una antiga caserna militar de l'Iraq

EUROPA-MÓN 27

L'Estat espanyol acceptarà que Catalunya tingui rang de país a Internet

- El ministre d'Indústria, Turisme i Comerç, José Montilla, obre la porta a la creació del domini territorial «.ct»
- L'executiu del PSOE també proposa anul·lar la normativa que impedeix a les institucions l'ús de l'identificador «.eu»

POLÍTICA 21

Festa al carrer, guerra als despatxos

● La selecció catalana d'hoquei sobre patins va ser rebuda ahir per una multitud a Barcelona després d'haver-se proclamat campiona del món-dial B. L'èxit esportiu, però, es va veure envoltat d'una agra polèmica política davant la possibilitat que, en el futur, els combinats català i espanyol s'arribin a enfrontar en competició oficial. / ALBERTO ESTÉVEZ / EFE

EL 9

POLÍTICA 22

Troben milers de dades personals d'empleats del Fòrum llençades pel carrer

● L'aparició de milers de dades personals d'empleats del Fòrum llençades pel carrer va provocar ahir un autèntic rebombori. L'Agència de Protecció de Dades ho investiga i el Fòrum anuncia accions legals contra l'ETT que ha gestionat el personal.

PAÏSOS CATALANS 5

Barcelona ampliarà el centre cívic de les Cotxeres de Sants

● L'Ajuntament de Barcelona ampliarà després de vint anys el centre cívic de les Cotxeres de Sants, un dels centres més populars i concorreguts de la ciutat. Les seves activitats reuneixen més de 55.000 persones l'any.

PAÏSOS CATALANS 6

Cada cop són més els que creixen amb Gas Natural.

gasNatural
Sempre en bones mans

Un dels objectius que s'han acordat reiteradament en les diverses assemblees de la CALRE és l'establiment de relacions amb el Parlament Europeu, en coherència tant amb la pretensió de conferir un paper actiu a les regions en el desenvolupament de la funció legislativa comunitària, com amb la idea d'integrar la CALRE en la xarxa d'interdependències institucionals que la globalització i el llarg procés de construcció de la Unió Europea estan configurant.

En l'objectiu d'establir una relació estable amb l'eurocambra, la CALRE ha rebut suport explícit del Comitè de les Regions (febrer del 2000), de la 4a i de la 5a Assemblea de Regions d'Europa i, fins i tot, de les resolucions del mateix Parlament Europeu basades en l'Informe Lamassoure i l'Informe Napolitano.

Sense haver aconseguit avançar en aquest objectiu, en la Conferència de Brussel·les del 2002 es va acordar d'encarregar al president del Parlament de Catalunya, aleshores Joan Rigol, que fes les gestions pertinents per aconseguir noves línies de relació entre la CALRE i el Parlament Europeu, a fi de garantir una participació efectiva en les comissions del Parlament Europeu.

Fruit d'aquella tasca, es va arribar a una sèrie d'acords amb l'aleshores president de la Comissió de Política Regional, Transports i Turisme, el Sr. Paolo Costa. Concretament, es va acordar:

1) Que es reservarien ordinàriament set representants a la CALRE en la dita Comissió, ampliables fins a un màxim de quinze en moments amb una demanda de presència especial.

2) Que el president de la Comissió s'encarregaria de rebre les resolucions votades pels parlaments regionals amb competències legislatives i que, posteriorment, les presentaria als coordinadors dels diversos grups parlamentaris de la Comissió, amb la finalitat que si alguns d'ells volien assumir la resolució com a iniciativa parlamentària pròpia, ho poguessin fer.

3) Que el president de la Comissió notificaria al parlament regional el resultat de la proposta feta als coordinadors.

En aquesta línia d'acords, el president de la Comissió de Política Regional, Transports i Turisme va acceptar l'encàrrec de traslladar als presidents de les comissions corresponents les propostes de resolució que, per raó de la matèria tractada, no fossin competència de la Comissió.

L'avenç que aquests acords van significar en l'objectiu inicial ja van ser constatats en la declaració de Reggio de Calàbria del 2003, en la qual es va aprovar de continuar amb aquest diàleg i intensificar la col·laboració institucional en l'àmbit europeu.

El manteniment d'aquesta línia de treball continua donant fruit. D'aquesta manera, el Reglament del Parlament Europeu, en l'edició del juliol del 2004, ha recollit la insistent aspiració de la CALRE de crear una comissió especialitzada en assumptes regionals.

En concret, s'ha creat la Comissió de Desenvolupament Regional amb competències sobre política regional i de cohesió i, en particular, encarregada de les relacions amb el Comitè de les Regions, amb les organitzacions de cooperació interregional i amb les autoritats locals i regionals.

Així mateix, en converses de fa poc amb el president del Parlament Europeu, a més d'insistir en el desenvolupament de les propostes plantejades, s'ha sol·licitat que s'ator-

gui un espai físic propi per a la representació de la CALRE en el si del Parlament Europeu, la qual cosa seria una mesura tan funcional com simbòlica, per la utilitat i la significació que tindria.

La nova legislatura del Parlament Europeu obre, per tant, noves perspectives en les relacions amb la CALRE i amb els parlaments regionals.

Amb tot, aquest avenç requereix la confirmació dels acords adquirits en la legislatura anterior, i també la posada en pràctica efectiva de les possibilitats de presència dels parlaments regionals en el si de la Comissió i de la presentació d'iniciatives dels mateixos parlaments regionals.

L'acord polític ja existeix. Ara ja només resta aplicar-lo, fer-lo realitat. I no hi hauria d'haver gaires problemes per aconseguir-ho, ja que, a diferència de les relacions entre els parlaments estatals, en què de vegades hi pot haver recels d'interferència pel que fa a la sobirania nacional, aquest problema no té raó de ser en les relacions entre el Parlament Europeu i els parlaments regionals.

Ben al contrari, tots dos es necessiten mútuament per poder exercir plenament la representació de la sobirania que els ha estat delegada, i fer-ho amb el màxim de legitimitat i eficiència.

Mentre el complex entramat institucional de la Unió Europea manté la convivència de les institucions comunitàries, estatals, regionals i locals, la col·laboració permanent entre els nivells administratius i polítics superiors i inferiors és fonamental per mantenir el necessari flux polític i normatiu entre elles, és a dir, per mantenir la connexió entre les institucions comunitàries i les realitats regionals i territorials d'Europa.

Demanem una relació més estreta amb el Parlament Europeu, ja que les assemblees regionals podem ser, alhora, transmissores del debat parlamentari europeu –en una doble direcció: d'allò regional a allò europeu, i d'allò europeu a allò regional– i, gràcies al fet que hi tenim més proximitat, acostar als ciutadans la seva dimensió europea.

És a dir, a les assemblees legislatives regionals ens correspon fer un paper important tant en l'impuls legislatiu europeu, com en el desenvolupament posterior, i també facilitar que els ciutadans percebin amb més proximitat la realitat parlamentària europea, connectar la realitat politicoadministrativa de la Unió amb els pobles, amb les persones que representem institucionalment.

Es tracta d'incidir en el diàleg amb el Parlament Europeu, amb la finalitat de teixir el màxim de complicitats i generar les possibles sinergies entre els parlaments regionals i el Parlament Europeu.

I serà així, sens dubte. La saviesa popular del meu país diu que parlant, la gent s'entén. Dialogant, arribarem sempre a acords.

D'aquest diàleg tan necessari ha de sorgir un marc reconegut i estable de relacions entre la cambra legislativa europea i les regionals, que ens permeti augmentar la participació i la implicació de les regions en el projecte europeu, i al seu torn, acostar les institucions comunitàries a la seva realitat territorial i social.

En definitiva, fer Europa a partir de l'imprescindible reconeixement del paper de les regions en el procés de construcció social i política.

Moltes gràcies.

Nomenament com a president de la Conferència d'Assemblees Legislatives Regionals Europees (CALRE)

Milà, 26 d'octubre de 2004

31 • EL FÒRUM D'ENTITATS S'UNEIX AL CLAM QUE EXIGEIX MÉS INVERSIÓ A CATALUNYA

AVUI

DIMARTS, 26 D'OCTUBRE DEL 2004 ANY XXIX · N. 9732 · 1 EURO

PÀGINES 52-55

"Una nació, una selecció"

Una plaça de Sant Jaume plena va rebre amb aquest crit l'equip català d'hoquei patins guanyador a Macau

En la recepció a la Generalitat, Maragall demana als jugadors que ara portin el títol del Mundial A

El capità de l'equip català, Ivan Tibau, *alça la copa des del balcó principal del Palau de la Generalitat davant la multitud aplegada a la plaça de Sant Jaume*

PÀGINA 6

L'ONU confirma que van desaparèixer 380 tones d'explosius a l'Iraq

Robats després de la invasió, es tem que ara s'usin per fer atemptats

Comprem el seu pis al comptat
sasi
es posa en marxa
93 306 76 00
www.sasi.es

El Fòrum denunciarà l'empresa que va llençar dades dels empleats

22

En primer lloc, permetin-me agrair els generosos suports rebuts i no rebuts per accedir a aquesta presidència, i per haver elegit Barcelona com a seu de l'Assemblea de l'any 2005.

També és de justícia fer un agraïment molt especial per al Sr. Ricardo Nencini, que ha presidit la CALRE durant els dos últims anys i que li ha donat un impuls que estem segurs que, no només s'ha notat en aquests dos anys, sinó que serà definitiu per a la futura consolidació de la CALRE. Gràcies, doncs, a ell i també al seu equip. El llistó està molt alt.

El Parlament de Catalunya representa institucionalment una regió, un poble, el català, que creu fermament en Europa. Aspirem a una Unió Europea amb la qual totes les ciutadanes i tots els ciutadans d'Europa es puguin identificar, on es garanteixin els drets i les llibertats individuals i col·lectius, on la diversitat cultural i social que compon Europa es tradueixi en benestar i progrés sostenible.

Una Europa que tingui unes institucions tan eficients i eficaces com exemplars en l'exercici dels valors democràtics. Una Unió Europea en què les regions formin part activa tant en els processos de decisió comunitaris com en la implantació de les polítiques de la Unió.

Són aspiracions compartides, que formen part de les meves conviccions, per la qual cosa –com a president del Parlament de Catalunya– tenir l'oportunitat d'exercir durant aquest any la presidència de la CALRE significa alhora un honor i una important

El president Benach, intervenint davant l'Assemblea de la CALRE

responsabilitat, tant respecte de la resta de membres de la CALRE, com també respecte d'aquest anhel europeu.

La nova presidència té a favor seu la tasca que han portat a terme els nostres predecessors, i les imprescindibles aportacions de la resta d'assemblees que formen part de la Conferència.

Aquest ampli i ric bagatge que tots heretem, representat en les diverses declaracions adoptades des del 1997 i, especialment, per la Declaració de Milà que s'ha aprovat avui, inspiren les tres línies generals sobre les quals han de girar les activitats de la presidència d'aquest nou curs:

1. La consolidació del rol de la funció legislativa regional en el context comunitari. En aquest sentit, és absolutament indispensable aprofundir en les relacions directes dels parlaments regionals amb el Parlament Europeu; i, tal com ja els he anunciat en la ponència anterior, el 2005 ha de ser l'any d'implantar de manera definitiva el nostre pont de contacte i relació amb l'eurocambra.

2. La representació política parlamentària, amb una referència particular a la democràcia regional. Aquí es fa imprescindible promoure el debat sobre el principi de la subsidiarietat. Vostès són tan conscients com jo mateix que precisament Europa, ara mateix, s'està construint, entre altres coses, en nom del principi de la subsidiarietat. I precisament qui millor pot representar aquest principi som les regions, els seus governs, però especialment els seus parlaments i assemblees regionals. Per tant, enguany hem d'aprofundir el debat sobre què significa i fins on arriba el nostre paper en l'aplicació del principi de la subsidiarietat.

3. L'aproximació als ciutadans i la millora de la qualitat de la feina de les assemblees –és a dir, promoure l'adaptació dels mètodes i les tècniques de treball a les necessitats i les possibilitats pròpies del segle XXI. Vivim en la societat de la informació. Precisament per això mateix, i perquè per tenir força cal estar units, el meu compromís és fer-los arribar tota la informació que generi la CALRE; aquest és un compromís que avui faig aquí amb tota solemnitat. Des d'aquesta presidència es farà el possible i l'impossible per transmetre informació d'interès per a tothom. És indispensable, doncs, que vostès la rebin, i que entre tots siguem capaços de fixar molt bé els canals de comunicació. És una de les claus de la nostra força en el futur. Gestionar bé la informació per ser més eficaços en els nostres objectius.

A partir d'aquests principis, i tal com s'ha aprovat aquí, la CALRE ha de desenvolupar al llarg d'aquest any els temes següents:

- Aplicació del principi de subsidiarietat, en cooperació amb les institucions comunitàries, els parlaments nacionals i estatals i el Consell d'Europa.

- Aprofundiment en els aspectes de la diversitat cultural i lingüística dels nostres pobles, font d'enriquiment recíproc que necessita, però, un respecte constant i una atenció especial de les institucions europees.

- Representació dels ciutadans i de la democràcia regional, actuant tant en les relacions amb altres institucions, com en l'ús de les noves tecnologies i els instruments i tècni-

El president Benach acompanyat del vicepresident primer del parlament, Higini Clotas, en una sessió de treball durant l'Assemblea.

ques per a l'aprofundiment de la democràcia.

- Cooperació entre assemblees en relació amb els processos de federalisme, regionalisme i descentralització.

- Enfortiment, renovació i perfeccionament de la cooperació amb les institucions europees, confirmant i consolidant la posició de les assemblees regionals en el context europeu.

En resum, consolidar la CALRE com a element vertebrador entre els parlaments regionals de la Unió Europea que tinguin competències legislatives, amb la finalitat d'arribar a objectius comuns.

La CALRE representa més de dos-cents milions de ciutadans –i aviat creixerà més–, per als quals les persones que som aquí representem un instrument d'aportació democràtica i funcional, en el desenvolupament d'una Unió Europea que ha d'aproximar la realitat institucional a les noves realitats socioeconòmiques europees.

Tots hem de ser conscients que la política també es globalitza. Com la nostra societat. I, per tant, hem d'estar atents al que això significa i al que això ens obliga. Per tant, la CALRE cada any que passa té més sentit per ella mateixa: pel que hem avançat entre tots, però també perquè ens apropem lentament, pas a pas, però sense cap vacil·lació, a una globalització de la societat que ens obliga permanentment a replantejar-nos quin és el nostre paper. La CALRE és, ha de ser, sens dubte, un instrument eficaç per descobrir-ho i per encertar-la en les decisions que prenguem. Gràcies a això podem respondre al repte de la internacionalització, que afecta totes les esferes de les nostres vides, de la societat i també, per descomptat, de la política.

Aquestes línies programàtiques d'actuació i d'objectius plantejats aviat s'han de sotmetre a la consideració dels membres de la Comissió Permanent de la CALRE, ja que és voluntat d'aquesta presidència actuar sempre sota els principis del diàleg i del consens, únics instruments que ens permeten unir els esforços en la consecució de l'objectiu comú de construir una Europa plenament respectuosa amb els drets de tots els ciutadans i ciutadanes que la integren.

Així mateix, és voluntat d'aquesta presidència comptar amb la col·laboració i amb les iniciatives i els suggeriments de tots els parlaments que componen la nostra organització, la CALRE. Només mitjançant la suma d'esforços i d'iniciatives podrem fer possible que la veu de les regions i dels ciutadans que representem pugui ser efectivament sentida a Europa i en les seves institucions.

Tot plegat requerirà dedicació i esforç, que, ja ho anuncio des d'ara, per part meva no faltarà Espero comptar en aquesta tasca amb el suport i la col·laboració dels presidents que conformen aquesta conferència i, especialment, amb l'experiència dels qui en les edicions passades han tingut responsabilitats al capdavant de la nostra organització.

La nova presidència es compromet en esforç, treball i dedicació. Amb la col·laboració, la participació i la implicació de totes les assemblees parlamentàries que conformen la CALRE, confio que d'aquí a un any, a Barcelona, quan fem balanç de la situació, puguem dir que tots junts hem avançat cap a una Europa on el paper i el compromís de les assemblees legislatives regionals a la Unió Europea és més reconegut.

Discurs del 25è aniversari del referèndum d'aprovació de l'Estatut del 1979

Palau de la Generalitat, 27 d'octubre de 2004

33 • LA UE REBAIXA AL 2,6% EL CREIXEMENT ECONÒMIC ESPANYOL PER AL 2005

AVUI

DIMECRES, 27 D'OCTUBRE DEL 2004 ANY XXIX · N. 9733 · 1 EURO

PÀGINA 26

Govern central i agents socials pacten la regularització dels immigrants

El nou reglament d'estrangeria afecta els que han arribat fins al juny però exigeix un contracte mínim de 6 mesos

Es preveu que a Catalunya es podran legalitzar uns 100.000 dels 300.000 'sense papers' que hi ha actualment

41 La 'Ilíada' més antiga. Un papir homèric del segle III després de Crist, que conté el cant XIV de la *Ilíada* d'Homer (a la fotografia), i un fragment de novel·la grega desconeguda, que data del segle I abans de Crist, són dues de les troballes més remarcables que s'han identificat en la catalogació d'una col·lecció de papirs i manuscrits cedits al monestir de Montserrat.

González demana a Zapatero que indulti l'exsecretari d'Estat Rafael Vera

14

El lehendakari Ibarretxe anirà finalment a la conferència de presidents 'autonòmics'

15

El Parlament israelià dóna llum verda al pla de retirada de la franja de Gaza

Crisi al govern amb el cessament d'un ministre i l'amenaça de dimissió de cinc més si Sharon no fa un referèndum

6

Comprem el seu pis al comptat
sasi
es posa en marxa
93 306 76 00
www.sasi.es

Avui celebrem que fa vint-i-cinc anys el poble de Catalunya va poder expressar la seva voluntat lliurement, en referèndum, per tal d'avançar en la recuperació de l'autogovern, després de gairebé quaranta anys en la foscor d'una dictadura.

Una recuperació d'autogovern que no fou completa i que avui encara no ho és. Però sens dubte aquell fou un gran pas endavant, que marcava el final d'una època, que reflectia l'abisme entre una societat sotmesa a un dictador, i una societat que podia començar a decidir per si mateixa.

El referèndum de l'Estatut era, doncs, el símbol d'un final i, sobretot, d'un principi, en tant que exercici profund de democràcia i de reafirmació nacional, en què participar-hi esdevingué gairebé un deure patriòtic.

Tanmateix, aquella consulta no fou només un fet simbòlic, ple de significació. Era un acte de participació democràtica amb conseqüències clares i directes. Comportava donar validesa al text que amb gran responsabilitat, però amb molts condicionants, havia elaborat la Comissió dels Vint, a la qual també cal felicitar avui, i permetin-me que, com a president del Parlament de Catalunya, ho faci amb tota solemnitat.

Aquell text obria les portes a la reconstrucció de Catalunya, permetia recuperar porcions d'autogovern, porcions de llibertat. Fou, doncs, un punt i a part que ajudà a consolidar una democràcia que per als més joves és quelcom normal, però que per als que vam viure en una dictadura que perseguia la nostra llengua, que prohibia les nostres llibertats més fonamentals, nosaltres sabem que no ho és, i que, per tant, no hem de deixar de valorar i celebrar aquesta normalitat democràtica.

Permetin-me un breu comentari al respecte. El Parlament de Catalunya ha rebut durant l'any 2004, fins a dia d'avui, 34.919 visites, la majoria per escoles, per noies i nois que ja han nascut en democràcia.

Visiten la nostra cambra legislativa, els mostrem l'hemicicle, i quan puc, quan les obligacions del càrrec no m'ho impedeixen, procuro anar a rebre'ls, adreçar-m'hi. S'asseuen allà on normalment hi ha les diputades i els diputats, i acostumo a fer-los sempre la mateixa reflexió: «Quan jo tenia la vostra edat no podia visitar el meu Parlament, perquè aquesta sala on sou ara vosaltres asseguts estava tapiada, no s'hi podia entrar. El Parlament no existia, però és que, a més a més, quan jo tenia la vostra edat, i no fa tants anys, jo no podia parlar en català, no podia estudiar en català, que és la meva llengua, que és la llengua que parlàvem a casa. La llengua que vosaltres estudieu i que feu servir normalment llavors estava prohibida».

Avui, doncs, celebrem:

- El que aquell referèndum va suposar (el canvi en el passat).

- El que ens ha permès (la realitat present).

- La possibilitat que ara tenim d'aprofitar aquell pas per fer-ne un altre endavant (el futur: el nou Estatut).

Ens complau a tots, catalanes i catalans, poder celebrar aquests vint-i-cinc anys, però el món ha canviat molt; Catalunya també, i ara és moment d'un nou Estatut d'autonomia que, evidentment, requerirà una resposta ciutadana tant o més positiva que la de fa vint-i-cinc anys.

Fa vint-i-cinc anys els condicionants eren molts a l'hora de plantejar la relació de Catalunya amb l'Estat. I ni tan sols podíem plantejar la relació amb la Unió Europea,

perquè no existia. Fa vint-i-cinc anys la Unió Europea, la moneda única, l'eliminació de fronteres interiors, només eren utopies, com a molt, projectes, i existia una Comunitat Econòmica Europea de la qual l'Estat espanyol ni tan sols formava part; i les noves tecnologies encara no havien possibilitat la globalització ni les transformacions productives i socials que han tingut lloc els darrers anys. Ara toca fer canvis institucionals i administratius per adaptar el país a la nova realitat.

Les institucions, les normes, les lleis, estan al servei dels pobles, de les persones i no a l'inrevés. Els estats, les diferents administracions, no són creacions divines, sinó creacions del poble, i, per tant, han de ser útils i eficients. Altrament perden tota legitimitat envers aquest poble.

Ara toca, doncs, dibuixar, dissenyar els instruments polítics i institucionals per a la nova realitat, per al futur, fins que calgui tornar a canviar-los.

Els ponents d'aquest futur, els ponents i les ponents del nou Estatut, estan treballant molt al Parlament de Catalunya cercant un text que ha de saber combinar ambició i consens, sense renunciar a cap dels dos elements.

Ambició i consens no són incompatibles, i menys quan, com en aquest cas, es tracta d'una ambició de país, compartida arreu del nostre territori. Els ponents i les ponents són conscients que tenen una gran responsabilitat. Una responsabilitat que va molt més enllà dels seus respectius partits polítics. Una responsabilitat històrica, de país.

De la mateixa manera, també en són conscients –també senten aquesta responsabilitat– els 135 diputats i diputades que finalment hauran de votar el text definitiu del nou Estatut. Estem convençuts, doncs, que de la seva tasca en sortirà el millor text possible perquè els governs d'ara i del futur, tinguin les màximes facilitats per fer del nostre un país on puguem viure millor, on puguem ser més lliures.

En aquest sentit, com va succeir fa vint-i-cinc anys, com avui recordem, la tasca dels ponents i la visió dels diferents partits que conformen l'arc parlamentari català és molt important. Però és imprescindible, absolutament imprescindible, el suport de la ciutadania de Catalunya; molt més encara que fa vint-i-cinc anys, quan el «sí» es va imposar aclaparadorament al «no», però la participació no fou plena.

Sense la participació i la implicació de la ciutadania, la qualitat democràtica se'n ressent, es debilita el país. I al seu torn, amb la seva participació i implicació, amb la seva voluntat, no hi ha possibilitat de bloquejar les nostres llibertats. El país en surt reforçat.

Ja per acabar, permetin-me unes paraules de Lluís Companys, que fou president de la Generalitat i també president del Parlament de Catalunya: «Les nostres aspiracions, les basem en la voluntat, perquè són profundament democràtiques, lliberals i universalistes, i perquè entenem que només el consentiment és font legítima de poder».

Les seves paraules feien referència a l'Estatut del 1932, però podrien referir-se al nou Estatut, o a qualsevol exercici de voluntat democràtica dels pobles.

Són les paraules d'un poble que simplement demana exercir el dret a escollir el seu futur amb llibertat, amb la lliure voluntat de la ciutadania expressada en referèndum, com ara fa vint-i-cinc anys.

Moltes gràcies.

Cloenda de la lectura del *Tirant lo Blanc*

Tarragona, 5 de novembre de 2004

1 € | DIVENDRES 5 DE NOVEMBRE DEL 2004 | CONSELL DE CENT 426-427 BARCELONA. TEL. 93.265.53.53 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO | GRUPO ZETA

el Periódico de Catalunya

dv. 5

Pàgines 2 i 3, i editorial

El president palestí agonitza en un hospital de París

Jasser Arafat.

Arafat entra en estat de coma

Els metges neguen la mort del rais però admeten que la seva situació és crítica

El primer ministre de Palestina assumeix la seguretat i l'Exèrcit israelià està en alerta

AFP / HORST WAGNER

QUATRE TOMS. Zapatero entrega, ahir, a Solana, en presència del ministre Moratinos, un volum de la Constitució en gallec, un altre en euskera i dos, idèntics, en català.

LA GENERALITAT TITLLA DE "DESPROPÒSIT" L'ENTREGA A LA UE DE DOS TEXTOS IDÈNTICS EN CATALÀ Pàg. 21 i 22, i editorial

La llengua enfronta Maragall i Zapatero

El Govern presenta una traducció de la Constitució per Catalunya i una altra pel País Valencià

LA MESURA SERÀ DE MOMENT DISSUASÒRIA Pàgina 48

Un vehicle amb càmeres 'fitxarà' els invasors del carril bus a Barcelona

CÀNCER DE BUFETA Pàgina 75

Serrat ofereix a Girona l'últim concert abans d'operar-se

Serrat, ahir a Girona.

Cupó vàlid per aconseguir el DVD 8 de "LA COCINA FÁCIL DE FERRAN ADRIÀ"
Retalli cada dia aquest cupó i completi la cartilla amb 6 cupons

CUPÓ DVD 8

TEMPERATURA I PRESSIÓ Pàgina 39

Un estudi demostra que el temps influeix en el reuma

Més Notícies

- Durao Barroso presenta la nova Comissió Europea amb canvis mínims Pàg. 20
- El Congrés obre la porta perquè Pujol sigui membre del Consell d'Estat Pàg. 23

AVUI AMB EL PERIÓDICO

Divendres

TEAM'S MOTOR
Concessionari Oficial Toyota

EIXAMPLE
Paris, 123. Tel. 93 410 38 38

DIAGONAL
G. Via Carles III, 72. Tel. 93 491 40 50

LES CORTS
Europa, 18. Tel. 93 363 61 00

SANT GERVASI
Via Augusta, 234. Tel. 93 414 34 11

SANT CUGAT
Ctra. Rubí, 78. Tel. 93 583 01 20

SANT JUST
Ctra. Reial, 131. Tel. 93 473 28 02

www.motoritavina.com

Com a president del Parlament de Catalunya, permetin-me agrair a la Diputació de Tarragona la invitació a participar en aquest acte, i també la invitació a cloure'l.

Un acte que, ben mirat, pot semblar «subversiu», tenint en compte l'actualitat política i mediàtica en què viu la nostra llengua, arran del «gest» que ahir va tenir el Govern de l'Estat espanyol de donar determinades traduccions.

Ni més ni menys que llegir en la nostra llengua, en la mateixa que es va escriure, el *Tirant lo Blanc* del valencià Joanot Martorell. Realment dóna molt de joc per a fer referències a aquest context, però crec que tots els que som avui aquí tenim força clara la unitat de la llengua, tenim força clar que l'única divisió existent és política, i de vegades penso que, fins i tot, més que política és estrictament partidària.

Així que avui, aquí, en lloc de dedicar temps a aquest conflicte absurd –que cal resoldre, que és important–, crec que avui cal fer també altres reflexions. La primera és que la nostra llengua, pel context ampli en què es troba –i em refereixo a la globalització, a la immigració, a la invisibilitat en la Unió Europea, a la pressió del castellà, etc.–, necessita que ens impliquem en la seva defensa. I és cert, als representants polítics ens toca, sobretot, defensar-la davant les institucions europees, davant el Congrés dels Diputats, destinant diners perquè els nouvinguts a Catalunya l'aprenguin, garantint que s'aprengui a les escoles i mirant de posar fi a divisions reprovables fruit de la irresponsabilitat cultural.

L'Administració té en aquest tema molta feina a fer, segur, i els partits polítics i la sempre activa societat civil catalana, també. Però la millor política, l'única veritablement eficaç i eficient, és la de l'ús. És, doncs, que tots nosaltres, els que vivim a Catalunya, la parlem, la utilitzem sempre que sigui possible. I possible ho ha de ser sempre.

De la mateixa manera que en determinades franges d'edat s'ha posat de moda parlar en castellà, seria bo que el català també esdevingués una moda, i no precisament passatgera.

El català ha de ser un idioma útil per a qualsevol situació de relació, per a qualsevol persona, sense imposicions, és clar, però sense oblidar que és la llengua del nostre país, d'aquesta terra, i que, per tant, ha de ser coneguda per tots els que hi viuen. Tothom ha de tenir dret a poder-la utilitzar.

La llengua és l'ànima de la nostra cultura, és un valor distintiu i universal i, per tant, si estimem Catalunya, hem de tenir cura d'aquesta llengua, fer política cada dia, parlant-la, usant-la, expressant-nos-hi, expressant amb aquesta llengua la nostra identitat en les situacions de normalitat, en les situacions de relació, en el dia a dia, en la vida.

I fer-ho amb orgull. És hora de sentir-nos orgullosos de la nostra cultura, de la nostra llengua, de les nostres tradicions.

En el fons som un poble que sap fer les coses ben fetes, un poble inquiet que cultiva el lliure pensament. Som solidaris, extraordinàriament solidaris –aquest és un dels pobles més solidaris que hi ha hagut mai a Europa. Som imaginatius, podem aportar moltes coses al món global, des de Catalunya, des de la nostra cultura, des de la nostra llengua.

Podem afirmar, doncs, que tot allò que aquí es fa és una valuosa i preuada aportació a aquest món global, que no vol dir pas homogeni, que no ha d'esdevenir fotocòpia, sinó enriquiment cultural i vital comú.

El *Tirant lo Blanc* és un exemple d'aquesta necessitat d'orgull.

Només cal recordar que en les pàgines del Quixot es pot llegir del *Tirant lo Blanc* que, «por su estilo, es este el mejor libro del mundo». Podríem dir que aquest és un reconeixement universal del Tirant, en tant que prové de l'universal *Quijote*.

I una darrera reflexió. Ho diu el pròleg del Tirant que anteriorment he llegit: «La nostra memòria és dèbil i oblida amb facilitat no solament els actes envellits pel pas del temps, sinó també aquells que es fan en els nostres dies. Per això ha estat útil i necessari escriure».

Aquest fragment ens adverteix, per una banda, de la debilitat de la memòria. Una advertència que segurament avui és més vigent que mai, precisament en l'era de les noves tecnologies de la informació i la comunicació, a causa de l'excés d'informació i la seva manipulació interessada.

I alhora, remarca la importància de la transmissió de pensament a través dels escrits. Els llibres són un element fonamental en les nostres vides. Amb diferents formes, mides i continguts, els llibres han esdevingut eina clau en la transmissió del pensament i el coneixement; tenen, i han tingut, un paper molt important a l'hora d'ensenyar, d'aprendre, de reflexionar, i també de somniar. Potser el suport d'ús comú en el futur serà un altre, però, tal com ens diu en el pròleg Joanot Martorell, els escrits són útils i necessaris.

Aquest acte, doncs, a més d'oportú -casualment oportú per mostrar l'absurd d'algunes discussions polítiques-, és un exercici de gran utilitat per a aquest país que viu un moment de grans canvis, canvis a tanta velocitat que gairebé no en som conscients. L'acte d'avui permet donar a conèixer, difondre, recordar, un clàssic de la literatura de la nostra cultura, del qual cal estar profundament orgullós.

I ho fa conjugant les veus del passat i el present de la llengua i la cultura de la nostra nació, amb el propòsit de construir un futur millor. Per saber on vas sempre va bé saber d'on véns. La nostra cultura, la nostra nació, tenen un passat del qual podem i hem de sentir-nos orgullosos.

Per tot plegat, no puc acabar aquestes paraules sense manifestar un profund agraïment a les institucions, entitats i persones que participen i col·laboren en aquesta iniciativa.

És amb aquest esperit, que es construeix la Catalunya del segle XXI. Esperit que ens ha d'ajudar a posar les bases d'un futur on catalanes i catalans visquem amb normalitat la nostra identitat, on se'ns garanteixin els nostres drets, on visquem realment lliures.

Moltes gràcies.

Inauguració de la plaça del Roure de Gernika

Arenys de Munt, 13 de novembre de 2004

Dissabte 13
Novembre del 2004
Número 8620. Any XXVI
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 347. Any II
1 euro amb el Dossier Econòmic i El 9

Fervor palestí i caos en l'enterrament multitudinari d'Arafat a la Mukata de Ramal·là

EUROPA-MÓN 23 a 25

Pacte de consens a Miravet

- El President i els portaveus dels cinc grups parlamentaris es comprometen a buscar l'acord pel nou estatut
- El manifest de la cimera reconeix malgrat tot les dificultats sobre les competències polítiques i financeres

D'esquerra a dreta, Saura, Carod-Rovira, De Madre, Maragall, Mas i Piqué, ahir al castell de Miravet. / ABRAHAM SEBASTIÀ

POLÍTICA 19 i 21

Els amos de bars petits hauran de decidir i senyalitzar si hi permeten fumar

SOCIETAT 14

Un cotxe fotografiarà els vehicles que obstaculitzin el carril bus de Barcelona

PAÏSOS CATALANS 5

La secretària d'Immigració compara Pujol amb el xenòfob Anglada

POLÍTICA 22

DOSSIER ECONÒMIC

Inversions xineses

● L'expansió del gegant asiàtic posa els ulls a Europa, però no s'ha fixat en Catalunya, que només rep inversions per valor de 211.000 euros

EL 9

Deco: «Prefereixo la Champions a la pilota d'or»

BAVARIA IBÉRICA, S.A.
Ronda San Pedro, 19-21 5º 4ª • 08010 Barcelona
Tel. 93 342 93 00 • Fax 93 342 93 07
e-mail: bavaria@infonegocio.com • www.bavaria.nl

Madrid es queda les obres d'art que l'Estat rep dels contribuents catalans

Peces de Tàpies i Miró i un orgue del segle XVII han anat a parar al Museu Reina Sofia

● Obres de Miró i Tàpies utilitzades com a pagament a Hisenda per catalans han anat a parar al Reina Sofia de Madrid. Un orgue procedent de Puig-reig, també emprat per abonar deutes, es troba a Valladolid. Les peces formen part del patrimoni de més d'un milió d'euros que el govern espanyol ha rebut per aquest concepte des del 1997 dels Països Catalans.

CULTURA-ESPECTACLES 38

L'alcalde Joan Clos fa investigar la inundació a l'edifici Fòrum

● L'Ajuntament ha obert una investigació per esbrinar les causes de la inundació que dijous va fer suspendre el sopar que l'alcalde Clos tenia amb entitats de Sant Martí a l'edifici Fòrum.

PAÏSOS CATALANS 7

Señor presidente del Parlamento Vasco, señor alcalde de Gernika, senyor alcalde d'Arenys de Munt, senyor vicepresident segon del Parlament de Catalunya, senyores regidores i regidors de l'Ajuntament d'Arenys de Munt, senyors alcaldes de la comarca, senyores i senyors, molt bon dia.

Deixin-me començar agraint especialment les paraules del president Atutxa, -que, Juan Mari, las firmo todas. Es decir, yo ahora, si pudiese repetir el discurso que has hecho, lo haría. De verdad que nos ha llegado al corazón, al fondo del corazón.

Deixin-me expressar també que, com a president del Parlament de Catalunya, és un honor especial participar avui en aquest acte, amb el qual, un cop més, reflectim, posem de manifest, evidenciem els lligams existents entre el poble de Catalunya i el poble d'Euskadi.

La relació entre aquestes dues nacions queda recollida en la història, en la Història en majúscules. Ambdues nacions heretaren una tradició parlamentària nascuda en l'època medieval, i al llarg del segle XX hem caminat en paral·lel envers la nostra llibertat, ja fos col·laborant mitjançant iniciatives com el moviment Galeusca -pacte polític i moviment cultural impulsat el 1923 i ratificat a l'exili el 1944-, ja fos solidaritzant-nos i ajudant-nos mútuament en els moments difícils. Recordem que el Govern basc a l'exili es va instal·lar a Barcelona entre el 1937 i el 1939, i en aquell període, 125.000 bascos -30.000 infants- van trobar refugi a casa nostra.

La relació entre Euskadi i Catalunya, però, també s'escriu amb petites històries, petites històries com la de la senyora Sofia de Algorta i de Albaroa i el seu marit, August Maria de Borràs i Jalpí.

Aquell esqueix de l'arbre de Gernika que la senyora Sofia, enyorada de la seva terra, va fer plantar aquí, a Arenys de Munt, és avui un símbol i un testimoni de la fraternitat entre dos sentiments, entre dues nacions.

Ara coincideix que compartim també un context de canvis, de reforma dels respectius estatuts, que també van néixer en paral·lel, com ho van fer el 1934.

Els parlaments d'Euskadi i de Catalunya, amb les seves particularitats, amb les seves diferències, caminen novament en paral·lel per fer un pas endavant en la recerca del seu autogovern, en el camí cap a les seves llibertats, mirant de redefinir els àmbits competencials i les relacions amb l'Estat espanyol i amb la Unió Europea. Reformes, passos endavant, que no són d'un partit polític o d'un altre, són de tot un poble, de tota una nació.

Lluís Companys, que va ser, com vostès saben, president de la Generalitat, i també president del Parlament de Catalunya, va dir en el seu moment: «Les nostres aspiracions, les basem en la voluntat, perquè són profundament democràtiques, liberals i universalistes, i perquè entenem que només el consentiment és font legítima de poder».

Les seves paraules feien referència a l'Estatut del 32, però podrien referir-se perfectament al nou Estatut o a qualsevol exercici de voluntat democràtica dels pobles com el que pretén portar a terme el poble basc. Són les paraules d'un poble que simplement demana exercir el dret a escollir el seu futur amb llibertat, amb la lliure voluntat de la ciutadania expressada en referèndum.

Així, doncs, com a representant del poble de Catalunya, vull manifestar que, de la mateixa manera que desitjo que el nou Estatut de Catalunya ens permeti disposar de més i millors instruments d'autogovern per assolir una Catalunya on es garanteixin els drets i les llibertats de catalanes i catalans, desitjo també que el procés de reforma iniciat a Euskadi condueixi, també, el poble basc a un futur on pugui viure, també, en pau i en llibertat.

I així, algun dia, aquest arbre que nasqué de l'arbre de les llibertats d'Euskadi, de vincles entre els nostres dos pobles, potser serà símbol de les llibertats assolides i de les llibertats compartides.

Mentrestant, és símbol del diàleg, de la col·laboració i de l'anhel comú de les ciutadanes i els ciutadans del País Basc i de Catalunya, d'Arenys de Munt i de Gernika.

Quan abans el tinent alcalde de Gernika ens expressava que Gernika, precisament, ha estat guardonada amb el títol de «Ciutat de la pau», he pensat en un altre detall que encara ens ajunta. Un dels episodis, penso, més emotius de la nostra història és quan el nostre mestre universal, Pau Casals, va interpretar El cant dels ocells -que sentirem d'aquí una estona- davant l'ONU. Abans de tocar la peça, Pau Casals va fer un discurs extraordinàriament emotiu, carregat de sentiment i carregat de catalanitat, però, a més a més, Pau Casals va dir unes paraules que avui són perfectes, que avui agermanen, un cop més, Catalunya i Euskadi. Deia Pau Casals: «Vaig a tocar una melodia del folklore català, El cant dels ocells. Els ocells, quan són al cel, van cantant pau, pau, pau... I, a més, neix de l'ànima del meu poble, Catalunya».

Vull agrair, doncs, a l'Ajuntament d'Arenys de Munt l'organització d'aquest acte i la invitació a assistir-hi, i felicitar-los a tots , a tots els arenyencs i arenyenques, de tot cor, pel privilegi de poder acollir aquest símbol i gaudir d'aquesta plaça.

Eskerrik asko. Moltes gràcies.

Homenatge als paralímpics d'Atenes-2004

Sala d'Actes Fundació Caixa Sabadell (Barcelona), 26 de novembre de 2004

Divendres 26
Novembre del 2004
Número 8633. Any XXVI
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 360. Any II
1 euro amb El 9

Les dones reclamen més recursos i una llei integral per frenar la violència de sexe
SOCIETAT 18

La policia relaciona l'agressió al metge de la Vall d'Hebron amb un cas d'assetjament laboral
PUNT DIVERS 30

Troben el cadàver d'una noia de 21 anys en el maleter del seu cotxe
PUNT DIVERS 29

El Suprem d'Ucraïna deixa en suspens el resultat de les eleccions per investigar possibles irregularitats
EUROPA-MÓN 26

El jutge decideix que Vera ingressi a presó mentre s'estudia el seu indult
EUROPA-MÓN 26

L'Estat destinarà 8,3 milions d'euros a la rehabilitació de barris degradats de Catalunya
PAÏSOS CATALANS 5

Barcelona manté una gran oferta esotèrica després del «boom» dels anys vuitanta
PUNT I A PART 2 i 3

EL 9

Fresno veta la selecció catalana d'hoquei

- El comitè de la Federació Internacional de Patinatge decideix barrar el pas als catalans per sis vots a tres
- La FIRS no va estudiar el recurs espanyol, però va revocar l'aprovació d'ingrés provisional aconseguit a Miami

L'art i la dona conflueixen a la Fundació Miró

● La Fundació Joan Miró inaugura avui l'exposició *La dona, metamorfosi de la modernitat*, en què més de 120 obres de 40 artistes internacionals conviden a reflexionar sobre la importància de la figura femenina en el desenvolupament de la modernitat, tant pel que fa a la idea com a l'expressió artística. L'exposició recull pintures, dibuixos, escultures, vídeos i pel·lícules, d'artistes com Picasso, Miró, Braque, Louise Bourgeois, Giacometti, Le Corbusier, Frida Kahlo, Léger, Matisse i Yoko Ono. La mostra se centra en el període que va entre el 1920 i el 1970 i s'exhibirà fins al 6 de febrer. / ALBERTO ESTEVEZ / EFE

CULTURA-ESPECTACLES 39

El protocol que regularà l'exhumació de les 152 fosses comunes de la Guerra Civil estarà enllestit al gener

El conseller en cap, Josep Bargalló, va anunciar ahir la decisió, que permetrà iniciar la recuperació dels cossos d'unes 9.000 víctimes

● El govern català tindrà enllestit al mes de gener el protocol a partir del qual s'exhumaran les més de 150 fosses comunes de la Guerra Civil que es pensa que hi ha a Catalunya, on es calcula que hi ha enterrades prop de 9.000 persones. El conseller en cap de la Generalitat, Josep Bargalló, ho va anunciar ahir en la presentació dels resultats de la prova pilot feta a la zona del Mas Puigvistós, a Prats del Lluçanès.

POLÍTICA 22

Barcelona sedueix cada cop més els inversors estrangers

● Un estudi considera Barcelona i Catalunya com el segon centre europeu amb més capacitat per atreure inversió forana. La moderació dels sous és un dels atractius pel capital.

ECONOMIA 33

Honorable consellera, senyora subdirectora general de l'Esport, senyor president de la Federació Catalana d'Esports de Minusvàlids Físics, senyor president de Caixa de Sabadell, esportistes, senyores i senyors, deixin-me començar amb un agraïment, evidentment, a la Federació Catalana d'Esports de Minusvàlids Físics pel fet d'haver-me convidat i de poder estar aquí amb vostès en aquest més que merescut acte d'homenatge. El primer reconeixement el mereix una entitat que porta trenta-cinc anys treballant per la promoció i el desenvolupament de l'esport adaptat per a persones amb discapacitats físiques. És a dir, ajudant a la integració del col·lectiu de minusvàlids a través de l'esport.

Aquest és un treball que fa un gran servei a la societat catalana, i vull aprofitar, doncs, l'oportunitat de lloar la tasca portada a terme –de formació i d'informació–, de felicitar i agrair aquesta tasca a totes les persones que l'han tirat endavant, persones que s'hi han implicat amb generositat i dedicació.

Però avui, com deia, és un dia de merescut homenatge per als esportistes que enguany han participat als Jocs Paralímpics d'Atenes, per a totes aquelles persones que sobreposant-se a les dificultats, amb un esforç digne de lloança, han treballat dia rere dia per arribar a complir el seu somni.

Hi ha una frase famosa de Cora Weiss, una dona que treballa per la pau, que diu: «Quan somniem sols, només és un somni. Però quan somniem junts, el somni es pot convertir en realitat».

Aquest és un missatge que, tot i que a algunes persones els pugui semblar naïf, és ben real. I serveix tant per canviar un país, per aconseguir un món millor, com per fer possible que persones que pateixen dificultats i mancances puguin viure amb normalitat i puguin fer realitat somnis esportius, com succeeix cada quatre anys amb els Jocs Paralímpics.

Aquest és un somni que es fa realitat gràcies a molta gent, gràcies a l'esforç i la tenacitat de moltes persones. Començant pels mateixos protagonistes, els esportistes, però el seu somni seria ben difícil d'aconseguir sense el suport del seu entorn, de familiars, d'amics, i del suport d'Ajuntaments, empreses i fundacions que hi han col·laborat aportant mitjans, recursos, implicant-se i compartint també el seu somni.

Coincideix avui que a Fresno s'ha posat fre, de moment, a un altre somni esportiu. Un somni que alguns dirigents esportius, han intentat fer realitat, treballant molt, fent la feina que havien de fer, però que per ara no ha reeixit. Ho remarco: fent la feina que s'havia de fer, amb noblesa, i això els esportistes sabeu que és especialment important. No sabem què pot passar encara en la reunió d'aquest vespre, però és evident que serà necessari que tornem a somiar junts, que la mateixa societat catalana que va presentar més de mig milió de signatures al Parlament de Catalunya demanant seleccions catalanes, torni a fer un gest de suport, que participi d'alguna manera per a expressar la voluntat legítima i democràtica de veure's representada com una nació més en les competicions esportives, en totes les competicions esportives, entre seleccions nacionals d'arreu del món. Penso que si som capaços de somiar junts una mica més, el somni es farà realitat.

Tanmateix, l'esport és molt més que alta competició, mot més que un instrument d'expressions simbòliques. L'esport fa una múltiple funció:

1. Funció educativa, perquè promou valors de superació personal, de recompensa de l'esforç, de treball en equip.

2. Funció de salut pública, perquè ajuda a preservar la salut i la qualitat de vida.

3. Funció social, perquè ajuda a reintegrar socialment persones que hagin pogut quedar desplaçades.

4. Funció recreativa, perquè és una forma d'oci, de diversió personal i col·lectiva.

En definitiva, l'esport enriqueix les nostres vides, i no parlo de diners, malgrat que tots en coneixem alguns casos. Ens enriqueix vitalment, ens permet somniar i, de vegades, aconseguir els nostres somnis.

Com els deia, si somniem tots junts, podem convertir els nostres anhels en realitats. Per, tant, com a president del Parlament de Catalunya, aprofito per convidar-los a somniar junts en la Catalunya del segle XXI, una Catalunya definida pel benestar i la garantia de drets i llibertats, que construïm amb un nou Estatut, o un nou sistema de finançament, però també amb el dia a dia de totes les persones d'aquesta nació, quan utilitzem la llengua, quan estimem la nostra gent, quan ajudem els nouvinguts a formar part del nostre futur, quan ajudem els altres a gaudir d'una vida més lliure.

Aquí al davant tinc molta gent que ho està fent, de diferents maneres, però ho està fent. Els animo doncs a tirar endavant, a seguir aportant el seu gra de sorra per una Catalunya on les persones puguin viure millor i més lliures.

Moltes felicitats, doncs, tant per a aquells que han tingut l'oportunitat de participar en els Jocs d'Atenes, com per a aquells que, d'una manera o altra, han ajudat perquè fos possible: han aconseguit fer realitat uns quants somnis.

Moltes gràcies.

Acte d'homenatge a l'exili català a Mèxic

Mèxic, 1 de desembre de 2004

Dimecres 1
Desembre del 2004
Número 8638. Any XXVI
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 05
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 355. Any II
1 euro amb D 9

El 75è aniversari de Tintín deixa empremta a Barcelona
PUNT I A PART 2 i 3

L'aldarull provocat pel PP per l'afer del CGPJ obliga a suspendre el ple del Congrés
EUROPA-MÓN 25

El tripartit admet errors a Fresno i proposa al PSOE una negociació sobre les seleccions
POLÍTICA 22

El govern exigirà l'ús del català a les empreses amb què faci negocis
POLÍTICA 23

EL 9 Valdés: «Encaixar pocs gols és un èxit de tot l'equip»

El govern permet la repatriació sense avís previ de menors immigrants

- La llei de protecció de l'infant diu que els nens tutelats han de ser informats i la seva opinió, tinguda en compte
- La Generalitat defensa el pla d'atenció als adolescents sense papers, alguns dels quals viuen en pensions de Ciutat Vella

SOCIETAT 17 i 18

El poeta i dissident cubà Raúl Rivero, en llibertat

● Les autoritats cubanes van alliberar ahir el poeta Raúl Rivero, considerat un símbol de la dissidència i condemnat a 20 anys de presó, i l'opositor Oswaldo Alfonso, del Partit Laboral Democràtic. Aquests alliberaments s'interpreten com un gest cap al president espanyol quan s'acaben de restablir relacions diplomàtiques entre els dos governs. / ALEJANDRO ERNESTO / EFE

EUROPA-MÓN 27

T. Cayma, S.A.
Via Sèrgia, 2
Tel. 937 41 48 48
Mataró

www.bmw.es/cayma

El temps d'espera dels judicis ràpids a Barcelona triplica el que marca la llei

Les vistes orals s'haurien de fixar com a molt a 15 o 20 dies i ara ja es fixen a 51 dies

● Els judicis ràpids a la ciutat de Barcelona tripliquen el temps d'espera que marca la llei. Les vistes orals s'haurien de celebrar entre 15 i 20 dies després de cometre's el delicte i a hores d'ara ja es fixen a 51 dies. Una de les causes d'aquest retard és l'acumulació constant de casos de violència domèstica que es jutgen per aquesta via.

PUNT DIVERS 28

Hisenda prepara 300 mesures per combatre el frau en l'IVA i l'habitatge

● El secretari d'estat d'Hisenda va presentar ahir el pla de prevenció del frau fiscal, que ha de controlar, entre altres punts, les factures falses d'IVA i el blanqueig de diners.

ECONOMIA 33

Bona nit, amigues i amics de l'Orfeó Català de Mèxic. Em sento honorat de trobar-me entre tots vostès a l'Orfeó Català de Mèxic. Un calfred d'emoció em traspassa en pensar que em trobo amb l'entitat hereva de la que van fundar catalans que van venir a Mèxic, procedents de Califòrnia, on havia anat a ajudar en les tasques de reconstrucció posteriors al terratrèmol, i que més tard van consolidar diferents aportacions d'onades de catalanes i catalans que van venir fins a aquesta terra a la recerca d'un futur i s'hi van instal·lar, i tot mantenint la seva identitat primera, van contribuir també a construir aquest país.

Així ha estat en altres països del continent americà on els catalans hem anat deixant la nostra empremta: a Cuba, a Xile, a l'Argentina... Països a les ciutats dels quals hi ha casals catalans i pervivències de la llengua catalana en la toponímia o en els cognoms. La presència de catalans, doncs, en aquest continent en els darrers segles mai no s'ha fet estranya.

Fins i tot el premi Nobel de literatura, Gabriel García Márquez –amb qui recentment he tingut el plaer, la sort i el privilegi de compartir taula–, ja en el seu llibre *Cien años de soledad* barrejava ficció i realitat en fer sortir l'escriptor Ramon Vinyes com «un sabio catalán» que feia amistat amb el seu mític protagonista, el coronel Aureliano Buendía.

Per això la nostra visita, la de la delegació del Parlament de Catalunya a l'Orfeó Català de Mèxic, vol ser un nou pont amb Amèrica, una trobada de comunicació amb Mèxic.

Al llarg de la història, la impossibilitat de les persones per a arribar a l'altra riba d'un riu, per salvar els avencs o els diferents entrebancs geogràfics que els impedien arribar molt més enllà, els va empènyer a tendir ponts d'una banda a l'altra. Crec sincerament que el camí de l'exili és un pont que es basteix per edificar una vida més digna, és un camí cap al futur per fugir d'una situació desesperada.

Aquesta imatge, la del pont, va ser també emprada per un grup d'escriptors que es van instal·lar a Mèxic per donar títol a una de les revistes més representatives de la literatura catalana de l'exili: *Pont Blau*. Un pont de mar que volia enllaçar les ribes del Mediterrani i les de l'Atlàntic amb les paraules, on fins i tot van escriure els que, des dels Països Catalans, no podien fer-ho en la nostra llengua.

Avui el sentit d'aquest acte és retre un homenatge a l'exili, i tot i que i podríem fer-ho genèricament –malauradament aquesta paraula no ha perdut actualitat, no ha caigut en desús–, és just que ens centrem en l'exili dels catalans i les catalanes que van fer cap a aquestes terres.

Tot i trobar-nos ja al segle XXI milers de persones al món, fugint de la guerra, de la gana o de la persecució política, han d'emprendre dia rere dia els camins de l'exili. No és sobrer insistir cada cop que les guerres, per molt preventives que siguin, continuen sent una barbàrie irracional, injustificada, absurda, estúpida. És la cara més amarga, més vergonyant de la humanitat.

Però l'exili no és sempre cap a fora, també n'hi ha que es veuen abocats a un altre exili, a l'interior, el d'aquells i aquelles, impossibilitats per a anar-se'n, que han de viure replegats en ells mateixos, en el silenci, en la impossibilitat de comunicar enmig d'una reali-

tat hostil. La història de Catalunya, com la de Mèxic, sens dubte n'és plena d'exemples. Abans els feia referència a *Pont Blau*. Les seves pàgines són plenes d'exemples d'autors exiliats de la seva pròpia cultura.

I així fou –i molts i moltes dels qui són avui aquí presents ho testimonien d'ençà de l'exili de 1939– que van ser obligats a realitzar els qui deixaren Catalunya al final d'una guerra injusta i com totes, fratricida; una guerra en què el feixisme es va aixecar contra la legalitat republicana i deixà en la contesa milers de morts.

Aquella Catalunya derrotada que tan estremidorament descriu Antoni Rovira i Virgili en un dels llibres que personalment més m'ha colpit i emocionat, *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, aquella Catalunya que fugia de la repressió i, en molts casos, d'una mort segura, sovint no trobà cap altra sortida que travessar l'Atlàntic a la recerca d'una nova oportunitat. No fa gaire, qui també fou president del Parlament de Catalunya, el Molt Honorable Senyor Heribert Barrera, recomanava, a la vista dels fets que constantment veiem a través de les pantalles dels nostres televisors, la relectura d'aquest llibre.

L'exili posterior a la guerra del 1936 deixava darrere seu el que ja va expressar immillorablement el poeta Joan Oliver a les *Corrandes de l'exili*: «Una esperança desfeta, / una recança infinita / i una pàtria tan petita / que la somio completa».

Fins a aquesta ciutat de Mèxic van anar arribant, els primers anys posteriors a la guerra, onades d'exiliats. Aquests van portar el tarannà del nostre poble, i, partint d'una tradició associativa considerable, van unir la voluntat de manteniment de les tradicions pròpies, el conreu i la transmissió de la llengua, la cultura i la personalitat nacionals en un context estrany. Això demostra també que la importància del moviment associatiu català a Amèrica no ha de ser interpretat, en cap moment, com la voluntat d'una col·lectivitat estrangera de mantenir-se impermeable a la realitat sociocultural del país de residència. Exiliats catalans com Avel·lí Artís-Gener, Bartomeu Costa-Amic o Pere Calders, entre molts altres, són un exemple d'integració professional i personal al país d'acollida.

Poques experiències personals són comparables a les viscudes per qui ha de fugir del seu país, expulsat per la violència o la guerra. Aquest fet comporta gairebé sempre una necessitat urgent de comunicar, d'explicar les pròpies vivències i alimentar-se dels pensaments dels altres, i aquests catalans que he esmentat fa un moment ens n'han deixat múltiples testimonis a través de les seves obres.

No puc deixar, però, d'aprofitar aquesta possibilitat que avui ens ofereix des de l'Orfeó Català per retre també un homenatge a la figura del president del Parlament de Catalunya a l'exili, Francesc Farreras i Duran, manresà que fou diputat al Parlament per Esquerra Republicana de Catalunya i que sortia de Catalunya juntament amb el president Companys el 28 de gener de 1939.

Ells i tants altres que hagueren d'exiliar-se, i que van passar per França, acaronaven l'esperança de poder venir a Amèrica, i molt especialment a Mèxic. Francesc Farreras i Duran formà part d'aquest grup primerenc d'exiliats que van poder fer el salt de l'Atlàntic i que havien dipositat en aquest país, en Mèxic, l'esperança d'un futur millor.

Perdoneu-me, tanmateix, que, encara que sigui breument, recordi molts altres que no en van poder fugir i que, un cop a França, encara van haver de patir els efectes de l'ocupació per l'Alemanya nazi. Sense anar més lluny –i justament enguany ha estat recordat a bastament–, el president Lluís Companys va ser capturat per la Gestapo i lliurat a les autoritats franquistes que, després d'un judici tan sumaríssim com injust i irregular, l'afusellaren, l'assassinaren al castell de Montjuïc.

Però també n'hi va haver d'altres, i voldria fer referència a les intenses memòries del dibuixant Carles Fontserè, llibre certament esclaridor sobre la vida quotidiana i els anhels de supervivència dels que van haver de romandre a l'Estat francès. La duresa d'aquests primers temps d'exili, els camps de concentració que es van instal·lar a Argelers per encabir els que fugien, les vides partides pel drama de la gana quotidiana i pel drama de la mort. Però també cal dir-ho: les precàries condicions de vida i de treball sota el govern de Vichy van frustrar les expectatives dels que havien traspassat la frontera a la recerca d'un futur i que molt sovint van haver de romandre a l'Estat francès en condicions d'il·legalitat –un fenomen que també tenim molt a prop ara– o obligats a allistar-se a la Legió francesa.

Per això el poble mexicà va acollir amb els braços oberts aquell munt d'exiliats que arribaven amb vaixells des de Bordeus o des de la Bretanya francesa. El llavors president de Mèxic, Lázaro Cárdenas –en paraules de Tísner «un president que caminava molts passos endavant del seu poble, i de molts altres països»–, i amb ell Mèxic sencer, va saber respondre al crit d'auxili de la República. Ja des del juny de 1937, Mèxic havia acollit 440 orfes de guerra, procedents, la majoria d'ells, de València i de Barcelona, els anomenats «nens de Morelia», infants que van viure una experiència semblant a la dels «nens de Rússia». Aquest és un, un més, dels episodis de la nostra història que caldria treure de l'oblit.

Per això, i reprenc la trajectòria del president Francesc Duran i Farreras, la República mexicana fou el destí final d'alguns dels diputats del Parlament de Catalunya que van poder fer el salt de l'Atlàntic. Ell, que va sortir de Catalunya l'any 1939, no hi va tornar a posar mai més els peus. Un cop a Mèxic, després d'haver passat per Montpeller i Bordeus, gràcies al fet que era un home de cultura i un home amb coneixements, de seguida va poder fer-se una posició. Va muntar una farmàcia juntament amb un altre diputat d'Esquerra Republicana, en Pere Ferrer, que era farmacèutic. La seva implicació social i professional amb l'entorn mexicà el va fer arribar a ser president de la Camára Nacional de la Industria Metalúrgica de Mèxic durant quatre anys, així com també a formar part del Consell de la Cámara Nacional de Laboratorios de la Industria Farmacéutica. Farreras i Duran fou fins a la seva mort un militant d'Esquerra Republicana de Catalunya i va formar part del Consell d'Esquerra a Mèxic. Va participar activament, com molts de vostès ja deuen saber, en les activitats de l'Orfeó Català, i arribà a ser-ne fins i tot president de la secció coral. Fou també el bibliotecari d'aquesta casa –ara fa un moment, quan visitàvem la biblioteca, no he pogut evitar pensar en les moltes estones que s'hi deuria passar.

En el llibre de Martí Solé sobre l'Orfeó Català de Mèxic s'hi fa una breu citació: «La biblioteca del nou local serà organitzada i dirigida per l'experta mà de Francesc Farreras i Duran, president del Parlament de Catalunya a l'exili. Era admirable com aquest eminent polític passava hores i hores omplint fitxes de llibres, atenent el públic i fins i tot traient la pols dels prestatges».

El president del parlament de Catalunya, entrevistant-se amb
l'Excm. Sr. Diego Fernández de Cevallos, president del Senat de Mèxic.

El 1956 és vicepresident de la Institució Cultural Catalana, de la qual era president el doctor Antoni Peyrí, el gendre del president Macià. Va formar part del consell de *La Nostra Revista*, que va publicar Avel·lí Artís el 1946, i va publicar nombrosos articles a la resta de revistes que es feien a Mèxic: els *Quaderns de l'Exili, Pont Blau* –que ja he esmentat abans–, etc.

Fou el 5 d'agost de 1954 quan els diputats del Parlament de Catalunya residents a Mèxic, que llavors eren nou, es van reunir a l'ambaixada espanyola, territori legalment espanyol –com he recordat anteriorment, Mèxic es va negar a reconèixer el règim dictatorial del general Franco–, i van votar la proposta del Consell de Catalunya de designació de candidat a la presidència de la Generalitat. Aquests van fer l'escrutini dels vots que els havien arribat per correu de la resta de diputats al Parlament de Catalunya que es trobaven disseminats per diferents països.

En aquella reunió havien d'escollir la Mesa del Parlament de Catalunya i el president de la Generalitat. L'escrutini dels vots va donar la presidència de la Generalitat a Josep Tarradellas. Com a president del Parlament va ser escollit Ventura Gassol i com a vicepresident primer, Francesc Farreras i Duran; però, atesa la renúncia de Ventura Gassol a presidir el Parlament a l'exili, Farreras i Duran va esdevenir president del Parlament fins al 1980.

Durant els anys de president del Parlament a Mèxic poca cosa podia fer, però va tenir cura que, almenys una vegada l'any, es reunís el que hi havia a Mèxic de la Mesa del Parlament. S'hi va reunir amb els secretaris, els senyors Antoni Dot i el senyor Robert

Gerard. Hi ha les actes on consten aquestes reunions. La Mesa, llavors, manté una correspondència abundant i actua sempre que pot actuar com a tal. El president Farreras i Duran durant aquells anys pren part en actes representatius, per exemple, del Govern de la República, que era el govern reconegut a Mèxic.

El 1956 hi ha una visita del president Tarradellas a Mèxic i, naturalment, és el president Farreras qui el rep.

I així van passant els anys, fins al 1980. Aquest mateix any, el 1980, el visita Jordi Pujol –llavors era només candidat a les eleccions al Parlament, encara no havia estat elegit president. Al president Farreras li fa una certa gràcia tornar a Catalunya per veure el resultat d'aquestes eleccions, però per motius de salut de la seva esposa no ho fa.

Tanmateix, ell creu que ha arribat el moment de traspassar el seu poder i envia una carta a la cambra, una carta datada a Cuernavaca el 15 de març de 1980, cinc dies abans de les eleccions al Parlament de Catalunya, que va adreçada a l'«honorable senyor president del Parlament» quan encara no podia saber qui seria.

És una carta d'una gran dignitat, i m'agradaria llegir-los-la íntegrament. Veuran com val la pena. Estava adreçada, com he dit, al nou president del Parlament de Catalunya, i diu així:

«Honorable senyor, en constituir-se el nou Parlament de Catalunya creiem que els que hem mantingut el primer Parlament amb penes i treballs i a costa de grans sacrificis ja podem renunciar al nostre càrrec amb tota la dignitat amb què el sostinguérem des de 1932. Així propiciem que, amb el nou Estatut, hi hagi un sol Parlament, amb un nou president i una nova Mesa, i també un nou president de la Generalitat, que nosaltres acceptem i acatem amb l'esperança que pugui emprendre la labor de presentar al món una Catalunya Estat amb la pròpia llengua, la catalana.

»Escric quan encara no sabem ni el nom dels nous diputats ni el de les persones que tindran el càrrec d'una i altra presidència. Per això és més escaient encara que ens afanyem a dir que acatem les noves institucions. Per mi, i crec que per tots els diputats que ens hem mantingut fidels al mandat que el poble ens donà, els nous presidents són des de la seva presa de possessió els nostres presidents. Per això declaro que renunciem als nostres així que quedi constituït el nou Parlament. Deixo la presidència del primer Parlament de Catalunya, de 1932, i passo a ser un simple ciutadà, un ciutadà més que acata les noves institucions.

»És clar que ens dol la indeguda persistència de les diputacions i dels governs civils, però creiem que les noves institucions que ara comencen faran la labor que calgui per demostrar que mereixem ser un poble lliure i que la nova Generalitat és l'única representació de Catalunya.

»Rebeu, honorable senyor president, amb la meva renúncia, els millors vots perquè l'èxit acompanyi la tasca que aneu a emprendre. Visqueu molts anys, vós, senyor president, i tos els senyors diputats per al bé de la nostra pàtria, Catalunya.»

I signava.

És evident que va construir un pont amb aquesta carta.

No puc deixar de dir que, com a president del Parlament de Catalunya, em sento honorat pel gest del meu predecessor i que vull reiterar el compromís amb el nostre país i amb la institució del Parlament de Catalunya que el president Farreras tan dignament va assumir.

Per això vull, des del moment històric en què ens trobem, tendir de nou un pont amb aquest país que en els moments més durs de la nostra història ens va acollir i que ara, demostrant així que l'hospitalitat dels mexicans no és només un tòpic, ho ha tornat a fer. Trobar-nos aquí –com també ho és el fet d'haver visitat Guadalajara i d'haver participat activament en les activitats de la Fira Internacional del Llibre on Catalunya era la cultura convidada– n'és un exemple molt clar.

Però, a més, m'atreveixo a dir que vostès mateixos també són un pont: no sols fan intercanvi cultural, sinó que la representació empresarial catalana també ajuda a bastir una xarxa econòmica pròpia.

Vostès, membres de l'Orfeó Català de Mèxic, catalans i catalanes d'origen i mexicans i mexicanes de convicció, representen l'esperit del nostre país i són un exemple del nostre tarannà tolerant, dialogant, integrador i amb voluntat d'integració a la societat que els ha acollit.

Deixin-me acabar amb uns versos del nostre poeta Miquel Martí i Pol, només un fragment d'un poema escaient a l'acte –*Et deixo un pont de mar blava*–: «Et deixo un pont d'esperança / i el far antic del nostre demà / perquè servis el nord / en el teu navegar./ Et deixo un vers a Sinera / escrit amb traç d'un blau lluminós / que cantava a l'Alguer / per cantar el seu enyor... / Et deixo l'aigua i la set, / el somni encès i el record. / I a Ponza la mort / per viure cara al mar... el mar... el mar. / L'espai ple de llum / on s'emmiralla el mar... el mar... el mar. / El blau del nostre silenci / d'on sempre neix la cançó. / Que desvetlli la remor de tots els temps / I ens ensenyi l'oblidat gest dels rebels, / amb la força del cant, / amb la ràbia del cos, / amb el goig de l'amor... / Un pont de mar blava per sentir-nos frec a frec, / un pont que agermani pells i vides diferents, / diferents».

Senyores, senyors, com a president del Parlament de Catalunya els expresso la gratitud de la nostra pàtria, els expresso també l'admiració més intensa i els presento, amb tota solemnitat, els meus respectes.

Moltes gràcies.

Commemoració del setge de Cambrils

Cambrils, 12 de desembre de 2004

AVUI

DIUMENGE, 12 DE DESEMBRE DEL 2004 ANY XXIX · N. 9779 · 1,80 EUROS

PÀGINES 16-20 ENTREVISTA

"Ara mateix repetiríem el pacte del Tinell, que és un acord de govern estratègic"

Cara a cara inèdit, un any després, dels dos dirigents que van propiciar el pacte per a un govern "catalanista i de progrés"

José Montilla i Joan Puigcercós *bromegen durant el cara a cara a les instal·lacions del Congrés de Diputats*

José Montilla

MINISTRE D'INDÚSTRIA I PRIMER SECRETARI DEL PSC

"El fet que hi hagi ara un govern socialista a Madrid no és un problema, sinó un avantatge"

"Estic convençut que en aquesta legislatura tindrem Estatut i finançament"

Joan Puigcercós

SECRETARI GENERAL D'ERC

"L'acord no pretenia ser un brindis al sol, sinó un blindatge; ara aquell blindatge es pot fer realitat"

"Nosaltres el pacte de govern el tenim amb el PSC, no pas amb el PSOE"

CERYGRES
Tot
l´Hidromassatge
en un sol espai
93 680 10 64/93 208 07 10 www.cerygres.com
Ctra. N. 340, Km. 1245,3 (Polig. Ind. El Pla) Molins de Rei
C/ Indústria, 35-37 (Cantonada C/ Roger de Flor) BCN

Comprem el seu pis al comptat
sasi
es posa en marxa
93 306 76 00
www.sasi.es

Fa 364 anys Cambrils va viure un dels episodis més dolorosos de la història de Catalunya. Els fets, coneguts per tots els avui aquí presents, encara ressonen en l'ànima del poble català. Ressonen en l'ànima, però i a l'escola, per exemple, ressonen prou? La nostra memòria històrica encara és una assignatura pendent.

Una heroica resistència, una obligada capitulació, unes funestes conseqüències. La de Cambrils, en certs aspectes, és una història similar a la que després tingué lloc el 1714, o més properament, a la Guerra Civil.

Se'n diferencia per la traïció dels vencedors que van aniquilar centenars d'indefenses persones després de la rendició, però té en comú la defensa d'uns valors, l'heroïcitat d'un poble i, sobretot, saber-se refer, mantenir sempre encesa l'espurna de la nostra identitat.

En els seus segles d'història, Catalunya ha viscut moments molt durs, molt difícils, de persecució, de derrota, de setge físic, cultural i d'identitat, però un i altre cop ens hem refet.

Sovint expliquem, justificadament, que som un poble solidari, dialogant, on es respecta el lliure pensament. Però crec que mirant la història també podem dir que som un poble tossut, diguem perseverant, que no té connotacions negatives, ja que sempre ens sobreposem als mals moments i tornem a reivindicar la nostra existència, la nostra autonomia, i fem realitat aquella frase d'Àngel Guimerà: «En la vida dels pobles, qui vol viure té raó de viure».

Per això celebrem amb orgull dates que corresponen a puntuals derrotes, perquè en el decurs de la història ens permeten recordar que hem continuat tirant endavant, que la força de les armes no ha pogut doblegar la nostra voluntat de ser el que som. Són dates per honrar els caiguts, però, sobretot, per recordar d'on venim, per enfocar millor el nostre futur.

Ara fa uns dies es va debatre al Congrés de Diputats la necessitat de modificar els articles 2 i 8 de la Constitució en el sentit que si algun dia Catalunya, lliurement i democràticament demanés la independència, l'exèrcit espanyol no aparegués per a garantir «la indissoluble» unitat d'Espanya, forçada i violenta, com la nostra història malauradament ens recorda.

La proposta va ser rebatuda pel ministre de Defensa, que després continuà fent declaracions públiques allí on anava assenyalant la vigència dels articles de la Constitució espanyola a què es feia referència.

M'agradaria fer dues reflexions al respecte.

En primer lloc, malament anem si al segle XXI cal invocar les armes per defensar la unitat de l'Estat.

Ja ho digué al segle passat Pi i Margall, a Madrid, per això el cito en castellà: «El verdadero lazo jurídico de las naciones está en el pacto. [...] Contra la fuerza hay siempre la fuerza, y sobre la fuerza está siempre la soberanía de todo ser humano. Temer que por el pacto se disgreguen en España las provincias es, por fin, abrigar la idea de que permanecen unidas por el solo vínculo de la fuerza. ¿No lo están por otros lazos?»

El president Benach, pronunciant el seu discurs durant l'acte.

És a dir, de veritat els catalans, els espanyols, volem formar part d'un mateix Estat sota l'amenaça de la violència?

La pervivència dels articles 2 i 8 de la Constitució espanyola, en aquest sentit, tal com estan redactats, sembla difícil d'entendre en els temps que vivim, i no sembla lligar gaire amb les llibertats ni amb els valors democràtics.

I això em porta a una segona reflexió. Per què tanta por a fer modificacions a la Constitució? Per què tanta por a fer determinats canvis institucionals?

Els estats, les institucions, les lleis, els governs, tenen legitimitat quan fan servei al poble, a les persones, quan són instruments per al benestar comú; no són pas creacions divines, no són ens independents de la voluntat comuna, sinó que en són els dipositaris.

Ara, al Parlament de Catalunya, una ponència de diputades i diputats treballa en l'elaboració d'un nou Estatut, que després ha de ser ratificat per les Corts de l'Estat. Un nou Estatut que ha de redefinir la relació de Catalunya amb la Unió Europea, amb el Regne d'Espanya i també amb si mateixa, portes endins.

Ho he dit molts cops, i avui ho repetiré: aquest ha de ser un text que ha de conjugar l'ambició i el consens, no podem renunciar de sortida ni a l'una ni a l'altre. És temps de ser valents i decidir junts les eines que tindrà Catalunya els propers anys per donar resposta als reptes i problemes que se'ns plantegin.

De la mateixa manera que en l'actual Estatut d'autonomia els molts canvis que han

tingut lloc al nostre entorn, a la nostra societat, al llarg d'aquests darrers vint-i-cinc anys, han fet que en alguns aspectes el text sigui ara arcaic, no hem de tenir por de contradir el que pugui dir o el que deixi de dir la Constitució espanyola, si es tracta d'aspectes que la realitat ja ha superat.

Els nous corrents migratoris, la construcció de la Unió Europea, la globalització i els seus efectes, han dibuixat una nova realitat a la qual cal adaptar lleis i institucions, i cal fer-ho sense por, però sempre en pau i diàleg, permetent la lliure expressió de pensament, acceptant la voluntat de les persones i els pobles.

D'això va la democràcia.

La celebració del setge de Cambrils és, doncs, un símbol de les reivindicacions del nostre poble enfront de les imposicions. Volem escollir el nostre futur, sigui quin sigui, però escollir-lo lliurement i en pau.

L'experiència de Cambrils, en aquest sentit, ens ha de fer pensar, ens ensenya un parell de coses. Per una part, que ens cal l'esperit d'aquells que van defensar la fortalesa, gent de Cambrils i de les seves rodalies. Però també, que ens cal estar units, que si volem fer front a les imposicions, no ens en sortirem si ens tanquem en interessos particulars. Només junts podrem vèncer.

Cambrils va esperar en va el suport de Tarragona o de Barcelona.

Els temps afortunadament han canviat, i ara la lluita és a través de lleis, paraules, negociacions, expressions de voluntat popular. Els aparells estatals són en aquest sentit els grans exèrcits de fa 364 anys.

Acte d'ofrena de les corones del setge a càrrec del president Benach i de l'Il·lm. Sr. Robert Benaiges, alcalde de Cambrils.

Toca per tant unir forces, aplegar tot el país entorn les demandes d'un poble que vol viure millor i més lliure. Pensant més en clau de futur que de passat ha arribat l'hora de dir que no volem més herois vençuts, volem la llibertat i el benestar de tots.

De ben segur, Cambrils, més que cap altra població, serà conscient d'aquest repte, de la necessitat de fer front comú en temes com el finançament o el nou Estatut, perquè ens hi va part del benestar i la llibertat futures del poble de Catalunya.

Visca Cambrils! Visca Catalunya!

Conferència amb motiu del primer any de legislatura: «Temps de canvis»

Palau Robert (Barcelona), 16 de desembre de 2004

14 • MARAGALL GARANTEIX A GALLARDÓN EL SUPORT DE CATALUNYA A MADRID 2012

AVUI

DIJOUS, 16 DE DESEMBRE DEL 2004 ANY XXIX · N. 9783 · 1 EURO

PÀGINES 12, 13

Les víctimes de l'11-M acusen els partits d'aprofitar-se dels atemptats

La portaveu Pilar Manjón exigeix dimissions policials i institucionals i reclama una comissió "independent"

Tots els grups parlamentaris van demanar disculpes i alguns van afirmar que cal fer "autocrítica"

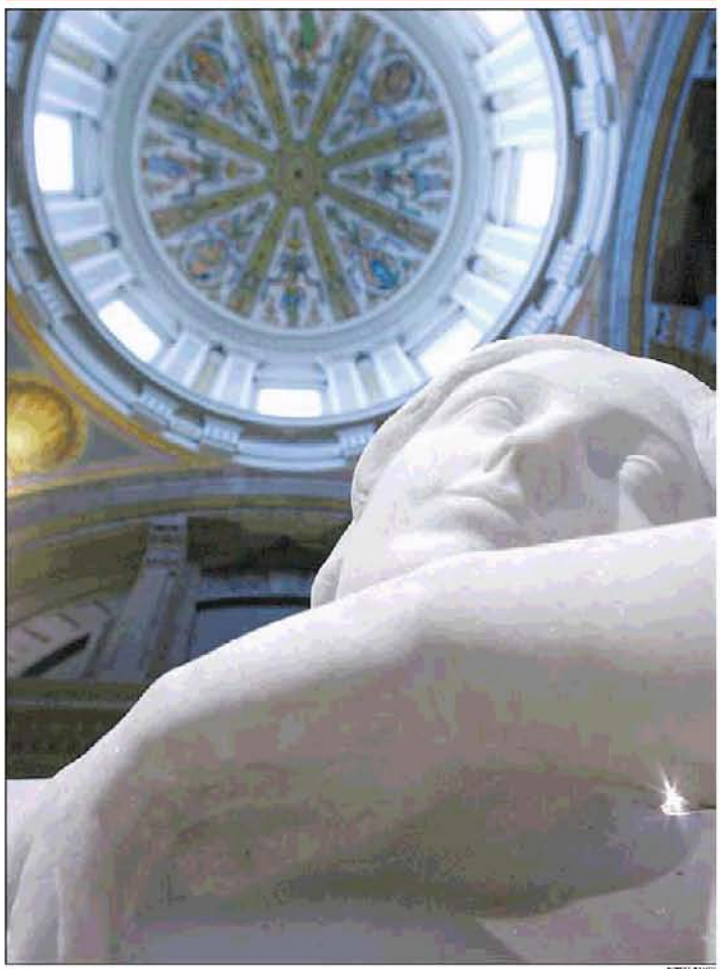

44 El MNAC, finalment complet. El director del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), Eduard Carbonell, ho va deixar ben clar ahir: "El museu s'ha acabat". Divuit anys d'obres, polèmiques i obertures parcials queden enrere amb la inauguració del MNAC en tota la seva extensió. Avui neix un macromuseu que mostra 1.000 anys d'art. A la fotografia, l'estàtua *Repòs*, de Josep Clarà.

El noi que demanava per e-mail etiquetatge en català segueix acusat de terrorisme

Declara durant 4 hores a l'Audiència Nacional, que pot imputar-li també "ultratge" a la bandera espanyola

24

Mas acusa el govern de perjudicar la imatge de Catalunya a Espanya "a canvi de res"

15

L'aplicació de la inflació espanyola en lloc de la catalana fa que els jubilats perdin 36 euros

35, 36

Comprem el seu pis al comptat
sasi
es posa en marxa
93 306 76 00
www.sasi.es

Res no resta immòbil. De la mateixa manera que el nostre planeta gira contínuament sobre si mateix i alhora al voltant del sol, així com el sol es trasllada i les galàxies es mouen, els pobles, les societats, també giren, canvien i presenten contínues transformacions.

Sovint no percebem aquest moviment continu. En aquest moment, tot restant aquí dret davant de tots vostès, m'estic traslladant per l'espai a milers de quilòmetres per segon i tots plegats no en som conscients. Així mateix, la societat catalana gira a gran velocitat, malgrat que no ens n'adonem.

El món, i Catalunya no n'és l'excepció, està canviant molt. De fet, les societats estan sempre en evolució, sempre en moviment, però uns cops de forma més accelerada que d'altres. Ara ens trobem en un moment de canvis accelerats: l'esclat de les noves tecnologies de la informació i la comunicació, la globalització, els corrents migratoris...

La nostra societat esdevé desconeguda amb relació a l'existent no fa gaires anys: la incorporació de la dona al món laboral, la legalització dels matrimonis homosexuals, les noves concepcions de família, l'envelliment demogràfic, les noves necessitats socials i les consegüents demandes socials. Al nostre voltant, les coses també canvien. La Unió Europea s'amplia fins a vint-i-cinc membres i presenta un Tractat constitucional que configura una nova Europa que, tanmateix, continua basada en les decisions dels estats i segueix deixant en segon pla el paper que hi poden i que haurien de fer les regions.

Tots aquests canvis obren interrogants. Interrogants al voltant de si els instruments polítics de què disposem estan preparats per a afrontar com cal aquestes transformacions.

En aquest punt, cal no oblidar que els instruments juridicopolítics no són legítims si no és per voluntat de la ciutadania, del poble que posa a les seves mans l'ordenament i l'autoritat, cercant pau, benestar i seguretat per als seus membres. Les societats evolucionen i, en conseqüència, els instruments polítics, en tant que estan al servei de la societat, també han de fer-ho.

La necessitat d'adaptar-se als canvis comporta, primer de tot, decidir què és el que volem. És a dir, en el nostre cas, replantejar-nos quina Catalunya volem. Un replantejament obert i ple de possibilitats. Un replantejament a fer des de la perspectiva de l'objectiu comú, que uneix i que fa sumar esforços, per a gaudir d'un país definit per conceptes com benestar, llibertat, pau o convivència.

Cal, per tant, obrir una nova etapa per a Catalunya. Una etapa que ja hem encetat. Una nova etapa en què cal redefinir tant la relació amb l'Estat espanyol i amb la Unió Europea com l'organització interna del nostre territori; en què cal redefinir les competències de la nostra Administració i el finançament; en què cal posar sobre la taula els instruments polítics de la Catalunya del segle XXI.

Així doncs, en temps de canvis, Catalunya inicià també un període de canvis en l'esfera política que, a partir del resultat de les eleccions al Parlament, començaren, just ara fa un any, amb la formació d'un nou Govern, integrat per PSC, ERC i ICV. Es configurava, així, un Govern plural, diferent del que hi havia hagut durant vint-i-tres anys.

A propòsit d'això, un incís: aquest pacte de govern va representar un sotrac important en la vida política catalana i, a la pràctica, es van trencar alguns ponts de relacions, fins i tot personals. Es va generar un moment difícil que encaixava poc amb el que fins aleshores havia estat allò que es coneix com l'«oasi català». Hi hagué respostes molt dures a aquella decisió. Ara, un any després, tinc la percepció que s'han començat a reconstruir aquests ponts, que s'han posat les bases per a refer el diàleg Govern-oposició, que és imprescindible perquè el nostre país assoleixi les fites que ens marquen els reptes del futur.

Uns dies abans de la formació d'aquest Govern vaig ser escollit, d'entre les diputades i els diputats de la nostra cambra, president del Parlament de Catalunya. Un gran honor, una enorme responsabilitat, un repte apassionant.

M'afegia així a la llista de presidents del Parlament de Catalunya que des de 1932, alguns d'ells a l'exili, s'havien succeït en aquest ordre:

Lluís Companys i Jover

Joan Casanovas i Maristany

Josep Irla i Bosch

Antoni Rovira i Virgili

Manuel Serra i Moret

Francesc Farreres i Duran

Heribert Barrera i Costa

Miquel Coll i Alentorn

Joaquim Xicoy i Bassegoda

Joan Reventós i Carner

Joan Rigol i Roig

Saben que políticament sempre he militat en l'independentisme democràtic d'esquerres. Una nació justa i solidària, una nació oberta i lliure, per dir-ho ras i curt, és el referent immediat que penso que cal aconseguir políticament. Per tant, presidir el Parlament de Catalunya, esdevenir la segona autoritat política del país, implicava a més una forta càrrega ideològica –si vostès volen, un plus afegit– a la simple gestió d'un càrrec d'aquestes característiques, i així ho vaig manifestar ara fa un any.

A efectes pràctics, passava a presidir un Parlament que tenia l'obligació d'adaptar-se –i que volia adaptar-se– als nous temps, als canvis que necessitava la institució per poder ser útil, eficient, eficaç i efectiva en les seves funcions en aquests primers anys de mil·lenni. Calia –i cal– fer del nostre un Parlament del segle XXI.

Com ha de ser aquest Parlament del segle XXI?

Això es tradueix a fer del nostre un Parlament proper al país, proper a les persones i present arreu del territori. Cal aconseguir que la cambra legislativa catalana visqui en

contacte permanent i directe amb la realitat, amb el dia a dia del país; cal immediatesa en uns temps en què el temps precisament ha esdevingut la clau dels èxits o els fracassos; cal treure el màxim profit de les noves possibilitats d'informació i comunicació del nostre temps, de les noves tecnologies, i cal també un Parlament amb veu i participació en el projecte europeu, vinculat a altres parlaments i altres regions europees, independentment de les fronteres estatals.

Probablement, aquestes són també les bases del que ha de ser el parlamentarisme del segle XXI. I atenció: aquestes bases són vàlides no només per a Catalunya.

Què s'ha fet en el primer any perquè fos així?

Sense renunciar a la feina iniciada en anteriors legislatures, ans al contrari, aprofitant-ne l'impuls i mirant sempre d'anar un pas més enllà, des del primer moment s'apostà decididament per:

Un Parlament obert

Això vol dir un Parlament identificat i conegut per totes les catalanes i tots els catalans. Vol dir obrir les portes i facilitar els diferents usos dels seus espais per tal que la ciutadania senti el que la nostra institució és: la casa del poble, la casa de tots i totes.

I així, hem acollit 157 actes institucionals i 217 audiències oficials; hem rebut 719 grups de visitants i hem col·laborat amb un centenar de centres escolars per mitjà de projectes educatius; hem arribat a sumar 55.339 persones, que, guiades pel personal de la cambra, han passejat pel centre polític del nostre país, comptabilitzant també les 2.284 persones que han assistit de públic a les sessions plenàries.

Un Parlament proper al territori

El nostre Parlament té la seu al parc de la Ciutadella, a Barcelona, a la capital de Catalunya, i és lògic que així sigui. Però això no vol dir tancar-s'hi i esperar que el país vingui. El Parlament ha de fer-se present arreu del país, no només actuar-hi, sinó fer-s'hi present, o, com diu l'expressió bíblica: fer-se carn.

Consegüentment, al marge de l'activitat i la mobilitat de les diputades i dels diputats territorials, com a president del Parlament he fet 215 visites institucionals i actes externs, inaugurant o tancant jornades, exposicions i festes majors, pronunciant conferències, participant en multitud d'actes, com les celebracions de vint-i-cinc anys d'ajuntaments democràtics que enguany s'han commemorat arreu del país. Visites que m'han permès adreçar-me a molts ciutadans i ciutadanes, però també escoltar, escoltar el batec del país, allò que viu i que vol el nostre poble.

No vull oblidar que també en aquesta tasca han participat la resta de membres de la Mesa del Parlament, que han estès així la presència de la nostra institució per tots els racons del territori. Aprofito l'avinentesa per agrair-los la seva valuosa tasca i col·laboració, alhora que la seva bona predisposició i, sobretot, el seu sentit institucional.

Un Parlament present en la xarxa institucional

Per altra banda, la globalització ens obliga a tenir veu a l'exterior del país. El món del segle XXI es construeix a través de xarxes internacionals. En la denominada «aldea global», el que es demana és la participació en projectes globals tot aportant i alhora preservant els fets diferencials, per tal de conjugar esforços cap a objectius ambiciosos sense perdre identitat ni sobirania.

Catalunya necessita, doncs, implicar-se també fora de les seves fronteres, per tal de mantenir viva la identitat, de mantenir vius els nostres drets.

Cal ser presents en tots els àmbits territorials possibles, siguin regionals, nacionals, estatals, europeus o internacionals, és a dir, participar del món global, ja que defensar la identitat pròpia, en el món actual, no vol dir tancar-se en una closca, sinó al contrari: és una exigència del món global, que s'alimenta de la diversitat, que té en compte el valor afegit dels valors diferencials.

Conscients d'aquest aspecte –i alhora que en l'agenda del nostre país s'introduïen temes d'abast europeu, com el Tractat constitucional, el reconeixement de la llengua, etc.–, durant el primer any de la legislatura, des de la institució que represento, hem treballat amb insistència per tenir un paper protagonista en la xarxa institucional i així fer sentir la nostra veu i defensar la nostra visió en la globalització.

Fruit d'aquest intens treball, el passat 26 d'octubre, a la ciutat de Milà, fou atorgada al Parlament de Catalunya la presidència de la Conferència d'Assemblees Legislatives Regionals d'Europa (CALRE).

Fins l'octubre de l'any vinent, que acollirem la sessió plenària anual de la CALRE, el Parlament de Catalunya presidirà l'organisme que actua com a node d'unió entre els parlaments regionals de la Unió Europea que posseeixen competències legislatives.

Aquesta és una oportunitat per donar impuls a les regions europees. Catalunya sempre ha estat referent d'una idea d'Europa més enllà dels estats, amb reconeixement de les regions i les nacions que la integren, més enllà de les fronteres i les estructures estatals. La presidència de la CALRE pot servir per fer més evident el nostre lideratge a favor d'Europa, però d'una Europa que ha d'anar més enllà dels estats –hi insisteixo, més enllà dels estats.

Com que la CALRE no és gaire coneguda entre la nostra societat, permetin-me que en faci un apunt.

Fundada l'octubre de 1997, la CALRE representa actualment setanta-quatre parlaments regionals i més de dos-cents milions de ciutadans de la Unió Europea. Els representa en tant que els parlaments regionals no només expressen una visió política, sinó també una identitat, i en tant que ocupen una posició ideal per protegir el caràcter social i cultural dels processos de globalització i unificació.

Catalunya té, doncs, l'oportunitat de liderar activament la defensa d'una Europa més propera a les persones, més propera a la seva realitat, tant social com econòmica. Europa no és només una cooperació d'estats. Europa són també regions i nacions que cooperen més enllà de les fronteres estatals, són també persones amb drets individuals

i col·lectius, culturals i lingüístics, que cal respectar i garantir molt més del que s'ha fet fins ara.

El paper actiu i protagonista de les regions a la Unió Europea és necessari per al manteniment de la salut democràtica, per garantir la representativitat de les persones i els pobles, per a la mateixa legitimitat de la Unió; és necessari per a la lògica de la raó i la utilitat i per reafirmar el principi de subsidiarietat que propugna la Unió Europea, amb fets i no només amb discursos. Les cambres legislatives regionals no volen estar obligades a tenir un paper passiu en la construcció de la Unió, sinó que, al contrari, conscients de la utilitat i la potencialitat de la seva aportació al projecte europeu, volen enriquir-lo.

La CALRE és l'instrument que coordina i impulsa aquesta voluntat i, ara, tot exercint-ne la presidència, el Parlament de Catalunya té la responsabilitat d'avançar en el reconeixement i el suport a la diversitat cultural i lingüística; en l'establiment de mecanismes estables de participació dels parlaments regionals en els processos de decisió i posada en pràctica de les polítiques de la Unió Europea, i en la col·laboració entre els parlaments regionals i el Parlament Europeu. El Parlament ha d'agilitar els fluxos d'informació i comunicació entre els parlaments regionals i entre aquests i les institucions comunitàries, i, especialment, ha d'impulsar l'aplicació del principi de subsidiarietat, el gran repte de l'Europa posttractat.

En definitiva, la CALRE ha de teixir la xarxa que ha de permetre als parlaments regionals integrar-se plenament en els processos polítics del conjunt de la Unió Europea i, alhora, fer-ne una «institució xarxa» propera a la realitat social i econòmica que s'obre pas al segle XXI.

A més del repte i l'oportunitat que comporta la CALRE per a la nostra cambra, hem mantingut una intensa activitat de projecció exterior per tal de defensar el paper de Catalunya i la seva cultura en l'entorn institucional de la globalització, activitat que ens ha portat fins al Marroc, Euskadi, Argentina, Escòcia o Mèxic, per tal d'establir acords de col·laboració, contactar amb les catalanes i els catalans que hi viuen i anar teixint amb altres parlaments els lligams institucionals que el nostre país necessita.

De la mateixa manera, la nostra cambra ha rebut les visites de cònsols, ambaixadors i ministres d'altres estats, des de la Xina fins a Puerto Rico. Hem acollit representants dels parlaments d'Escòcia i Voralberg, i també una reunió de la Comissió de Cultura, Ciència i Educació de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa.

Així mateix, per abordar el tema de la llengua i de les relacions de la CALRE amb el Parlament Europeu, ens hem entrevistat amb els seus presidents, Pat Cox i Josep Borrell, i hem arrencat compromisos importants per al reconeixement del paper de les regions i els pobles a Europa.

Però mirar cap a Europa no vol dir pas deixar de mirar l'entorn més proper. Per això hem seguit participant en les reunions i activitats que porta a terme la Conferència de Presidents de Parlaments Autonòmics de l'Estat Espanyol (Coprepa).

Un Parlament modern (noves tecnologies)

Com deia, en l'era de les tecnologies de la informació i la comunicació, el temps ha esdevingut un factor determinant.

És en aquest àmbit que el Parlament necessitava portar més enllà la immersió en les noves tecnologies per no perdre el pols de la realitat del país, per estar-hi a sobre, independentment de les distàncies. Aquest era un objectiu ja present en l'anterior legislatura que mirem de potenciar i fer realitat en aquesta.

Amb aquest objectiu s'ha renovat el web del Parlament, per tal de permetre la interactivitat i la connexió permanent amb la nostra cambra, per facilitar la consulta de qualsevol aspecte referent a la molta feina que s'hi fa i per possibilitar el contacte directe entre la ciutadania i la institució.

Així mateix, hem posat en funcionament el Canal Parlament, per fer arribar el que té lloc a la nostra cambra fins als menjadors de totes les cases. Aquest canal va començar les emissions en proves el 17 de novembre de 2003, l'endemà de les eleccions al Parlament. Començava llavors un projecte pioner a tot Europa, ja que el Parlament de Catalunya és la primera cambra legislativa no estatal de tot el continent que emet espais televisius i que ha desenvolupat un projecte de canal de televisió propi. Aquesta fita va ser possible gràcies al conveni de col·laboració signat amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per emetre a través del Canal 3/24, de Televisió de Catalunya, a falta d'una freqüència pròpia i en espera del desenvolupament de la nova televisió digital terrestre. En aquesta programació pròpia s'hi han inclòs les sessions plenàries emeses en directe, les retransmissions en diferit de les comissions i de les sessions de control al Consell Executiu, i també reportatges sobre les funcions i l'activitat del Parlament i sobre els nostres diputats i diputades.

Finalment, s'ha proporcionat a totes les diputades i tots els diputats el que s'ha anomenat «oficina mòbil», amb ordinadors portàtils i connexió a les noves xarxes de comunicació, perquè puguin complir les seves funcions des de qualsevol lloc, en qualsevol moment. Em plau especialment veure com amb aquests projectes hem esdevingut model per a altres cambres parlamentàries, en les quals hem influït.

En la mateixa línia d'assolir més immediatesa, especialment amb relació al debat, control i impuls de l'activitat del Govern, hem modificat també el calendari de sessions plenàries. N'hem augmentat el nombre per tal que fossin més actuals i vigents. Encara no hem assolit el ritme desitjat, perquè estem en una fase d'ajustament, però anem pel camí d'aconseguir-ho.

No es tracta que els representants del poble i el personal de la cambra treballin més, que ja ho fan molt -malgrat que de vegades no es vegi ni es reconegui prou-, sinó d'ordenar millor la molta activitat que es porta a terme i donar-li més continuïtat i immediatesa.

En què estem treballant?

S'ha fet molta feina. Però durant aquest primer any, al Parlament no s'ha fet només allò que és palpable i que hom pot ja veure. També s'ha treballat en altres objectius que

El president Benach durant la seva intervenció.

hauran de completar-se més endavant, al llarg de la legislatura. Permetin-me que hi faci algunes referències i que comenci pel dibuix marc del nostre futur.

El nou Estatut

Com deia, ara es tracta de pensar sobre el nostre passat recent, el present i el futur, sobre quin encaix o desencaix volem per a Catalunya, per a les nostres institucions, en l'Estat espanyol. Es tracta de reflexionar sobre quin paper han tingut fins al moment i quin poden tenir en el futur, d'establir nous nivells d'autogovern i garantir-ne l'exercici.

És en aquest sentit que l'Estatut, en tant que marc on desenvolupar el nostre futur, necessita unir forces. Exigeix un front comú, del poble de Catalunya, dels seus representants polítics, per sobre d'interessos parcials a curt termini. Es tracta del futur de totes i tots els qui vivim a Catalunya.

Permetin-me, doncs, una crida a la responsabilitat. Som en un moment en què cal mirar més enllà dels conflictes del dia a dia; ens cal ser conscients que ho hem de fer bé; cal que d'aquí a uns anys, quan mirem la feina feta, quan mirem la realitat del nostre país, puguem sentir-nos orgullosos del que hem fet.

I la responsabilitat i l'orgull no han de cenyir-se només als ponents de la reforma, o als negociadors del nou sistema de finançament. De fet –i per això s'han obert meca-

nismes de participació d'entitats i de la ciutadania–, la seva elaboració, acceptació i desenvolupament seran un o altre en funció del suport i la implicació de cadascun dels catalans i catalanes.

Confio, doncs, que d'aquí a uns anys totes les catalanes i tots els catalans puguem sentir-nos satisfets i orgullosos del que hem fet, de l'Estatut que estem ara dibuixant.

Aquest ha de ser l'Estatut de tothom, l'Estatut que ha d'ajudar a construir la Catalunya del segle XXI. Hi estan en joc les possibilitats –o, si no n'hi ha, les impossibilitats– de prendre les decisions necessàries per resoldre els problemes que ens afecten i de tenir o no tenir els instruments per fer front als reptes d'ara i dels propers anys. Catalunya, per història, per vitalitat econòmica i social, per cultura, per tradició, per la seva gent, és una nació, una nació mil·lenària, i l'Estatut cal que reculli aquesta realitat, però, sobretot, cal que la materialitzi. És a dir, l'Estatut ha de servir també per concretar en quins termes es pot desenvolupar la nació.

Ens calen, per tant, grans dosis de consens. El nostre és un país ideològicament plural, que cultiva el pensament crític i el diàleg. Hem de recordar que per a l'aprovació del nou Estatut calen com a mínim noranta vots favorables dels 135 diputats i diputades del Parlament de Catalunya.

Caldrà que els representants polítics tinguin molta imaginació. Quan les posicions són obertament enfrontades, quan sobre un tema les perspectives són totalment oposades, quan les opcions es mouen entre l'espasa i la paret, cal ser imaginatius i reconduir les qüestions per trobar una sortida alternativa, que sempre existeix.

És necessari, però, defugir els dogmes i evitar limitar-se a repetir veritats que no ho són. Ara és el torn de dibuixar, de dissenyar, els instruments polítics i institucionals per a la nova realitat, per al futur, fins que calgui tornar a canviar-los. Sense pors.

I ens caldrà ambició. Si no hi ha ambició de millorar les coses, l'esforç no haurà valgut la pena, el nou Estatut no tindrà cap sentit i haurem perdut uns anys irrecuperables per al desenvolupament i el progrés de Catalunya, en un entorn de canvis que no s'atura, que no espera els qui es distreuen en disputes estèrils.

De tot això n'haurien de ser conscients els líders polítics, els parlamentaris i parlamentàries de la ponència redactora i tots i cadascun dels 135 diputats i diputades que finalment hauran de votar el text definitiu del nou Estatut.

Amb aquest esperit, en exercici de les seves funcions, la ponència –en dono fe– està treballant força, després d'escoltar els principals agents socioeconòmics del país i les aportacions directes de més de quaranta entitats representatives de la societat civil catalana.

Així mateix, a més de seguir el procediment pertinent, la nostra institució ha volgut enriquir el debat entorn de l'elaboració del nou Estatut mitjançant la celebració de cinc jornades, tot coincidint amb la celebració dels vint-i-cinc anys de l'Estatut d'autonomia vigent, que han tractat cinc temes específics i troncals de l'Estatut:

– Les competències

- El fet diferencial

- L'organització territorial

- Les institucions de la Generalitat

- El sistema de finançament

Amb aquestes jornades, hem volgut fer una aportació a la memòria recent del nostre país, alhora que una aportació científica per complementar el debat i la participació amb la col·laboració de polítics i de prestigiosos experts politòlegs, juristes i historiadors, i afegir així un gra de sorra a la cultura del diàleg, el debat i el pensament que caracteritzen el poble català.

En qualsevol cas, després d'aquesta explicació, confio que haurà quedat clar que qui realment està fent l'Estatut és la ponència parlamentària. Reivindico per als diputats i diputades la paternitat/maternitat del projecte, més que res perquè de vegades tinc la sensació que estem generant una certa confusió.

És evident que caldran moltíssimes complicitats per a l'aprovació de l'Estatut. Complicitats polítiques i socials, governamentals i no governamentals, és a dir, d'una transversalitat exemplar. L'Estatut, per anar bé, ha de ser de tots, ha de néixer de la voluntat col·lectiva de tots els grups polítics, i això, ara per ara, només ho garanteix el Parlament de Catalunya.

Amb relació a l'Estatut, permetin-me encara una reflexió especialment important. D'entrada, demano formalment i de manera solemne a tots els partits, als seus líders i dirigents, que siguin conscients que ja són protagonistes de la història del nostre país i que encara ho poden ser més.

Fixem-nos-hi bé. Primer, estem redefinint el nostre marc competencial: nou Estatut i nou finançament. Per tant, posem les bases per definir la Catalunya de, com a mínim, el primer terç del segle XXI.

Segon, tenim el compromís ferm del president del Govern espanyol, Sr. Rodríguez Zapatero, que allò que s'aprovi al parc de la Ciutadella, al Parlament de Catalunya, serà respectat per les Corts Generals i, conseqüentment, aprovat.

Per tant, esgotat l'actual model, esgotada l'actual estructura juridicopolítica i financera, tenim l'obligació d'obrir un període que resolgui aquest esgotament i que ens projecti cap al futur. Tenim l'opció de crear un nou marc i ens diuen que tenim la complicitat manifesta del Govern central.

Deixin-me dir, amb tota sinceritat, que si l'Estatut no és una realitat aquesta legislatura, el fracàs serà sonat i històric, i els ciutadans i ciutadanes d'aquest país tindran tot el dret no només d'estar enfadats o desencisats, sinó de demanar-nos-en compte. Vull dir, doncs, que no s'hi val a posar excuses. Hi insisteixo. Tenim, tots i totes, una oportunitat històrica que no podem desaprofitar. Tenim l'oportunitat de fer un gran pas endavant, no pas una petita passa, sinó un gran pas.

Estic segur que fugirem d'interessos partidistes i aconseguirem aprovar el text que necessita Catalunya i portar-lo a les Corts Generals de l'Estat abans de finalitzar el 2005.

Si no és així, el món polític català haurà fracassat i tot el país hi sortirà perdent econòmicament, socialment i nacionalment.

I dic «fracàs del món polític català» perquè ningú no ha d'oblidar que la gran majoria de partits polítics catalans, els que estan representats al Parlament amb 120 dels 135 diputats, van presentar-se davant la ciutadania en les darreres eleccions proposant la reforma del nostre Estatut.

Si no hi ha nou Estatut, no hi ha canvi. El nou Estatut és imprescindible per començar els canvis polítics que necessita Catalunya, i ni de bon tros em refereixo només a l'acció del nou Govern. De la mateixa manera que Catalunya no pot avançar mai si no hi ha un punt de confluència entre totes, o pràcticament totes, les forces polítiques, pel que fa al desenvolupament del nostre autogovern, el nou Estatut, és també imprescindible refer ponts amb els partits de l'oposició. És a dir, l'Estatut necessita entesa entre els partits polítics catalans i, a la inversa, per a recuperar la tradicional entesa entre els partits polítics catalans, ens cal tirar endavant tots junts aquest Estatut.

I amb vista al futur, aquells que puguin pensar que la urgència plantejada no existeix, permetin-me fer la pregunta: si no som capaços de presentar als catalans i catalanes un nou Estatut ambiciós, quina credibilitat tindrem si més endavant es torna a plantejar obrir de nou un altre procés de reforma estatutària?

Com he dit abans, podem ser protagonistes de la història i –atenció– hi estic d'acord: cap més derrota, cap ni una! S'ha acabat l'època dels herois i dels màrtirs. Però, matiso, necessitem una victòria, necessitem un triomf col·lectiu important. I remarco, res de petit: si no hi ha Estatut i finançament, no hi ha canvi a Catalunya.

Ara ho podem aconseguir. Ara podem girar el curs de la història i canviar les derrotes per victòries: el nou Estatut i el nou finançament ens en donaran la mesura exacta.

Nova llei electoral

Però si el nou Estatut és un repte, aprovar una nova llei electoral és un compromís del pacte de govern, i també un compromís electoral de tots els grups parlamentaris, i és, per tant, una obligació de tots els qui integrem el Parlament del segle XXI.

Durant vint-i-cinc anys el nostre Parlament s'ha vist renovat amb una fórmula provisional que va quedar fixada transitòriament per l'Estatut del 1979. En aquests vint-i-cinc anys les circumstàncies demogràfiques del nostre país han variat. Per això, és necessari dotar-nos d'una nova llei electoral que faci plenament efectiu el principi de representació democràtica, sense oblidar tampoc la representació de totes les zones del territori de Catalunya. Conciliar les diverses posicions dels partits polítics en aquest tema no és una feina fàcil, però s'ha d'abordar amb decisió i amb esperit de consens si volem garantir que la veu de tots els catalans i totes les catalanes arribi al Parlament.

Actes de celebració dels vint-i-cinc anys del Parlament

El 20 de març de 2005 s'escaurà el 25è aniversari de les primeres eleccions democràti-

ques, després de la dictadura i un cop recuperades les llibertats democràtiques i l'autogovern de Catalunya. Aquests vint-i-cinc anys de vida del Parlament hauran estat el període més llarg de pervivència continuada de la institució parlamentària de Catalunya en la història moderna i contemporània. El Parlament, com a màxima institució representativa del poble de Catalunya, vol celebrar aquesta fita històrica amb la realització de diverses activitats que han de servir per recordar la nostra història i per marcar els nostres objectius per al futur.

Entre aquestes activitats cal destacar:

- Una exposició itinerant per ciutats representatives de Catalunya, amb el nom de «El Parlament: història i futur».

- L'edició del llibre i del DVD *Eleccions al Parlament*, recull de les eleccions al Parlament d'aquests vint-i-cinc anys.

- L'edició del llibre *Usos i transformacions del Palau del Parlament*, entorn de la història del Palau que ara acull la nostra cambra.

- *Manual de tècnica normativa*, edició d'un llibre de tècnica legislativa que recull els criteris tècnics d'elaboració de les lleis.

- *El Parlament dels nens*, edició il·lustrada sobre el Parlament, adreçada al públic infantil i explicativa del significat de la institució i de les seves funcions.

- Un ple extraordinari commemoratiu de l'aniversari de la constitució del Parlament.

La modificació del Reglament

Aquells que segueixin de prop la quotidianitat parlamentària, aquells que algun cop hagin assistit als nostres plens, deuen saber que alguns aspectes del procediment de la cambra necessiten una modificació urgent.

En els temps actuals, en aquests temps de canvis a què feia referència al principi, el nostre Reglament és en alguns punts arcaic, poc eficient. Aquest és un fet del qual els qui treballem en el legislatiu català som plenament conscients des de ja fa temps. Per aquest motiu, s'està abordant l'actualització del Reglament de la cambra amb l'objectiu d'agilitar la tasca parlamentària, però sense perdre mai el rigor, el debat i la reflexió propis de la nostra institució.

Aquesta és una fita important per aconseguir més immediatesa –la rigidesa i l'anquilosament de l'actual en són clars obstacles– i més eficiència en la tasca dels representants polítics del poble, i, alhora, per eliminar obstacles i barreres que dificulten l'interès i la participació de la ciutadania.

El Parlament és una de les cambres legislatives més plurals que hi ha a l'Estat espanyol. La presència de cinc grups parlamentaris, formats per set partits polítics i dues plataformes cíviques, garanteix una diversitat política que enriqueix el debat d'una forma molt considerable. Per això, és important que el Parlament tingui un Reglament àgil, capaç de canalitzar una activitat parlamentària tan plural.

Aquesta modificació camina lentament, amb passes segures, i, en tant que tots els

En primera fila, Joan Brunet, degà del Col·legi de Periodistes; el Conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, Carles Solà i Ferrando; i Josep-LLuís Carod-Rovira.

grups parlamentaris són conscients de la seva necessitat, no dubto que no trigarem a consensuar un nou Reglament que permeti fer més fàcil i bé la feina de tots –Govern i oposició, diputats i diputades– i que en faciliti el seguiment i l'atenció de la ciutadania.

Gestió dels espais de l'edifici del Parlament

Finalment, hem iniciat una tasca pendent. Fa més de setanta-dos anys, quan Josep Tarradellas, llavors conseller de Governació del Govern de la Generalitat republicana, coordinava l'adaptació de l'espai que havia d'acollir la cambra legislativa catalana, se li va dir que en pocs mesos el museu es traslladaria perquè el Parlament tingués l'espai necessari per desenvolupar les seves funcions.

Aquells mesos han estat setanta-dos anys. Però ara sí, ara el MNAC s'ha traslladat al Palau Nacional de Montjuïc –precisament avui, en aquesta hora, coincideix que té lloc l'acte públic d'inauguració– i ha deixat lliures els espais que fins ara ocupava.

Immediatament s'han començat les obres i la reordenació d'espais del Parlament, per tal que la tasca dels grups parlamentaris, dels diputats i diputades i del personal al servei de la nostra institució pugui portar-se a terme en condicions de treball dignes.

A partir d'ara podrem gestionar tots els espais per tal de resoldre la problemàtica existent en un Parlament que fins ara tenia i té tradició, però que li faltaven metres.

Dit d'una altra manera, finalment tenim les quatre parets, el terra i el sostre. Tot l'espai. Ara, doncs, cal saber com repartirem aquests àmbits, quines són les necessitats immediates i de futur que tenim i, per tant, com hem d'abordar tot això. És evident que s'obren interrogants, als quals anirem donant resposta gradualment.

Sigui com sigui, el que sí que puc anunciar com a realitat és que quan comenci el proper període de sessions tots els diputats i diputades del nostre Parlament tindran, per fi, un despatx on desenvolupar, en condicions, la seva tasca.

Oficina mòbil, recordin, i despatx de treball. Hem fet una bona progressió.

Reflexions personals entorn d'aquests temps de canvis

Permetin-me, finalment, fer un parell o tres de reflexions entorn d'aquests temps de canvis, no pas de balanç, sinó de perspectiva de futur. Primer, m'agradaria parlar de país, de nació.

Encara hi ha veus que, quan el que s'anomena «l'agenda política de Catalunya» situa entre les seves prioritats aspectes lligats a la nostra llengua, a la nostra identitat nacional o als nivells d'autogovern, s'alcen dient que aquestes no són ni han de ser les preocupacions de la societat, que l'important és que la gent tingui sostre, tingui feina, que hi hagi polítiques socials. El cert és que l'agenda política catalana al llarg d'aquest primer any de legislatura ha estat protagonitzada fonamentalment per temes anomenats «nacionals».

Hi ha dues raons fonamentals perquè així sigui i perquè ho continuï sent: ho continuarà sent fins que, per una banda, no aconseguim la normalitat nacional del nostre país, la normalitat en l'ús de la nostra llengua, i per l'altra, fins que Catalunya no disposi de l'autogovern i els instruments propis necessaris per donar resposta als seus problemes.

És a dir, per una banda, l'exercici de la identitat nacional no treu ni un bocí d'esforç al desenvolupament de polítiques socials. Que se sàpiga, fins al moment, demanar que es parli català a la Unió Europea no encareix el preu dels pisos ni del menjar, ni genera dèficits sanitaris. És a dir, no perjudica en res la nostra societat.

I en canvi, el fet de no poder usar amb normalitat la nostra llengua, de tenir segrestats documents de catalanes i catalans com a botí de guerra en una ciutat de l'Estat espanyol, que es faci l'impossible per evitar que les seleccions esportives catalanes competeixin internacionalment, sí que genera un cert malestar social, sí que afecta les nostres aspiracions i satisfaccions i el benestar de la ciutadania, en tant que les nostres llibertats queden limitades.

Per altra banda, cada cop és més evident que molts dels problemes que afecten el conjunt de la societat catalana es podrien resoldre millor si les respostes polítiques es poguessin donar des de Catalunya.

Ens cal disposar de més autogovern, tenir les mans més lliures en el terreny competencial i, evidentment, millorar el nostre finançament, clau de volta de les polítiques, especialment les socials.

Catalunya arrossega any rere any un dèficit fiscal massa elevat amb l'Estat espanyol, circumstància que frena qualsevol intent de donar resposta als reptes que té el nostre país en aquests temps de canvis.

Avui aquest discurs no és patrimoni de cap grup polític: és patrimoni d'uns quants, i això és molt important. I també és important que aquest discurs hagi estat assumit per l'activa societat civil, econòmica i empresarial catalana.

Però parlar de més autogovern és parlar també de donar resposta al repte, no pas problema, de la immigració. Les onades migratòries són inevitables i que siguin positives o negatives per a Catalunya dependrà, sobretot, de com puguem integrar els nouvinguts en el projecte de país i de com puguem mantenir un estat de benestar per a tots, per als qui ja hi som i per als qui hi arriben. Això vol dir ampliar les polítiques socials i abordar-les des de la proximitat, i això significa diners.

Cal fer front al repte i aquest és complicat perquè genera contradiccions i requereix un esforç econòmic, fortes inversions de caire social, etc. Però no podem ni volem amagar més el cap sota l'ala: Catalunya necessita les competències i el finançament suficients per executar les polítiques necessàries.

El mateix succeeix amb els efectes de la globalització, amb les deslocalitzacions, amb les desigualtats que pot causar la diferència d'accés a les noves tecnologies. Per no parlar d'aspectes concrets com la mancança d'infraestructures, l'articulació del territori, la formació i l'educació, les llistes d'espera en la sanitat o el seu tan comentat dèficit econòmic. En uns casos ens falten competències; en d'altres, finançament, i en molts, ambdues coses.

L'economia, el finançament del nostre Govern i dels nostres ajuntaments -que vull reconèixer i recordar que també fan país, també fan nació- i l'ús que es fa dels nostres impostos són factors determinants per a la nació del segle XXI.

Al cap i a la fi, parlar de diners, d'impostos, és parlar de les polítiques públiques, de les iniciatives empresarials, de la compra de la setmana a cada casa.

L'economia és la clau de volta de la nació, ja que és el que ens permet, o no, de fer i desfer segons la nostra voluntat. No ho és tot, però, en el finançament, en els impostos i en l'evolució de la nostra economia, ens hi va el benestar, l'individual i el del país. En definitiva, resulta evident que parlar de nació és parlar també de polítiques socials. I a l'inrevés.

La consciència nacional, el sentiment d'identitat nacional, per als qui no és un fet sentimental que es remunta a les seves arrels, es basa en la identificació amb uns principis, uns valors, un projecte de país lligat al benestar, del qual ens puguem sentir orgullosos.

És en aquest sentit que el futur de la nostra nació i del benestar social estan íntimament lligats, en ambdues direccions.

La nació catalana del segle XXI demana més llibertats, per tal com necessita menys tuteles: Catalunya necessita eines i instruments propis per portar a terme les polítiques que els canvis econòmics i socials exigeixen.

Socialment, ens cal integrar al projecte de nació totes les catalanes i tots els catalans, ja que hi està en joc la nostra identitat i el benestar de tots, però també ens cal una acció exterior que permeti potenciar la nostra economia en un context de globalització, en què cal generar totes les sinergies possibles amb els territoris que ens envolten.

No és el mateix definir i donar respostes al repte de la immigració des de Catalunya que des del Govern central; no és el mateix demanar i esperar que amb els nostres impostos algun dia es puguin determinar les infraestructures que necessiten les empreses i els ciutadans que executar-les directament; no és el mateix el tracte amb Europa plantejat de manera directa que haver d'esperar el fruit de la negociació portada per un altre; fins i tot, no és el mateix una relació amb l'Estat imposada que una relació pactada i acceptada democràticament per la ciutadania.

Però deixin-me fer un advertiment i insistir en un aspecte, perquè de vegades sembla que hi ha qui perd la perspectiva. Tots aquests objectius –és a dir, nou Estatut, nou finançament, millors infraestructures, relacions amb la Unió Europea, protecció de la identitat nacional– no són una meta per si mateixos, no són un punt final, sinó un punt de partida per tal que aquest país funcioni.

En aquest sentit, l'Espanya plural de què tant es parla darrerament només té sentit si es comencen a veure avenços en aquests àmbits, si s'avança portes enfora i portes endins cap a un escenari que ens permeti, llavors sí, avançar cap a una Catalunya on es pugui viure millor, on es garanteixin plenament els nostres drets i llibertats.

Finalment, deixin-me fer una reflexió que va més enllà del que estem parlant.

Hi ha alguns aspectes de la política, del fet de fer política, que de vegades són preocupants. Per exemple, és preocupant la manca de connexió entre allò teòric, allò que podem defensar en discursos, programes electorals, conferències i declaracions de bones intencions, i allò que després passa de debò, allò que a la pràctica ha d'esdevenir una realitat.

Imaginin un arquitecte, un gran arquitecte. Grans idees, projecció de brillants edificis i, a més, solucions imaginatives per racionalitzar millor l'energia, fer més còmodes les cases, etc. I aquest arquitecte dibuixa plànols i més plànols, plànols en color, plànols en tres dimensions. I encara més plànols. Però no surt mai dels plànols. Si l'edifici no es construeix, l'arquitecte pot ser genial, però la genialitat es queda en el paper. Oi que vostès no coneixen cap arquitecte que sigui així? Imaginin-se que Gaudí s'hagués quedat només en plànols, que haurien estat, això sí, boniques làmines, excepcionals obres d'art, segurament.

Pot ser amb més intensitat o menys, amb més fortuna o menys, amb més èxit o menys, però tots els arquitectes veuen els seus plànols fets realitat.

Tanmateix, si traslladem aquest exemple a la política, massa sovint els plànols es queden en dibuix sobre el paper, les cases no s'acaben construint i això no pot ser.

Cal un canvi radical en la manera de fer política. Hem de fer realitat allò que prediquem. Hem de trencar barreres: la de la mediocritat, la de la hipocresia, la de la manca de transparència, però també la barrera que sempre acaba deixant-ho tot tal com estava.

No és moment de tenir por dels canvis, perquè el món està canviant. No és moment per pecar d'excessiva prudència, no podem ser garrepes en les nostres ambicions.

No podem ser covards ni conservadors amb el que tenim, perquè el que tenim no és suficient per encarar els reptes que ens esperen.

No podem passar-nos la vida fent petites passes per avançar eternament per un camí que no porta al futur, per un camí que ja és cosa del passat.

L'*statu quo* existeix i manté la seva força, però s'està transformant arreu. L'actual perd part del seu sentit, de la seva utilitat, i no podem tancar els ulls, no podem continuar veient sempre les coses des de la mateixa perspectiva.

Siguem imaginatius i valents. Fem l'exercici de plantejar noves perspectives, noves visions, nous escenaris, més adients per al nostre país. Des del diàleg, sense violència, però amb fermesa: és hora de grans avenços.

Crec que en algun moment d'aquesta conferència he dit que vivim en temps de canvis. Doncs bé, Arthur C. Clark va escriure: «L'única possibilitat de descobrir els límits del que és possible és aventurant-se una mica més enllà, cap a l'impossible».

Aquest missatge, que serveix per a tants àmbits, defineix l'esperit de la inquietud científica, però també l'esperit inquiet de totes aquelles persones que somnien, que somniem que les coses sempre poden ser millors.

Moltes gràcies.

Glossa de Nadal

Orfeó Reusenc (Reus), 25 de desembre de 2004

1,80 € | DISSABTE 25 / DIUMENGE 26 DE DESEMBRE DEL 2004 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93 265 63 63 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO

el Periódico de Catalunya

ds. 25 | dg. 26

Pàgina 16

Montilla afirma que els experts "avalen" la legitimitat del retorn

Castella i Lleó carrega amb demagògia per la devolució de l'arxiu

El president castellà acusa de "pessebrisme" els firmants del dictamen

Editorial

Unes festes incòmodes

La prosperitat, traduïda en un acceptable nivell de vida per a una bona part de la població d'aquest país, així com el fet d'haver deixat enrere tant el dramàtic 11-M com la presència de soldats espanyols a l'Iraq, ens conduïen cap a un Nadal raonablement satisfet. Però una pastera, una altra vegada una pastera carregada de mort, en aquesta ocasió a prop de les Canàries, s'ha encarregat de remoure les consciències i de recordar a tothom la relativitat de les petites felicitats individuals quan al voltant nostre es donen situacions tan dramàtiques com les que hi ha darrere d'aquestes morts.

PASSA A LA PÀGINA 4

JUAN MANUEL PRATS

Nadal vigilat

▸Els dispositius antiterroristes, visibles als punts neuràlgics Pàg. 20

PATRULLA. Dos soldats de l'Exèrcit de Terra, divendres, a l'estació d'Atocha, a Madrid.

Més Notícies

Cinc joves moren al Penedès al xocar de cara amb el seu vehicle amb un camió Pàg. 25

AVUI AMB EL PERIÓDICO
- QUADERN DEL DIUMENGE
- GUANYAR MÉS
- AIRBAG
- DOMINICAL

BONES FESTES

El dia de Sant Esteve no es publicarà **EL PERIÓDICO** per la festa de Nadal del personal. A tots els nostres lectors, bones festes.

GUIA DE LA MOBILITAT
Avui, gratis, tercera entrega: TRANSPORTS DE CATALUNYA

[COM-PROMÍS]

Un tasador per respondre a les promeses realitzades, per escrit.

A l'hora de vendre el seu habitatge, EXIGEIX-L

dp donpiso
900 22 22 22
www.donpiso.com

Ja és Nadal, temps de generositat, celebració, retrobaments, de gaudir del contacte dels propers, dels que estimem, de compartir unes hores que el dia a dia de l'any no ens permet. També són moments de pausa i reflexió, que de vegades culmina amb els habituals propòsits d'any nou.

I en un dia de Nadal va morir Francesc Macià, l'avi Macià, fundador d'ERC, primer president de la Generalitat de Catalunya des del fatídic 1714, i fins i tot, durant unes hores, virtual president de l'Estat, de l'Estat català. Permetin-me, doncs, que aprofiti per començar entorn de la seva figura aquesta glossa, en tant que el Nadal és també temps de desitjos i anhels, i si celebrem que fa més de dos mil anys va néixer un nadó que, a més de ser Déu, ha tingut influència terrenal sobre els pobles, nacions i estats d'aquest planeta, potser algun dia podrem celebrar un anhel, un desig de molta gent: el naixement d'un estat anomenat Catalunya.

Bé, som el que ara som, però també forma part de nosaltres el que hem estat i el que volem ser. És a dir, present, passat i futur s'alimenten i s'ajuden més enllà dels límits físics del temps.

Aquest raonament val tant per a les persones com per als pobles, tant per a les nacions com per als estats. Catalunya és el que ara és, però també és Catalunya el llegat del nostre passat i els projectes per al nostre futur. Per tant, si deixem de banda la nostra història, no només estarem ignorant una part de Catalunya, sinó que estarem deixant de comprendre una part de la nostra realitat present i del sentit de cap on volem anar.

Faig aquesta reflexió després que un amic de Barcelona, fa poc, en preguntar als seus alumnes, fora de temari, sobre Francesc Macià, es va trobar que alguns només sabien dir que era una plaça creuada per la Diagonal i d'altres, més aplicats, amb prou feines encertaven a fer esment que fou president de la Generalitat o fundador d'ERC, incloent-hi alguna confusió com «sí, aquell que va dir "Ja sóc aquí"». La preocupació del meu amic es va aprofundir quan va treure el tema en un sopar i es va adonar que aquelles mancances històriques de l'alumnat eren força semblants a les dels que amb ell seien a taula. Des que m'ho va explicar, comparteixo aquella preocupació amb el meu amic.

A Catalunya vivim ara temps de canvis, socials i polítics, tenim sobre la taula projectes de futur, basats en allò que ens uneix a totes i tots els catalans, fonamentats en interessos compartits, però també sobre la base d'uns trets nacionals identificatius de caire social, històric i simbòlic. Sobre la base d'uns valors que ens són propis i que cal preservar perquè són els que permeten cohesionar la societat, a partir de l'exercici de sumar l'assoliment de llibertats i el desenvolupament de polítiques de benestar per a tothom.

Francesc Macià és precisament un referent imprescindible dels processos de construcció nacional de la Catalunya del segle XX, de la lluita per una Catalunya lliure, però també dels avenços socials, de l'objectiu d'una Catalunya socialment justa.

L'any 1905 forces de l'exèrcit de l'Estat espanyol van assaltar, incendiar i destruir la impremta del setmanari «Cu-Cut!» i la redacció de «La Veu de Catalunya». Macià, llavors tinent coronel a Lleida, ens va començar a mostrar que es podia i s'havia de ser coherent i íntegre amb els ideals i els valors que un té. Va manifestar el seu desacord amb aquella

acció, i allò el va obligar a abandonar la seva prestigiosa carrera militar i a iniciar la seva brillant carrera política, no sense abans rebutjar l'ascens a coronel. Hi insisteixo, ens va llegar un exemple impagable de dignitat, d'integritat i de coherència.

Estimat pel poble català, la ciutadania el va escollir diputat a les Corts espanyoles i li revalidà el càrrec amb els seus vots, un i altre cop. Davant un context que no avançava nacionalment ni socialment, va intentar llançar un programa d'acció nacionalista i social de caire radical; va participar en nombroses iniciatives cíviques i polítiques, com moltes altres grans personalitats de l'època, en una de les moltes mostres del caràcter socialment i intel·lectualment inquiet propi del poble català; fundà el partit Estat Català i, conscient de la necessitat d'aplegar forces diverses per a canviar les coses, projectà una Federació d'Esquerres de Catalunya.

No era pas un polític que es refugiés sempre en les paraules i defugís els fets. No es limitava a plantejar futurs –que ho feia, i amb gran lucidesa–, sinó que ens va ensenyar també que cal mirar de fer-los realitat. No sempre ho aconseguirem, però ho hem d'intentar. Un i altre cop.

No ens podem permetre el luxe de defallir quan lluitem per la llibertat i pels drets de les persones. Valgui com a exemple que, exiliat durant la Dictadura de Primo de Rivera, el 1926 va encapçalar els Fets de Prats de Molló, una incursió armada frustrada contra la Dictadura. Traïts per un confident –i després empresonats–, va tornar a donar llavors mostres de la seva integritat i coherència en declarar-se davant les autoritats únic responsable d'aquella insurrecció.

A l'exili va anar recollint admiració, suports i adhesions, tant als casals catalans d'Amèrica com arreu d'Europa, cercant portes enfora tot allò que pogués ajudar portes endins, cercant complicitats arreu.

El març del 1931, en el moment que retorna a Catalunya, es funda ERC, amb la confluència de tres organitzacions: Estat Català, el Partit Republicà Català –amb Lluís Companys– i el grup de L'Opinió –liderat per Joan Lluhí–, entorn del reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya, la defensa dels drets de l'home i del ciutadà, i la socialització de la riquesa. En fou escollit president, per aclamació, Macià.

ERC, a Catalunya, triomfa aclaparadorament a les històriques eleccions municipals de l'abril del 1931, els resultats de les quals arreu d'Espanya comporten la immediata caiguda del règim borbònic a favor de la República. Un canvi que per a Catalunya significava, també, l'oportunitat de repensar l'Estat i la nació a partir de l'impuls d'un catalanisme republicà que aplegava tant els que cercaven la secessió com els que plantejaven un model federal o confederal.

Aquells també eren temps de grans canvis, especialment polítics, i les similituds i els paral·lelismes amb el nostre present, sorprenentment nombrosos.

El 31 derivà en els estatuts d'autonomia de Catalunya, d'Euskadi i de Galícia. Ara s'està elaborant el nou Estatut de Catalunya, s'està debatent al Parlament Basc el Pla Ibarretxe, o es creuen declaracions sobre la nació espanyola i les possibles modificacions de la Constitució, entre molts exemples d'aquest debat relativament obert, que es va tancar en fals durant la transició per les pors i els condicionaments del context.

El 31 s'enfronten ideològicament amb la visió centralista de l'Espanya «nació única i indivisible» i la realitat plurinacional de la Península, una situació que ara torna a repetir-se.

Per altra banda, com assenyalava Àngel Duarte en la seva «Història del republicanisme a Catalunya», es produeix el 31 una renovació de la classe política catalana de mans d'ERC: es produeix un relleu polític, que generacionalment es tradueix en una mitjana d'edat dels diputats d'ERC de quaranta-dos anys, incloent-hi l'Avi en el càlcul.

Però fou també un relleu en clau territorial, donant pas a polítics que provenien del que s'anomena «les comarques». Hi trobem, per exemple: Josep Dencàs, de Vic; Tarradellas, de Cervelló; Antoni Xirau, de Figueres, Bonaventura Gassol, de la Selva del Camp, Lluís Companys, del Tarròs, o els germans Aiguader, d'aquí Reus.

I, així, un llarg etcètera que aporta una nova visió a les directrius dirigents de la política del país. Crec que no cal que els expliqui el paral·lelisme d'aquest fet amb l'actualitat. El Govern del 31 aplegava forces que treballaven per la llibertat nacional i d'esquerres, com el d'ara.

Sovint s'han assenyalat també paral·lelismes entre la Lliga i CiU, i en aquell moment la Lliga, que a Catalunya havia estat la força més votada abans del cop de Primo de Rivera, va cedir davant ERC. Val a dir que l'agressiva oposició de la Lliga davant aquella nova situació no va ajudar gaire els avenços nacionals.

Pel que fa a les limitacions financeres del Govern de la Generalitat, la lletra petita dels llibres d'història ens adverteix de la debilitat financera dels pressupostos de la Generalitat de l'època, que generà batalles negociadores i dialèctiques entre Barcelona i Madrid per tal de resoldre el finançament, i que limitaven la gestió del nostre país i bloquejaven l'establiment de noves polítiques.

Avui, la necessitat de resoldre el dèficit fiscal de Catalunya s'ha convertit en urgència per tal de poder desenvolupar les polítiques que necessita la Catalunya del segle XXI, un factor que alhora ens permet fer front comú en aquest aspecte que alguns qualifiquen de reivindicació nacional, però que també és social, i sobretot, de justícia.

I pel que fa a l'Estatut d'autonomia, permeteu-me reproduir unes paraules que Lluís Companys va pronunciar aquí a Reus, al Fòrum Republicà, el 1932, previ al debat parlamentari a les Corts sobre el projecte d'Estatut:

«Quan es discuteixi l'Estatut, tornaran a reproduir-se els debats i les paraules i arguments de sempre quan s'ha debatut el "problema catalán" a les Corts. Els mateixos que fa ja dotzenes d'anys combateren a Pi i Margall. El vell concepte de la sobirania "única e indivisible". Una confusió respecte al que és autonomia, regionalisme i federalisme [...]

»La discussió de l'Estatut ha d'arrencar del fet de la voluntat de Catalunya [...] Si Espanya no es fa digne de reconèixer la llibertat, no serà lliure ella mateixa. No serà digne de ser lliure.»

Companys parlava el 32, però de vegades sembla que podria venir aquí amb nosaltres i dir les mateixes coses sense que ens adonéssim que són d'altres temps.

L'actor Abel Folk, caracteritzat de Francesc Macià, en un descans del rodatge al parlament de la pel·lícula "El Coronel Macià".

Aquests nombrosos paral·lelismes ens poden ajudar molt. Tenim el gran avantatge de poder mirar el passat, no tan llunyà, mirar de repetir els encerts i evitar els errors d'aquell període que es va cloure dramàticament.

L'any 31, els gestos, per davant les paraules, varen precipitar el canvi de règim, amb Companys, que hissà la bandera republicana al balcó de l'Ajuntament, i l'avi Macià, que, avançant-se a la proclamació de la República Espanyola, va sortir al balcó de la plaça Sant Jaume i proclamà «la República catalana com a Estat integrant de la Federació Ibèrica». Tot seguit, proclamà oficialment l'Estat Català i formà un Govern provisional amb ERC i la Unió Socialista de Catalunya, del qual esdevingué president. Pressionat pel context, va agafar el tren i va anar a negociar a Madrid amb les noves autoritats republicanes. I val la pena recordar l'anècdota de pobles sencers de Catalunya, Aragó i Castella esperant de matinada el seu pas per ovacionar-lo.

En aquelles negociacions va haver d'acceptar que Catalunya perdés la sobirania nacional com a Estat, que ell mateix havia proclamat poc abans, a canvi del restabliment del Govern de la Generalitat de Catalunya –recuperant el nom de la institució dissolta el 1714– i d'elaborar un Estatut d'autonomia com a marc legal per recuperar competències d'autogovern i part de la sobirania arrabassada dos segles enrere per l'exèrcit borbònic.

Aquell Estatut, que fou conegut com l'Estatut de Núria, fou aprovat en referèndum amb un 75% de participació del cens –llavors només masculí–, que van donar suport al text pràcticament de manera unànime –més d'un 90% va dir sí a aquell text. Com tots

sabem, però, a les Corts aquell text es veié esmenat, retallat i aturat durant un any per les Corts espanyoles.

Mentrestant, reelegit president de la Generalitat amb el nou triomf d'ERC a les eleccions al Parlament del 1932, n'obrí les sessions amb un emotiu discurs en què, adreçant-se als diputats, els digué: «Sentiu-la, la joia d'aquest moment [...] Hi ha un poble alçat al voltant vostre, escolteu la seva vibració, recolliu els seus anhels, realitzeu les seves esperances. [...] sou, honorables diputats, tot Catalunya en peu».

Són paraules que haurien de ressonar sempre al cap dels representants polítics del nostre poble, són paraules que segurament haurien de servir per a qualsevol diputat de qualsevol poble.

L'avi Macià morí en l'exercici del seu càrrec de president de la Generalitat de Catalunya, el dia de Nadal de 1933, avui fa setanta-un anys. El seu llegat, l'herència que ens ha deixat, és immensa, i va molt més enllà dels fets històrics que acabo de resumir de manera incompleta.

L'Avi ens va cedir l'experiència dels fets polítics viscuts i ens va demostrar que podíem ser íntegres i coherents en les nostres lluites polítiques, i per això mateix estimats i admirats arreu; que la llibertat de Catalunya i les millores socials caminen plegades i no pas enfrontades, i que la política no són només paraules, sinó també, i sobretot, accions.

En definitiva, l'Avi no ens va poder deixar en herència un estat propi per a la nació catalana, però ens va llegar algunes eines per aconseguir-ho algun dia, a partir de l'exemple del que va fer i el que va ser.

Ara ens toca ser bons néts i nétes, i mantenir-ne viu el record i els somnis, transmetre'ls a les noves generacions, als vinguts d'altres terres.

Ensenyar-los l'exemple d'un home que estimà Catalunya i que fou estimat per Catalunya, la de llavors i, per què no, també la d'ara.

Aquesta estima, aquest record, ens ha d'ajudar per anar construint, dia a dia, la Catalunya del segle XXI, que necessita que tinguem ben assentats els valors del nostre poble, socials i històrics, aquells que ens identifiquen.

Ho he dit més d'un cop, els valors que ens són propis són la base no només de la construcció nacional, sinó també la base de la cohesió i la convivència; són el ciment per afegir els nouvinguts al nostre projecte de país, com ho són les polítiques socials per a totes i tots i són aquests valors i el benestar social els que permeten fer créixer la llavor de l'orgull d'allò nostre, de l'orgull de com ens organitzem, de com vivim, en definitiva, un cert orgull de nació.

Aquest orgull, de vegades ens ha mancat sense raó. Ens hem de sentir orgullosos de Catalunya del que fem i del que som, de la nostra gent, de la nostra història, de persones com en Macià, admirades i estimades, de persones com les que van perdre la vida o van haver de fugir pel simple fet d'haver treballat per la llibertat i els drets de la gent, pels valors republicans, tal com va succeir a tants llocs d'aquest país després de la Guerra Civil.

Ens mereixem sentir-nos orgullosos, ens hem de sentir orgullosos. Catalunya és en el dia a dia, en tots nosaltres, i és hora de sentir-nos orgullosos de la nostra cultura, de la nostra llengua, de les nostres tradicions. Ens cal aquest orgull, en un país que acostuma a parlar amb la boca petita del que és nostre i dels nostres. Moltes vegades la falsa modernitat empeny a mirar l'exterior com a superior i menystenir el que és català.

De vegades valorem exageradament qualsevol cosa que vingui de fora, i en canvi no prestem atenció al que es fa a casa nostra. Valorar el que és nostre, sense exagerar, però valorar-ho amb bons ulls, és important. A més a més, si no ho fem nosaltres, qui ho farà?

Sense manies i sense complexos, hem de sentir-nos orgullosos també de ser catalans o catalanes. En el fons som un poble que sap fer les coses ben fetes –des d'actes culturals fins a Jocs Olímpics–, un poble inquiet que cultiva el lliure pensament, som solidaris, extraordinàriament solidaris –aquest és un dels pobles més solidaris que hi ha hagut mai a Europa–, som imaginatius, podem aportar moltes coses al món global, des de Catalunya, des de la nostra cultura, des de les nostres tradicions.

Podem afirmar, doncs, que tot allò que aquí es fa és una valuosa i preuada aportació a aquest món global, que no vol dir pas homogeni, que no ha d'esdevenir fotocòpia, sinó enriquiment cultural i vital comú.

Ja per acabar vull fer una darrera reflexió. Sovint es parla molt de drets, però sovint també es deixen de banda els deures; que van al costat, que van lligats. Això ho ha de tenir sempre present la ciutadania, i els nouvinguts, als quals cal ensenyar on viuen, els nostres valors, els nostres drets, també els deures; com també ha de ser present per als que hi han estat sempre, als quals més que ensenyar, cal recordar, no deixar oblidar.

Però és, també, una reflexió per als polítics, especialment ara que parlem d'un nou Estatut, que demanem aprofundir l'autogovern, les nostres llibertats. Avançar nacionalment, assolir un nou Estatut, un sistema de finançament menys injust, no són un punt i final. Estem demanant uns drets, però ho fem per complir el nostre deure, per aprofitar els instruments que les institucions catalanes tinguem a mans per tal de fer del nostre país un país millor, i també per fer un pas més en l'exercici de les nostres llibertats.

Aquest és el nostre objectiu i aquest és el nostre deure. Els drets que ara demanem per a les institucions catalanes són per governar millor, per complir millor els nostres deures polítics. No ens equivoquem pas, no demanem les coses perquè sí; estem demanant coses raonables perquè les nostres ciutats, el nostre país, les nostres vides siguin millors.

El nostre somni, la nostra feina, no acaba en un nou Estatut, ni tan sols en un finançament just per a Catalunya, són un pas més del camí, no pas el final. Aquest, doncs, seria un bon desig polític de Nadal: poder gaudir dels nostres drets, poder exercir les nostres llibertats, poder complir els nostres deures.

Moltes gràcies. Bon Nadal, bones festes.

Commemoració del Dia Oficial de la Memòria de l'Holocaust i per la Prevenció dels Crims contra la Humanitat

Palau del Parlament, 27 de gener de 2005

1 € DIJOUS 27 DE GENER DEL 2005 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93.266.63.63 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO | GRUPO PRISA

el Periódico de Catalunya dj. 27

Pàgines 2 a 7 i editorial

Aniversari de l'alliberament del camp d'extermini nazi

LA LLIBERTAT. Un grup de nens, el 27 de gener de 1945, dia en què els soviètics van alliberar Auschwitz.

AP / CAF

Auschwitz: 60 anys

Líders de 50 nacions honoren avui els últims supervivents

A LLIBRES

Alliberats de l'horror

QUATRE PÀGINES DE TESTIMONIS I RELATS SOBRE AUSCHWITZ

BUSH CRIDA A VOTAR

Pàgines 16 i 17

EUA perd 37 soldats en el pitjor dia del conflicte de l'Iraq

▸31 'marines' moren al caure un helicòpter i 6 més en atacs

AGRESSIÓ A BONO

Pàgines 20 a 22

El PP acusa el Govern de detenir per "motius polítics"

FÉLIX ORODÓÑEZ

TASCA CIVIL. Dos vehicles trepitjaneu, ahir a la A-1, a l'altura de Burgos.

Exèrcit llevaneu

▸Unitats mecanitzades netegen les carreteres de Burgos

Pàgines 34 a 36

RÈPLICA DE ZAPATERO

Pàgina 24

Exteriors crida el nunci per la crítica del Papa davant Rouco

EL GRAN ATLES DE CARRETERES DE CATALUNYA 2005, GRATIS, AMB EL PERIÓDICO

Retalli els cupons que trobarà a la contraportada a partir de dilluns, 31

Senyores diputades, senyors diputats, il·lustres membres de la Mesa, excel·lentíssims senyors, amics, *shalom*, *bruhim haba'im*, benvinguts al Parlament de Catalunya, que és la casa del poble, la casa de tots i de totes.

Coincidint amb el seixantè aniversari de l'alliberament del camp d'Auschwitz, arreu d'Europa tenen lloc actes de recordatori de l'holocaust que va patir el poble jueu a mans del nazisme. El poble català sempre hem mantingut un tradicional corrent de simpatia i amistat envers el poble jueu, la petjada del qual forma part visible de la nostra història, de la nostra herència; un poble, doncs, que forma part del que som i del que serem. Així, doncs, el Parlament de Catalunya, en tant que institució representativa de tot el poble català, solidari i defensor de la pau i el diàleg, no podia sinó afegir-se a aquests actes, a la manifestació pública del rebuig de l'horror, a cridar una vegada més, sense desmai, que aquella monstruositat no es pot repetir mai més.

Avui commemorem la fi d'aquell malson, un malson que va néixer en el mateix cor del continent, en el centre del que anomenem el primer món, i que va incidir especialment sobre la identitat jueva, però no oblidem que també sobre la humanitat, sobre tota la humanitat.

De fet, la barbàrie nazi s'estengué sense fre i –no puc deixar de fer-ne esment– la patiren també milers de catalans que havien fugit de la dictadura franquista, convertits en apàtrides, i que foren deportats a aquells terribles camps de concentració i d'extermini. Barbàrie que també es va sofrir en forma de bombardejos indiscriminats per part de l'aviació nazi a la població civil, que de fet es van fer famosos a Guernica, però que els catalans i les catalanes van patir molt directament en moltes de les nostres poblacions, viles i ciutats.

Alguns d'aquells deportats sobrevisqueren, com la senyora Antònia Garcia, que avui es troba entre nosaltres, i els que van tenir forces ens transmeteren i ens transmeten el cru testimoni d'aquells dies obscurs, dies que no ens podem permetre la frivolitat d'ignorar ni tampoc d'oblidar.

Vull llegir unes paraules d'Amat i Piniella, escriptor manresà que va passar per l'infern de diversos camps de concentració nazis i en va poder sortir viu. Fan referència, precisament, al moment de l'alliberació del camp en què es trobava. «No lluny dels Appelplatz, on, amb el cos romput i l'esperit tens, ens ajuntàvem els supervivents per victorejar els alliberadors, a les dependències dels *Krematorium* o en fosses comunes improvisades s'amuntegaven els cadàvers, que pel seu elevat nombre no havien pogut ser incinerats. Petites representacions per sempre silencioses i fredes dels milers, centenars de milers, milions de companys que amb menys fortuna que nosaltres no havien pogut arribar a l'episodi final de la gran tragèdia del nostre temps.»

Aquells cossos, que un altre català, Francesc Boix, va immortalitzar fotogràficament, són un símbol de l'ombra de la maldat extrema que rau en l'home, com un hoste latent. Aquell mal latent s'ha seguit manifestant, per desgràcia, en aquests seixanta anys. Tots coneixem exemples de posteriors genocidis, potser menys sofisticats, menys industrialitzats, però que segueixen escapant de l'abast del raonament humà.

Per tant, recordar aquells fets, aquell crim massiu organitzat i inhumà és un deure moral, però no sols com a merescut recordatori dels que foren exterminats per una part de la humanitat deshumanitzada, sinó també, i sobretot, per fer-nos ser conscients

d'aquella realitat i d'altres de posteriors, que no podem acceptar, contra crims davant dels quals no podem restar indiferents, ja que la indiferència ens en fa còmplices.

No val tancar els ulls i veure que allò fou un acte infernal en mans d'éssers malvats. Eren persones com qualsevol de nosaltres els que varen cometre aquell genocidi, i també ho són els que avui encara el repeteixen.

Ens cal, doncs, recordar l'Holocaust que va patir el poble jueu per una simple qüestió d'identitat comunitària, nacional, i recordar també que això succeí enmig de la indiferència del món.

Ens ha de fer estar alerta, ens ha de fer reflexionar, com ho han fet algunes veus aquests dies, que ens han recordat encertadament que l'Holocaust no va començar amb tancs i fusells, sinó amb paraules, amb paraules d'odi que encenien l'espurna de la maldat extrema, amb paraules que passaven per alt, no ja els drets, sinó la dignitat de tota l'espècie humana. Les paraules no són pas armes, sinó diàleg: no les malversem.

Tinguem sempre present el valor de la vida, de la vida de qualsevol persona. Tinguem respecte per les diferents identitats, per les llibertats i els drets de totes les persones i pobles. Tinguem cura de la convivència en aquest món, ara que les distàncies per relacionar-se de punta a punta del planeta resulten insignificants gràcies al progrés tecnològic.

Si hem après a vèncer les distàncies del temps i l'espai, si hem pogut enviar persones i aparells a altres planetes, que potser no podem aprendre a conviure uns pobles amb els altres en aquest món que al final és tan petit?

Cal, per tant, no oblidar, no pas per furgar en les ferides, sinó per prendre consciència comuna, per unir-nos en la voluntat de fer front, ara i sempre, a les onades de crueltat que ofeguen la història dels pobles. En aquest sentit, faig meves avui i aquí, al Parlament, les paraules que encapçalen la sortida del Museu de la Diàspora d'Israel: «Recordem el passat, vivim el present i creiem en el futur».

Com a president del Parlament de Catalunya, vull expressar, per tant, la solidaritat i l'amistat de Catalunya amb les comunitats jueves avui aquí presents, però també amb les comunitats, col·lectius i ètnies, i especialment amb el poble rom, que van ser víctimes directes d'aquesta barbàrie, i que també han tingut avui la gentilesa d'acompanyar-nos.

Expresso, doncs, amb tota la solemnitat la ferma voluntat de fer el possible per acabar amb els crims contra la humanitat que perpetra la mateixa humanitat.

Aquí s'acaba el discurs, però voldria acabar amb un petit detall. Diuen que, moltes vegades, el millor que es pot fer contra la barbàrie, el millor que es pot fer contra les armes és posar una flor al davant. Doncs avui voldríem posar una flor i lliurar-la a la senyora Antònia Garcia, que és aquí amb nosaltres, i que va estar, precisament, en un camp d'extermini. També havia de venir la senyora Neus Català, que també va ser víctima i també va estar en un camp d'extermini, però no es trobava gaire bé aquest matí, i en qualsevol cas sí que ens agradaria fer-li lliurament d'aquesta flor com a símbol de la millor manera d'expressar: per anar contra la barbàrie, una flor.

Doncs, moltes gràcies, i molt bon dia.

III Trobada de Casals Catalans

Palau del Parlament, 9 de febrer de 2005

◀ FRICCIONES ENTRE PSC Y GOBIERNO POR LA FINANCIACIÓN • PÁG. 13 ▶

www.lavanguardia.es

LA VANGUARDIA

MIÉRCOLES, 9 DE FEBRERO DE 2005 / N.º 44.285 Fundada en 1881 por don Carlos y don Bartolomé Godó 1 euro (con biografía, 2,95 € + vale)

Sharon y Mazen sellan un alto el fuego

ACABA LA 'INTIFADA'. El presidente palestino, Mahmud Abbas, alias *Abu Mazen*, a la izquierda, y el primer ministro israelí, Ariel Sharon, anunciaron ayer un alto el fuego mutuo que acaba con cuatro años de *intifada* y sienta las bases para reanudar el proceso de paz. Se abre una nueva era, dijeron en el balneario egipcio de Sharm El Sheij. El presidente de Egipto, Hosni Mubarak, y el rey Abdallah de Jordania fueron testigos del histórico día. PÁGS. 3 A 6

El historiador Javier Tusell muere a los 59 años

Tocqueville, un teórico de la democracia
Por JAVIER TUSELL

Calidad humana
Por BORJA DE RIQUER

PÁGS. 38 Y 39

La UE no prevé destinar ayudas extras para el Carmel

LA ZONA DEVASTADA. Imagen de los escombros de los edificios derruidos en el Carmel; los vecinos no tienen acceso a esta área por razones de seguridad

- Bruselas advierte que el dinero deberá salir de partidas destinadas a otros proyectos en Catalunya
- Nadal no concretará hoy en el Parlament las causas últimas de la aparición de los cráteres
- El conseller de Obres Públiques no tiene previsto determinar aún responsabilidades

BRUSELAS / BARCELONA. – La Comisión Europea no destinará partidas económicas extraordinarias para el Carmel, según la portavoz de la comisaria de Política Regional. VIVIR

Habla durante 3 meses con todos los MoviStar y fijos por 0€/min.

Date de alta ya en la Promoción* Plan Autónomos

Infórmate en el 1486

Telefónica MoviStar

*Alta en la promoción válida desde 7/02 al 17/04/05. Cuota promocional 38 € (6€/mes). Máximo 1.000 minutos/mes en llamadas.

Recorte los cupones para conseguir los vasos de la casa Batlló

Colecciona los cupones para obtener el casco del Barça

'La Vanguardia' inicia una serie de cine infantil en DVD
Próximo sábado y domingo 5,95 €

Grandes BIOGRAFÍAS EN DVD
S. HUSSEIN
1'95€

És un honor i una satisfacció per a la nostra institució, per al Parlament de Catalunya, acollir la seva presència en aquests espais que, com saben, són la seu i la màxima expressió de l'autogovern i de la democràcia del nostre país.

De ben segur que, per a vostès, catalans i catalanes que viuen lluny d'aquesta terra, ser aquí els ha de produir una sensació especial. En aquest palau es respira la història de Catalunya. S'escolta la veu d'un poble que, malgrat imposicions, derrotes i dictadures, s'ha aixecat un i altre cop amb la força d'una llengua, d'una cultura, d'una voluntat, d'una identitat pròpia i que ha refet les seves institucions. Vostès senten avui una sensació especial –tal com fa un moment indicava el vicepresident senyor Camp– com la que vam sentir nosaltres quan hem visitat, en alguna ocasió, algun dels casals que vostès presideixen o a què vostès pertanyen. Tenim recent la nostra estada tant a Mèxic com a l'Argentina, en què ens vam trobar com a casa, i recent és la sensació especial que vam tenir en el moment de visitar aquells espais, aquells fragments de Catalunya a l'exterior.

També recordo molt especialment quan vam estar, amb el president Reventós, en aquell cas, al Casal Català de l'Havana. I quan allí vam interpretar Els Segadors és de les vegades que m'he sentit més emocionat escoltant el nostre himne nacional, i era a molts quilòmetres de casa, però era a casa. Per tant, des d'aquest punt de vista, sàpiguen que aquesta sensació que vostès tenen quan estan al Parlament de Catalunya, també la sentim nosaltres quan els visitem a casa de vostès.

Un i altre cop hem repetit el que Miquel Martí i Pol va sintetitzar en uns recordats versos: «En pur silenci / hem preservat uns àmbits. / Edifiquem-hi, / tenaços, una pàtria, / l'àmbit de tots els àmbits».

D'ençà del 1840, quan es creava la Societat de Beneficència de Naturals de Catalunya a l'Havana, la primera de les cent sis comunitats oficialment reconegudes arreu del món, des d'aquell moment, en els temps més difícils, els que vivim en aquesta terra no hem estat mai sols.

La Catalunya exterior, la comunitat de catalanes i catalans que, per diferents circumstàncies, vivien i viuen fora de les nostres fronteres, ha jugat un paper fonamental en la nostra història.

A l'exterior sempre hi tingué refugi la lluita per preservar la identitat de Catalunya, en especial quan aquí la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra voluntat política era prohibida, perseguida i violentament reprimida. En Macià, que va combatre la dictadura de Primo de Rivera, que impulsà la República i que lluità per Catalunya, va trobar a l'exterior, i en particular en els casals catalans d'Europa i Amèrica, un suport inestimable.

És especialment remarcable quan tens la sort, l'honor de poder signar un dels seus llibres d'honor, repassar totes les signatures que s'hi troben i veus la història de Catalunya, amb la signatura de gent com Macià i altres que, al llarg dels anys, hi han deixat la seva empremta.

El Govern de la Generalitat a l'exili va trobar a Mèxic un temporal aixopluc, alhora que milers de catalans enriquien brillantment la cultura i el saber de la terra d'acollida.

Precisament es diu sovint que un dels trets característics dels catalans que viuen arreu del món és haver sabut conjugar la preservació de la identitat i la integració. Exiliats catalans com Avel·lí Artís-Gener, Bartomeu Costa-Amic o Pere Calders, entre molts, molts altres, són un exemple d'integració professional i personal al país d'acollida. Però són només exemples famosos, populars, coneguts per la dimensió del seu personatge en el camp cultural.

Com ells, i en un cert anonimat avui invisible, són milers les catalanes i els catalans que encara avui conjuguen identitat i integració, constitueixen un exemple per als temps de globalització en què vivim, i demostren que podem ser oberts, enriquir-nos amb altres realitats culturals i socials, i no per això deixar de costat la nostra identitat, l'herència històrica, l'herència cultural, el que hem recollit vitalment. És a dir, aquesta Catalunya exterior, representada pels casals catalans tant ha mantingut la flama de la nostra identitat en la llunyania i en els temps de foscor com ha esdevingut, aportant la nostra manera de ser i de fer, un reconegut motor social, cívic, cultural i emprenedor allà on s'ha instal·lat, fent així, del nostre poble, referència positiva i ben rebuda arreu del món.

Per una cosa i altra, els catalans d'ara i aquí no podem menys que sentir-nos immensament agraïts i orgullosos de la tasca de les comunitats catalanes a l'exterior. Cal, però, assenyalar que aquesta part de Catalunya que vostès representen, aquesta part de la nostra història i del nostre contingut no és avui dia prou coneguda ni prou reconeguda entre nosaltres.

És hora, doncs, de compensar aquest deute. I, en aquest sentit, ja s'està impulsant un projecte per recollir, amb la dignitat i el valor que es mereix, la història dels casals i les entitats catalanes a l'exterior. De la mateixa manera sabem que s'està treballant, també,

Vista de l'acte des del passadís de l'auditori del parlament.

en altres deutes pendents: el de potenciar i aprofitar el potencial dels casals catalans en la representació exterior del nostre país.

Els casals catalans són el millor ambaixador de la nostra nació sense Estat, i no ens podem permetre desaprofitar ni un bocí d'aquest capital tan important per a la projecció de Catalunya. Però també resta pendent, en paral·lel, una major connexió entre tots nosaltres, interior i exterior. En uns temps en què les tecnologies de la informació i la comunicació permeten escurçar temps i distàncies com mai havíem pogut imaginar abans, ens cal potenciar al màxim el contacte i la comunicació. Ens cal sentir-nos i ser propers, malgrat els milers de quilòmetres que, en alguns casos, ens separen.

En aquest sentit, i com a president del Parlament, aprofito l'oportunitat per fer publicitat del nostre renovat web. Saben que és un mitjà de comunicació, i em fa l'efecte que cada vegada més important, fins al punt que vostès, a través d'aquest mitjà, poden saber exactament què estem fent en aquesta casa. I també, encara que des del punt de vista tecnològic això és més complicat, del Canal Parlament. El Canal Parlament és la televisió que, d'alguna manera, explica l'activitat que es fa aquí al Parlament. En aquests moments es veu a través del Canal 3/24, i difícilment es pot veure des de fora, però estic segur que, en poc temps, amb l'evolució que està tenint tota la qüestió de la televisió, això tampoc serà impossible.

Per acabar, volia tornar al principi, a l'emoció de retrobar-se amb símbols i paisatges que portem al cor. Ho faré amb unes paraules de Joan Coromines, que recuperava, també, Pere Mas, en guanyar un premi en els Jocs Florals de la llengua catalana que el 1943 van tenir lloc a Santiago de Xile. I cito aquest esdeveniment com a prova de l'activitat i la importància de la Catalunya exterior en aquells temps. Deia Joan Coromines que el paisatge és tot el món exterior que ens entra a l'ànima i la fecunda per l'avidesa dels sentits.

Gaudeixin, doncs, d'aquesta estada, dels paisatges d'aquestes terres que els són tan llunyanes i alhora tan properes.

I, evidentment, amb més sentit que mai, els vull dir allò que els desitjo que se sentin com a casa, ja que per a vostès, més que per a ningú altre, aquesta és essencialment casa seva.

Moltes gràcies.

Acte de lliurament dels II Premis de Periodisme Esportiu de Catalunya

Palau del Parlament, 14 de març de 2005

1 € | DILLUNS 14 DE MARÇ DEL 2006 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93.269.63.63 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO | GRUPO ZETA

el Periódico de Catalunya dl. 14

Estabilitat parlamentària a Madrid i Barcelona

ERC ofereix al PSOE un pacte de lleialtat mútua

L'objectiu és coordinar les iniciatives al Congrés per esgotar la legislatura i poder convalidar l'Estatut

Rubalcaba incorpora dos diputats del PSC a la reunió que mantindrà dijous amb els republicans

AFP / MARCO LONGARI

SENSE PAPAMÒBIL. Joan Pau II va tornar ahir al Vaticà assegut al seient del copilot d'una furgoneta.

Pàgina 26

Retorn al Vaticà

El Papa surt de l'hospital després de parlar en públic per primera vegada des de l'operació

DECLAREN 11 DETINGUTS Pàgina 24

La màfia de Marbella va blanquejar 600 milions d'euros

VUIT MORTS Pàgina 10

Record dels morts a Wisconsin.

Un crim múltiple torna a plantejar l'ús de les armes als Estats Units

esports SUPLEMENT DE 28 PÀG.

Futbol Pàgines 2, 3, 6 i 7

El Madrid s'enfonsa a Getafe

- Els madridistes queden a 11 punts del Barça després d'una humiliant derrota (2-1)

AP / PAUL WHITE

Zidane es retira capcot davant un impotent Luxemburgo.

Futbol Pàgines 12 i 13

El Vila-real goleja l'Espanyol (4-1) i el desbanca de la tercera plaça

Esquí Pàgina 21

Rienda guanya el seu segon eslàlom gegant i acaba tercera en la Copa del Món

Més Notícies

L'augment del pit és l'operació d'estètica més sol·licitada a Catalunya Pàg. 2 i 3

Els socialistes i CiU acorden les bases de la reforma del mercat de treball Pàg. 20 i 21

Científics espanyols descobreixen una nova via de la formació de tumors Pàg. 27

LA GRAN GUIA DE CATALUNYA, GRATIS, AMB EL PERIÓDICO
Recordi que, cada dia, ha de retallar el cupó que publiquem a la contraportada i enganxar-lo a la cartilla

Abans de cloure aquest acte, vull traslladar-los un parell de reflexions entorn del paper de l'esport, també del periodisme esportiu, lògicament, i fer-ho amb relació a la nostra societat i als temps que vivim.

Ho repeteixo en diversos àmbits, però avui és especialment remarcable. Estem vivint en una època de canvis, una època de grans canvis, de molts canvis: la revolució tecnològica, la globalització, els corrents migratoris, el paper de la dona...

Tot plegat ens està configurant un país diferent, ens està configurant una societat en ràpida transformació, de vegades tan ràpida que ni l'agafem. Aquests canvis obliguen les institucions polítiques a adaptar-se, a adaptar el marc del joc, el terreny de joc dels diferents nivells de govern –des dels ajuntaments, el Govern de la Generalitat, les relacions amb l'Estat, amb la Unió Europea– i a treballar perquè les noves realitats no generin noves desigualtats ni degradin la convivència al nostre país.

I en aquest darrer punt, en la darrera descripció d'aquesta fotografia dels canvis que estem vivint, em voldria aturar, perquè penso que és aquí on l'esport pot i ha de jugar un paper fonamental.

Què tenim al davant? Tenim noves formes de viure, de relacionar-nos, de comunicar-nos, tenim nous catalans i catalanes que vénen d'altres països en desenvolupament, amb cultures, costums i valors diferents dels nostres. Què ens cal, per tant? Doncs, ens cal essencialment construir un futur comú sobre la base d'uns principis i uns valors comuns. I això no s'ensenya només a les escoles, ni tan sols principalment a les escoles. Això es transmet, es crea dia a dia en cada racó del país, en cada acte, en cada opinió en veu alta, en cada exemple de la més simple quotidianitat.

És en aquest sentit que, per exemple, en l'educació en l'àmbit del lleure, l'ús del temps de l'oci juga un paper fonamental en aquesta transmissió i consolidació de valors, en la construcció d'aquests espais comuns de convivència –de convivència. I en l'àmbit del lleure el paper de l'esport és absolutament central, absolutament central en la societat que estem vivint i en la societat en què viurem sobretot.

L'esport, en les seves diferents dimensions, és molt més que un exercici beneficiós per a la salut que ajuda a mantenir el cos i la ment sans, que ajuda a prevenir malalties. Això ho és, i no és poc això. Però l'esport ha esdevingut molt més. L'esport, evidentment, ha adquirit una dimensió mediàtica: l'esport espectacle. És el que recullen els grans diaris, les televisions, les ràdios, Internet..., la dimensió de l'esport que engendra mites, models per a la societat, la que ens fa somniar, la que ens fa compartir il·lusions, ja sigui amb un equip o amb un atleta, un pilot, una selecció nacional que és i no és, però que algun dia segurament serà, o quan es fa un cim. Recordo que els moments en què vaig expressar més el meu sentiment cap a un esport va ser quan es va fer per primera vegada l'Everest; jo anava amb el cotxe i em vaig posar a tocar la botzina com un boig, senzillament perquè vaig sentir per la ràdio que s'havia fet el cim!

Doncs, aquesta dimensió, que, hi insisteixo, els mitjans de comunicació han ajudat a convertir en centre de la vida social, fins al punt de convertir algunes notícies esportives en el pal de paller d'alguns informatius o algunes programacions, és un element clau en la configuració i en la consolidació dels valors.

En tant que gran amplificador de les virtuts i defectes de la nostra societat, en l'esport espectacle trobem plegats la competitivitat, l'esforç, la superació individual i col·lectiva, l'assumpció de l'imprevisible, la importància de col·laborar, de gestionar les forces, però també, per exemple, l'amenaça de la droga, la corrupció o els brots de racisme.

L'esport espectacle és molt més que un mirall dels temps actuals. La seva influència és tan gran que no només recull la imatge de la nostra societat, sinó que la multiplica en totes direccions, per a bé i per a mal.

Els mitjans de comunicació, gestors de l'enfocament d'aquest mirall multiplicador, juguen, per tant, un paper fonamental amb el tractament que donen a l'esport en la seva dimensió d'espectacle: destacar-ne uns o altres aspectes, enfocar la competitivitat com una rivalitat sana o conferir-li un dramatisme desmesurat és també, d'alguna manera, incidir sobre el terreny dels valors, sobre la manera de veure l'entorn, molt més enllà dels aspectes merament esportius.

Els periodistes esportius, per tant, conscients o no, tenen una responsabilitat social molt important, segurament més gran que la que voldrien, però és que treballen amb un material altament inflamable: les passions humanes, els somnis, les frustracions. Per això cal lloar els esforços que darrerament s'estan fent, per exemple, per tallar d'arrel els brots de racisme en l'esport d'alta competició. El periodisme esportiu no ha defugit la seva responsabilitat respecte a això; al contrari, s'hi ha implicat, s'hi està implicant, en general, d'una manera clara, ferma i decidida.

Evidentment, la responsabilitat social també arriba, sense que tampoc no ho hagin demanat– als grans esportistes, als grans mites que són un exemple per a joves i infants. La notícia de Màgic Johnson afectat pel virus de la sida va fer més per conscienciar de la realitat de la transmissió del virus que moltes campanyes sanitàries juntes. El cas de Lance Armstrong, que va guanyar repetidament el Tour de França després de superar un càncer, és el millor exemple d'esperança per als que pateixen el que ell va sofrir. I quin millor exemple per a la integració de religions i cultures que una selecció francesa guanyadora d'un mundial de futbol amb una majoria de jugadors fills de la immigració?

La sobredimensió de l'esport d'alta competició el converteix, com deia, en un material educador i socialitzador molt delicat, i, en conseqüència, la feina dels periodistes esportius és d'una alta responsabilitat social. És per això que cal agrair i felicitar tots i totes les periodistes que, conscients d'aquesta realitat, fan la seva feina tenint cura de les conseqüències socials d'allò que diuen o callen, d'allò que ressalten o relativitzen. Compte! No estic parlant de censura: estic parlant d'una cosa fonamental en la societat que vivim avui, estic parlant d'ètica. És una qüestió de límits.

Un exemple: la rivalitat entre equips, entre aficions, és sana i es pot alimentar amb orgull des del periodisme, però mai fins al punt d'engreixar-la tant que esdevingui odi i, amb ell, violència; o la desmesura de la dramatització de fracassos esportius, que tots coneixem casos d'amenaces i agressions a persones dedicades a l'esport per una simple errada esportiva, perquè es considera que no s'hi han esforçat prou o que han posat al camp un altre jugador, o, en el cas dels àrbitres i els jutges de joc, pel fet de veure o no veure una falta, o pel fet d'haver signat una crònica esportiva, senzillament.

L'esport, però, és també molt més que l'alta competició. L'esport aficionat, l'esport de base, el que practiquen cada cap de setmana milers de nens i nenes, de joves, d'adults, és també un àmbit fonamental d'educació i d'integració.

Parlava al principi de la necessitat de treballar per la convivència, de consolidar valors comuns que ens són imprescindibles, i l'esport de base, la pràctica esportiva a tots els nivells juga aquí també un paper fonamental. El treball col·lectiu, la solidaritat, la valoració de l'esforç, la superació individual, els somnis compartits, l'aprenentatge de les victòries i l'aprenentatge de les derrotes són aspectes que es poden transmetre millor que enlloc en la pràctica de l'esport.

També la integració social de persones que pertanyen a col·lectius amb risc d'exclusió social: l'esport és un espai comú on perden sentit les diferències culturals, les diferències d'origen, educatives, religioses, econòmiques. En la pràctica esportiva, les diferències perden sentit; tots som éssers humans.

La pràctica esportiva educa i integra, forma físicament, mentalment i socialment. És un espai neutre on compartir, on competir, on aprendre, on ensenyar, on trobar els nostres límits i mirar de superar-los. És un espai on somiar.

En definitiva, l'esport ha esdevingut el centre de la societat actual, ja sigui en el vessant d'espectacle, ja sigui en la pràctica al marge de l'alta competició. I, per tant, el periodisme esportiu, en tant que els mitjans de comunicació han esdevingut també l'eix vertebrador del món actual, de les societats actuals, juga un paper molt important en la transmissió de valors, en l'educació del nostre país.

Permetin-me fer un apunt al marge de tot això, que és el fet de la llengua. La lectura de premsa i notícies esportives en paper o en la pantalla d'ordinador és la lectura principal de moltes i molts ciutadans. Per tant, el periodisme esportiu també juga un paper

D'esquerra a dreta: David Moner, president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya; Rafael Niubó, Secretari general de l'Esport; el president Benach; i Pere Sust, president del Comitè Olímpic Català.

–novament, segurament sense voler-ho– en l'ús de la llengua. No és estrany escoltar arreu la utilització d'un vocabulari i unes construccions sintàctiques molt lligades a les cròniques esportives.

Bé, sembla que avui, per si alguns periodistes no n'eren conscients, els he carregat de responsabilitats socials i de país: les conseqüències dels continguts, del to, l'ús de la llengua, etcètera. Doncs no, el pes del futur del país no està sobre les seves espatlles, o almenys no més que en les de la resta de la societat.

La idea amb què voldria concloure és que el futur, el de Catalunya –com el d'arreu, però el de Catalunya en definitiva és el de casa nostra–, el construïm entre tots i cadascun de nosaltres, i el construïm cada dia: a casa, a la feina, en el temps d'oci, en tot moment. La responsabilitat és compartida, d'una manera diferent, però tots nosaltres hi posem el nostre gra de sorra. I és això que no hem d'oblidar: que més enllà de la realitat immediata, siguem conscients de les conseqüències d'allò que fem i diem en la nostra vida.

Això no evitarà que de vegades ens puguem equivocar. Som éssers humans, i errar és inevitable; fins i tot els millors esportistes d'elit fallen algun tir, algun penal, algun xut o algun salt. Però precisament l'esport ens ensenya que podem i que cal superar els errors. Només així ens aproparem a un futur millor.

Moltes felicitats a les persones que avui han estat premiades i que han vist així reconeguda públicament la seva tasca; moltes gràcies a la Secretaria General de l'Esport per haver pensat en el Parlament per organitzar aquest acte, i moltes gràcies a tots vostès per la seva assistència.

Bona nit.

Acte d'homenatge als soldats enterrats a la fossa militar de Manresa

Manresa, 3 d'abril de 2005

6 • PINOCHET, EXONERAT DE L'ASSASSINAT DEL GENERAL PRATS

Avui gratis amb el diari el DVD
La boda del meu millor amic

AVUI

DIUMENGE, 3 D'ABRIL DEL 2005 ANY XXX · N. 9888 · 1,90 EUROS

Joan Pau II ha mort

El Sant Pare saluda els fidels *a la plaça de Sant Pere el dia de Nadal del 2002*

- El Papa, de 84 anys, mor a les 21.37 hores als seus apartaments privats del Vaticà
- Poques hores abans havia adreçat el seu últim missatge als joves
- Aflicció entre les 60.000 persones aplegades de nou a la plaça de Sant Pere
- Dimecres que ve se celebrarà el solemne funeral del pontífex

PÀGINES 23 A 29

Suplement especial en pàgines centrals

Il·lustríssim senyor alcalde de Manresa, honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor alcalde de Villanueva de la Fuente, autoritats, senyores, senyors, deixin-me manifestar, en primer lloc, que com a president del Parlament és tot un honor ser avui aquí, en aquest acte d'homenatge als soldats enterrats a la fossa militar de Manresa. Aquest és un acte de justícia, és un pas endavant en la recuperació d'una part, d'una petita part de la memòria històrica del país, que per diferents circumstàncies ha restat massa anys romanent en la foscor.

Quiero también expresar y dar un saludo fraternal, cordial, sincero, a todos los familiares de los soldados republicanos que están aquí enterrados. El alcalde pedía antes que no olvidáramos. Un pueblo con dignidad no olvida, aunque a menudo se ha confundido el olvido con el perdón, y no es lo mismo. La democracia se asienta sobre la libertad, y el olvido no tiene nada que ver. El olvido, en todo caso, ayuda a que no haya libertad. Por lo tanto, no olvidamos.

Teníem, i encara tenim, un deute pendent amb moltes famílies, amb moltes persones d'aquest país, que desconeixen què va ser dels seus éssers estimats, dels seus familiars, que no coneixen ni on ni com van perdre la vida. Avui, amb aquest acte públic, es dóna una mica de llum a aquella part boirosa del nostre passat que la dictadura franquista va teixir d'oblit.

Avui toca felicitar i agrair la feina de recuperació de la memòria històrica que s'ha fet a Manresa, concretada en la Comissió d'Homenatge als Soldats de la Fossa Militar de Manresa. I permetin-me també afegir-me a lloar la tasca, la implicació personal de l'historiador Joaquim Aloy, de qui hem tingut l'oportunitat, a més a més, d'escoltar unes alliçonadores paraules fa una estona.

Són molts anys d'oblit, de tancar els ulls, d'acceptar el silenci que la dictadura franquista va traspassar a l'actual democràcia amb la Transició. I és per això que cal fer també reconeixement de la persistència de moltes persones, entitats socials, representants de l'activa societat civil catalana, que no han deixat mai de reivindicar aquesta recuperació de la memòria històrica.

És aquesta veu de la nostra societat demanant llum, la que el Parlament de Catalunya ha recollit i que ha permès en la present legislatura impulsar un conjunt de mesures que el Govern de la Generalitat ha emprès a favor de la recuperació de la memòria històrica del país, tant amb relació a la Guerra Civil com als posteriors anys de repressió franquista.

Ja n'hi ha prou, de tan ignominiós oblit. No podem deixar de pensar com va ser de terrible per a milers de famílies republicanes haver de suportar en silenci la pèrdua, l'empresonament, la desaparició dels éssers estimats, i afegir-hi el dolor de no poder enterrar-los en pau, de no saber on anar a plorar-los, a portar-los flors en senyal d'enyorança i de record.

No podem deixar de pensar en totes les persones que perderen la vida sense justícia, pel simple fet de defensar les llibertats, pel fet d'haver cercat fer dels nostres pobles i ciutats espais de convivència on poder desenvolupar els ideals republicans.

Tortures, judicis perversos i falsejats, afusellaments, morts silenciades, com si mai haguessin tingut lloc. A algú potser li podria semblar una pel·lícula de ficció, però aquesta va ser la realitat del nostre país. Arreu de l'Estat espanyol, entre 1939 i 1944 varen morir executades o a la presó prop de dues-centes mil persones, i trenta mil van desaparèixer.

Tots aquells són fets que no podem ignorar, que Catalunya no pot oblidar, com deia abans. I no ho podem oblidar, precisament, per la memòria de totes les persones que patiren aquella repressió, pel reconeixement que ens mereixen, però també perquè aquells fets ens han de servir d'advertiment i de recordatori, ens han de servir sobretot per saber valorar el que tenim –el que tenim– i per no menystenir, en cap cas, ni la pau, ni la democràcia, ni les llibertats. Són valors massa importants, han costat massa de guanyar.

Molta gent va donar la seva vida, les seves il·lusions i la seva llibertat per a Catalunya. No ho podem oblidar mai, menys encara quan –com s'ha recordat aquests dies– queden estàtues i símbols del franquisme pendents d'enderrocar. Encara hi ha qui posa en dubte les seves injustícies, la seva brutalitat, la manca d'humanitat envers ciutadanes i ciutadans que defensaven la legitimitat d'un govern escollit democràticament, que defensaven principis i valors que, ves per on, avui, per sort, compartim molts més. Encara hi ha qui, per ignorància o maldat, defensa aquell silenci, defensa una versió incompleta i inacceptable del que va succeir.

No podem robar el llegat de la veritat als joves, no podem deixar que encarin el futur sense conèixer la realitat del passat, perquè conèixer les injustícies del passat és una vacuna necessària contra els perills del futur.

Penso que el millor homenatge que podem fer avui als homes i dones que van perdre la vida, les arrels, les famílies, com a conseqüència de la Guerra Civil i la posterior dictadura, és assumir el seu llegat, els seus somnis, els seus anhels. És treballar per un país millor i un país més lliure.

Per tot això, com a president del Parlament de Catalunya, als peus d'aquesta fossa que durant seixanta-cinc anys ha acollit les restes de persones de diferents indrets, unides per la defensa de les llibertats i els valors republicans, reivindico la memòria històrica, reivindico la necessitat del triomf de la justícia i la veritat, reivindico la pau, reivindico els drets humans, reivindico la llibertat.

Hi ha moments en què la tristesa reconforta; sentir una música trista de vegades et pot reconfortar. Avui estem fent un acte en el fons trist, però, sense cap mena de dubte, un acte trist que reconforta molt.

Moltes gràcies a tothom.

Intervenció en el Ple commemoratiu dels 25 anys del Parlament

Palau del Parlament, 10 d'abril de 2005

EL PAIS

DOMINGO 10 DE ABRIL DE 2005
Año XXX. Número 10.171

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA
www.elpais.es

EDICIÓN CATALUÑA
Precio: 1,90 euros

La huella de la ola maldita

Viaje a Sri Lanka a los 100 días del 'tsunami', por Juan José Millás

La lucha de Sancho Gracia

El actor le ha ganado una batalla a la enfermedad y a la vida

Pasión por la guitarra

Homenaje a un símbolo de España en el mundo

SONDEO DEL INSTITUTO OPINA PARA EL PAÍS

La irrupción del voto radical dificulta la mayoría absoluta del tripartito vasco

EHAK logra entre 2 y 4 escaños, y la coalición gobernante suma entre 37 y 39

La recomendación de la ilegalizada Batasuna a sus seguidores para que voten el próximo domingo a la candidatura del Partido Comunista de las Tierras Vascas (EHAK en sus siglas en euskera) pone en riesgo la consecución de la mayoría absoluta de 38 escaños por parte de los tres partidos que forman el actual Gobierno (PNV, EA e IU-EB). Según un sondeo del Instituto Opina para EL PAÍS, la lista de EHAK obtendrá entre dos y cuatro diputados en el Parlamento de Vitoria, si bien un sector importante de votantes de Batasuna dice que no sabe aún qué votar.

La coalición nacionalista PNV-EA concita la intención de voto del 42,7%, lo que se traduciría en 34 o 35 escaños, y Ezker Batua-Izquierda Unida asciende al 7,6% de los votos, lo que le permitiría tener tres o cuatro parlamentarios. La horquilla de diputados del actual tripartito gobernante se situaría así entre los 37 y los 39.

El Partido Socialista de Euskadi recuperaría la segunda posición, con un voto estimado del 21,6% y 18 o 19 diputados. En cuanto al Partido Popular, bajaría al tercer lugar en la Cámara de Vitoria, con el 15,1% de los votos y 14 o 15 escaños.

Aralar, grupo escindido de Batasuna y que condena la violencia de ETA, obtendría un escaño y puede ser decisivo en la formación del nuevo Gobierno. **Páginas 20 y 21**

Editorial en la **página 16**

Carlos de Inglaterra y Camila Parker Bowles, a la salida de la capilla de San Jorge tras la ceremonia religiosa. / AP

El gran día de Carlos y Camila

Una boda discreta en Windsor culmina una historia de amor de 35 años

El príncipe Carlos, heredero de la corona británica, se casó ayer con Camila Parker Bowles, culminando así una relación de 35 años. La boda sólo congregó a 15.000 personas en las calles de Windsor, frente al más de medio millón que en 1981 acompañaron al altar a Carlos y Diana Spencer.

Tras la breve ceremonia civil, a la que no asistió la reina Isabel, el arzobispo de Canterbury dio su aprobación al enlace con un acto religioso. Después, los recién casados lucieron penitencia por sus "múltiples pecados", como han de hacer los divorciados al contraer segundas nupcias. **Páginas 2 y 3**

Domingo

La elección más secreta

Difícil tarea para el cónclave: elegir un papa a la altura de Juan Pablo II para una Iglesia en tiempo de cambio Por **Lola Galán**

ENTREVISTA

Miguel Artola: "El Estado central no tiene medios para imponerse a las autonomías"

REPORTAJE

Hombres contra el machismo

Negocios

Remate privatizador

Cuentos Infantiles

'Blancanieves'

Hoy, por sólo 1 euro, conjuntamente con el ejemplar de EL PAÍS, se entrega el cuento *Blancanieves*.

Historia Universal

Hoy, por sólo 9,95 euros, el volumen 14 de la obra.

JOSÉ SÓCRATES / Primer ministro portugués

"Mis tres prioridades son España, España y España"

"Tenemos tres prioridades en materia de política exterior: España, España y España", asegura en una entrevista con EL PAÍS José Sócrates, el primer socialista con mayoría absoluta en el Parlamento de Lisboa desde la *revolución de los claveles* de 1974.

Tras su contundente victoria en las elecciones del pasado febrero, el primer ministro portugués ha elegido España para su primera visita oficial a un país extranjero. En Madrid, adonde llegará el próximo martes, se reunirá con el presidente José Luis Rodríguez Zapatero y empresarios españoles. Sócrates quiere que "el mercado español se abra", y se fija como uno de sus objetivos que "las empresas portuguesas tengan mayor presencia al otro lado de la frontera". **Página 10**

POR FIN UN DEPÓSITO TOTALMENTE TRANSPARENTE

NUEVO DEPÓSITO BOLSA GARANTIZADO A 25 MESES

100% AL VENCIMIENTO RECUPERAS EL DINERO INVERTIDO

40% DE TODO LO QUE SUBA EL IBEX 35

0% COMISIONES POR CANCELACIONES INTERMEDIAS

DISPONIBILIDAD TRIMESTRAL OBTENIENDO EL 50% DE LA SUBIDA DEL IBEX 35

VENTAJAS FISCALES

SIN LETRA PEQUEÑA

Contratación antes del 31 de Mayo del 2005

901 020 040
www.ingdirect.es

ING DIRECT [tu otro banco]
y cada día tú de más genio

Senyores diputades, senyors diputats, comença aquesta sessió commemorativa del vint-i-cinquè aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya.

Senyor president de la Generalitat, il·lustres membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, honorables membres del Govern, antics presidents del Parlament i de la Generalitat, dignissimes autoritats, senyores, senyors, avui fa vint-i-cinc anys, en aquesta mateixa sala, el molt honorable president Josep Tarradellas saludava joiós, amb emoció continguda, les diputades i els diputats escollits en aquelles primeres eleccions del 20 de març, en l'acte de constitució del Parlament de Catalunya.

En les seves paraules feia esment repetidament de les dificultats que s'havien viscut per arribar a aquell moment de restabliment de la nostra institució; insistia en la necessitat imperiosa de mantenir la nostra unitat nacional; advertia de la feixuga feina i de les moltes dificultats que haurien de vèncer els representants del poble, i afegia, textualment: «Sabem segur que la vostra tasca donarà al nostre país el sentiment del que som i del que volem, i que així ho fareu.»

Fa vint-i-cinc anys també s'adreçà a la cambra el president d'edat, el diputat republicà Josep Maria Poblet, qui va fer un resum emotiu de la història de la nostra institució i de la nació que representem i va repassar la llista de presidents del Parlament, inclosos els de l'exili: els molt honorables Lluís Companys, Joan Casanovas, Josep Irla, Antoni Rovira i Virgili –avui ens fa l'honor d'acompanyar-nos la seva filla Teresa–, Manel Serra i Moret i Francesc Farreras i Duran.

Vint-i-cinc anys després, sis som els presidents que podem afegir a aquesta llista. I permeteu-me que avui faci reconeixement dels meus antecessors: Joan Rigol, Joaquim Xicoy i Heribert Barrera, que també són a la llotja d'autoritats, i també Joan Reventós –la seva vídua ens ha fet també l'honor de ser aquí–, i Miquel Coll –també representat pel seu fill. A tots ells, els que avui ens acompanyen i aquells que ja no hi són i que van fer de Catalunya i la llibertat l'objecte de la seva vida, el nostre més sentit testimoni.

Precisament Heribert Barrera fou escollit just avui fa vint-i-cinc anys primer president del Parlament restablert, i ens va remarcar el vincle existent entre les nostres Corts del segle XIII i l'actual institució, malgrat que, com bé digué, durant més de dos segles Catalunya no tingué representants directes que fossin els intèrprets i els rectors dels seus destins, i que tot just fa un quart de segle sortíem d'una llarga nit de quaranta anys, en què la nostra identitat i la nostra llengua havien estat perseguides i prohibides per la por i la violenta repressió de la dictadura franquista.

Moltes vegades s'oblida la perspectiva humana dels polítics, dels diputats i diputades també. I, francament, no és just. Permetin-me que també faci referència a quatre diputats que, just avui, fa vint-i-cinc anys, estaven asseguts en aquest mateix hemicicle: Higini Clotas, Ramon Camp, Jaume Camps i Ramon Espasa. Van viure en primera persona, van tenir el privilegi de viure en primera persona aquell moment històric.

Si sempre hem defensat una línia de continuïtat entre el Parlament republicà, el Parlament a l'exili, el Parlament restablert, perquè això ens dóna sentit nacional, no hi ha cap mena de dubte que la continuïtat durant aquests vint-i-cinc anys, que enllaça aquella època de transició amb el futur que el nou Estatut ens ha de portar, està també garantida.

I deixin-me continuar amb la perspectiva més humana. Juntament amb tres diputats i dues diputades, vam començar aquesta setmana, dilluns de bon matí, en aquest mateix hemicicle. Això sí, els protagonistes eren molt diferents: als escons de diputats i diputades hi seien cent quaranta escolars de Catalunya. Vàrem acollir un altre Ple, un simulacre de Ple, que potser algú pot considerar que no és important, però creguinme: en té molta, d'importància. Pel seu valor pedagògic, és clar; però també per la seva significació, pel seu simbolisme. Era el tercer Ple infantil d'aquesta legislatura, en què alumnes d'entre deu i dotze anys, de cinc escoles diferents del nostre país, van presentar, debatre i votar cinc projectes de llei en aquest mateix hemicicle, en un exercici de simulació parlamentària.

Aquelles nenes i aquells nens han nascut en democràcia, no han viscut altra cosa. I aquells nens i nenes, catalanes i catalans d'origen divers, alguns dels quals –i no pocs– amb orígens molt allunyats de Catalunya, ben bé de tot el món, tots ells van poder pronunciar en veu alta, en un català perfecte, en la seva llengua, en un acte de normalitat nacional que fa vint-i-cinc anys ni tan sols podíem somiar, els seus projectes, les seves opinions, també les seves crítiques. Quin gran exemple del que suposen aquests vint-i-cinc anys!, en aquesta mateixa sala de sessions, tapiada i amagada al món durant trenta-set llargs anys, en aquest palau, testimoni de la nostra accidentada història política.

Senyores diputades, senyors diputats, tenim un Parlament consolidat, un Parlament que compleix vint-i-cinc anys ininterromputs de normalitat en el seu funcionament. Aquesta consolidació ara s'ha de veure reforçada per la modernització del Parlament i del parlamentarisme, també. Hem de créixer en espais, hem de créixer en serveis. Som un Parlament nacional amb tot el que això implica.

No seria just, com a president del Parlament, en aquest moment solemne, no fer referència a una part dels protagonistes d'aquests vint-i-cinc anys: les funcionàries i els funcionaris que han treballat al Parlament, que amb una tasca de vegades poc lluïda, poc reconeguda, però absolutament imprescindible, han fet possible la tasca de la institució.

Aquí, a la seu del poder legislatiu català, diputades i diputats de diferents partits, ideologies, edat, condició social, recollim i amplifiquem les veus del poble, per tal de gestionar els conflictes que tota societat genera, impulsar l'acció de govern, controlar-ne l'actuació, donar-hi suport o mostrar-hi oposició. És a dir, exercir la normalitat democràtica.

I amb aquesta normalitat, amb l'exercici quotidià de les nostres funcions, estem fent alhora un exercici carregat de significació si ens aturem a mirar un moment de la nostra història. Una història accidentada, plena d'entrebancs i obstacles en la recerca de la llibertat, però també una història de renaixences, de ferma voluntat en l'objectiu de poder gaudir de llibertat, d'autogovern sense tuteles.

I vull remarcar que en aquesta setena legislatura vivim un moment clau en aquest llarg camí de la història de la nostra nació. En aquesta cambra, si tot va bé –i, de debò, el país no es pot permetre que no vagi bé–, en la present legislatura debatrem i aprovarem una sèrie de projectes fonamentals per al futur proper del país.

És evident que en destaquen dos: un nou estatut i un nou sistema de finançament; però n'hi ha més –n'hi ha més–, no ho podem perdre de perspectiva. Aquests dos projectes poden suposar un salt endavant important tant pel que fa la capacitat d'autogovern com a les possibilitats de millorar el benestar de les persones i, amb tots dos, un salt en el camí de la nostra història.

El món avança a una velocitat vertiginosa, i només les societats que estiguin preparades podran respondre als reptes que el futur, cada cop menys futur i cada cop més present, ens planteja. Estic convençut que tots compartim que per fer front a tots aquests reptes ens és indispensable un nou estatut i un nou finançament. Tarradellas, fa vint-i-cinc anys, aquí mateix, reclamava unitat nacional per encarar el futur amb garanties; ben bé avui podríem reproduir les seves paraules.

Des d'aquest punt de vista, la commemoració d'aquests vint-i-cinc anys ens atorga l'oportunitat d'obrir la perspectiva amb què s'analitzen el debat i la negociació política i situar la important tasca que ara fem en el plànol de la història de la nació, i així, amb perspectiva històrica, ser conscients que de la mateixa manera que la tasca que s'ha portat a terme en aquests vint-i-cinc anys, per la història que hi ha al darrere, té una major significació del que per ella mateixa ha estat, de la mateixa manera, doncs, ser conscients que la feina i els reptes que tenim per endavant van molt més enllà del fet de conjugar les visions de les diferents opcions polítiques.

Estem dissenyant l'entorn públic que emmarcarà i influirà en la vida de milions de persones amb noms i cognoms, i que possiblement determinarà els propers vint, vint-i-cinc anys –qui sap si més– de la història del nostre poble. Som el poder legislatiu de Catalunya, els representants polítics del poble, les seves veus, els dipositaris temporals de les esperances i somnis vinculats a l'espai públic i a la projecció del nostre país. I es-

Imatge de l'hemicicle, amb la tribuna de convidats plena, escoltant les intervencions durant el Ple commemoratiu.

tic segur que, si no perdem aquesta perspectiva, escriurem aquell guió de la utopia que els reclamava fa poc més d'un any.

Estatut i finançament, però també molts altres aspectes que cal legislar i que serviran, com he dit, per canviar les condicions de vida de moltes persones, que han de millorar-ne la qualitat de vida i que, sense cap mena de dubte, també han de millorar la qualitat de la nostra democràcia.

Vint-i-cinc anys després hem de fer més passos i més evidents per acostar-nos a ciutadans i ciutadanes, trencar aquesta mena de crosta que, per una banda, ens allunya de la societat i, per l'altra, ens genera una imatge falsa i distorsionada del que són els polítics, del que fan, per exemple, diputats i diputades d'aquesta i d'altres cambres.

Vull reivindicar avui, aquí, en veu alta i clara, la necessitat de millorar la nostra democràcia, de prestigiar les nostres institucions, però també de trencar d'una vegada per totes, és clar que sí, determinats tòpics que ens fan passar moltes vegades pel que no som.

Reivindico la molta feina que fan diputats i diputades territorials, o aquells que s'han especialitzat en determinats àmbits sectorials, fonamentals per transformar la societat.

Reivindico la molta i bona feina que s'ha fet en aquesta cambra en aquests vint-i-cinc anys.

En definitiva, tenim un passat que cal reivindicar i conèixer, però no per tancar-nos en ell, sinó per entendre el present i introduir el futur que ara construïm, el present i el futur de la nostra cambra, del nostre país. Som plens d'esperances, de somnis de benestar, llibertat i més autogovern. Que la celebració d'aquests vint-i-cinc anys, amb tots els actes que hem preparat, serveixin, doncs, per recordar qui som, d'on venim, on som, i també on volem anar. Al cap i a la fi, senyores diputades i senyors diputats, ens mena només el camí de la llibertat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Cloenda de la Jornada La Qualitat de la Informació en els Processos Electorals

Palau del Parlament, 3 de maig de 2005

◀ EL BARÇA TENDRÁ 1.200 SEGUIDORES EN MESTALLA • PÁGINA 39 ▶

www.lavanguardia.es

LA VANGUARDIA

MARTES, 3 DE MAYO DE 2005 / N.º 44.367 Fundada en 1881 por don Carlos y don Bartolomé Godó 1 euro (con guía, 2 € + vale)

Maragall se niega a negociar la financiación con las autonomías

▶ *Acudirá a la conferencia de presidentes, pero sólo a explicar el nuevo modelo*

▶ *El president rechaza la petición de Zapatero de pactar con las otras comunidades*

▶ *Rajoy dice que España está en peligro y Aguirre, que se favorece a Catalunya* • *pág. 13*

El Vaticano acusa a España de ser totalitaria por negar la objeción ante los matrimonios gays

ROMA. – El presidente del Pontificio Consejo para la Familia, el cardenal Alfonso López Trujillo, señaló ayer que sólo un Estado totalitario, en alusión a España, no respeta que un ciudadano haga uso de la objeción de conciencia ante la legalización del matrimonio gay. "Un delito que representa la destrucción del mundo", dijo. **PÁG. 19**

Hacienda devolverá 10.000 millones al 78% de contribuyentes

PÁGINA 55

PEDRO MADUEÑO

El Govern expropiará agua de titularidad privada para paliar la sequía

PÁGINA 27

Bono defiende en EE.UU. el uso del ejército contra el terrorismo

PÁGINA 18

José Bono, ayer en Washington

Los libros de texto podrán ser reutilizados

PÁGINA 25

LA MEJOR CAMA DE LA TIERRA NO ESTÁ EN LA TIERRA.

BIENVENIDOS A LA NUEVA CLASE IBERIA BUSINESS PLUS

IBERIA BUSINESS PLUS

UN ESTRENO CON POCOS COCHES

El primer día de aplicación del área verde en Barcelona no dejó indiferente a nadie. Los comerciantes y residentes discreparon sobre la idoneidad de la medida, mientras que el Ayuntamiento constataba un descenso en el número de vehículos estacionados. A la espera de la auditoría que prepara el RACC sobre el impacto que tendrá la nueva iniciativa en la circulación, el primer día de funcionamiento del área verde puso en evidencia la complejidad del sistema. **VIVIR**

ELS MILLORS RACONS de Catalunya PVP ~~19,95 €~~ Amb La Vanguardia 1€ Avui guia nº 15 LA CATALUNYA NORD

Com a president del Parlament de Catalunya, vull agrair al Consell de l'Audiovisual, al Col·legi de Periodistes i al Síndic de Greuges haver estat convidat a cloure aquesta Jornada que, amb el títol de La Qualitat de la Informació en els Processos Electorals, ha permès posar sobre la taula, en comú, públicament, els difícils equilibris entre la tasca dels professionals de la informació, i els drets i els interessos dels partits polítics que representen o aspiren a representar la ciutadania, en els períodes electorals.

En certa manera, és lògica l'existència d'un cert conflicte, entès aquest simplement com una legítima contraposició d'interessos, d'objectius. Això no ens ha d'estranyar ni preocupar. Viure genera contínuament conflictes a diferent escala amb el nostre entorn, i dia a dia plantegem solucions i respostes que generen noves situacions..., i amb el temps, nous conflictes.

Per tant, cal acceptar que la relació entre mitjans de comunicació i partits polítics, més estreta que mai en temps d'eleccions, generi certes tensions i plantejaments en confrontació.

En conseqüència, del que es tracta, en tant que vivim en un sistema democràtic, és de trobar els punts d'acord, establir unes pautes, uns límits, unes noves regles del joc que puguin ser acceptades per les diferents parts, que no siguin obstacle per a l'exercici dels drets, les llibertats i les funcions d'uns i altres.

Evidentment, no és fàcil. No és fàcil perquè els interessos no són homogenis, les situacions són complexes, i ni tan sols podem agrupar partits per una banda i mitjans per l'altra, sinó que conformen una complexa relació a moltes bandes, amb diferents perspectives i interessos, de vegades massa lligats.

Tanmateix, hi ha aspectes que cal corregir amb urgència, en tant que s'allunyen de valors com la llibertat o la igualtat, que són fonament de la nostra democràcia.

En aquest sentit, és necessari, per una banda, corregir la desigualtat d'oportunitats que afecta els partits polítics a l'hora d'accedir a la ciutadania a través dels mitjans de comunicació. Certament, la informació política no pot quedar estrictament en mans de lògiques de mercat –o de succedanis d'aquest–, perquè el mercat és imperfecte, i com tot economista reconeix, quan és imperfecte, genera desigualtats i ens limita la llibertat real.

La igualtat d'oportunitats polítiques és una condició imprescindible per a una veritable democràcia. Sense garantia de cobertura informativa rigorosa i veraç, no hi ha igualtat d'oportunitats, ni hi ha bona informació.

I si els ciutadans no estan ben informats, no hi ha veritable llibertat, ni de pensament ni de participació. Cal, doncs, vetllar per un tractament informatiu de qualitat, que garanteixi el tractament de la informació en condicions de igualtat, al marge del que és propaganda o opinió. Aquesta distinció és fonamental.

Això apunta directament als mitjans públics. Però també a la resta. Els mitjans d'informació han de poder exercir la seva tasca en llibertat, però sense oblidar el seu deure amb la societat, amb la ciutadania. I, en aquest sentit, hi torno a insistir: informació per una banda, propaganda per l'altra.

I en aquesta distinció cal deixar clar que la informació ha d'estar regida per unes garanties d'igualtat d'oportunitats, per tal de no desvirtuar el procés democràtic, però també, amb tanta o més importància, per la llibertat en la informació.

Ho deia fa uns anys un important polític alemany, «la premsa és l'artilleria de la llibertat». Seguint amb aquest exemple bèl·lic, i incloent-hi el conjunt de mitjans on Genscher deia «premsa», no debilitem les eines de la llibertat, però tampoc en fem mal ús, no disparem contra les bases de la democràcia.

En resum, l'esbós de la situació planteja un dibuix complex però molt concret:

– Uns partits necessiten garanties per no veure's discriminats en els processos electorals.

– D'altres volen fer prevaler la seva representativitat històrica, definida pels anteriors resultats electorals, fins al punt que, més enllà de l'espai de la propaganda, s'han anat difuminant els límits entre aquesta i la informació, vulnerant la llibertat dels informadors, amb l'argument de la impossible imparcialitat dels mitjans de comunicació.

– I, en paral·lel, trobem els professionals dels mitjans de comunicació, que volen exercir la seva tasca amb rigor i llibertat, amb qualitat.

Però, compte, que ens hi falta el més important. Per sobre de tot hi ha la ciutadania, i la bona salut de la democràcia. La ciutadania necessita informació veraç i suficient per implicar-se i participar en la vida política, per conèixer les opcions, pensar, reflexionar i exercir el seu dret a vot amb coneixement. I, per tant, si limitem la llibertat dels informadors, estarem alhora limitant la llibertat de la ciutadania.

De tot això i més s'ha parlat avui, s'han plantejat els exemples d'altres països, s'han exposat i debatut idees, i s'han relatat unes conclusions que han de permetre obrir els camins de la solució als conflictes plantejats.

Avui s'ha fet un pas. Ara toca assumir responsabilitats, i fer-ne entre tots un altre: arribar a acords que permetin fer de la nostra una democràcia més sòlida, sobre les bases de la igualtat i la llibertat, amb el ciment d'una informació plural, lliure, acurada, rigorosa, i de qualitat, que permeti l'exercici de la llibertat real, de pensament i de vot de la ciutadania.

Però vull fer un darrer apunt. Som hereus d'una transició que necessitava presentar partits forts que encapçalessin la construcció democràtica, després de quaranta anys de prohibicions, que havien afectat la cultura política del país.

Es va fer el possible per dotar la societat d'unes elits fortes, que es veiessin legitimades en aquell difícil procés. Aquell era un escenari. Però no és el d'ara.

Ara vivim una segona transició. Però ja no és de construcció. Sinó de reformes, de rehabilitació adaptada als nostres temps, de corregir les imperfeccions i mancances de la primera.

Ara ja no és hora de primar determinades elits, de fer partits forts. És hora de consolidar la democràcia, de fixar unes regles de joc més justes que parteixin de la igualtat i la llibertat, i no de desigualtats heretades pel llast de la imposició.

És en aquest context que cal plantejar una informació de qualitat. Perquè tots volem un país millor i més lliure, necessitem una informació de qualitat i lliure.

Moltes gràcies.

XXVIII edició dels Jocs Florals de Torroja del Priorat

Torroja del Priorat, 7 de maig de 2005

Dissabte 7
Maig del 2005
Número 8792. Any XXVII
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 05
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 519. Any III
1 euro amb el Dossier Econòmic i El 9

El govern tanca el pacte amb els afectats del Carmel 100 dies després del desastre

- Els advocats dels 800 desallotjats i l'administració han necessitat dos mesos per arribar a un acord
- La Generalitat ofereix garanties de l'estat dels pisos durant 15 anys i 10.000 euros per persona
- La comissió tanca les compareixences sense cap indici de cobrament de comissions il·legals

PAÏSOS CATALANS 5 | 6 | POLÍTICA 21

Arrenca el Saló de l'Automòbil. El 33è Saló Internacional de l'Automòbil de Barcelona obre avui les portes a Montjuïc amb un recinte de 250.000 metres quadrats on són presents 42 marques automobilístiques. Els prínceps d'Astúries, el conseller de Treball, Josep Maria Rañé, i l'alcalde Joan Clos van inaugurar ahir oficialment la mostra, que espera rebre més d'un milió de visitants durant els nou dies que dura. Els nous models de Seat León, Nissan Navara King Cab i Ford Mondeo són alguns dels atractius de la fira, que coincideix amb el Gran Premi de fórmula 1 a Montmeló, cosa que ha fet que molts establiments turístics pengin el cartell de «complet». / JUANMA RAMOS

PUNT I A PART 2 | 3

DOSSIER ECONÒMIC

Invertir en ciència

- Administracions i empreses s'han compromès a injectar 520 milions d'euros per completar la xarxa de pares tecnològics

EL 9

El Barça té la primera oportunitat per guanyar la lliga

Maragall reclama l'Estatut i el nou finançament per fer possible la reforma social

- El president Maragall va advertir ahir, en una declaració institucional amb motiu dels 500 dies del tripartit, que la reforma de l'Estatut i del finançament són essencials per tirar endavant les reformes socials.

POLÍTICA 18 | EDITORIAL 10

Divuit dones demanen cada dia una ordre de protecció per violència domèstica

- Les denúncies per violència domèstica van créixer un 19% a Catalunya l'any passat. Segons les dades del 2004 del Tribunal Superior de Justícia, cada dia hi ha 18 persones que demanen una ordre de protecció.

PUNT DIVERS 26

Tony Blair diu que ha entès el missatge després de perdre 57 escons tot i guanyar els comicis

- El Partit Laborista ha obtingut un tercer triomf consecutiu en les eleccions britàniques, però ha pagat el suport a la guerra de l'Iraq i ha perdut 57 escons. Tony Blair diu que ha entès el missatge de l'electorat.

EUROPA-MÓN 22

Molt bona nit a tothom. Senyor alcalde, senyor delegat del Govern, senyora presidenta del Consell Comarcal, senyor president del centre cultural i recreatiu La Unió de Torroja, membres del jurat, reines i damisel·les d'honor –Maricel, Mònica, Júlia–, senyores i senyors, deixin-me començar dient, encara que sembli un tòpic, que personalment és una satisfacció ser aquí. I no ho dic per quedar bé; deixin-me explicar-ho.

En primer lloc, vull agrair a l'organització que m'hagi invitat i, per tant, felicitar-los també per l'organització de l'acte i dels Jocs Florals. És evident que en aquesta feina et toca ser present a molts llocs i veure moltes coses, algunes de les quals et poden agradar més o menys, i en tot cas has de fer una valoració objectiva de tot el que veus. Però també és evident que en determinats llocs, en determinats àmbits, et sents no sé si més identificat, però et sents més com a casa. I el que és evident és que, personalment, opino que aquesta comarca, el Priorat, aquesta zona més àmplia –les muntanyes de Prades, la serra de Llaberia, el Montsant, el Priorat històric–, tot això, tot aquest entorn és dels paratges més bonics que té el nostre país. Això, evidentment, és absolutament subjectiu, m'ho sembla a mi; per tant, aquí es queda. Però quan has d'estar present en un acte en aquests llocs, quan has de conviure amb la gent d'aquests llocs, és evident que t'hi sents, d'alguna manera, més proper.

Per tant, i no com a tòpic, sinó de veritat, estic molt content de ser aquí amb vostès.

Aquests Jocs apleguen poesia, narració, recerca i investigació històrica. Per tant, apleguen, d'una banda, pensament; d'altra banda, expressió, sentiments; d'altra banda, consciència, redescobriment dels nostres vincles amb el passat. I això és important, està bé.

És evident que el valor artístic i cultural reflecteix inquietuds, i d'alguna manera els éssers humans el que tenim és, essencialment, la capacitat per expressar-nos, per entendre'ns; per entendre'ns entre nosaltres, però també per entendre la vida, per entendre el nostre entorn. Per tant, haver pogut expressar tot això en aquests premis i en els treballs que s'han presentat, em fa l'efecte que és un exercici especialment important.

Jo en aquest sentit també vull felicitar tots els premiats i la premiada, i felicitar també tota la gent que hi ha participat. És evident que tot plegat hi ajuda.

Els Jocs Florals, d'alguna manera, formen part de la nostra tradició, de les nostres tradicions, de la nostra manera de ser. Es remunten als trobadors del segle XIV. Els Jocs Florals s'han mantingut vius amb diverses formes i en diverses poblacions, però s'han mantingut vius de la Renaixença ençà; fins i tot a l'exili s'han mantingut vius. Per tant, crec que és especialment remarcable que des de Torroja es faci aquest esforç, en aquesta XXVIII edició i en les que continuaran.

I aquí voldria exposar-los un parell de reflexions; d'alguna manera, és el missatge que volia expressar-los avui aquí; avui i aquí especialment.

D'entrada, la primera: és molt important que siguem conscients, ara que hi ha aquest debat sobre la cultura catalana, que és un debat mal entès, perquè una cosa és la cultura catalana i una altra cosa és la literatura catalana. La literatura catalana és la que en fa en català, com a tot arreu, com la literatura japonesa és la que es fa en japonès. La cultura catalana segurament que és una altra cosa, és molt més que tot això.

Doncs bé, en aquests moments de debat sobre què és cultura catalana, jo vull posar un altre element de reflexió, i és que moltes vegades sembla que no siguem conscients que la cultura catalana té múltiples formes, múltiples expressions, i això la fa rica. I tan important o tant cultura catalana és aquella que es fa en la més pura avantguarda o en la més pura centralitat, des del punt de vista «barceloninocèntric», com la que es fa a la Catalunya més rural, com la que es fa a comarques, com la que es fa en les zones en què potser sembla que no toca. Doncs sí, hi toca i hi toca bé, a més a més. Per tant, des d'aquest punt de vista, si no entenem que la cultura catalana és tot el que es fa al país i que això és una riquesa, ens estarem equivocant.

I no s'hi val a criticar-ne una perquè es fa a Barcelona i, és clar, el que es fa a Barcelona no es fa bé..., no, això no és cert; el que es fa a Barcelona té molta qualitat, com tampoc s'hi val a menysprear la que no es fa a Barcelona perquè no es fa a Barcelona: no, el que es fa fora d'aquí, el que es fa fora de Barcelona, també té un valor increïble.

Per tant, siguem conscients que la cultura catalana té moltes dimensions, té molts valors. I això, hi insisteixo, és una riquesa que no podem, en cap cas, menystenir.

Segona, i molt lligada amb aquesta: jo reivindico que la cultura que es fa en aquest país és una cultura d'alta qualitat. Moltes vegades, fins i tot la menystenim pensant que el que ve de fora és millor, o indirectament ho sospitem. I no, no; no pel fet que vingui de fora ha de ser millor. El que fem aquí, el que es fa aquí té un valor molt important. I si no som nosaltres, si no som nosaltres mateixos els que valorem el que tenim i el que fem, qui ho farà?

Per tant, des d'aquest punt de vista també reclamo i reivindico que la cultura catalana, en molts àmbits –en l'àmbit de la literatura, per descomptat; en l'àmbit de la música, en l'àmbit de la creació, en l'àmbit de la fotografia, en l'àmbit del cinema–, té valors

El president Benach durant la seva intervenció a l'Església de Sant Miquel Arcàngel.

Darrera el president Benach, la reina dels Jocs Florals escolta el discurs flanquejada per les damisel·les d'honor.

increïbles. Ens ho hem de mirar possiblement amb una miqueta més d'estimació segurament, però de veritat que n'hauríem d'estar orgullosos.

I lligueu les dues coses, fixeu-vos bé en el que deia abans: la que es fa a tot el país, a tot el territori, i de vegades amb dificultats, i la que es fa transversalment en tots els àmbits, en totes les disciplines.

I deixeu-me acabar amb una altra reflexió que va més enllà de la literatura, de la cultura, de la recerca, tot i que té a veure amb el que abans ens explicava el doctor Sans Travé. Ell ha fet un episodi molt clar: la recuperació de la memòria històrica, i concretament amb els mal anomenats, efectivament, «arxius de Salamanca», perquè els arxius són nostres, no són de Salamanca.

La recuperació de la memòria històrica és un tema important. És a dir, hem de saber d'on som, qui som, què fèiem, i hem de saber sobretot per on volem anar, és molt important. Des d'aquest punt de vista, el que està clar és que s'han fet passos per la recuperació d'aquesta memòria històrica. El mateix treball guardonat avui, de la Selva del Camp, és evident que hi ajuda. I és evident, per exemple, que reportatges que es van fer, que s'han fet i que deveu haver vist segurament a TV3 amb relació als nens perduts del franquisme, les fosses, etcètera, és a dir, tot un seguit d'episodis que ens han estat amagats, a poc a poc s'han anat recuperant. Tot això és memòria històrica i tot això està molt bé que ho puguem recuperar, perquè en definitiva forma part de la nostra idiosincràsia, de la nostra manera de ser i de la nostra manera d'entendre, fins i tot, no el país, la vida –la vida.

Doncs bé, això, que és el passat i que ens convé saber-ho i que ens convé tenir-ho per projectar-nos cap al futur, va molt lligat precisament amb aquest futur. I avui dia el

futur que ens estem jugant tots plegats passa per determinades qüestions. Jo ara no els parlaré ni de l'Estatut ni del finançament, tot i que m'agradaria; us en faig només una pinzellada, perquè en definitiva l'Estatut i el finançament són conceptes que segurament cada dia veieu als diaris, i direu: «Bé, i què m'explica ara aquest?» No, jo us vull parlar de l'Estatut i del finançament en un altre sentit.

Abans us parlava de la bellesa d'aquests paratges. Doncs bé, és evident que en aquestes comarques cal una inversió suplementària en carreteres, i urgent. És evident que els pagesos d'aquestes comarques segurament necessitarien altres recursos de què en aquests moments no disposen. És evident que potenciar el turisme en aquesta zona seria una bona alternativa de futur. És evident que podríem fer piscines que no s'ensorressin. És evident, no?, tot això?

Doncs bé, si necessitem l'Estatut i el finançament és per tot això. És per tot això; no és per caprici de ningú. Ni tan sols –i ara em perdonarà el delegat del Govern– és perquè aquest Govern que hi ha ara ho faci millor o pitjor, ni tan sols per això. Perquè el Govern que vingui després també necessitarà aquest Estatut i aquest finançament. És una qüestió de país, d'aquell país que vol i que té memòria històrica; però és una qüestió que aquest país que té memòria històrica es pugui projectar en el futur.

I això depèn dels polítics, és clar que sí, només faltaria; no podem defugir, en cap cas, la nostra responsabilitat. Però també depèn de tots plegats. En aquests moments, aquest país ha de fer un salt qualitatiu endavant, i l'ha de fer amb els recursos i amb les eines, i també amb els diners, per descomptat. I no el podem fer només els polítics sols, perquè no ens en sortiríem. L'hem de fer tots plegats, polítics i societat, i la societat sou vosaltres. L'hem de fer a partir d'iniciatives com la que avui estem celebrant i l'hem de fer també a partir de la nostra actitud. Ens estem jugant la Catalunya que volem per al segle XXI; no per a aquests quatre anys o per a aquests deu anys, per a bastants més.

Per tant, jo us vull demanar, de la mateixa manera que ha estat activa la societat civil del nostre país fent el que s'està fent, que també hi hagi aquest compromís amb el futur del país. I això es fa estrictament des de la persona, des de cadascú, des de com ho sent, des de com ho veu, i segur que hi ha moltes maneres de fer-ho.

Moltes gràcies per ser aquí, moltes gràcies per poder-los acompanyar durant aquesta estona, moltes felicitats a tots els premiats i moltes gràcies tant a l'organització com al jurat, perquè penso que aquest és un acte que, en definitiva, el que fa és honorar la cultura catalana, la cultura de la nació catalana.

Moltes gràcies, i bona tarda.

Cimera de les Regions i Ciutats d'Europa

Wroclaw, 20 de maig de 2005

1 € | LLIBRE 1 € | DIVENDRES 20 DE MAIG DEL 2006 | CONSELL DE CENT 426-427 BARCELONA. TEL. 93.269.53.53 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO

el Periódico de Catalunya dv. 20

Pàgines 2 i 3, i editorial

Les pluges a penes pal·lien la situació a Catalunya

La sequera danya una zona tan gran com mig Tarragona

305.000 hectàrees de cultius herbacis de secà, sobretot de Lleida, perjudicades

MESURES A BARCELONA
BCN retalla l'aigua potable per a la neteja de carrers i redueix els regs dels parcs

La declaració d'àrea catastròfica no és possible perquè els camps s'haurien pogut assegurar

MARC VILA

SENSE AIGUA. Imatge del pantà de la Baells, al Berguedà, dimecres passat.

'STAR WARS' Pàgines 78 i 79

Ple en els cines catalans per veure Darth Vader

Suplement
Divendres
El costat fosc
Guia per saber qui és qui a la galàxia

Més Notícies

L'elecció del president de la Cambra basca segueix bloquejada tot i les 9 votacions Pàg. 20

26.000 quilòmetres quadrats de selva amazònica, destruïts el 2004 Pàg. 42

Un grup d'ultres envaeixen l'entrenament de l'Atlètic i amenacen els jugadors Pàg. 70

CÒPIA AL LABORATORI DE TEIXITS DE MALALTS Pàg. 40 i 41

Científics sud-coreans fan un pas de gegant cap a la clonació mèdica

VENDA DE GUIX EN COMPTES D'HEROÏNA Pàg. 43

Aïllats 18 presos a la Model arran de diverses baralles entre narcotraficants

LA DIANA ELECTRÒNICA DEL BARÇA
DEMÀ, LA CARTILLA

Reserva ara al seu quiosc el llibre MÉS QUE UNA LLIGA
Edita per EL PERIÓDICO i Ediciones B

Señor presidente del Comité de las Regiones, señoras y señores, en primer lugar, como presidente de la CALRE y también del Parlamento de Cataluña, quiero agradecer la invitación a participar en esta Cumbre europea de regiones y ciudades, y en concreto en este debate político sobre descentralización y democracia. También, evidentemente, agradecer la hospitalidad con que hemos sido acogidos aquí en Wroclaw.

Lo que hoy hablamos aquí no deja de tener un punto de obviedad, de evidencia, que sin embargo a veces da la impresión de que alguien quiera ignorar. La realidad europea va mucho más allá de las estructuras estatales sobre las que hasta ahora se ha cimentado el proceso de construcción de la Unión Europea. La Unión Europea necesita el equilibrio y la armonía de todas sus partes. En este sentido global, el papel de las regiones y las ciudades es absolutamente fundamental en el proceso de construcción y desarrollo de la Unión Europea.

Uno de los aspectos concretos en que se traduce este papel tan necesario de las regiones y las ciudades es el de la consolidación democrática. La democracia es un sistema que requiere proximidad, que debe hacer visible al ciudadano su propia identidad como ciudadano, su implicación, su parte de responsabilidad en los procesos políticos. Participar en política es preocuparse por lo que nos rodea, intentar influir en lo que se llama la «cosa pública». Si la «cosa pública» se hace excesivamente lejana a las personas, si las decisiones se toman al margen de la realidad próxima, los valores democráticos se debilitan y, a la larga, se pone en peligro la propia legitimidad del sistema.

Si queremos la consolidación democrática de la Unión Europea, si queremos alcanzar una Europa no solo económica, sino también social, es preciso que tengamos en cuenta que es y debe ser una Europa también descentralizada, una Europa que tenga en cuenta el papel de las regiones como elemento superador del déficit democrático que aún hoy en día se imputa a las instituciones europeas.

Pero no basta con decir que la descentralización es necesaria. Hace falta añadir que esta descentralización debe lograr un cierto equilibrio, un flujo de diálogo que alimente a la Unión Europea, no solo de arriba abajo, desde las instituciones comunitarias hasta las regiones y las ciudades, sino también a la inversa, desde ellas hacia las instituciones comunitarias. Si queremos una Unión Europea social, real, que cobre verdadera vida y se desarrolle con buena salud, necesitamos este flujo, este proceso de diálogo –entendiendo «diálogo» en sentido amplio–, este proceso de diálogo circulatorio en el mayor grado posible, hasta donde sea operativo. Y en la era de las nuevas tecnologías, de las revoluciones tecnológicas, lo que es posible tiene cada vez menos condicionantes en cuanto al tiempo y el espacio. Las distancias son cada vez menores, la comunicación es cada vez más inmediata, las razones de operabilidad ya no son siempre aceptables.

Decía que no basta con decir: «Descentralización, sí, claro.» También es preciso añadir que esta descentralización debe respetar la heterogeneidad sobre la que se construye la Unión Europea.

Por ejemplo, ocho de los estados miembros de la Unión tienen una constitución de carácter regional o federal que establece un marco de competencias legislativas compartidas entre sus parlamentos nacionales y sus parlamentos regionales. Cinco de ellos aplican esta estructura de descentralización legislativa en la totalidad de su territorio, y otros tres solo parcialmente.

El president Benach, conversant amb Danuta Hübner, Comissària europea de Política Regional de la UE; i Enrico Martiale, secretari general de la CALRE.

En total estamos hablando de setenta y cuatro parlamentos regionales legislativos, que representan a más de doscientos millones de ciudadanos europeos, para los que su cámara legislativa regional es una institución tan influyente –en algunos casos, más– sobre su vida diaria como su parlamento estatal, y mucho más próxima.

Esta es la realidad, la realidad heterogénea que representa la CALRE desde 1997, y es por ella que defendemos y pedimos la aplicación del principio de subsidiariedad y que consideramos necesarios algunos de los aspectos del Tratado constitucional que sigue ahora su proceso de ratificación.

Si nos centramos en lo relativo al principio de subsidiariedad, el Tratado a ratificar abre la puerta a la intervención de las regiones en lo que respecta a la preparación de las propuestas legislativas, y en especial a la fase de consultas preparatorias de la Comisión; también al mecanismo de control ex ante de las propuestas legislativas. Además, es posible pensar en una intervención de las regiones en la defensa del principio de subsidiariedad ante el Tribunal de Justicia y, en otro nivel, en una participación a través del Comité de las Regiones.

Para que estas posibilidades de intervención regional sean efectivas, son necesarias dos condiciones básicas: la primera, que se tramite adecuadamente la información a los parlamentos regionales; la segunda, que estos, los parlamentos, se estructuren internamente de manera adecuada y se doten de los mecanismos adecuados de relación con sus respectivos gobiernos.

Cabe añadir la importancia de la adaptación de las legislaciones nacionales y regionales. En particular, la CALRE considera que en cada Estado miembro que disponga de una constitución regional o federal, la legislación deberá ser actualizada con la mayor brevedad, para permitir la mayor participación en los procesos de decisión comunitarios de todos los ámbitos que tengan una competencia legislativa, y muy especialmente los de las asambleas legislativas regionales. Estas normas estatales deben establecer mecanismos de consulta de las asambleas legislativas regionales, de colaboración y de influencia, para que la legislación comunitaria sea eficaz y útil para sus ciudadanos y sus actividades sociales, económicas y políticas.

Por ello, sin menoscabo de la plena autonomía de las soluciones legislativas que deben adoptar los diferentes países, la comprobación de la violación del principio de subsidiariedad deberá dar lugar a una votación de la asamblea legislativa regional implicada, en calidad de titular de las competencias legislativas en cuestión, y la decisión adoptada por la asamblea legislativa regional no puede ser objeto de filtros ni tamices de las instituciones centrales del Estado en los ámbitos reservados a la competencia regional, de acuerdo con el ordenamiento constitucional interno. Se observa que la comunicación de los resultados de esta votación también se deberá remitir formalmente, en todos los casos, a las instituciones comunitarias, y en particular al Comité de las Regiones.

El principio de subsidiariedad solamente será efectivo si los parlamentos nacionales aplican el principio de lealtad institucional, el principio de la Bundestreue, respecto a sus parlamentos regionales. Exigimos, por tanto, de los estados dicha lealtad institucional, que si no se produce abocará al fracaso los procesos de descentralización comunitaria y debilitará en exceso la democracia y el desarrollo de la Unión Europea. Nuestra pretensión es fortalecer la aplicación del principio y, en paralelo, la construcción de una Europa diferente, lo que debe pasar inevitablemente por una puesta en práctica real del control de la aplicación del principio de subsidiariedad.

El president Benach en una taula d'intervencions sobre "Descentralització i democràcia".

En definitiva, solamente con la confluencia de las diferentes visiones y sensibilidades presentes en la realidad europea, más allá de la lógica estatal y de los intereses que la acompañan, conseguiremos profundizar en la aplicación del principio de subsidiariedad y, con ello, acercarnos un poco más a una Unión Europea que represente plenamente los anhelos y funciones que la realidad social y cultural de Europa exige.

Muchas gracias.

Commemoració del 75è aniversari del Casal Català de Brussel·les

Brussel·les, 14 de juny de 2005

27 • EL JURAT EXCULPA MICHAEL JACKSON DE TOTS ELS CÀRRECS

AVUI

DIMARTS, 14 DE JUNY DEL 2005 ANY XXX · N. 9960 · 1 EURO

PÀGINES 12-13

La UE rebaixa encara més la proposta espanyola de reconeixement del català

■Els catalans podran fer servir a les institucions la seva llengua, que no tindrà caràcter oficial

■El govern aplaudeix l'acord, tot i que no recull el que es demanava, perquè suposa un "primer pas"

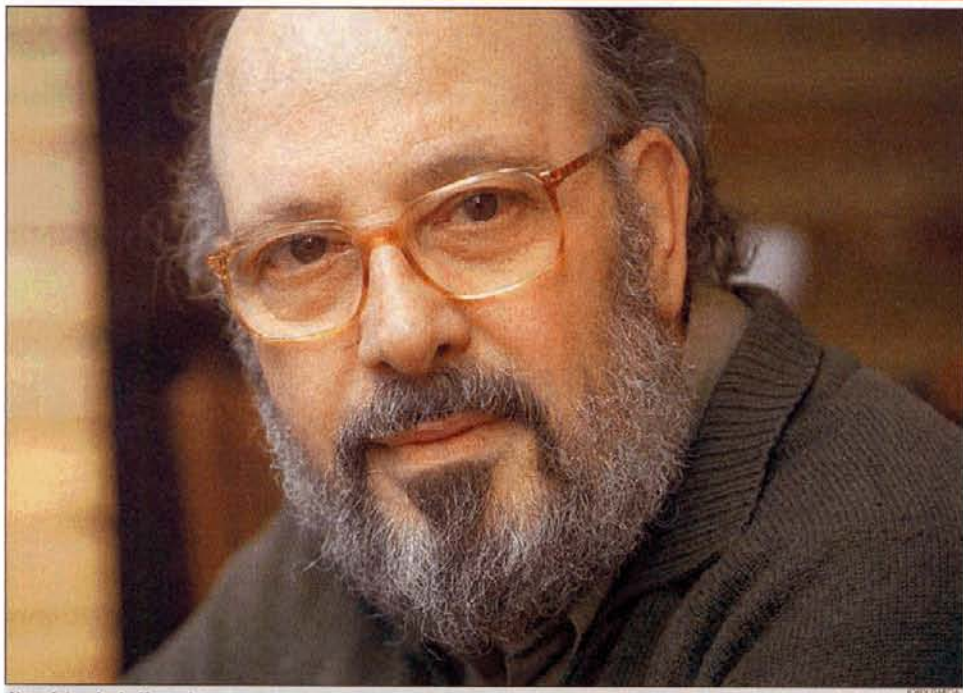

L'escriptor Jesús Moncada *en una foto presa a principis de març de l'any 2004*

Mor als 63 anys Jesús Moncada, magistral literat de la memòria

PÀGINES 34-37

El fiscal de l'Estat no intervindrà contra les amenaces de mort a Carod

14

PÀGINA 19

La manifestació contra els matrimonis gais prepara 500 autocars i 5 avions

CAPS DE SETMANA DE PEL·LÍCULA AMB L'AVUI

Cada dissabte, un DVD amb els espectacles del Cirque du Soleil

A Baroque Odyssey

Cada diumenge, un nou DVD de CINEMA D'AVUI en català

Atrapat en el temps

COMPREM EL SEU PIS AL COMPTAT

sasi

900 22 22 21

www.sasi.es

Com a president del Parlament, vull agrair haver estat convidat a cloure aquest acte de commemoració del setanta-cinquè aniversari del Casal Català de Brussel·les, que em dóna l'oportunitat de traslladar-los unes breus paraules, i que m'ha permès escoltar la interessant conferència del professor Jaume Subirana.

El Casal Català de Brussel·les forma part de la història moderna del nostre poble, ja des del seu naixement, de la mà d'un dels seus cofundadors, un personatge tan fonamental com Francesc Macià, que es refugià a Brussel·les després del judici pels fets de Prats de Molló. El Casal fou també punt de trobada per a molts exiliats durant la llarga dictadura franquista. I en l'actualitat també és un important punt de contacte entre la nostra terra i el complex món burocràtic de la Unió Europea, que té a Brussel·les el centre neuràlgic.

Aquesta Unió Europea que ahir mateix va fer un pas, petit, encara insuficient, però important, per tal de donar a la nostra llengua la significació i la plena oficialitat dins la Unió que ben mereix, i que només se'ns nega perquè no tenim Estat propi, i per la indefensió que en aquest terreny hem patit tots aquests anys.

Amb l'acord del Consell de Ministres de la Unió, encara no som jurídicament oficials a la Unió Europea, encara no hem estat reconeguts com a llengua oficial. Això encara ens portarà molta feina en tots els àmbits europeus. Ja l'estem fent, però encara ens falta molt camí.

Però és un pas. Insuficient, però molt important. A partir d'ara, a més de la possibilitat d'ús en aquest organisme, en la pràctica tenim dret a petició en català i es publicaran en la nostra llengua els actes adoptats per codecisió del Parlament Europeu i el Consell.

També tanca en l'àmbit europeu el conflicte artificial, el despropòsit que es va generar fa uns mesos amb relació a si la llengua que parlem els catalans és diferent de la dels valencians. A l'Estat espanyol hi haurà qui continuarà mantenint viu aquest conflicte absurd, però almenys a Europa les coses han quedat clares, i han acabat imperant la raó científica i el sentit comú.

En definitiva, l'acord d'ahir estableix un precedent. S'ha obert una porta que fins ara estava ben tancada i que no s'havia sabut obrir.

Però a Europa encara ens queda molta feina per fer. Sense escoltar-nos, ens va posar sobre la taula un Tractat que –entre altres detalls que caldria corregir si es recupera dels referèndums d'Holanda i França–, ignorava la nostra llengua, la que parlen més de deu milions de ciutadanes i ciutadans europeus. Al cap i a la fi, no volem res més que normalitat. Normalitat per a la nostra llengua, que no ha pas de ser menys que el maltès o el gaèlic, per posar només dos exemples de llengües que amb prou feines parlen uns quants milers de persones, però que sí que són jurídicament oficials i reconegudes per la Unió Europea, i no han de cercar procediments de vegades kafkians per a ser lliurement utilitzades en les institucions comunitàries.

I ens queda encara molta feina a Espanya, a l'Estat que ens tutela i representa. Resulta contradictori que el mateix Estat que ha ajudat a tirar endavant l'Acord d'ahir encara ens posi pegues en qüestions importants, com ara l'ús de la nostra llengua en les dues cambres legislatives de l'Estat espanyol.

Hi insisteixo, queda molt per fer, i pretenem que es faci. Vull remarcar que el Ple del Parlament va instar, en el debat de política general del mes de setembre passat, tal com recullen textualment les seves resolucions, a «promoure l'ús del català i de la resta de llengües de l'Estat com a llengües cooficials en tot el seu territori i la declaració d'aquestes com a llengües oficials de la Unió Europea».

Queda molta feina, doncs, i des del Parlament de Catalunya farem el que estigui a les nostres mans, ja sigui a través de peticions i negociacions directes, ja sigui vetllant perquè les institucions que ho han de fer no es desentenguin de les seves responsabilitats.

Aquest és, diguem-ne, el tema polític del dia. Però no vull deixar de fer menció a altres qüestions menys mediàtiques però que de ben segur que els preocupen aquí al Casal.

Com deia, aquest Casal Català de Brussel·les, com altres dels cent sis casals o entitats que es reconeixen com a oficials arreu del món, forma una part important de la nostra història. Però no podem ignorar que hi ha un buit en la transmissió d'aquesta història.

Ara s'ha començat a recollir, amb la dignitat i el valor que es mereix, la història dels casals i les entitats catalanes a l'exterior, i també aquí queda molta feina per fer. Potser no se'n farà tan ressò com amb els conflictes de la llengua, però em consta que el Govern de la Generalitat hi està treballant.

Com també està treballant per trobar les fórmules i els recursos que han de permetre aprofitar el potencial dels casals catalans en la representació exterior del nostre país.

Però també els vull dir una cosa. Som una nació sense Estat, no tenim ambaixades, i fins ara sort hem tingut de la sempre activa societat civil catalana, en aquest cas la que viu a l'exterior, agrupada en casals i entitats, que han fet d'ambaixades, però, és clar, amb les seves possibilitats limitades pel que oficialment som.

Vull remarcar que, potser perquè no tenim Estat propi, potser per diferents tradicions de pensament lliberta i republicà, el que és cert és que la societat civil catalana és un exemple històric d'activisme, solidaritat i compromís. Sort n'hem tingut d'això. Sort n'hem tingut dels casals a l'exterior, com aquest de Brussel·les, per exemple.

Però ens cal també, hi insisteixo, assolir la normalitat. També a nivell de representació exterior, ja sigui amb ambaixades pròpies, ja sigui disposant d'espais propis en ambaixades de l'Estat espanyol, però ens cal una representació oficial institucionalitzada, amb plena normalitat.

La idea, per tant, seria sumar les forces. Les de la nostra societat civil, tradicionalment activa i emprenedora, juntament amb una estructura institucional que es correspongui a la nostra realitat nacional, a la d'un país que vol viure amb normalitat.

Tot just somiem i volem –crec que ens mereixem– un futur amb més benestar i més llibertats, per a la nostra nació, per a la nostra gent.

Moltes gràcies, i per molts anys.

Hèsta d'Aran

Vielha, 17 de juny de 2005

EL PAIS

VIERNES 17 DE JUNIO DE 2005
Año XXX. Número 10.239

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA
www.elpais.es

EDICIÓN CATALUÑA
Precio: 1 euro

Los líderes de la UE congelan un año el plan para ratificar la Constitución

La cumbre intenta frenar la crisis ante el avance del 'no' en varios países

CARLOS YÁRNOZ. **Bruselas Europa no superará estos días la grave crisis y la incertidumbre que la atenaza, a la vista del tenso desarrollo de la primera jornada de la cumbre europea en Bruselas. Los jefes de Estado y Gobierno de la UE se enfrentaron por las dos cuestiones clave: el futuro de la Constitución europea tras el *no* franco-holandés y el marco financiero para el periodo 2007-2013. En medio de una tensa discusión, los 25 acordaron hacer una pausa de un año en los planes para ratificar la Constitución y abrir un periodo de reflexión. Los líderes expresaron su desasosiego porque el *no* avanza en los sondeos por toda Europa.**

"No podemos hacer como si nada hubiera pasado", declaró a media-noche el actual presidente de la UE, Jean-Claude Juncker, tras un largo debate sobre el futuro de la Constitución y en referencia al rechazo de Francia y Holanda al tratado. Los 25 optaron por abrir un periodo de reflexión para revisar dentro de un año "el estado del debate". Entretanto, cada país tendrá libertad para mantener o dejar en el aire sus planes de ratificación. "Los que hayan optado por el referéndum pueden necesitar un periodo de reflexión más largo. Hace falta más tiempo", señaló Juncker, tras asegurar que "la fecha del 1 de noviembre de 2006 ya no podrá respetarse", debido a que "los que no lo han ratificado [Francia y Alemania] no pueden darnos una respuesta adecuada antes de mediados de 2007", es decir, al menos hasta después de las próximas elecciones en el caso francés.

"Ni este Gobierno ni este Parlamento podrán ratificar esta Constitución". Pronunciada ante todos los líderes por Jan Peter Balkenende, primer ministro de Holanda, la frase cayó como una losa. El presidente del Gobierno español, José Luis Rodríguez Zapatero, hizo un llamamiento a la unidad tras lamentar que los líderes de los 25 firmaran el pasado año la Constitución y ahora no tengan el valor de defenderla.

Pasa a la **página 2**
Más información en **páginas 3 a 5**

ETA hace una oferta de diálogo pero sin mencionar el abandono de las armas

La organización terrorista ETA difundió en la madrugada de hoy un comunicado a través del diario *Gara* en el que se declara dispuesta a involucrarse en un proceso democrático que, en su opinión, debe abrirse "sin límites y entre todos". Considera que "aquí y ahora la solución al conflicto es posible" y aboga por construir una paz basada en la justicia, opción que, a su juicio, pasa por "el diálogo y la negociación".

La nota de ETA, en la que asume nueve atentados recientes, no contiene alusión alguna a la entrega de armas ni menciones a una futura tregua. Advierte de que "mientras continúen cerradas las puertas al reconocimiento de los derechos de Euskal Herria y al respeto a la decisión de los vascos, ETA seguirá luchando sin cesar hasta abrir nuevas oportunidades". Sostiene que corresponde a los agentes políticos vascos poner las bases e impulsar "las oportunidades que se abrirán".

Pasa a la **página 30**

Zapatero admitirá el término nación para Cataluña si lo avalan los dictámenes

ESPAÑA. **Página 18**

EL CONGRESO DE EE UU prohíbe que el FBI investigue los registros de las bibliotecas
INTERNACIONAL. **Página 6**
Editorial en la **página 14**

FABRA INGRESÓ 600.000 euros en efectivo en 1999 sin justificar su procedencia
ESPAÑA. **Página 23**

MANUEL FRAGA (PP): "Esta vez la mayoría será más absoluta todavía"
ESPAÑA / ENTREVISTA. **Página 24**

CiU DESVELA un informe de 'caza de brujas' en los Mossos y lo atribuye al tripartito
ESPAÑA. **Página 33**

LA DESERTIZACIÓN amenaza a 1.200 millones de personas
SOCIEDAD. **Páginas 40 y 42**

CLOS LOGRA el apoyo de CiU para el borrador de la Carta Municipal de Barcelona
CATALUÑA. **Página 1**

REUTERS

Terror en un colegio de Camboya

Un grupo de secuestradores sembró el terror ayer durante más de seis horas en un colegio internacional de Siem Reap, 200 kilómetros al noroeste de Phnom Penh, la capital de Camboya. Un niño de nacionalidad canadiense murió durante la intervención de la policía para liberar a los cerca de 30 rehenes. En la imagen, un agente pone a salvo a una niña tras el fin del secuestro. **Página 10**

La Audiencia afirma que el etarra De Juana debe seguir en prisión

La Audiencia Nacional confirmó ayer la prisión del etarra José Ignacio de Juana Chaos, de 49 años, decretada por el juez Fernando Grande-Marlaska el 10 de enero por considerar que sigue perteneciendo a ETA y por amenazas terroristas vertidas en dos artículos en *Gara*. Esta resolución de la Sala de lo Penal no tiene efectos prácticos, pues el juez Santiago Pedraz decidió esta semana su puesta en libertad por esta causa. Sin embargo, es indicativo de lo que puede suceder cuando el mismo tribunal valore los recursos del fiscal contra la decisión del juez Pedraz. De Juana, uno de los más sanguinarios etarras, está condenado a más de 3.000 años por su participación en 25 asesinatos. El etarra está en prisión desde 1987. **Página 30**

EP3

Primeras leches

Batman begins, que se estrena hoy, aborda los primeros pasos del superhéroe. Los lectores entrevistan a Buenafuente.

cómics

Blueberry

EL PAÍS ofrece hoy, por sólo 2,50 euros, el cómic *Blueberry (Balada por un ataúd)*, de Charlier / Giraud.

La Iglesia considera el matrimonio gay "una situación única en la humanidad"

El portavoz de la Conferencia Episcopal Española, Juan Antonio Martínez Camino, justificó ayer la presencia del cardenal Antonio María Rouco y varios obispos en la manifestación de mañana en Madrid contra la legalización del matrimonio homosexual porque "es una situación única en la historia de la humanidad", algo que nunca le ha ocurrido a la Iglesia "en sus 2.000 años de existencia". A estas declaraciones se sumaron las del Foro de la Familia, uno de cuyos valedores extranjeros afirmó que la legalización de las bodas gays responde a la "estrategia internacional del *lobby* gay". Los colectivos homosexuales recordaron en un comunicado que "la igualdad es completa o no es igualdad". **Páginas 36 y 37**

TONTING:
SÍNDROME QUE PROVOCA LA PÉRDIDA DE TIEMPO Y DINERO AL ORGANIZAR UN VIAJE.

viajar.com
[no más tonting]

Entra en viajar.com y haz tu cheques. viajar.com > 902 902 522

Senhores e senhors, en prumèr lòc, voi expressar, coma president deth Parlament, er aunor que represente acompanhar-les en ua celebracion tan remarcabla e poder adreçar-les ues brèus paraules.

Aué celebram era Hèsta d'Aran. Damb aguesta diada commemoram era restauracion, ja hè 15 ans, des mès nautes institucions politiques e istoriques dera Val, eth Conselh Generau d'Aran e eth Sindic, en tot rebrembar tanben es 150 ans de practica inexisténcia que patiren aguestes institucions. Se tracte, per tant, d'ua diada de reafirmacion dera identitat aranesa.

Ei ua celebracion impregnada d'un esperit reivindicatiu, fèrm e vitau, qu'enguan se ve encoratjat per actuau scenari politic, qu'a sus era taula projèctes vitaus entà Catalonha, e tanben entà Aran, com son es projèctes des naui Estatut, sistèma de finançament, e ordenacion territoriau.

Projèctes que hèn d'aguest, un moment istoric plan important, que definiràn er esdevier des pròplèu ans.

Cau díder qu'era Val d'Aran, damb ua personalitat pròpia configurada pera sua situacion geografica, pes trèts culturaus e lingüistics e pes origens istorics, a un ligam damb Occitània, e tanben a anat estacada liurament, ath long dera istòria, a Catalonha. E ara, aguesta liura union, aguest trabalh conjunt, aguesta relacion de collaboracion, aguest «anar deth bracet» a mès sentit que jamès.

Eth nau Estatut non pòt deishar passar eth reconeishement politic dera realitat aranesa. Era Val d'Aran a ua personalitat clarament definida e diferenciada dera cultura catalana. Non podem desbrembar ne ignorar aguesta realitat de cultura occitana.

El president Benach rebut pel Mgfc. Sr. Carlos Barrera Sánchez, Sindic d'Aran i pel Ple del Consell General.

Quin sentit aurie un nau Estatut que non reconeishesse er estatus que se merite era lengua aranesa? Quin sentit aurie que continuèssem denominant coma parla aquerò que reaument ei ua lengua?

Damb quina dignitat poderíem continuar demanant eth reconeishement dera lengua catalana coma lengua oficiau en Euròpa, se non èm capables de reconéisher er aranés coma lengua en nòste Estatut?

Per coeréncia e per responsabilitat politica, non podem deishar passar era oportunitat qu'era redaccion dera reforma der Estatut d'autonomia mos aufris entà palliar es grèuges existents de cap ara realitat culturau, geografica, istorica e lingüistica d'Aran.

Mos cau preservar eth hèt diferenciau d'Aran laguens de Catalonha. Er equilibri territoriau, era organizacion administrativa, eth finançament locau e era atencion as especificitats e libertats dera Val d'Aran, son qüestions tan fonamentaus entà Catalonha com ne son es relacions damb er Estat o damb Euròpa.

Ena conjuntura actuau, per coeréncia e responsabilitat de país, ei imprescindible trobar e garantir es mecanismes que reconeishen era Val d'Aran com eth territòri especiau qu'ei. Eth nau Estatut non pòt desbrembar aguesta realitat.

Voi remercar qu'en prumèr brolhon der Estatut, sus eth quau trabalhen es membres dera ponéncia, toti es grops parlamentaris an convengut qu'Aran a d'èster objècte d'ua regulacion especifica ja en títol preliminar. Un capítol s'a reservat ath Regim institucionau pròpi d'Aran, e se trabalhe entà consensuar un tèxte referent ath sòn regim juridic. Se hè fòrça trabalh en Parlament; tanben entara Val.

En uns tempsi en qué era imatge dera politica tot soent se redusís a declaracions e portades de diaris, voi reivindicar eth molt trabalh parlamentari, deth quau generaument non se'n parle, mès que i é, e incidís sus es vides de totes es persones, damb er objectiu de bastir ua societat melhor e mès liura.

Ara ei donques eth moment de dialogar, de negociar, de trobar responses institucionaus que poguen servir entàr apropar-mos, a totes e toti, as nòsti desirs, es de Catalonha, es d'Aran. Plan segur qu'ac artenheram.

Fòrça gràcies, e bona hèsta.

Sopar homenatge a Francesc Ferrer i Gironès

Girona, 24 de juny de 2005

Divendres 24
Juny del 2005
Número 8840. Any XXVII
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 05
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 567. Any III
1 **euro** amb IVA

El Congrés aprovarà la llei dels «papers de Salamanca» passat l'estiu

- La cambra rebutja l'esmena a la totalitat presentada pel grup popular per evitar el retorn dels documents
- Dos diputats catalans del PP s'abstenen i després diuen que ha estat «una equivocació»
- La intenció dels socialistes era que tots els tràmits parlamentaris es fessin abans de les vacances

CULTURA-ESPECTACLES 39

Medi Ambient detecta les 15 urbanitzacions amb més risc d'incendi
PAÏSOS CATALANS 5

Les activitats d'estiu es consoliden i atreuen 190.000 nens i joves catalans
SOCIETAT 12

Blair es presenta com un europeista apassionat, però diu que cal renovar la UE
EUROPA-MÓN 24

Una vintena de morts, en un atemptat amb cotxe bomba a l'Iraq
EUROPA-MÓN 25

Montserrat Tura: «La millor crítica que em poden fer és que sóc rigorosa»
PUNT DIVERS 26

La UGT amenaça a boicotejar les empreses que se'n van de Catalunya per diners
ECONOMIA 30

Un Sant Joan amb menys fogueres. Catalunya va viure ahir una revetlla de Sant Joan amb menys fogueres de les habituals a causa de la por dels incendis forestals. Hi va haver ajuntaments molt estrictes que van desmuntar totes les il·legals, i n'hi va haver, com Girona, que les van desmuntar totes, fins i tot les autoritzades. La tradició, en canvi, es va mantenir a la carretera: es va produir el col·lapse anunciat, sobretot a les sortides de Barcelona. / LLUÍS CRUSET

PAÏSOS CATALANS 7 I PUNT DIVERS 27

El PSE i el PP adverteixen Ibarretxe que no participaran en cap mesa de pau i autogovern amb Batasuna

● Juan José Ibarretxe presidirà el govern basc per tercera vegada consecutiva en haver estat reelegit ahir en segona votació per majoria simple gràcies al suport del PNB-EA i EB i a dos dels nou vots del PCTB. Ibarretxe jurarà el càrrec demà a la Casa de Juntes de Gernika. El PSE i el PP van avançar que no seuran en cap mesa per parlar de pau i autogovern si hi ha Batasuna. El govern espanyol confia que el lehendakari estarà a l'altura dels canvis que demanen els bascos.

EUROPA-MÓN 22 I 23

Clos diu que no hi ha problemes legals en la nova normativa contra el soroll

● L'alcalde Joan Clos va afirmar que no hi ha cap problema legal en la nova mesura contra les molèsties per sorolls que permet el tancament de locals amb una sola inspecció.

PAÏSOS CATALANS 7

EL 9 Amb Eto'o i Larsson a l'equip, Saviola no hi té lloc

Benvolguts Francesc i Montserrat, senyor president de la Fundació Irla d'Esquerra Republicana de Catalunya, honorable conseller primer, consellera, consellers del Govern de Catalunya, parlamentaris de tots els parlaments, començant pel de Catalunya, el Congrés, el Senat, el Parlament Europeu, president de la Diputació de Girona, regidors de l'Ajuntament de Girona, autoritats, senyores i senyors, molt bona nit. És un honor, i també un plaer, participar, com a president del Parlament de Catalunya, en aquest acte d'homenatge a Francesc Ferrer i Gironès.

Francesc Ferrer és per ell mateix tot un personatge, i segurament que podríem destacar-ne molts aspectes, i voldria començar per un que penso, sincerament, que és molt important, i més en aquests temps que corren especialment, que és la seva coherència ideològica.

Francesc Ferrer i Gironès és un dels exemples de com es pot anar per la vida sense anar fent contínues renúncies, sense defallir en la defensa d'un somni que molts compartim, anhelem, i en què, a més, hem posat, posem i posarem el coll, que és la plena llibertat del nostre poble.

Com succeeix amb moltes altres persones d'aquest país que s'han mantingut fermes en les seves conviccions i en els seus actes, la biografia d'en Francesc és un reflex, un mirall on es pot fer un cop d'ull a la història recent de la nostra nació. Hi trobem la lluita en defensa de la nostra llengua, de la nostra cultura, d'una educació en català i amb els valors propis que han fet de Catalunya el que és; la lluita també a favor dels nostres interessos nacionals, la reivindicació del nostre autogovern i de la fi de l'espoli econòmic que pateix Catalunya i que encara ens pesa com una llosa de la qual esperem aconseguir alliberar-nos ben aviat, i, sobretot, una tossuda i permanent reivindicació dels nostres drets històrics.

Tot això ho ha defensat, i encara ho fa, en els seus projectes, en els seus llibres, en les seves opinions, en les accions del dia a dia. És un pensament que ha estat present en tota la seva trajectòria professional i personal. I deixeu-me destacar també aquí un altre element, que ha sortit en algun moment, tant en el vídeo com en les intervencions –i em fa l'efecte que també és molt important per a aquesta Catalunya que tots somiem–, que és el compromís amb el territori.

Al Parlament de Catalunya, els diputats i les diputades fan moltes funcions: algunes són funcions complexes, difícils, i algunes són funcions desagraïdes, que no tenen el reconeixement que segurament tenen en altres moments. Una d'aquestes funcions –i per mi de les més importants– és el contacte amb el territori i amb la gent: defensar justament el lloc on viuen i tot el que hi passa. Francesc Ferrer ha estat un exemple, des d'aquest punt de vista, de parlamentari compromès amb un territori.

També en el seu caràcter es poden llegir alguns trets del nostre poble. Si jo parlés d'una persona activa, d'una persona solidària, d'una persona intel·lectualment inquieta, d'una persona tossuda, si canviés *persona* per *poble* seria lògic comparar, fer trajectes paral·lels entre Francesc Ferrer i el nostre país.

Hi insisteixo: actiu, emprenedor, compromès políticament en la defensa de la nostra llengua, de la nostra identitat nacional, de les nostres llibertats polítiques i dels nostres drets històrics, ha posat també llum a la nostra història per il·luminar el present, per ajudar a entendre'l, per tenir-lo en compte a l'hora de dibuixar el futur de la nostra nació.

Conversa entre Josep-Lluís Carod-Rovira, Francesc Ferrer i Gironès, Jaume Sobrequés (director del Museu d'història de Catalunya) i el president Benach.

Una nació amb una història tan llarga com accidentada, plena d'entrebancs i d'obstacles en la recerca de la llibertat, però també una història de renaixences, de permanent voluntat de recuperació d'un autogovern sense tuteles; una nació que ho té difícil, però que encara ho ha tingut pitjor; una nació que, sens dubte, aconseguirà algun dia la seva plena llibertat. Algun dia aconseguirem viure amb normalitat la nostra identitat.

Vull insistir en una idea: el projecte de Catalunya, el projecte de la nació catalana, ha de ser un projecte de futur; és evident que no pot ser d'una altra manera, però això no es contradiu amb el fet que les arrels, el que li dóna vida, rau en el passat, en la nostra història.

Tenim un passat que cal reivindicar i conèixer, no pas per tancar-nos-hi, no pas per ser-ne esclaus, però ens cal, és fonamental, per entendre el present i introduir el futur que ara estem construint; un futur, per cert, ple d'esperances, de somnis de benestar i de llibertat.

Aquests dies, aquestes setmanes darreres, aquests mesos i els que vindran, sembla que hi ha un debat en el nostre país molt intens, un debat –encara que pugui semblar que és de present– de futur. Gairebé seria obligatori parlar de l'Estatut.

Jo només hi voldria fer una referència molt breu, no tant per parlar pròpiament de l'Estatut. Hi ha molta gent que pregunta: «Tindrem Estatut?». Jo no sé si tindrem Estatut, desitjo i espero que sí, que el tinguem. El que sí que sé és que ara tenim una oportunitat històrica, com mai –com mai! Hi ha massa coses damunt la taula: corregir el sistema fiscal, avançar cap a més quota d'autogovern...

Jo penso que sí que tindrem Estatut, i confio en la responsabilitat dels polítics, de tots, però hi ha una cosa molt important, i és el que lliga amb l'acte d'avui: si tenim Estatut dependrà molt de la voluntat dels grups polítics, dels polítics; també dependrà de la pressió de la societat civil. I, si tenim Estatut, no hi ha cap mena de dubte que el tindrem perquè, en definitiva, Catalunya com a nació, al llarg dels anys, ha demostrat amb escreix no sols que té uns drets històrics, pel que fa referència al passat, sinó que aquests drets històrics són una de les claus del nostre futur. I això no tinc cap mena de dubte que lliga amb el discurs que sempre ha fet Francesc Ferrer.

Comptem amb una societat civil de la qual ens podem sentir orgullosos, i en Francesc ha estat sempre allí, amb més o menys responsabilitats, però gairebé omnipresent. Catalunya té, pot tenir, si ho vol, una força política creixent, ja que estem construint un projecte polític que, d'alguna manera, ens porta cap al futur i del qual ens podem sentir orgullosos. Ho podem fer, si volem.

Comptem amb la il·lusió, la voluntat, les conviccions, els somnis de tot un poble, de persones com Francesc Ferrer i Gironès, que ajuden a no perdre la fe, a mirar sempre endavant.

Gràcies, Francesc, pel teu compromís, per la teva fermesa, pels teus llibres, pels teus treballs, pel teu compromís amb el territori, per la teva il·lusió. Gràcies, també, per la teva tossuderia i la fidelitat a aquest poble.

Vull acabar aquest discurs amb unes paraules universals d'una dona, la Cora Weiss, que a l'altra punta de món lluita per la pau –unes paraules que a tots ens agradaria subscriure, m'imagino. Diu: «Quan somiem sols, només és un somni, però quan somiem junts, el somni pot ser realitat».

En Francesc ha fet molt per compartir el seu somni, el nostre somni, el somni de la nostra nació, i de ben segur que algun dia el convertirem en realitat.

Francesc, moltes gràcies.

El Parlamento catalán como parlamento abierto

Donostia, 14 de juliol de 2005

EL PAIS

JUEVES 14 DE JULIO DE 2005
Año XXX. Número 10.266

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA
www.elpais.es

EDICIÓN CATALUÑA
Precio: 1 euro

La UE acuerda medidas de control de móviles y mensajes de Internet

Blair promete deportar a extranjeros sospechosos y proteger a los musulmanes

Los ministros de Interior y Justicia de la Unión Europea acordaron ayer el control de los registros de las comunicaciones telefónicas y de los mensajes a través de Internet. En una cumbre extraordinaria convocada tras los atentados del 7 de julio en Londres, los representantes de los 25 países miembros de la UE se pusieron de acuerdo en una medida que consideran clave para la lucha antiterrorista. En Londres, el primer ministro británico, Tony Blair, anunció que pronto promoverá un paquete de leyes para combatir a quienes fomenten el terrorismo y el odio religioso, pero también para proteger a la comunidad musulmana.

El Consejo de Ministros de Interior y Justicia acordó aprobar el próximo mes de octubre una norma que fije una media de un año como el plazo durante el cual las operadoras de telefonía y servidores de Internet deberán almacenar los datos de las comunicaciones.

En Londres, mientras tanto, ante la conmoción desatada por la certeza de que los cuatro terroristas que hicieron explotar las bombas del 7-J eran jóvenes británicos de origen paquistaní, laboristas, conservadores y liberal-demócratas cerraron filas para intentar arropar a una minoría que ha sufrido ya 300 ataques desde los atentados del pasado jueves, incluido un homicidio. "Esas voces que hasta ahora hemos tolerado ya no van a ser toleradas, tanto en la calle como en las escuelas, los clubes juveniles, la mezquita, en la esquina o en la casa", dijo el diputado musulmán Shahid Malik. Blair prometió medidas que permitan actuar contra la incitación al odio o al terrorismo: deportación o prohibición de entrada de los extranjeros sospechosos; ayuda a la comunidad musulmana para contrarrestar la interpretación "maligna" de su fe, y promoción de una movilización internacional que impulse "la voz moderada y verdadera del islam". En Italia, por otra parte, fueron detenidas para su identificación 174 personas. **Páginas 2 a 6**

Editorial en la **página 10**

Maragall y Sevilla aseguran que el Estatuto catalán será respetuoso con la Constitución

El presidente de la Generalitat, Pasqual Maragall, y el ministro de Administraciones Públicas, Jordi Sevilla, mantuvieron ayer una reunión en Barcelona en la que ambos coincidieron en la necesidad de que el Estatuto que salga del Parlamento catalán encaje en la Constitución y pueda ser aprobado en el Congreso de los Diputados. Sevilla afirmó que saldrá un "magnífico Estatuto" y pidió que se deje trabajar a los partidos catalanes en la redacción definitiva del texto. El ministro ahogó como fórmula de consenso por el voto particular del Partit dels Socialistes y dijo sentirse "identificado" con las observaciones que el PSC ha hecho al borrador estatutario.

El presidente de la Generalitat puso al tripartito catalán como garante de que el texto que apruebe el Parlament será plenamente constitucional e insistió en la necesidad de una pronta aprobación del Estatuto para que el Gobierno catalán pueda centrar su trabajo en las "políticas sociales". **Página 13**

La llegada de una ola de calor pone en alerta a cinco comunidades

La ola de calor que se registra en España ha puesto en alerta a cinco comunidades: Galicia, Asturias, Cantabria, Madrid y Castilla-La Mancha, que ayer soportaron temperaturas de hasta 40 grados. ESPAÑA. **Página 22**

ISRAEL OCUPA Tulkarem en represalia por el último atentado palestino
INTERNACIONAL. **Página 7**

44 REPRESENTANTES de EHAK tienen condenas por terrorismo, según Interior
ESPAÑA. **Página 14**

QUADERN
Torroella, vila musical

The New York Times
Auge de los casinos sin paredes ni reglas

CiberPaís
Patentes de 'software'

cómics
'The Spirit'

EL PAÍS ofrece hoy a sus lectores, por sólo 2,50 euros, el cómic *The Spirit*, de Will Eisner.

PELÍCULAS INFANTILES
'Pocahontas'

EL PAÍS ofrece hoy a sus lectores, por sólo 1,95 euros, el DVD de la película *Pocahontas*.

ASSOCIATED PRESS

25 años de cárcel para un visionario de las comunicaciones

El fundador de la telefónica estadounidense World Com, Bernard Ebbers, de 63 años (en la foto, junto a su esposa tras oír la sentencia), fue condenado ayer a 25 años de cárcel por un fraude contable que provocó en 2002 la mayor quiebra empresarial en la historia de EE UU, con un agujero de 11.000 millones de dólares. "Una sentencia inferior no habría reflejado la seriedad del delito", dijo la juez Barbara Jones. **Página 44**

El choque de tres trenes en Pakistán causa más de 130 muertos

Al menos 132 personas murieron y casi 200 resultaron heridas por una triple colisión de trenes registrada ayer en el sur de Pakistán, en el peor accidente ferroviario en más de una década en este país. A pesar de que éstas eran las cifras confirmadas ayer, los equipos de rescate no descartaban que la cifra final de fallecidos se duplique.

El accidente ocurrió cerca de la estación de Ghotki, al sur del país. La colisión de los dos primeros trenes hizo que varios vagones se salieran de los rieles y cayeran en una vía paralela, donde fueron alcanzados por otro tren que viajaba en sentido contrario. **Página 8**

Un coche bomba provoca una matanza de niños en un barrio chií de Bagdad

Al menos 27 personas, la mayoría niños, perdieron la vida y otras 67 resultaron heridas ayer en un atentado con coche bomba en un barrio chií al este de la capital de Irak. Los niños se habían acercado a una patrulla militar estadounidense que repartía golosinas. Una camioneta cargada de explosivos apareció en escena, se lanzó contra los soldados y explotó.

Un norteamericano resultó muerto y otros tres heridos. La deflagración fue tan potente que destruyó dos casas. En una de ellas murió una familia entera, según los testigos. Uno de los padres que acudieron al hospital Al Kindi declaró: "Mi hijo tuvo mucha suerte: tiene un trozo de metralla en la cabeza, pero todos sus amigos están muertos". **Página 7**

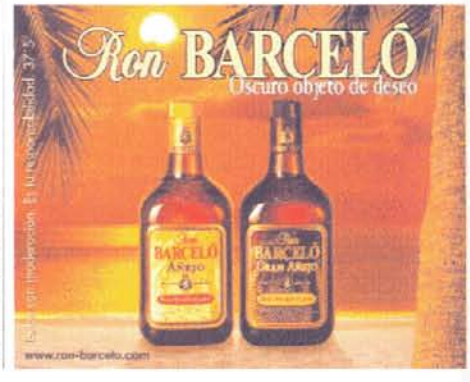

Señora presidenta, autoridades, señoras, señores, en primer lugar permítanme agradecer la invitación para participar como ponente en este curso de verano de la Universidad del País Vasco.

Es un honor poder exponer ante ustedes, en el prestigioso marco de esta Universidad, en esta hermosa tierra que muchos catalanes sentimos como hermana, una serie de objetivos, hechos y reflexiones en torno a un título, que es «El Parlamento catalán como parlamento abierto», que, ya lo advierto desde un principio, no hace tanto referencia a una realidad que ya existe, sino que más bien hace referencia a un intento o a un objetivo que tratamos de alcanzar y para el cual estamos trabajando.

En el discurso de toma de posesión como presidente del Parlamento, hice hincapié en el que debía ser uno de los objetivos principales de la actual legislatura para el conjunto de la institución. No era otro que abrir el Parlamento: abrirlo a la ciudadanía, abrirlo a la siempre activa sociedad civil catalana. De alguna manera, la prioridad es hacer del poder legislativo de Cataluña una realidad transparente y cercana a la vida cotidiana de las personas, sin que ello suponga reducir en lo más mínimo su solemnidad.

Para la consecución de dicho objetivo aparecen como necesarios dos procesos que avanzan en paralelo. El primero consiste en profundizar en la participación ciudadana; el segundo, en proceder a la modernización de la institución. En suma, adaptar el poder legislativo a la realidad del siglo XXI, que dista mucho de la que enmarcó su origen.

Cabe decir que este objetivo de abrir el Parlamento no es totalmente nuevo. En la anterior legislatura ya se puso de manifiesto esta intención con la constitución de comisiones mixtas formadas por diputados, diputadas y expertos no parlamentarios, en una línea que debe ser, pienso, continuada y potenciada, pero esto no obsta para que podamos explorar nuevos campos.

Seguramente la participación ciudadana es uno de los grandes retos que tenemos en el momento de plantearnos cómo se tiene que hacer política en el siglo xxi. Y, sin duda alguna, para que pueda darse una buena participación ha de existir necesariamente un fácil acceso a la información, una información veraz, crítica, creíble e independiente -repito: veraz, crítica, creíble e independiente-, que además esté al alcance de toda la ciudadanía. Solo así lograremos una sociedad preparada y dispuesta a participar en el acontecer político del país.

Según los resultados de una encuesta realizada el pasado mes de junio -muy reciente, por tanto- por el Centro de Estudios de Opinión de la Generalidad de Cataluña, solo cuatro de cada diez ciudadanos se muestran interesados en la política y siete de cada diez afirman no sentirse escuchados por sus representantes políticos.

Continuar subestimando estos datos y buscar culpables donde no los hay son actitudes del todo incongruentes. Es nuestro deber acercar las instituciones y el trabajo que se realiza en ellas a los ciudadanos y ciudadanas de nuestro país, de Cataluña. Estos son algunos de nuestros quehaceres y tenemos que afrontarlos definitivamente, sin dudas, sin objeciones, con decisión.

Con estas miras, y gracias a las buenas gestiones de la anterior Mesa del Parlamento, además del personal de la casa, del personal técnico del Parlamento, así como con la complicidad indispensable de la Corporación Catalana de Radio y Televisión, el final de la sexta legislatura nos aportó el Canal Parlament.

El Canal Parlament es un canal que inició sus emisiones en pruebas el día 17 de noviembre de 2003, con unos objetivos muy claros: acercar el Parlamento a toda la sociedad catalana; dar a conocer directamente la actividad parlamentaria; mejorar la difusión de la acción política y de sus protagonistas; estimular la participación ciudadana, y consolidar los valores democráticos.

Dicho canal se convirtió así en un proyecto pionero en toda Europa ya que, a partir de su inauguración, el Parlamento de Cataluña pasa a ser la primera cámara legislativa no estatal que emite espacios televisivos y que ha desarrollado un proyecto de canal de televisión propio.

Sin duda alguna, el reto de la presente legislatura ha consistido en la puesta en marcha y la consolidación del Canal para dar a conocer el Parlamento de Cataluña y la actividad que sus miembros llevan a cabo dentro y fuera de él, en todas las viviendas catalanas y, a ser posible, en los comedores de todos –repito, de todos– los hogares del país.

Y es que no podemos olvidar que ocho de cada diez ciudadanos afirman informarse sobre la actividad política mediante la televisión y que el debate de investidura, por ejemplo, que se emitió conjuntamente por TV3 y el Canal Parlament, los días 15 y 16 de diciembre de 2003, tuvo unas importantes audiencias que oscilaron, según cada momento, entre los 74.000 y los 378.000 telespectadores, lo que significa una cuota media de pantalla del 25,7% de la totalidad de los telespectadores. Incluso cabe explicar la anécdota de que en determinados momentos de la sesión el debate de investidura superó con creces los programas estelares de la mañana de todas las televisiones, en todas las audiencias medias, lo que dice absolutamente el valor de la complicidad de la televisión. He aquí la importancia y la conveniencia de la consolidación definitiva del Canal Parlament.

Después de una primera fase en período de pruebas, el Canal Parlament emite, desde el 13 de septiembre de 2004, su programación regular.

Esta incluye la emisión en directo de todas las sesiones plenarias, de todas, como se venía haciendo hasta ahora; las retransmisiones en diferido de las comisiones y de las sesiones de control al Gobierno; también reportajes dedicados a las nuevas leyes aprobadas, o bien a otros aspectos vinculados a la actividad parlamentaria, a la actividad institucional o a sus protagonistas, así como sobre cada uno de los 135 miembros de la cámara. Por ejemplo, ustedes saben el problema que hubo en el barrio del Carmelo, en Barcelona, que tuvo una repercusión muy importante en Cataluña y suscitó la creación de una comisión de investigación; pues bien, las sesiones de dicha comisión se emitieron en directo por la televisión.

Es decir, esto es un salto cualitativo muy importante.

La nueva programación del canal parlamentario se adapta al formato de ruedas informativas del 3/24, que es un canal de noticias de veinticuatro horas, con nuevos espacios de cinco minutos que se reemiten cada semana.

Con el Canal Parlament se pretende seguir diariamente el pulso de la actividad parlamentaria y ofrecerla con criterios de objetividad, imparcialidad y profesionalidad a toda la sociedad catalana.

Complementarios a dicho canal tenemos otros proyectos vinculados a las nuevas tecnologías mediante Internet y otros medios.

En la era de las nuevas tecnologías de la información y la comunicación, en que el tiempo se ha convertido en un factor determinante, el Parlamento, como máximo representante del sistema parlamentario democrático de gobierno, necesitaba apostar fuerte si no quería establecer un abismo insalvable entre él y la realidad del país.

Estos proyectos de innovación tecnológica han de permitir, por una parte, la mejora de las tareas así como la máxima obtención de todas las facilidades para el trabajo de los diputados y las diputadas de la cámara, y, por otra, favorecer al máximo la información y la participación.

Para alcanzar el primer propósito se ha proporcionado a todos los miembros de la cámara la denominada *oficina móvil*, con ordenadores portátiles, teléfonos, conexiones a las nuevas redes de comunicación, y estamos trabajando también en un aspecto muy importante que es la modificación del Reglamento del Parlamento, del Reglamento de la cámara.

En una actualidad en la que la inmediatez y la gestión del tiempo son bienes muy valorados, algunos de los aspectos del procedimiento de la cámara padecen cierto arcaísmo causado por el paso de los años; necesitan una modificación urgente para que el funcionamiento de la cámara sea más eficiente y más eficaz.

Este es un aspecto conocido, desde hace tiempo, por todos los que trabajamos en el legislativo catalán y su solución recae plenamente en la actualización del Reglamento de la cámara; un reglamento que, a pesar de haber tenido algunas modificaciones puntuales en estos veinticinco años de autogobierno, se hizo en julio de 1980, y una modificación global y con perspectiva no se ha hecho todavía.

En este momento la reforma avanza con pasos seguros, y, ante el convencimiento general de todos los grupos parlamentarios de la necesidad de esta reforma, yo estoy convencido de que no se tardará en llegar al consenso para un nuevo Reglamento, que seguramente llegará más tarde que el Estatuto de autonomía, pero, en fin, yo creo que la aprobación la podemos tener para finales de septiembre o, como mucho, a principios de octubre, lo que sin duda facilitará en gran medida el trabajo de todos –del Gobierno, de la oposición, de los diputados y diputadas–, pero también propiciará el seguimiento y la atención de la función legislativa por parte de la ciudadanía.

En la línea de alcanzar más inmediatez, especialmente en relación con el debate, el control del Gobierno, el impulso de la actividad del Gobierno, se ha modificado el calendario de las sesiones plenarias para conseguir que sean más actuales y vigentes y que tengan más continuidad. Otra de las innovaciones que recoge la propuesta de reforma del Reglamento es la posibilidad de permitir el voto a distancia de los diputados y diputadas, que técnicamente –y esto es lo que ya podemos garantizar– no tendría ninguna dificultad en su implantación, aunque depende evidentemente de la voluntad de las fuerzas políticas. Es decir, el voto a distancia es posible, mediante un sistema informático, en aquellos casos realmente extraordinarios como, por ejemplo, bajas por maternidad, incapacidad física o enfermedades graves. Aunque reconozco que aquí hay realmente muchas dudas de tipo político, por supuesto.

El nuevo reglamento dará también respuesta a todas aquellas situaciones que el vigente no pudo prever por el simple hecho de que no existían cuando este fue redactado.

Así pues, incorporará el uso de las nuevas tecnologías para facilitar a la ciudadanía el acceso a las tramitaciones –y este es un aspecto muy importante; la ciudadanía podrá participar en determinados procesos de la redacción de leyes, por ejemplo– y también el acceso a la documentación parlamentaria; recogerá la posibilidad de presentar documentación en soporte informático, y reclamará la creación de una comisión específica sobre la Unión Europea. Y también en este sentido va a prever la posible tramitación de iniciativas parlamentarias relacionadas con el Parlamento de Cataluña en el contexto europeo, en el Parlamento Europeo directamente, cuestión que estamos trabajando en el ámbito de nuestras relaciones internacionales, que después apuntaremos.

También será significativa la iniciativa mediante la cual se permitirá a las entidades sociales, económicas y culturales del país pronunciarse sobre aquellas decisiones legislativas que les afecten directamente. Debemos agilizar la labor parlamentaria sin perder el rigor de nuestra institución para alcanzar la condición de parlamento del siglo XXI. El debate sobre la reforma del Reglamento es también el debate sobre cómo tiene que ser el parlamentarismo del siglo XXI. Esta es una condición determinante para eliminar obstáculos y barreras que dificultan el interés y la participación de la ciudadanía y que esperamos resolver con la aprobación de dicha reforma y su entrada en vigor a todos los efectos el 1 de enero de 2006.

En cambio, en 1997 se puso en funcionamiento una web de información institucional, que con el paso del tiempo se ha visto renovada y ha adquirido nuevas funcionalidades, mayor protagonismo, por tanto, con la intención de facilitar un acceso a la información más rápido y sin intermediarios; propiciar una mayor participación de los ciudadanos y ciudadanas en la actividad parlamentaria, y permitir un contacto directo entre la ciudadanía y la institución para conseguir que la sociedad tenga un mayor grado de incidencia en las decisiones políticas y propiciar así un sistema más democrático.

El nuevo portal se ha diseñado de acuerdo con la Resolución del Consejo de la Unión Europea de 25 de marzo de 2002, sobre el Plan de acción e-Europe 2002, «Accesibilidad de los espacios públicos y sus contenidos». Es un portal multilingüe –permite la navegación y la consulta de los contenidos estáticos en seis idiomas–, y la información que contiene y su forma de presentación son dinámicas.

Destacamos seis apartados básicos: «El Parlamento», que permite consultar diferentes aspectos relacionados con la institución; «Composición», que ofrece información relacionada con la composición de los órganos del Parlamento; «Puertas abiertas», este apartado contiene información para conocer mejor el Parlamento y direcciones para contactar con los distintos órganos y servicios administrativos y, en general, información sobre las distintas formas de seguimiento de la actualidad parlamentaria; «Actualidad» contiene información sobre la actividad parlamentaria día a día –la agenda parlamentaria, notas de prensa, actividad institucional, sesiones de los órganos, etcétera; «Unidad Educativa», espacio web destinado a los distintos niveles de enseñanza, y finalmente el apartado «Actividad parlamentaria», que permite un eficaz y fiable seguimiento de la actividad que se desarrolla en la cámara mediante la consulta de textos legislativos, de la base de datos y de sus publicaciones, así como la consulta de la legislación institucional y del trabajo de los órganos.

Dentro de la página web del Parlamento encontramos también un espacio dedicado al presidente. Este se divide en cinco secciones básicas pensadas con el objetivo de con-

seguir una mayor proximidad y conocimiento de esta figura institucional, y permite a la ciudadanía intercambiar opiniones y presentar preguntas al presidente en la sección «El presidente responde»; también conocer su agenda; leer varios de sus discursos, prácticamente todos; ver fotografías de los actos institucionales; leer algunas de las reflexiones e impresiones que derivan de la actividad diaria, es decir lo que ahora en el mundo de las nuevas tecnologías, y sobre todo en Internet, se conoce como *blog*. Un nuevo intento, en definitiva, de acercar la actividad parlamentaria e institucional al día a día de la ciudadanía.

Otra de las iniciativas emprendidas por nuestra institución con el objetivo de ser un parlamento abierto es la apertura de sus puertas a la sociedad y la accesibilidad a los distintos usos de los espacios. Con este proyecto se pretende que todos los catalanes y las catalanas identifiquen y conozcan la institución, la sientan como suya, y reconozcan al Parlamento de Cataluña como realmente lo que tendría que ser: la casa del pueblo.

Durante esta legislatura hemos recibido 64.588 visitas guiadas, y han sido más de 300 las audiencias que hemos recibido; hemos acogido 180 actos institucionales, y la suma total de 15.209 asistentes, sin contar a las más de 4.000 personas que han asistido como público a las distintas sesiones parlamentarias. Todo ello, con la finalidad de hacernos más y más próximos a la sociedad, de romper un poco aquella imagen de que el Parlamento es una cosa aislada, que no se puede acceder a ella.

Asimismo, el Parlamento ha aprovechado todas las ocasiones especiales para fortalecer los vínculos de relación con la sociedad. El pasado 20 de marzo, por ejemplo, se celebró el vigésimo quinto aniversario de las primeras elecciones democráticas al Parlamento de Cataluña después de la Dictadura. Con este motivo, desde nuestra institución se han organizado varias actividades que servirán para recordar nuestro pasado, pero también para marcar nuestros objetivos de futuro.

En el auditorio de la cámara se ha instalado una exposición permanente que hasta el momento han visitado 11.881 personas. Según los datos obtenidos, un 76% de los encuestados afirma que los contenidos de la exposición les han permitido un mejor conocimiento de la significación histórica del Parlamento. Confiamos en que estos buenos resultados mejorarán mucho más a partir del 3 de octubre, cuando después del cierre de la exposición permanente se iniciará una exposición itinerante para llevar la historia de nuestro Parlamento a diecinueve ciudades distintas del país.

También en el marco de esta celebración, se han editado varias obras que recogen parte de la historia y del funcionamiento de la cámara.

Permítanme, llegados a este punto, que exponga otra reflexión personal al respecto. Los niños y las niñas de nuestro país, nuestros adolescentes y jóvenes, son el futuro de Cataluña. Es importante, pues, que empiecen a tomar contacto con nuestra cámara, con su historia y su funcionamiento, para conseguir así que en el día de mañana la relación entre la ciudadanía y la institución sea aún más estrecha y participativa.

Debemos actuar pensando en el futuro del país y con esta finalidad el Parlamento ha abierto sus puertas al mundo de la educación. Hemos colaborado con 957 centros escolares mediante los denominados *proyectos educativos* o mediante visitas escolares a nuestra sede; hemos editado el libro infantil *La petita història del Parlament de Catalunya*,

El president Benach, pronunciant la seva ponència, escoltat atentament pel Dr. Gurutz Jáuregui, catedràtic de Dret Constitucional de la UPV.

y se han acogido las celebraciones de los plenos infantiles, estudiantiles y universitarios. Todo ello, sin olvidar que nuestros Servicios Educativos, que es un departamento del propio Parlamento, han dispuesto en la web materiales para los distintos niveles de enseñanza –educación infantil, primaria, secundaria, etcétera–, así como un apartado desde el cual se permite a los alumnos y las alumnas de secundaria seguir el crédito homologado Democracia activ@, y también varios enlaces a webs educativas referentes a los derechos humanos y a las nuevas tecnologías.

La educación de nuestro alumnado no depende solo de la escuela y de la familia, depende básicamente de la escuela y de la familia, pero no solo. Desde el Parlamento de Cataluña intentamos también ofrecer nuestra colaboración con la ayuda de las nuevas tecnologías.

En total, podemos decir, pues, que 90.776 personas, con una u otra finalidad, se han acercado un poco más a la realidad legislativa de nuestro país. Sin embargo, no podemos esperar que toda la población de Cataluña se acerque a la sede del Parlamento; es lógico que no sea así.

Esto supone que el Parlamento no puede quedarse de brazos cruzados esperando la llegada de visitantes. El Parlamento también tiene que ir a su encuentro y debe conseguir llegar a todos los rincones del país precisamente ahora en que la distancia y el tiempo ya no se miden solo en kilómetros y en horas. Hay otros parámetros.

En consecuencia, al margen de la actividad y la movilidad de los diputados y las diputadas, es decir los diputados y las diputadas territoriales, cuya función pienso que

es absolutamente fundamental, como presidente del Parlamento he participado en visitas institucionales y actos externos, inaugurando o clausurando jornadas, exposiciones y fiestas varias, pronunciando conferencias o bien participando en multitud de actos, como, por ejemplo, las celebraciones de los veinticinco años de ayuntamientos democráticos, que se organizaron a lo largo del año 2004. Este desplazamiento, este acercamiento, nos ha permitido dirigirnos directamente a la ciudadanía, pero sobre todo escuchar en directo el pulso del pueblo y sentir lo que el país vive y desea.

Es, pues, muy importante este abrir las puertas, acortar distancias entre la institución y la ciudadanía, para que el Parlamento viva la auténtica realidad del país y que el país conozca el quehacer de su institución. Pero no podemos olvidar que el mundo del siglo XXI tiene unas fronteras inalcanzables, unos límites que van mucho más allá de los hitos geográficos del país. La realidad del presente siglo nos obliga a tener voz en el exterior. Si no queremos dejar de formar parte de las redes internacionales, debemos tener voz en la denominada *aldea global*, participar en sus proyectos, aportando y a la vez preservando los hechos diferenciales del país, para conjugar esfuerzos hacia objetivos ambiciosos y sin perder, por supuesto, ni identidad ni soberanía.

Conscientes de esta necesidad del mundo actual, desde la institución que presido se ha trabajado de forma exigente para conseguir un papel protagonista, un papel activo, en la red institucional europea y así hacer oír nuestros proyectos y defender nuestra visión sin intermediarios.

Con esta finalidad, el pasado 26 de octubre el Parlamento de Cataluña aceptaba la presidencia de la Conferencia de Asambleas Legislativas Regionales de Europa, la CALRE, puente de relación y acercamiento entre los 64 parlamentos regionales de la Unión Europea que poseen competencias legislativas y que representan a más de 200 millones de ciudadanos, y los distintos organismos europeos.

Además del reto y la oportunidad que significa la presidencia de la CALRE, desde el Parlamento se ha mantenido una intensa actividad de proyección al exterior; Marruecos, Argentina, Escocia, México, etcétera, han sido algunos de los destinos escogidos para defender el papel de Cataluña y de su cultura en el entorno institucional de la globalización y para establecer los acuerdos de colaboración que nuestro país necesita.

De la misma forma, nuestra cámara ha recibido a cónsules, embajadores y ministros de varios estados, desde la China hasta Puerto Rico, pasando por la Comisión de Cultura, Ciencia y Educación de la Asamblea Parlamentaria del Consejo de Europa. Esta misma semana tenemos entre nosotros a una delegación de la Asamblea Nacional del Quebec para compartir experiencias y avanzar en la consecución de los objetivos comunes.

Permítanme, finalmente, compartir con todos ustedes algunos pensamientos y reflexiones sobre el momento actual que está viviendo Cataluña, un episodio definitorio de lo que va a ser su futuro.

Y es que Cataluña se encuentra en un momento culminante de su historia, un momento que nos hace pensar en el pasado más reciente de nuestro país, pero sobre todo en su presente y más en su futuro. Se trata de reflexionar sobre cuál ha sido el papel de Cataluña hasta el momento y sobre el papel que deseamos que tenga en el futuro. Ha llegado la hora de establecer nuevos niveles de autogobierno y de garantizar su ejercicio.

Casi veintiséis años después de la aprobación del actual Estatuto, es incuestionable la necesidad de su reforma. Ha transcurrido mucho tiempo y Cataluña necesita un nuevo marco que rija el día a día del siglo XXI y que pueda dar respuesta a todos aquellos retos que un mundo en constante evolución nos presenta.

Son muchos los cambios que convierten el vigente Estatuto, el Estatuto de Sau, en un instrumento que dio sus frutos, pero que con el paso del tiempo se ha vuelto caduco e ineficaz. Las nuevas tecnologías de la información y la comunicación, el proceso de globalización, las corrientes migratorias, la configuración de una nueva Europa, el envejecimiento demográfico, el papel de la mujer, etcétera, son solo algunos de los aspectos que han convertido la sociedad actual en una sociedad irreconocible en relación con la existente no hace muchos años y que han transformado los vigentes instrumentos políticos en unos instrumentos ineficientes e incapaces de dar respuesta a todos estos nuevos planteamientos y a las demandas sociales que de ellos se desprenden.

Necesitamos, pues, sin falta, sin más dilaciones, un nuevo Estatuto que nos permita superar las imperfecciones que arrastramos aún desde la Transición; imperfecciones que probablemente son resultado del contexto histórico del momento, pero imperfecciones que detienen el avance, el desarrollo de la Cataluña actual.

Aspectos como el marco competencial, el hecho diferencial, la articulación del territorio y el sistema de financiación son algunas de las imperfecciones, algunas de las carencias que nos impiden el paso hacia un mayor desarrollo y autogobierno. Estas son las carencias y las herencias de un Estatuto caduco.

El nuevo Estatuto, pues, en tanto que escenario donde se desarrollará el futuro de nuestro país, necesita la unión de todas las fuerzas, de todas las partes, porque el futuro del país es el futuro de todas sus personas. El nuevo Estatuto exige un frente común del pueblo de Cataluña, de sus representantes políticos, más allá de los intereses particulares.

Conscientes, pues, de esta razón de ser, las tareas de la reforma del Estatuto se han desarrollado desde la máxima colaboración y participación, como debe ser si aspiramos a conseguir un parlamento completamente abierto.

Con este fin, conocedores de que la reforma del Estatuto, su elaboración, aceptación y desarrollo no son solo responsabilidad de los ponentes de la reforma, se han dispuesto unos mecanismos de participación que han de permitir que las entidades y la ciudadanía expresen también sus opiniones al respecto. El nuevo Estatuto es responsabilidad de todo el pueblo y exige el apoyo y la implicación de todos y cada uno de los catalanes y las catalanas.

La Ponencia redactora de la propuesta de la reforma del Estatuto de autonomía de Cataluña, consciente de la necesidad de un trabajo conjunto, ha escuchado a los principales agentes socioeconómicos del país, las aportaciones directas de más de cuarenta entidades representativas de la sociedad civil catalana, más de cincuenta instituciones públicas -ayuntamientos, diputaciones, síndicos, el Institut Català de la Dona...-, en definitiva, a una serie de personalidades.

Asimismo, además de seguir el procedimiento pertinente, nuestra institución ha querido enriquecer el debate en torno a la elaboración del nuevo Estatuto mediante la celebración de cinco jornadas que, coincidiendo con la celebración del vigésimo quinto

aniversario del Estatuto vigente, se centraban en cinco temas específicos y troncales del Estatuto que ya he comentado antes: las competencias, el hecho diferencial, la organización territorial, las instituciones de la Generalidad y el sistema de financiación.

Con estas jornadas se pretendió efectuar una aportación a la memoria reciente de nuestro país y, a su vez, una aportación científica para complementar el debate y la participación, con la colaboración de políticos y de prestigiosos expertos politólogos, juristas e historiadores, y añadir así un grano de arena a la cultura del diálogo, del debate y del pensamiento que caracterizan al pueblo catalán.

Finalmente, y para completar este compromiso de información y participación con la sociedad catalana, se creó en la web del Parlamento un apartado titulado «Propuesta de reforma del Estatuto». En él encontramos la posibilidad de consultar los trabajos elaborados por la Ponencia; los trabajos iniciados durante la pasada legislatura; la composición de la Ponencia; los distintos trámites parlamentarios junto a su calendario; los muchos documentos aportados por las entidades, las instituciones públicas e incluso por particulares; la relación de entidades y organismos que han comparecido ante la Ponencia redactora, y la posibilidad de suscribirse a este espacio y recibir mediante correo electrónico toda la información al respecto.

Una vez más, el Parlamento ha aprovechado las posibilidades que nos ofrecen las nuevas tecnologías para acercarse un poco más a la sociedad, para su información y para facilitarle una mayor intervención en aquellos temas que le incumben y que son esenciales.

Confío, pues, en que al cabo de unos años todas las catalanas y todos los catalanes podremos sentirnos satisfechos y orgullosos del trabajo realizado, del Estatuto que estamos diseñando. Quiero destacar también la labor hecha por el Gobierno en este sentido, especialmente a través del Institut d'Estudis Autonòmics, que ha dado rigor jurídico, técnica científica a los trabajos de la Ponencia; sin duda ha sido un buen apoyo.

Repito: este ha de ser el Estatuto de todos, el Estatuto que ha de permitir construir la Cataluña del siglo XXI. Están en juego las posibilidades, o las imposibilidades, de adoptar las decisiones necesarias para resolver los problemas que nos afectan y de tener o no los instrumentos para afrontar los retos actuales y los de los próximos años.

Necesitamos grandes dosis de consenso. En Cataluña estamos condenados al consenso. Cuando digo que estamos condenados al consenso, pienso que es positivo porque estamos condenados al consenso, pero la palabra *condena* siempre tiene alguna reminiscencia. Recordemos que la aprobación del Estatuto necesita un mínimo de noventa votos favorables de los 135 diputados y diputadas, dos tercios del Parlamento. Y aquí sí que no hay combinaciones posibles. De los cinco grupos parlamentarios que hay en el Parlamento de Cataluña, o cuatro, como mínimo, se ponen de acuerdo o no suman noventa votos. Ni tan solo sumando los dos principales grupos en número de diputados, PSC y Convergencia i Unió, suman noventa diputados. Tampoco suman noventa diputados los grupos que dan apoyo al Gobierno. Estamos condenados al consenso.

Es necesario, pues, huir de los dogmas y evitar limitarse a repetir verdades que no lo son. Ahora, este es el momento de dibujar, de diseñar los instrumentos políticos e institucionales para la nueva realidad del país, para su futuro. Y Cataluña debe hacerlo sin miedo. Debemos apartar todas aquellas disputas estériles, todos los enfrentamientos

personales improductivos que solo entorpecen el paso y nos impiden avanzar. Debemos ser ambiciosos si queremos lograr un Estatuto eficaz y resolutivo. Y de no ser así, el mundo político catalán habrá fracasado y todo el país saldrá perdiendo económica, social y nacionalmente.

Insisto, todas las catalanas y todos los catalanes tenemos una oportunidad histórica que no podemos desaprovechar. Tenemos la oportunidad de dar un gran paso adelante y por esto debemos trabajar –de hecho, ya se está trabajando– de forma conjunta.

La reforma que exige Cataluña no es, sin embargo, un caso aislado. El plan Ibarretxe, con los posteriores resultados de las elecciones en el País Vasco, su visión del autogobierno, los resultados de los comicios electorales de Galicia, son también expresiones de cambio, de reforma. Son expresiones de que algo se está moviendo en el Estado español. Y eso no puede ser ignorado por el Estado.

Las naciones, curiosamente las naciones históricas que hay en el Estado español, le plantean nuevos retos, nuevas demandas para afrontar con garantías el presente más inmediato, y sobre todo el futuro. Los nuevos estatutos son también, en el fondo, un gran reto para el Estado.

España, pues, no podrá hacer oídos sordos a todas estas demandas. Es evidente que las naciones históricas del Estado, que consideran que sus respectivos estatutos son ya ineficaces para dar respuesta a los planteamientos del futuro y para avanzar en el propio autogobierno, han hecho oír su voz. Un gobierno progresista, un gobierno de cambio no puede cerrar las puertas a las aspiraciones democráticas de todo un pueblo.

A pesar de ello, también quiero confesarles que a veces tengo la sensación de que será más fácil que los partidos españoles se pongan de acuerdo con relación al Estatuto catalán que los propios partidos catalanes. Y eso preocupa. Y mucho. Por eso hace falta más que nunca –y hablo otra vez en clave catalana– que los partidos catalanes seamos conscientes de lo que nos estamos jugando. Ahora más que nunca es necesaria la unidad de acción.

Un Estatuto hecho desde Cataluña; un Estatuto que ignore aquellos posicionamientos que nos llegan desde fuera, desde los partidos españoles; un Estatuto resultado del consenso de todas las fuerzas políticas catalanas, del abandono de las luchas y de los intereses partidistas. Un Estatuto surgido de la responsabilidad de todas las partes implicadas será un buen Estatuto para Cataluña, para los catalanes y las catalanas. Y será, además –y aquí es donde está nuestra fuerza, tenemos que ser conscientes de ello–, un Estatuto imparable en Madrid.

Yo estoy seguro de que, si en el Parlamento de Cataluña hemos llegado al consenso –les estoy hablando en estos momentos de una previsión de 120 sobre 135 diputados que parece que podrían estar de acuerdo en este Estatuto–, yo estoy convencido de que las Cortes Generales tendrán la sensibilidad de no tocar ni una coma de este texto. El pueblo de Cataluña entendería modificaciones no substanciales, por supuesto, si somos capaces de hacerlo en Cataluña y representa un consenso.

Para poder hacerlo, se deben terminar aquellas disputas estériles, aquellas disputas sin razón que pueda haber en la táctica del día a día. Ha llegado el momento de trabajar con sentido de Estado. Cataluña necesita un frente común, y si este se consigue, y si este se consolida, nadie ni nada podrá detenerla.

Además hay otra cuestión importante. Yo hablo de sensibilidad en las Cortes Generales, estoy seguro de ello, pero suponiendo que esta sensibilidad no existiese, es evidente que el Parlamento de Cataluña tiene la opción de retirar a lo largo de la tramitación en las Cortes el Estatuto. Ustedes imaginen qué crisis se produciría en el Estado. Es evidente que no podemos hacer malos augurios en estos momentos; además..., en fin, no sería recomendable.

Yo creo que es el momento de hacer caso al presidente Rodríguez Zapatero, quien afirmó públicamente en dos ocasiones que el Estado no cerraría el paso a un Estatuto fruto del consenso. Cataluña debe, pues, aprovechar este escenario para lograr un nuevo Estatuto, un Estatuto al servicio del pueblo de Cataluña.

Y cierro aquí este paréntesis sobre la necesidad de un nuevo Estatuto para Cataluña, ya que, aunque no pertenezca estrictamente a la temática de la conferencia que hoy nos ocupa, y debido a su relevancia en la política catalana actual, era imprescindible dedicarle unas breves reflexiones, y afronto, ahora sí, el tramo final de esta conferencia.

Un parlamento abierto es la exigencia del siglo XXI. Conceptos como *implicación*, *participación* o *contacto con los distintos territorios* son esenciales para la consecución de un parlamento mucho más democrático y accesible para la ciudadanía: un parlamento del siglo XXI.

El mundo actual dista mucho del que vio nacer el actual diseño de división de poderes y que estableció las características propias del poder legislativo. Han pasado muchos años y no ha sido en balde; son muchos los cambios que se han hecho realidad en nuestra sociedad. Es por ello que la redefinición de toda institución es urgente e ineludible si no queremos que pierdan capacidad y eficiencia en su funcionamiento.

No podemos cerrar las puertas a todos aquellos beneficios que nos ha aportado la mo-

El president Benach durant la seva intervenció, recollida també pels mitjans de comunicació d'Euskadi, que feren ampli ressò de les seves paraules.

dernidad. No podemos prohibir la entrada a las nuevas tecnologías de la información y de la comunicación que han significado toda una revolución del mundo empresarial, económico, cultural. El mundo de la política necesita también sus servicios si no quiere perder el tren de la realidad, si no quiere quedarse atascado en un funcionamiento del pasado, lento e incapaz de dar respuesta a las necesidades de hoy en día.

Tenemos que aprovechar todos los beneficios que nos ha aportado, que nos aportará el siglo XXI y vincularlos a las realidades de los partidos políticos, de la representación ciudadana, del sistema de partidos, del sistema electoral, para actualizarlos y adaptarlos a los nuevos tiempos.

Todo parlamento ha de ser redefinido con los condicionantes del mundo actual; si no, este dejará de tener sentido como instrumento democrático y se convertirá en una pesada losa para el avance del país.

Nuestro proyecto, pues, de Parlamento abierto, se ha propuesto conseguir que la cámara legislativa catalana viva en contacto permanente y directo con la realidad, con el día a día del país. La inmediatez es necesaria en unos tiempos en que precisamente el tiempo se ha convertido en la clave de los éxitos o fracasos. Es necesario aprovechar las nuevas posibilidades de información y comunicación de nuestros días, las posibilidades de las nuevas tecnologías, y necesitamos también un parlamento con voz y participación en el proyecto europeo, vinculado a otros parlamentos y a otras regiones y naciones europeas, independientemente de las fronteras estatales.

El Parlamento de Cataluña ya está teniendo en cuenta estas condiciones en su trabajo. Probablemente estas son las bases del que ha de ser el parlamentarismo del siglo XXI. Estas y seguro que otras más. Pero no lo olvidemos: estas bases son válidas no solo para el Parlamento catalán.

Muchas gracias.

Cloenda de la Universitat Catalana d'Estiu

Prada, 26 d'agost de 2005

EL PAIS

VIERNES 26 DE AGOSTO DE 2005
Año XXX. Número 10 309

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA
www.elpais.es

EDICIÓN CATALUÑA
Precio: 1 euro

Los expertos del Gobierno rechazan el Estatuto que plantea el tripartito

Los juristas afirman que la apelación a derechos históricos es inconstitucional

"La ampliación de competencias es masiva, injustificada y claramente contraria a la Constitución, por lo que se refiere a muchas de las técnicas que se utilizan y al resultado a que conducen". Así se pronuncia uno de los tres informes encargados por el Ministerio de Administraciones Públicas a expertos juristas sobre la ordenación competencial que plantea la reforma del Estatuto de Cataluña. En otro texto, los juristas ven inviable la apelación que CiU y ERC hacen a los derechos históricos para blindar competencias.

"El Tribunal Constitucional ha rechazado de forma clara y reiterada la interpretación de la apertura del ordenamiento constitucional a través de los derechos históricos", afirma uno de los documentos que maneja el Gobierno. "La vía de un reconocimiento ilimitado de los derechos históricos es un caballo de Troya historicista que contradice los principios básicos de cualquier ordenamiento jurídico", añade.

Los tres informes se refieren a la distribución territorial del poder, la ordenación competencial y los derechos históricos. Los textos están firmados por tres catedráticos de Derecho Constitucional y una de Derecho Administrativo. Se trata de Luis Ortega, Francisco Balaguer, José Antonio Montilla y Cristina Elías.

Los expertos enumeran sus dudas sobre la reforma: "La ampliación de competencias sin base constitucional, la reordenación de categorías competenciales con criterios contrarios a la Constitución y la desconexión entre los ámbitos competenciales y las perspectivas financieras". **Página 14**

Los iraquíes fracasan otra vez en su intento de pactar la Constitución

El radical Al Sáder pide calma para evitar una guerra entre chiíes

Los representantes de los grupos étnicos y religiosos iraquíes no logran llegar a un acuerdo sobre la Constitución que permita avanzar en el calendario político marcado por EE UU. El plazo de tres días otorgado por el Parlamento para que la mayoría suní diera su respaldo al borrador presentado el pasado lunes por kurdos y chiíes expiró anoche sin sombra de acuerdo. Los dirigentes kurdos y chiíes, que tienen mayoría absoluta en el Parlamento, y EE UU se enfrentan ahora a un serio dilema: aprobar la Constitución y seguir adelante sin el apoyo de los suníes, con lo que se arriesgan a un recrudecimiento de los ataques de la insurgencia, o disolver la Asamblea Nacional, con el consiguiente retraso del proceso político y la prolongación de la ocupación militar, cada vez más criticada dentro de Estados Unidos.

Las negociaciones sobre la Constitución no detuvieron la oleada de violencia. La policía iraquí encontró ayer junto a una carretera los cadáveres de 36 hombres maniatados con un tiro de bala en la cabeza. Y el líder radical chií Múqtada al Sáder llamó ayer a la calma tras los enfrentamientos protagonizados por sus seguidores y las milicias, también chiíes, del Consejo Supremo de la Revolución Islámica. **Página 2**

EFE

Europa central lucha contra las inundaciones

Miles de europeos, desde Suiza hasta Bulgaria, luchaban ayer contra los efectos de las inundaciones, que han causado 42 muertos en los últimos días. El país más afectado por las riadas es Rumania, donde se cuentan 31 fallecidos. Aunque la situación tendía a estabilizarse, muchas zonas continuaban en estado de máxima alerta. En la fotografía, bomberos y voluntarios construyen un dique con sacos de arena para impedir el desbordamiento del Danubio a su paso por Weltenburg, en el sur de Alemania. **Página 6**

Balza permite la marcha de Bilbao pese a los carteles de Batasuna

ESPAÑA. **Página 16**

EE UU PRESIONA para amoldar la reforma de la ONU a su política exterior
INTERNACIONAL. **Página 3**

FRANCIA PUBLICARÁ el lunes una 'lista negra' de compañías aéreas inseguras
INTERNACIONAL. **Página 5**
Editorial en la **página 10**

EXPERTOS de toda Europa consideran bajo el riesgo de que llegue la gripe aviar
SOCIEDAD. **Página 28**

EL DÉFICIT comercial en el primer semestre crece un 36% por la subida del petróleo
ECONOMÍA. **Página 66**

La Generalitat pide al 'número dos' del PSOE que se calle y que deje de criticar

Página 15

Revista de Agosto

John Le Carré regresa al cine

Fernando Meirelles dirige la adaptación de 'El jardinero fiel', la novela 'africana' del escritor

JUAN CUETO

El espectador noctámbulo encuentra en las islas la gran metáfora del verano. **Páginas 31 a 48**

EP3

Pablo Rivero, chico malo

cómics

EL PAÍS ofrece hoy a sus lectores, por 2,50 euros, el cómic de Roco Vargas *La estrella lejana*.

El 95% de los inmigrantes que se regularizaron cotiza ya a la Seguridad Social

Las empresas han dado de alta en la Seguridad Social a 435.990 inmigrantes que consiguieron regularizar su situación en el proceso de normalización abierto entre el 7 de febrero y el 7 de mayo pasados. La cifra supone el 95% de las 517.617 solicitudes de regularización aprobadas por el Ministerio de Trabajo hasta primeros de agosto.

Desde que reciben la notificación positiva, los empresarios disponen de un mes de plazo para hacer efectiva el alta en la Seguridad Social de los extranjeros. De las más de 690.000 solicitudes presentadas, el departamento que dirige Jesús Caldera ha resuelto hasta ahora 592.192, un 85,62%. Otras 99.400 están pendientes de examen o a la espera de documentos probatorios. **Página 20**

Senyores i senyors, permetin-me començar agraint, com a president del Parlament de Catalunya, la invitació per cloure aquesta trenta-setena edició de la Universitat Catalana d'Estiu, que a més a més em dóna l'oportunitat de traslladar-los algunes reflexions al fil del debat entorn de l'evolució de les societats i de la nostra identitat com a nació que som, com a poble amb llarga història, amb un passat que existeix, malgrat que això últimament alguns no ho tinguin clar, i amb un futur que, com tots els futurs, és incert; ho és per definició, un futur que acabarà sent, i que acabarà sent el que determini la nostra voluntat.

La mateixa voluntat que va fer néixer la Universitat Catalana d'Estiu en temps de foscor, i que li ha permès clarament superar dificultats –i no poques dificultats. La Universitat Catalana d'Estiu mereix un reconeixement per la seva trajectòria, pel seu bagatge –deixin-me fer un record ara i aquí, i especial, a Miquel Porter i Moix–, però, més important encara, la Universitat Catalana d'Estiu mereix un reconeixement per la seva vigència. I dic això amb tota la consciència del que estic dient i amb el que amb la paraula *consciència* vull expressar. No puc deixar de felicitar totes les persones implicades en la Universitat Catalana d'Estiu pel seu esforç, pel seu treball, que un any més s'ha traduït en uns dies de debat, de reflexió, de coneixença, d'enriquiment cultural. Els agraïments també s'han d'estendre als patrocinadors que donen el suport necessari, també al poble de Prada pel seu compromís i per la implicació en una trobada que cada estiu aplega persones d'arreu dels Països Catalans, disposades a passar uns dies en un ambient únic on es combinen coneixement i alegria, estudi i festa, tot aprofitant el gran potencial humà present.

Aquest ambient especial es respira només de posar els peus a Prada, de fet anima a participar-hi. Personalment resulta encoratjador parlar davant una audiència com la d'avui, marcada per l'esperit inquiet de conèixer, de pensar, d'aprendre i de compartir.

Començava fent referència a la voluntat –la voluntat serà el fil conductor de tot el discurs. Deixin-me citar una de les ments més genials de la història de la humanitat: «Hi ha una força motriu més poderosa que el vapor, l'electricitat i l'energia atòmica: la voluntat». Això ho va dir, ni més ni menys, Albert Einstein, personatge que, a més, enguany ha estat objecte d'anàlisi aquí a Prada coincidint amb el centenari de la teoria de la relativitat.

Sembla una frase agosarada, però el físic genial no era aliè ni als successos del seu temps ni als coneixements de la història de la humanitat. Si repassem els llibres d'història comprovarem la certesa de la seva afirmació.

Com sempre es diu de l'energia nuclear, la força de la voluntat pot portar a millorar societats o pot portar a deliris conqueridors, pot portar a descobrir cures de greus malalties o pot portar a inventar armes de destrucció. Qualsevol voluntat, doncs, pot portar a imposar Estats o pot portar a alliberar nacions. Com sempre, tot dependrà de com s'utilitzi. El futur, allò que serem en el futur, dependrà de l'abast de la nostra voluntat. Potser no té la potència immediata, a curt termini, d'altres forces, però no es pot aturar per sempre la força de la voluntat.

Vull afegir que quan aquesta voluntat viu en minoria, permet resistir, permet mantenir aquella flama encesa. Però per avançar de veritat, cal que aquesta voluntat sigui majoritàriament compartida i això esdevingui una evidència palpable que es respira.

La sala d'actes del Liceu Renouvier durant l'acte de cloenda del curs.

La voluntat és imparable produint canvis quan la solidesa, el convenciment majoritari i compartit d'aquesta voluntat és tal que els seus objectius esdevenen tan evidents com inevitables. El dubte que ens pot assaltar, doncs, potser és el fet de conèixer quin és realment l'abast de la nostra voluntat.

Bé, moltes coses de les quals els parlaré de ben segur que han anat apareixent al llarg d'aquests dies aquí a Prada, ja sigui en ponències públiques o en improvisades tertúlies més privades, perquè al cap i a la fi els vull parlar d'allò que rau en el fons de les propostes polítiques, els vull parlar dels reptes que com a país, com a nació, com a poble, com a societat, tenim sobre la taula.

No som una illa aïllada del món. En aquests moments ens enfrontem a molts reptes. De fet, aquí ens enfrontem a una xarxa de reptes els uns lligats amb els altres. Per exemple, donar respostes als dèficits del país, el dèficit fiscal, per descomptat, el dèficit d'infraestructures, el dèficit social, el dèficit de la sanitat d'avui, etcètera.

Ens enfrontem, per exemple, a una globalització que ens planteja canvis continus als quals no hem sabut adaptar-nos, ja sigui en el món productiu, en el món laboral o en el món cultural.

La globalització, per exemple, també ha incidit en una immigració massiva, rebuda en poc temps, de persones amb cultures i orígens molt diversos, sense haver-nos preparat prèviament, i amb les mancances de no ser Estat.

Ho he dit sovint i no em canso de repetir-ho. La immigració no és un problema, és un

repte. És a les nostres mans fer-ne quelcom positiu, tant per al benestar com per a la defensa de la nostra identitat, o bé deixar que esdevingui una font de majors problemes.

Com la pluja torrencial, que pot provocar inundacions o afegir reserves d'aigua, hem de fer el possible perquè la immigració sigui un instrument de desenvolupament i d'enfortiment del nostre projecte nacional. No és fàcil, no és gens fàcil, però és un dels reptes que hem de tirar endavant.

I lligat amb la immigració, cal fer front a una certa indefinició i feblesa de la cultura i els valors de la nostra nació. I permetin-me que m'aturi i m'estengui en aquest darrer repte, el dels valors.

Ens cal consolidar un sistema de valors definidor, clar i ferm. El nostre és un projecte nacional que s'enfronta a diferents dificultats. Fragmentat, sense Estat propi, ha de fer front a reptes als quals altres nacions en una situació millor amb prou feines saben respondre.

La globalització, el procés de construcció europea, la immigració, la pressió sobre la llengua i un llarg reguitzell de factors ens posen dificultats afegides a una recuperació identitària encara inacabada.

El nostre projecte de futur, per tant, passa per sumar, per integrar-hi la majoria de la població present al nostre territori.

Ho deia al principi: quan estàs sotmès i en minoria, la voluntat et permet resistir en les teves conviccions, mantenir-les amb vida. Però si volem que el somni de benestar i llibertat es faci realitat, si volem iniciar un camí propi, ens cal molt més que la voluntat d'unes minories: ens cal aplegar la voluntat de la majoria.

I en els temps actuals, aplegar tothom demana una apel·lació a la història, per descomptat, també una apel·lació als drets i les llibertats. Ens cal demostrar que el català, que el nostre sistema és un projecte beneficiós, és un projecte positiu, és interessant per a tothom qui el vulgui compartir a casa nostra.

Partim, doncs, de les nostres arrels, de la nostra història, de la reivindicació dels nostres drets i de les nostres llibertats, però ho fem pensant en un futur de major benestar, de convenciment que, alliberant-nos de tuteles llunyanes, apropant les decisions a casa nostra, les coses les podem fer molt millor.

I el projecte comú comença per la definició i l'assumpció d'uns valors comuns que donen sentit i cohesió, tant com la història. Ens cal, doncs, fer un exercici de reflexió i debatre fins a aclarir els elements sobre els quals cal articular un projecte de futur per implicar el país sencer, precisament, en aquest projecte de futur.

Vivim en democràcia, i en democràcia el poder no el té el més fort; el poder el té qui sap aplegar la força de la majoria. Ens cal aquesta reflexió, fer visibles els elements cohesionadors de la nostra identitat. No dic que calgui inventar res, dic que cal fer visible el que ja és.

I encara un incís en aquest incís. Com a nació, sense Estat i institucionalment diferenciada, però amb un passat comú i amb un sentiment de present i de futur que ens vincula, ens cal també especialment parar atenció a la veu del conjunt dels Països Catalans.

Ens cal la seva visió, ens cal escoltar la seva opinió amb més atenció. Vull reivindicar avui i aquí el potencial intel·lectual del conjunt dels Països Catalans, com una xarxa de pensament que arriba, que connecta, que transmet des de tot arreu, que s'estén pertot arreu. Ens cal, en definitiva, aquesta connexió de pensament.

És obligat en aquestes reflexions parlar del tema del moment. Com vostès saben, en un moment crucial de la nostra història, estem intentant fer un nou Estatut.

Tot el que he exposat fins ara serveix especialment per mostrar la necessitat d'un nou Estatut i d'un nou sistema de finançament, com a instruments imprescindibles per encarar els grans reptes que tenim per endavant, els que he descrit i molts altres que, evidentment, avui no cal comentar, però que donaria per a molt més.

Per la seva importància, i perquè estic convençut que els diferents responsables polítics tenen prou sentit d'Estat –que no en tenim, però de sentit d'Estat jo crec que en tenen–, no dubto que se superaran els esculls, se superaran les tibantors i que aprovarem un nou Estatut.

És cert que hi ha divergències. Al Parlament s'hi representen ideologies, visions diferents, objectius diferents, fins i tot dins els mateixos partits a vegades també passa això. Però, per sobre de tot, el Parlament té un compromís amb Catalunya, amb les catalanes i els catalans, i això ens obliga a fer un esforç de diàleg, a cercar el camí comú que garanteixi els instruments que Catalunya necessita.

Ara no és hora de remarcar les diferències. Ara és l'hora de demostrar que per Catalunya podem col·laborar tots plegats, fer un diàleg reposat, trobar respostes i acords que no hagin de causar a la força renúncies.

Potser volem arribar a destinacions diferents al final del camí, però tots els partits polítics catalans tenim encara molt camí per recórrer junts, i sense competències blindades i sense millor finançament no ens mourem ni un centímetre, ens quedarem, això sí, en trinxeres, immergits en una lluita que al segle XXI, segurament, no té cap sentit.

L'Estatut s'ha de situar al marge de les rivalitats polítiques, de les tàctiques del dia a dia. No podem fer de l'Estatut el centre de totes les polèmiques, que a més a més no hi tenen res a veure. No podem utilitzar l'Estatut com una eina, o fins i tot com a arma, dels uns contra els altres. Aquest no és el camí.

Hi ha massa coses que ens uneixen a tots plegats, massa coincidències en les anàlisis de present i de futur, com per malbaratar aquest moment històric. Dit d'una altra manera, vint-i-cinc anys després de la Transició tenim una oportunitat d'or per refer el curs de la història, tenim una oportunitat d'or. Ho repeteixo: ara o mai.

L'Estatut ens fa falta a la ciutadania i fa falta als partits. Governi qui governi en el futur –repeteixo: governi qui governi en el futur–, el que pugui fer estarà condicionat segurament pel que ara fem.

Si no hi ha Estatut, seguirem amb les mans lligades davant molts temes. Penso que cal superar la miopia que causen les pressions immediates, els interessos a curt termini. No podem oblidar les urgències d'una nació que té al davant massa reptes per seguir encallats en el no-res.

Si no mirem més enllà, no ens adonarem que posar pals a les rodes de l'Estatut és posar pals a les rodes de qualsevol govern de Catalunya per als propers anys, al marge, això sí, del descrèdit democràtic i polític de no saber posar-nos d'acord en un dels temes més importants dels últims anys de la nostra història, un tema d'interès general.

Vull recordar que tant els darrers governs de Convergència i Unió com el Govern actual han tingut un escàs marge d'actuació per culpa precisament de la restricció competencial i la manca de finançament.

Catalunya, doncs, necessita ara un nou Estatut i un nou finançament. Insistir en altres hipòtesis forma part d'una visió competitiva que, precisament, no és la que convé al país. No es tracta de quin partit guanyarà més o guanyarà menys, sinó de com podem guanyar un pas cap al futur i cap a més llibertat.

L'enfocament competitiu potser és més interessant per omplir capçaleres de diaris, fins i tot per tenir conversa en dinars, o en els vespres d'estiu. Però a l'hora de la veritat, no podem perdre de vista què ens cal per a Catalunya. No es pot plantejar com una operació per debilitar el govern o l'oposició. Ens hi juguem massa tots plegats.

Recupero un tema a què m'he referit abans, que sembla que alguns obliden: les mancances competencials i el dèficit fiscal de cada any es converteix en un deute social, en un deute d'infraestructures, en un dèficit de respostes polítiques que el país no es pot permetre.

I, a més a més, hi ha qui diu que això de l'Estatut no interessa la ciutadania, que no és una de les preocupacions principals de la ciutadania. I aquest fet es presenta com una mostra més dels suposats fracassos dels partits polítics catalans, tal com –diuen– demostren les enquestes.

L'Estatut no apareix en les enquestes com una de les preocupacions de la ciutadania. És evident que no i, a més a més, l'Estatut no ho ha de ser pas, una preocupació. L'Estatut és un instrument; no ha de ser un problema, més enllà dels d'entesa entre els representants polítics per fer-lo.

Com ja he explicat alguna vegada, l'Estatut és l'obrellaunes que ha d'obrir la llauna, i en la llauna és on hi ha un major contingut d'infraestructures, de polítiques socials, de polítiques laborals, de polítiques culturals, que permetin millorar l'educació dels fills, l'atenció mèdica, els llocs de treball..., en definitiva: el benestar i les llibertats de les persones.

Què interessa la ciutadania?, l'obrellaunes o el que hi ha dintre la llauna? Evidentment, el contingut. Però és feina i preocupació dels polítics permetre arribar-hi, fer ús de l'obrellaunes; per això hem estat escollits, en definitiva.

Però si no ens en sortim com cal, això acabarà afectant tothom en coses que realment sí que importen, i no sols els polítics. Que l'Estatut no sigui preocupació general no vol dir que no sigui important, fins i tot vital. No confonguem la realitat amb les enquestes. Més greu que cansar l'opinió pública amb debats és indignar el poble de Catalunya si els representants polítics no aconseguim posar-nos d'acord.

I ara ens trobem assistint a un debat aferrissat i excessiu entorn a la hipotètica inconstitucionalitat d'una part de l'articulat de l'Estatut com a clau de volta de suport o de rebuig al text que en aquest moment s'està tramitant.

I aquí voldria fer dues reflexions més.

La primera: ara és el moment que no hi hagi interferències en el treball dels parlamentaris, dels partits polítics catalans. Vull dir que, d'aquell seny que tant ha caracteritzat els catalans al llarg dels segles, se n'encomanin els representants polítics de l'Estat espanyol i que deixin treballar amb tranquil·litat el Parlament; ara no els toca fer cap ni una interferència.

Una altra qüestió: el Dictamen del Consell Consultiu. És un dictamen important, molt important, però –no ho oblidem– al capdavall qui té la responsabilitat d'aprovar l'Estatut són els 135 diputats i diputades del Parlament de Catalunya. I, a més a més –i ho remarco–, en última instància, qui té la responsabilitat d'aprovar l'Estatut és el poble de Catalunya en un referèndum que s'haurà de convocar un cop aprovat l'Estatut.

En aquest sentit, també –permetin-me fer un matís–, la insistència en la possible inconstitucionalitat dels drets històrics resulta sorprenent, quan a les facultats universitàries d'aquest país s'explica als nostres joves que el text de la Constitució espanyola no és un text sagrat, rígid. Qualsevol expert en la matèria explica que la Constitució espanyola és un text força flexible, en tant que alguns articles estan redactats amb una gran ambigüitat.

I, per què? Doncs, perquè en aquell moment de la Transició hi havia grans punts de desacord, hi havia moltes més dificultats de les que hi ha ara. I no podia ser d'una altra manera en aquell context, en què en una mateixa taula seien des d'exministres de Franco fins a comunistes, socialistes i nacionalistes diversos, que havien combatut el règim, que havien passat per la presó, per l'exili o per totes dues coses.

Cal ser respectuosos amb aquell consens pretèrit. Però no hem d'oblidar que, com tantes vegades ha demostrat el Tribunal Constitucional, la Constitució permet fer moltes lectures, especialment en aspectes que d'una manera o una altra es vinculen al nostre Estatut i al nostre àmbit competencial.

És a dir, la consideració de constitucionalitat o inconstitucionalitat d'articles o lleis senceres, tal com ha succeït en tantes ocasions des del 1978, no deixa de tenir un cert aspecte de relativitat, com bé s'ha demostrat recentment, per exemple, amb la Llei de matrimonis homosexuals.

I hi ha una altra cosa molt important i que no podem oblidar. Catalunya no és una nació des del 1978, que és quan s'aprova la Constitució espanyola. Catalunya ja era nació abans. Catalunya té una història mil·lenària, Catalunya té uns precedents en les Corts catalanes, en la Mancomunitat o la República.

Els vull posar un exemple. Jo sóc president del Parlament perquè m'han escollit els 135 diputats i diputades del Parlament de Catalunya, evidentment, i ho sóc perquè hi ha hagut unes eleccions. Però jo també tinc una història com a president del Parlament. El president del Parlament actual arrenca amb el president Companys, i després del president Companys n'hi va haver un que es deia Casanova, i després el president Irla,

i després van venir els presidents del Parlament de Catalunya a l'exili: Rovira i Virgili, Serra i Moret, Farreras i Duran, que va morir a Mèxic. Però abans de morir a Mèxic, Farreras i Duran va fer una carta amb la qual, com a president del Parlament a l'exili, reconeixia el nou Parlament que es constituí el març de l'any 1980. I aquesta carta la va fer arribar al president Barrera, i el president Barrera la va transmetre al president Coll, i aquest al president Xicoy, i aquest al president Reventós, i el president Reventós al president Rigol, i el president Rigol me la va passar a mi, i jo també la passaré al proper president o presidenta del Parlament de Catalunya.

Què té a veure això amb l'Estatut? Doncs, té molt a veure. Precisament, nosaltres no naixem l'any 79, 78 o 77. Tenim una continuïtat històrica que ningú més té des d'aquest punt de vista. Tot plegat, la resposta, per tant, rau essencialment en la voluntat política i en la capacitat de diàleg i de trobar respostes de consens i, a més a més, aquest cop sense les pors de la Transició.

Què fa falta de l'Estatut? Com veieu, arribo al final tal com he començat. L'Estatut depèn, al cap i a la fi, de la voluntat, de la voluntat del poble dipositada en els 135 diputats i diputades del Parlament de Catalunya, de la voluntat dels principals dirigents polítics per desencallar el text quan cau pres de tibantors i conflictes. Ara és l'hora de demostrar les voluntats. Ho deia Rovira i Virgili: «Perquè la nació s'afirmi, cal un factor susceptible de manifestació exterior: la voluntat».

Ens cal que qui té el poder de decisió manifesti exteriorment l'afirmació que comporta el nou Estatut. S'imposarà la voluntat comuna? La voluntat d'avançar com a nació pròspera i desenvolupada? O seran més fortes determinades voluntats individuals que demostrarien tenir poca voluntat d'esdevenir la nació lliure i benestant com alguns somiem?

D'esquerra a dreta: Joan-Francesc Denis (Batlle de Prada); Dr. Joandomènec Ros (president de la UCE); el president del Parlament; el Dr. Salvador Giner (president de l'IEC); i el Dr. Jordi Sales (vicepresident de la UCE).

L'acord sobre l'Estatut és possible. I torno a recordar les paraules del principi, d'Einstein: «Hi ha una força motriu més poderosa que el vapor, l'electricitat i l'energia atòmica: la voluntat».

De veritat que algú creu que no es pot aconseguir un Estatut potent, ambiciós i compartit per la gran majoria que fa un any i mig que plantegem? Jo estic convençut que el tindrem. Ara, això sí, cal que tothom sigui responsable, cal que tothom tingui clar el seu paper, i a més a més tothom n'hi té, de paper, i cal que tots plegats siguem capaços de pensar en el país abans que res. Tots plegats tenim tantes coses per aportar a aquest país... Doncs ara és l'hora de fer-ho.

Moltes gràcies.

Acte inaugural de la setmana de Catalunya a l'Expo-2005 d'Aichi

Aichi (Japó), 5 de setembre de 2005

Dilluns 5
Setembre del 2005
Número 8913. Any XXVII
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
COMARQUES BARCELONINES
Barcelona, Barcelonès Nord, Maresme
Penedès, Vallès Occidental
1 euro amb El 9

Un virus amenaça la població d'isards als parcs naturals de Catalunya

- El pestivirus no remet a la reserva del Cadí i es tem que s'estengui a la reserva del Freser-Setcases
- La setmana passada van trobar-ne de morts al Cadí, on ja s'ha passat de 2.363 a 1.565 exemplars
- L'isard està en perill des que el mes d'abril passat se'n va detectar una mortaldat

PAÏSOS CATALANS 2

El govern assumeix la proposta de fer hora de classe més al dia a l'escola pública
SOCIETAT 13

Un de cada tres treballadors té un trastorn quan torna de vacances a la feina
SOCIETAT 14

El PSC va votar el 1999 una resolució a favor d'invocar els drets històrics
POLÍTICA 16

El govern iraquià confirma que el judici a Hussein començarà el 19 d'octubre
EUROPA-MÓN 20

Quinze immigrants morts i quinze de ferits en un altre edifici incendiat a París
PUNT DIVERS 25

Tornada a casa després del caos de Nova Orleans. La família catalana que va quedar atrapada per l'huracà *Katrina* va arribar ahir a Barcelona —Josep Fuster, Clara Díaz i el seu fill, Aitor, a l'aeroport— amb el testimoni del caos viscut a Nova Orleans. «Era com una guerra; en lloc d'ajuda humanitària hi havia molts policies i tancs als carrers», van dir. Bush, que coneixia la feblesa dels dics, ha hagut de demanar oficialment ajuda a la UE i a l'OTAN. / JUANMA RAMOS.

PUNT DIVERS 24 | 25

EL 9

Triple èxit de l'esport català en hoquei sobre herba, trial i BTT

Catorze jugadors catalans són campions d'Europa d'hoquei sobre herba amb la selecció espanyola

Adam Raga guanya el campionat del món de trial, i Josep Antoni Hermida queda tercer en el mundial de BTT

Fernando Alonso, disparat cap al títol

● El pilot asturià va ser segon al circuit de Monza, al darrere de Montoya, i podria guanyar el mundial de fórmula 1 diumenge a Bèlgica

Senyores, senyors, com a president del Parlament de Catalunya m'honora i em satisfà tenir l'oportunitat d'inaugurar la Setmana de Catalunya a l'Expo-2005 d'Aichi.

Aquesta exposició internacional constitueix un esdeveniment històric que planteja d'una manera espectacular i innovadora algunes qüestions que ben segur que centraran els camins del futur d'aquest poble de pobles que és el món en l'era de la globalització.

La conjunció dels tres elements al voltant dels quals gira l'exposició –natura, tecnologia i cultura– obre interrogants i apunta respostes per als grans reptes a què es troba abocat el món dels anomenats *països desenvolupats*. Un món que vol un present de progrés sense posar en perill el futur de les generacions que ens segueixen. Que vol treure el màxim partit dels recursos que ens ofereix la natura, però que alhora en vol mantenir la integritat, protegir-la dels nostres abusos. Que vol agermanar i establir vincles entre els pobles del món, però també preservar les diferents identitats que el componen. Que vol apropar les persones i facilitar-los la comunicació, però conservar també el patrimoni únic, la gran riquesa de cadascuna de les llengües que conviuen al nostre planeta.

Davant d'aquests reptes i conflictes –als quals Catalunya no és aliena–, enfront d'aquestes paradoxes aparents, la múltiple posada en comú de visions, experiències i innovacions de l'Exposició Internacional d'Aichi se'ns obre com una porta al futur. Un futur que construïm entre tots, sense excepció, i que compartim.

Ser aquí, doncs, obrint aquesta presència simbòlica, mostra del potencial del nostre país i de les moltes aportacions que Catalunya pot fer a l'enriquiment cultural i vital del món globalitzat, és motiu d'orgull, però també d'agraïment a totes les persones i a

El president Benach, durant la seva intervenció. A la dreta, l'H. Antoni Siurana, Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat.

totes les institucions que ho han fet possible i de felicitació per a tots aquells que s'han implicat en la seva preparació.

Sabem que no som el centre del món. Catalunya és una nació més de les que conviuen en la gran aldea global, però sabem també que les nostres aportacions i la nostra existència són tan valuoses com les de qualsevol altre poble o nació. Dins l'Estat espanyol i dins la Unió Europea, amb una capital representativa i amb una gran presència internacional com és l'olímpica Barcelona, a tot Catalunya, de punta a punta, bull un esperit cultural inquiet, on conviuen la lluita per preservar les nostres tradicions i la nostra identitat, amb l'esperit innovador propi del contacte permanent amb altres cultures i altres formes de veure i viure la vida. A Catalunya conviuen noms que ja formen part del patrimoni universal –com Gaudí, Dalí, Miró o Tàpies– amb molts altres que són present i futur en el camp de l'arquitectura, de l'art, del disseny, de les arts escèniques o de l'alta cuina. A Catalunya hi ha investigació, recerca tecnològica i preservació del medi, com hi ha mar i muntanya. Riquesa agrícola, cultural, tecnològica, gastronòmica, paisatgística. Estem oberts al món alhora que mirem de mantenir viva una identitat pròpia que ens uneix al passat i ens fa llum sobre el futur.

Aquí a Aichi presentem una mostra del que som, del que Catalunya ofereix al món. És una invitació a tots els visitants a apropar-se a nosaltres, a contactar amb les nostres empreses, a tastar els nostres productes, a viatjar fins la nostra terra.

Diu un proverbi japonès: «La granota de la cascada no coneix l'oceà». La globalització és un viatge a l'oceà, i jo els convido a conèixer el mar de la Mediterrània que banya la costa catalana. Només compartint, entrant en contacte, establint vincles, trobarem el camí que uneix passat i futur, progrés i natura, tradició i innovació.

Moltes gràcies. Arigato.

Homenatge als valencians del 1714

Fossar de les Moreres (Barcelona), 8 de setembre de 2005

◀ ESPAÑA EMPATA (1-1) Y SE COMPLICA EL PASE AL MUNDIAL • PAG. 43 ▶

www.lavanguardia.es

LA VANGUARDIA

JUEVES, 8 DE SEPTIEMBRE DE 2005 | Fundada en 1881 por don Carlos y don Bartolomé Godó | Número 44.495 | 1 euro

Maragall y Mas ceden para buscar una salida al Estatut

▶ *El president acepta blindar la financiación para que no le afecten las leyes estatales*

▶ *El líder de CiU, dispuesto a retocar su iniciativa sobre los derechos históricos*

▶ *Las dos formaciones interpretan la reunión como un avance* • *pág. 11 y editorial*

El riesgo de infecciones obliga a la evacuación de Nueva Orleans

CARLOS BARRIA / REUTERS

La policía patrulla por Nueva Orleans. PÁGS. 3, 4 Y 23 A 26

● Bush reclama 50.000 millones más al Congreso para hacer frente a la catástrofe

TORNADO EN EL PRAT. La foto tomada ayer a las 20.15 h en El Prat de Llobregat revela la fuerza del tornado que agitó algunas localidades del área barcelonesa. El aeropuerto tuvo que ser cerrado una hora. PÁG. 32

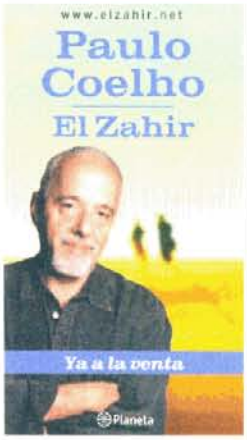

La opa de Gas Natural sobre Endesa desata la guerra entre las eléctricas

● El respaldo de Iberdrola coloca a la patronal del sector al borde de la ruptura

● Endesa se niega a sentarse a la mesa de Unesa con la compañía eléctrica vasca

● Solbes apoya la operación si hace más eficaz el sector energético • pág. 56 y editorial

'GRANDES MUSEOS DEL MUNDO'
PRÓXIMO SÁBADO, SEGUNDA ENTREGA: EL LOUVRE
9,95 euros

'LA VANGUARDIA' LE OFRECE
'CATALUNYA A FONS'

PRÓXIMO DOMINGO, 11 DE SEPTIEMBRE
1€ PRIMERA ENTREGA
'Parcs naturals'

Senyores, senyors, es un honor ser avui aquí, com a president del Parlament de Catalunya, tot cloent aquest acte d'homenatge als valencians que participaren heroicament en la defensa de Barcelona durant el setge que la ciutat patí a mans de les tropes borbòniques durant més d'un any, fins l'11 de setembre de 1714.

Aquest és, doncs, un merescut acte de reconeixement a totes aquelles persones, a tots aquells valencians que, encapçalats per Joan Baptista Basset, lluitaren per la llibertat del Principat quan l'Imperi de Felip V ja els havia arrabassat la de les seves terres.

Se sentien germans nostres, érem germans, en la llengua, en la història, i aquells dies també ho fórem en la sang vessada. Érem, i en som, de germans. No dic parents, no dic cosins; dic que som germans.

Les restes de molts d'aquells valencians reposen sota els nostres peus, al costat de catalanes i catalans, i de voluntaris d'altres indrets que també ens feren costat en nom de la llibertat. Reposen junts, com junts foren violentament esclafats els somnis, les institucions, i la llibertat dels nostres països.

La d'avui és també una reivindicació de la memòria històrica i de la lluita per la llibertat enfront les imposicions d'aquells que pretenen esborrar la identitat i la història dels pobles.

Una reivindicació que avui dia es fa necessària davant l'oblit o la ignorància existent amb relació a la nostra pròpia història.

Les societats, els pobles, els països, necessiten, com les persones, el seu passat. El passat, la història, ens explica els perquès del present, i ens ajuda a encarar el camí que la vida ens posa davant, el que anomenem *futur*.

Com a persones, trobem la saviesa en l'experiència acumulada, en tot allò que hem anat fent, aprenent, patint, en allò que hem encertat i també allò en què ens hem equivocat, en definitiva, en la nostra història personal.

Amb els pobles, les nacions, els països, succeeix el mateix. També necessitem com a col·lectiu el passat, la història. Sense la història, els pobles som més pobres, som menys savis, disposem de menys instruments i capacitat per abordar els reptes que ara se'ns plantegen.

És cert que no ens podem encallar en el passat; el món ha canviat molt d'ençà de les derrotes d'Almansa o de Barcelona. Els nostres pobles mateixos han canviat molt.

Però no podem oblidar. No podem oblidar, per exemple, els vincles entre Principat de Catalunya i País Valencià, com els que ens uneixen amb altres pobles germans en parla, llengua, cultura i història.

No podem oblidar per què som on som, ni quines són les arrels mai arrencades de conflictes encara presents.

Amb l'actual període de pau i democràcia, els darrers vint-i-cinc anys hem recuperat institucions, part de les nostres llibertats, del nostre autogovern.

Hem fet una part del camí; però només una part. Encara en queda molt per recórrer. I avui, amb aquest acte, amb aquest gest, un gest petit però simbòlicament important, fem un pas endavant en aquest procés de recuperació de la memòria.

Avui recuperem la memòria dels germans valencians que varen lluitar al nostre costat per les nostres institucions, per la nostra llengua, per la nostra identitat, per la nostra llibertat. No els podem deixar més temps en l'oblit. Per la seva memòria, per la nostra dignitat, pel nostre passat, present i futur.

I avui, a poques hores de celebrar la Diada Nacional de Catalunya, justament aquest acte, justament en aquest indret, té més sentit que mai cridar: visca el País Valencià, visca Catalunya, visca la llibertat!

Inauguració del monument a Lluís Companys

Sabadell, 15 d'octubre de 2005

Dissabte 15
Octubre del 2005
Número 8953. Any XXVII
Telèfon 93 227 65 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 680. Any III
1 euro amb el Dossier Econòmic - El 9

L'Estat no ha complert la promesa de rehabilitar el president Companys

- Desenes d'actes a tot Catalunya commemoren avui el 65è aniversari del seu assassinat
- Fernández de la Vega es va comprometre, ara fa un any, a anul·lar el judici sumaríssim
- La Generalitat, ERC i ICV expressen el seu malestar per l'oblit de l'executiu espanyol

El conseller primer, Josep Bargalló, i l'historiador i polític Josep Benet, en la presentació ahir del llibre. / GABRIEL MASSANA

El govern impulsarà una acusació contra Franco com a criminal de guerra

- Josep Benet presenta un llibre sobre els últims dies de Lluis Companys que vindica la seva figura política, amb dades inèdites del seu afusellament al castell de Montjuic
- L'historiador demana que es crei una comissió que elabori un informe sobre la repressió de la postguerra perquè serveixi d'acta contra el dictador

● El Palau de la Generalitat va ser la seu ahir, a la mateixa hora en què 65 anys enrere el tribunal militar signava la pena de mort de Lluis Companys, de la presentació del llibre de l'historiador i polític Josep Benet sobre la figura del president. En l'acte, el conseller primer, Josep Bargalló, es va comprometre a acusar formalment Francisco Franco de «criminal de guerra». Avui se celebren actes d'homenatge a Companys entre la indignació d'uns quants partits perquè el govern estatal ha incomplert la promesa de l'any passat de restituir la memòria del president assassinat «legalment».

POLÍTICA 24 i 25

DOSSIER ECONÒMIC

La fabricació de vehicles, en plena crisi

EL 9

El Barça s'aïlla per guanyar a la Corunya

L'aigua recollida amb les últimes pluges dóna per a cinc dies de consum

Els bombers van fer ahir més de 1.000 actuacions per pal·liar els efectes del temporal

● Les pluges dels darrers dies han aportat 5 milions de metres cúbics a les reserves del Ter i el Llobregat. Si es té en compte que cada dia es gasta un milió de metres cúbics, l'aportació és modesta i només cobreix cinc dies de consum. Ahir, els bombers van fer més de 1.000 actuacions per pal·liar els efectes del temporal.

PAÏSOS CATALANS 5 a 8

Un error lingüístic a la portada fa retirar el nou Astèrix del mercat

El Ministeri d'Educació edita un tríptic carregat de faltes adreçat als estudiants universitaris

● L'edició catalana del nou Astèrix, *El cel ens cau al damunt!*, editat per Salvat, va ser retirada ahir de les llibreries a causa d'una errada lingüística a la portada. D'altra banda, les universitats catalanes han retirat milers d'exemplars d'un tríptic editat pel Ministeri d'Educació perquè estava ple de faltes.

CULTURA-ESPECTACLES 51 i SOCIETAT 15

Honorable consellera, senyor alcalde, senyores regidores, senyors regidors, senyores, senyors, és un veritable honor poder participar en aquest acte d'inauguració d'aquest monument en memòria del president Lluís Companys i Jover, en el 65è aniversari del seu afusellament.

El president Companys forma part de la història de la nostra nació –forma part de nosaltres– no sols per la seva trajectòria política, com a diputat per Sabadell, com a dirigent que fou d'Esquerra Republicana de Catalunya, com a president del Parlament, com a ministre de la Segona República i com a president de la Generalitat de Catalunya; no sols pel seu compromís social amb el món obrer, amb els treballadors, amb el món agrari, amb la justícia, amb el país; no sols per haver estat l'impulsor de grans moments històrics, com quan, per cert, animat pel també sabadellenc Amadeu Aragay, va hissar les banderes republicana i catalana del balcó de l'Ajuntament de Barcelona i va precipitar la proclamació de la República per part de Francesc Macià; no sols pels fets d'octubre del 34, ni per mirar de posar ordre en el desordre d'un país ensorrat per la guerra a què ens abocà l'ignominiós alzamiento dels militars colpistes i feixistes del 36.

Ni tampoc n'hi ha prou, per copsar el llegat que ens ha deixat, tampoc n'hi ha prou amb la seva mateixa mort, malgrat que el seu assassinat, la seva execució, no pretenia ser només la d'una persona, era la d'una institució, la d'un país. El van assassinar perquè era el president de Catalunya. Va morir perquè pretenien matar amb ell l'esperit, la identitat, la voluntat d'una nació, la nació catalana. Però no ho van aconseguir. No van trencar el fil històric que uneix el sentiment del poble català, malgrat els anys de prohibició i repressió de la nostra identitat. Només van aconseguir engruixir la llista de màrtirs que al llarg de la història han perdut la vida per la llibertat.

El seu esperit de justícia, de pau, de llibertat, aquelles darreres tres paraules que va escriure la vetlla de la seva mort, van passar a formar part per sempre més de l'ànima de la nostra nació.

Però deia que el president Companys no sols formava part de nosaltres per tots aquests fets, tot i que de ben segur n'hi hauria prou. A més de tot això, Lluís Companys i Jover, abans de ser president, fou un més dels grans noms catalans que en el primer terç del segle XX van estendre arreu, a tota la societat, els valors republicans.

Mitjançant l'acció social, exercint la defensa activa dels drets d'obrers i camperols, publicant articles, llibres, revistes, impulsant ateneus, o aquella Associació Escolar Republicana de la qual va ser un dels fundadors i que tant va significar per a l'educació de milers de catalanes i de catalans.

Avui més que mai ens cal recordar aquells valors que formen part de la nostra cultura, de la nostra manera de fer, del nostre tarannà, i que hem de posar de manifest: la llibertat, la llibertat de pensament, la participació, o sigui, el deure d'implicació en la res publica, en la cosa pública, prendre consciència que l'interès general ens afecta a tots i cadascun de nosaltres. I el compromís amb la justícia, amb la llibertat, amb els drets de les persones i dels pobles.

Aquells valors formen part de Catalunya, són el llegat de tota una generació que va lluitar per nosaltres, que va lluitar per la nostra terra, pels nostres drets, per les nostres llibertats, i que ho va pagar en molts casos amb la mort o amb l'exili.

I avui més que mai aquells valors, aquell esperit llibertari i participatiu ens fa molta falta. Ens fa falta per encarar els reptes que tenim com a país, amb l'Estatut, com ja s'ha dit, al capdavant.

Avui més que mai és necessari recordar les seves paraules, les de Lluís Companys, davant la negociació de l'Estatut del 32. Deia Companys: «Quan es discuteixi l'Estatut tornaran a reproduir-se els debats i les paraules i els arguments de sempre quan s'ha debatut el problema català a les Corts. Els mateixos que ja fa dotzenes d'anys combateren Pi i Margall. El vell concepte de la sobirania única i indivisible».

I afegia Companys: «Les nostres aspiracions, les basem en la voluntat, perquè són profundament democràtiques, liberals i universalistes, i perquè entenem que només el consentiment és font legítima de poder».

Davant els crits d'imposició, Companys oposava llibertat.

Avui, doncs, ens cal més que mai recordar Lluís Companys i Jover, el polític compromès amb la llibertat, amb la causa de la llibertat; el ciutadà actiu en defensa dels drets de les persones, dels drets de la nostra nació; el nostre president, el president de Catalunya, assassinat precisament perquè ens representava a tots nosaltres.

No és sols una figura històrica del passat d'una nació. Ha de ser, i és, en part, una part important del nostre present.

Avui, per tant, fem un acte de commemoració institucional. Però també fem un acte de solemne reivindicació del seu llegat, del seu significat, del seu esperit, de la seva lluita per la llibertat. La llibertat de les persones. La llibertat d'una nació: Catalunya.

Moltes gràcies.

Cloenda de l'assemblea plenària de la CALRE

Palau del Parlament, 25 d'octubre de 2005

Canvi de govern: Maragall i tripartit pacten fer-lo entre el 7 i el 10 de novembre P9

AVUI+
Des del 1976

Dimarts 25 d'octubre del 2005 | ANY XXX N.10093 | 1€

Diàleg, P24

Ferran Sáez Mateu: Els protocols secrets

Societat
Un nou accident fa tancar l'aeroport de Sabadell P28

Economia
El govern matisa l'obligació de vendre pisos buits P16

El PSOE posa el fre

Prepara una bateria d'esmenes que qüestionen la columna vertebral de l'Estatut P5

Finançament: L'informe dels experts avalat pel PSOE afirma que l'Estatut no pot regular completament un sistema de finançament autonòmic amb pretensió d'eficàcia normativa directa.

Drets històrics: L'autogovern de Catalunya s'ha de fonamentar directament en la Constitució i l'Estatut i no pot beure de fonts de legitimitat alternatives o prèvies a la Constitució.

Justícia: No s'admet que es pugui regular el nomenament del president del Tribunal Superior de Catalunya o que es puguin crear òrgans judicials o modificar plantes judicials.

Llengua: Els experts no admeten que s'inclogui l'obligació de conèixer tant el català com el castellà ni en el cas del camp judicial ni en el dels notaris i registradors que exerceixen a Catalunya.

Competències: Es demana eliminar el terme 'exclusives' de les competències exclusives i en el cas de les compartides no s'admet que s'exigeixi rang de llei a la normativa bàsica estatal.

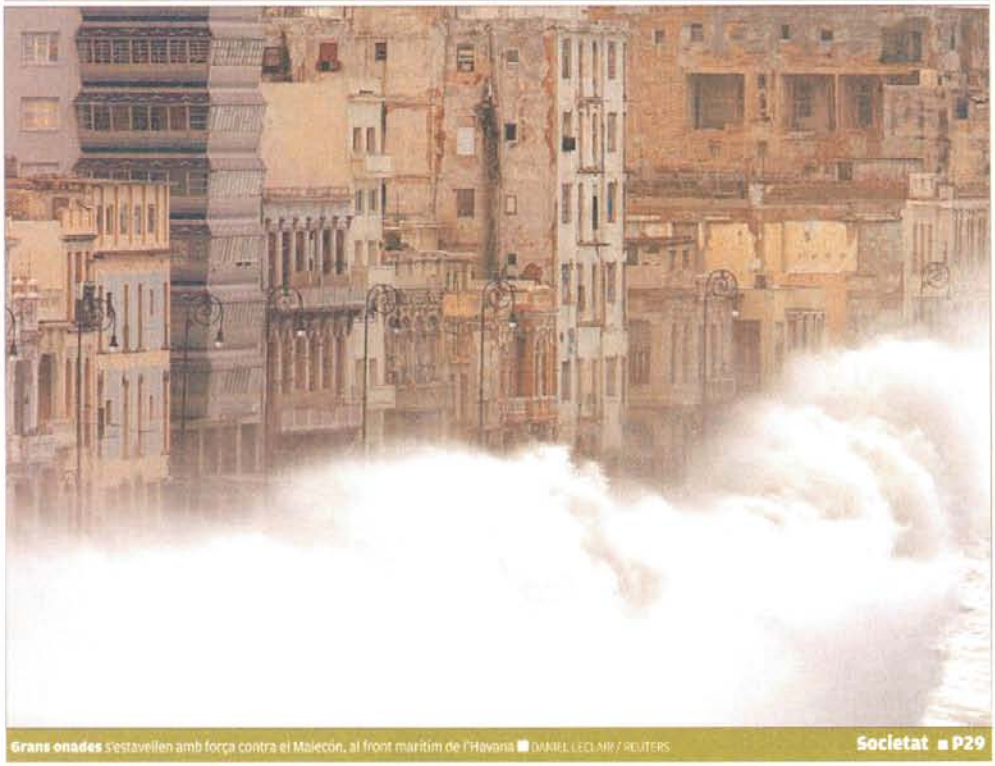

Grans onades s'estavellen amb força contra el Malecón, al front marítim de l'Havana ■ DANIEL LECLAIR / REUTERS

Societat ■ P29

Reaccions

Exigeix respectar la legitimitat del Congrés per esmenar l'Estatut basant-se en el document dels experts
José Blanco (PSOE)

Creu que és un "magnífic" punt de partida per negociar i esvaeix dubtes sobre la constitucionalitat
Miquel Iceta (PSC)

Es queixa de les retallades que apunta l'informe i avisa que "desfiguraran" el projecte català
Josep Antoni Duran (CiU)

Critica que es qüestioni la capacitat de l'Estatut per regular "la columna vertebral del projecte"
Marina Llansana (ERC)

Lamenta que el PSOE intenti canviar les regles de joc perquè ara vol també un projecte "convenient"
Jaume Bosch (ICV)

El 'Wilma' inunda l'Havana i porta el caos a Miami

Abans de cedir la paraula al nou president i cloure aquesta novena assemblea plenària de la CALRE, em permetran que els agraeixi la seva presència, col·laboració i participació al llarg d'aquests dos dies de treball.

Crec que podem, tots plegats, felicitar-nos pel desenvolupament de les sessions. Hem fet feina. I de la mateixa manera que puc expressar amb satisfacció que al llarg d'aquest any hem fet un pas endavant en els objectius de la nostra organització, crec que els continguts de la Declaració de Catalunya són una bona base per continuar aquest camí, perquè el mandat del president Nencini arribi encara més enllà en la implicació dels parlaments regionals en el projecte de construcció d'Europa i en el reconeixement de tot allò que representem.

Hem deixat clar que en l'actual context, en el qual cal redefinir i afinar el rumb d'Europa, arran del bloqueig que ha patit el projecte de Tractat Constitucional, les assemblees legislatives regionals tenim l'oportunitat de portar a terme el paper impulsor, actiu, que oferim del 1997 ençà. És una oportunitat per a tots nosaltres, per allò que compartim. Però també és una oportunitat per a Europa. Una oportunitat per corregir les mancances d'una arquitectura institucional europea que no ha sabut integrar com volia la ciutadania, que no ha sabut implicar-la.

L'oblit del paper de les regions ha de ser corregit. És un requisit necessari perquè la Unió Europea posi solució al seu dèficit democràtic i encari els seus propis reptes de futur amb més força, més arrelada a la realitat europea.

Així, si acceptem que el funcionament, el desenvolupament de la Unió Europea, passa per tenir en compte les realitats regionals, no merament com a subestructura dels estats, sinó com a xarxa que presenta dinàmiques pròpies, si acceptem això, és evident que les assembles legislatives regionals també hem de ser tingudes en compte en els

Vista de l'Auditori durant la lectura de l'Informe de les activitats portades a terme per la CALRE.

processos legislatius de la Unió Europea, d'una manera molt més directa. Més enllà de criteris polítics, és un plantejament d'efectivitat i eficàcia.

Amb la Declaració de Catalunya concretem aquest plantejament amb la nostra aportació entorn de l'aplicació del principi de subisidiarietat, alhora que oferim la nostra col·laboració, la nostra experiència, els nostres instruments, tant a les regions dels nous socis comunitaris com a la complexa xarxa institucional de la Unió.

Potenciar el diàleg i la col·laboració institucional, adaptar les dinàmiques de la Unió Europea a les realitats regionals, que són plurals però que estan connectades, assumir que no conformem una piràmide sinó una xarxa on tots som importants, on tots estem vinculats, units sense ser només un, diferents però amb un projecte comú; aquestes són passes obligades, tant per a la CALRE com per al conjunt de la Unió Europea.

Representem realitats diferenciades, amb identitats pròpies, amb projectes compartits que escapen a les fronteres estatals, i tots junts, amb un somni comú: una Europa on les persones visquin millor.

Només em resta, doncs, desitjar al nou president molta sort en aquest any de molta feina que l'espera, i oferir la col·laboració i el suport del Parlament de Catalunya per a la consecució dels objectius de la nostra organització.

Un Parlament, el nostre, ple d'història, dipositari de la representativitat d'una nació que mai no ha renunciat a la seva identitat, però tampoc a la col·laboració entre els pobles; un Parlament que comparteix el somni europeu sense renunciar a la defensa de les realitats pròpies.

Moltes gràcies a totes les persones que han treballat, i molt, en l'organització i el desenvolupament d'aquesta novena assemblea, i moltes gràcies a totes i tots vostès.

Inauguració de la X Setmana de la Ciència

Palau del Parlament, 4 de novembre de 2005

1 € DIVENDRES 4 DE NOVEMBRE DEL 2005 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93 265 53 53 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO

el Periódico de Catalunya dv. 4

Pàgines 2 i 3

La Generalitat preveu invertir-hi 3.303 milions d'euros

Catalunya comptarà amb 14 hospitals més en 7 anys

Maragall i la consellera Geli presenten un pla per millorar les infraestructures sanitàries

El sistema de salut tindrà 178 ambulatoris més i incorporarà els consultoris municipals

REUTERS / VICTOR TONELLI

BROT DE VIOLÈNCIA. Els bombers intenten apagar dos camions cremats a la localitat d'Aulnay-sur-Bois, dijous a la matinada.

Vuit dies de disturbis a París

▸Diverses bandes cremen 513 vehicles en dues nits, disparen amb bala i assalten comerços i una comissaria als suburbis de la capital francesa Pàg. 9 i 10

LA MONCLOA I ELS QUATRE PARTITS CATALANS OBREN LES NEGOCIACIONS SOBRE LA CARTA AUTONÒMICA Pàg. 16 a 22 i editorial

El tripartit i CiU coincideixen que el més difícil de l'Estatut serà el finançament

▸Piqué demana al PP que deixi els maximalismes i proposi esmenes de fons al projecte

▸El Rei recorda davant el Poder Judicial «l'ampli consens» amb què es va elaborar la Constitució

OPINIÓ A LÓPEZ BURNIOL: NO PLEGUI, per **Jordi Pujol** EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT Pàg. 5

BUSCAT PER GARZÓN Pàgina 24

Detingut al Pakistan un dirigent de la cèl·lula espanyola d'Al-Qaida

Mustafà Setmarian.

DOS FERITS DE BALA Pàgina 56

Dos lladres segresten i tirotegen una família de Gavà

Parla amb prop de 20.000.000 de números movistar.
Nou Contracte Club. 8 cent/min
Informa-te'n al 4530.
Telefónica movistar
Consulta les condicions a www.movistar.es

Honorable conseller, senyores diputades, senyor expresident del Parlament, senyor president i director de la Fundació Catalana per a la Recerca i la Innovació, reverendíssim pare abat, senyores i senyors, com a president del Parlament, vull, en primer lloc, agrair la seva presència i expressar l'orgull i la satisfacció amb què aquesta cambra acull aquest acte inaugural de la X Setmana de la Ciència, una iniciativa consolidada que, a més a més, enguany s'emmarca, com ja s'ha dit, en l'Any Mundial de la Física, que vam tenir l'oportunitat també d'inaugurar aquí al Parlament i de què em sembla que un dia d'aquests també farem la cloenda.

Tot i que, com s'ha dit, l'Estatut ha centrat una part molt important de l'activitat d'aquests mesos aquí al Parlament, més enllà de l'Estatut, que sembla que ocupi tots els titulars i tots els debats possibles en aquest país, al Parlament hem fet i fem molta feina. No sabem si hi ha vida intel·ligent fora d'aquest planeta, però sí que hi ha vida aquí, més enllà de l'Estatut. I compte: el nou Estatut és evident que tindrà una incidència importantíssima en el món de la ciència a Catalunya, hi ha de permetre millores.

Però avui no m'hi voldria distreure. Prefereixo potser agafar altres viaranys, com per exemple remarcar que al Parlament tenim altres reptes marcats per a aquesta legislatura. Un és modernitzar el Parlament, modernitzar el parlamentarisme, modernitzar la institució; en aquest cas, evidentment, utilitzant les noves tecnologies de la informació i la comunicació en els serveis i les activitats que tenen lloc a la seu del poder legislatiu català, aquest Palau que avui els rep.

Una altra de les prioritats és apropar-nos més a la ciutadania, obrir tant com puguem les portes de la nostra institució: rebent visites, fent audiències, ficant-nos en els menjadors de les cases mitjançant el Canal Parlament, fent el web del Parlament tan accessible i útil com sigui possible, multiplicant l'activitat institucional del president i dels membres de la Mesa arreu del territori –per cert, per a desesperació de les nostres famílies– o acollint en aquest mateix Palau actes que impliquin, d'una manera o d'una altra, la sempre activa societat civil catalana i la participació de la ciutadania.

Noves tecnologies, Canal Parlament... Com veuen, podem intentar no parlar de l'Estatut, però no podem evitar fer contínues referències al món de la ciència, omnipresent en les nostres vides, sigui en l'àmbit professional, sigui en l'àmbit polític, sigui en l'àmbit personal.

Els vull dir també que sovint els representants polítics parlem de la necessitat de fer un major esforç en recerca i desenvolupament. Tots entenem que l'esforç és un eufemisme, que el que diem, en definitiva, és que cal una major inversió, és a dir que hem de posar-hi més finançament. Més finançament. És clar, aquí hauria de tenir una altra vegada la temptació de parlar de l'Estatut, precisament, però el que és evident és que calen més recursos, més inversió en recerca i desenvolupament, i això vol dir posar-hi més diners.

En el món actual, aquest món de la globalització i de les noves tecnologies, la inversió en recerca i desenvolupament és imprescindible. I ho és per a un país que vulgui encarar el seu futur, ho és per un país que vulgui mantenir una línia de progrés, de desenvolupament sostenible, i també ho és per a un país que vulgui tenir competitivitat en les seves empreses i en la seva economia.

Però també avui cal remarcar que, a part dels recursos que s'hi puguin destinar, el que també necessita la ciència i necessita aquest país és un major impuls de la inquietud científica. Ens cal l'esperit inquiet, que es fa preguntes, que cerca respostes, que cerca el coneixement. I aquest és, precisament, el gran valor de la Setmana de la Ciència: portar a les escoles, als infants i als joves, la llavor d'aquesta inquietud, que és la llavor del dubte. La ignorància afirma o nega rotundament. La ciència dubta, que deia Voltaire. Però també és la llavor del coneixement.

Per aquest motiu, haig de donar les gràcies a totes les institucions i les persones que participen en aquesta festa que és la Setmana de la Ciència, i les he de felicitar, perquè la llavor de la inquietud científica que sembrem aquesta setmana tindrà fruits de coneixement algun dia. És a dir, tothom qui participi i s'impliqui en aquesta Setmana de la Ciència en pot estar orgullós pel seu valor social, pel que pot suposar en riquesa de coneixement per a moltes persones, pel que això pot comportar en la millora de la nostra societat. Vivim temps de canvis, de grans canvis, i aquesta Setmana de la Ciència és un factor que suma, que s'afegeix a totes les mesures que cerquen que aquests canvis que vivim donin un resultat positiu per a Catalunya. El meu solemne agraïment, doncs, a tots plegats.

I, per acabar, deixin-me fer una citació. L'he utilitzada alguna vegada, ja, però segueix tan vigent!, i en l'actualitat del país especialment, però també per a l'esperit que alimenta aquesta Setmana de la Ciència. Ho va escriure Arthur Clarke, i deia: «L'única possibilitat de descobrir els límits del que és possible és aventurant-se una mica més enllà, cap a l'impossible». Doncs bé, aquest missatge, que serveix per a tants àmbits, defineix l'esperit de la inquietud científica, però també defineix l'esperit inquiet de totes les persones que somien, que somiem, que les coses sempre poden ser millors.

Moltes gràcies, i benvinguts i benvingudes al Parlament.

L'Estatut: una aposta democràtica i moderna

Tribuna Barcelona, 7 de novembre de 2005

1 € | DILLUNS 7 DE NOVEMBRE DEL 2005 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93 265 63 63 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO | GRUPO ZETA

elPeriódico de Catalunya

dl. 7

Pàgines 2 a 5

Chirac proclama que la prioritat és restablir l'ordre

La violència al carrer arriba al centre de París

La desena nit va ser la més greu, amb 350 detinguts, i aquesta matinada 34 policies han resultat ferits

Les xifres de la revolta

- VEHICLES CREMATS: 3.500
- POLICIES ANTIDISTURBIS DESPLEGATS: 2.300
- PERSONES DETINGUDES: MÉS DE 800
- PERSONES CONDEMNADES: UNA VINTENA (PENA MÀXIMA D'UN ANY)
- PERSONES FERIDES: DESENES (SENSE CONCRETAR)

El president va reunir un gabinet de crisi davant l'extensió dels disturbis per tot França

esports
SUPLEMENT DE 32 PÀGINES

Futbol Pàgina 10
El Madrid aconsegueix guanyar amb dos penals en cinc minuts (1-0)

Motociclisme Pàgines 19 a 21
Dani Pedrosa tanca el Mundial de 250cc amb una victòria a Xest

Continua el festival

Oleguer, Ronaldinho, Motta, Márquez i Eto'o celebren el tercer gol.

▸El Barça es passeja a Getafe camí del Bernabéu Pàgines 6 a 9

GETAFE 1 | BARCELONA 3

JORDI COTRINA

PLA DE VIABILITAT Pàgina 24

Seat preveu unes pèrdues brutes de 243 milions de € aquest any

Més Notícies

- Mohammad VI consultarà als partits un pla d'autonomia per al Sàhara Pàg. 12 i editorial
- Trànsit ampliarà els controls per detectar si els conductors han pres drogues Pàg. 29 i 29
- Les parròquies de Madrid convoquen a la marxa contra la llei d'educació Pàg. 35

AVUI S'INICIA UN DEBAT DE 3 DIES A LA CAMBRA ALTA Pàgines 16 i 17

Zapatero defensa un Senat federal amb escons autonòmics

El president esbossarà el calendari de la reforma constitucional

Selent on s'asseurà Maragall.

MEGAOFERTA DE JAZZTEL
20 hasta MEGAS
+LLAMADAS GRATIS LOCALES Y NACIONALES 24h
29,95 €/MES +IVA
ADSL 2+
Y ahora paga sólo 50% hasta final de año
Pasa a la acción
JAZZTEL
Llama gratis al 1567

Senyores, senyors, en primer lloc, com a president del Parlament de Catalunya, vull agrair a Tribuna Barcelona la invitació a pronunciar aquesta conferència, especialment perquè el moment polític que vivim és únic, segurament irrepetible en l'actual format, i perquè poder expressar en veu alta i compartir algunes reflexions de manera pública sempre és interessant.

Vaig entrar de diputat l'any 1992 quan Joaquim Xicoy era el president del Parlament. Milito al mateix partit que Heribert Barrera, primer president de la institució recuperada i referent polític per a molts de nosaltres. I vaig tenir l'honor i el privilegi de ser secretari de la Mesa del Parlament amb els presidents Joan Reventós i Joan Rigol, de qui vaig aprendre moltíssimes coses, sobretot el seu sentit institucional i el compromís amb Catalunya.

Per tant, permetin-me destacar el caràcter especial que té el càrrec de president del Parlament, que obliga qui l'ocupa a adoptar una perspectiva molt general sobre els assumptes del país, a situar les reflexions necessàriament en el punt on es combinen el temps polític i el temps històric i a interrogar-se permanentment sobre on som i cap on convé que ens orientem.

És per això que vull agrair al president Rigol la seva presentació i, sobretot, el seu mestratge. Quan era president, per descomptat, però també ara, en aquests moments en què el país necessita molta reflexió. Gràcies, president Rigol.

El títol de la conferència, d'altra banda, és prou clar: «L'Estatut: una aposta democràtica i moderna». És a dir, una adequació democràtica i moderna dels nostres instruments d'autogovern a les noves realitats.

L'objectiu és adaptar-se a les noves realitats, com ho estem fent al Parlament de Catalunya. No vull deixar passar l'oportunitat de reivindicar el fet que al Parlament estem fent feina, molta feina, més enllà de l'Estatut. En gran part, en el sentit de modernitzar la institució, adaptar-la als nous temps, com volem fer amb el marc estatutari.

Fruit d'una empenta que va impulsar el meu predecessor, i també gràcies a la inèrcia i a les dinàmiques que hem anat seguint, estem estenent l'ús de les noves tecnologies a la cambra, potenciant els serveis de l'espai web i proporcionant a les diputades i als diputats instruments moderns, instruments necessaris per optimitzar-los el temps i la feina. I en la mateixa línia hem impulsat una nova porta de la institució i a la institució: el Canal Parlament.

Però també hem fet altres canvis. Un d'imminent, a punt de veure la llum, molt important: el del Reglament del Parlament, en aquest moment el reglament més antic de l'Estat espanyol. Reformar-lo era imprescindible per fer del Parlament una institució àgil i adaptada a les necessitats de la societat del segle XXI, una societat en què les exigències de transparència i de participació són també impulsades i facilitades per les noves tecnologies de la informació i de la comunicació.

També hem crescut en espais i hem desplegat una intensa activitat tant en l'àmbit territorial com en l'àmbit social de Catalunya. És a dir, hem apropat el Parlament a la gent. Però també, en l'àmbit internacional, hem projectat Catalunya al món. Tot això, entre moltes altres coses.

Parlava d'adaptar-nos a les noves realitats. Vivim temps de canvis, canvis accelerats, canvis de caràcter multidimensional. En la dimensió humana: l'augment demogràfic i de l'esperança de vida, els moviments migratoris, els canvis en les estructures familiars... En la dimensió territorial: la necessària vertebració del territori, els seus límits, la introducció de la sostenibilitat com a paràmetre fonamental de tota decisió política... En la dimensió econòmica: l'economia global, les dependències energètiques, els models productius, els models d'ocupació... En la dimensió educativa i cultural: el multilingüisme, la multiculturalitat, el famós «aprendre a aprendre», la informació desbordada –ja no és tant un problema d'accés com d'assimilació, de selecció, de criteri. En la dimensió ètica: s'observen símptomes de crisi en l'ètica ciutadana de la responsabilitat, del compromís, de la cooperació, de la tolerància; és urgent articular el vincle entre les llibertats individuals i el compromís social. En la dimensió política: la relació amb Espanya, amb Europa, amb la Mediterrània, amb l'Amèrica Llatina...

Tot plegat requereix l'adaptació de les institucions polítiques i l'adaptació en modernitat, en democràcia, del marc de joc, del marc estatutari. Evidentment, no dic que l'Estatut sigui simplement això: modern i democràtic. L'Estatut és, sobretot, plural. Plural en la concepció, en els perquès, en el sentit. Hi conflueixen causes molt diverses, té múltiples lectures, infinites implicacions i, com han demostrat els periodistes, els opinadors i els representants polítics els darrers mesos, es poden omplir milers d'hores de conferències parlant de tot el que ha envoltat i el que és aquest nou Estatut, pres en consideració la setmana passada per les Corts Generals. Així doncs, i per tal de no fer voltes a tot allò que fa mesos que senten, només com a introducció em referiré als perquès d'aquest Estatut i obviaré els que fan referència als interessos d'estratègies electorals que, al cap i a la fi, s'ho creguin o no, van a remolc de la realitat social.

No hi ha càlcul electoral que pugui passar per sobre del fet que aquest és un Estatut necessari per a Catalunya. Ho és per a la competitivitat del país. Ho és per poder encarar els reptes de futur. Ho és per poder disposar d'unes institucions útils, modernes i eficients, que puguin desenvolupar amb eficàcia les seves funcions. Ho és per poder portar a terme les mesures contundents que calen quan tenim problemes de la dimensió d'un milió i mig de persones que viuen per sota del llindar de la pobresa. Ho és per donar resposta a les noves necessitats socials, necessitats derivades de l'augment de l'esperança de vida, que es tradueixen en més atenció sanitària, més atenció a la gent gran, amb uns nivells que sobrepassen els que fins ara assumia l'estat de benestar, com també els superen els efectes d'una forta immigració vinguda en poc temps i que no arriba a tot arreu igual.

Un Estatut necessari, doncs, per adaptar l'estat del benestar a les particularitats pròpies de cada territori, de cada comunitat, sense entrar en el problema dels diferencials d'inflació i el diferent cost de la vida, que afecta la igualtat de les persones, per molt que alguns ho oblidin. O és que no sabem tots que, si bé tenen els mateixos ajuts, els pobres de Catalunya són més pobres que els d'altres zones de l'Estat? Que no sabem que vivim en una Catalunya de peatges –i no em refereixo només a les autopistes? Que no tenen, per exemple, els joves de l'àrea metropolitana de Barcelona, uns problemes per cercar un pis –ja no de compra, de lloguer– que no tenen els joves d'altres indrets de l'Estat? Que no sabem que en aquesta mateixa ciutat viuen –més ben dit, sobreviuen com poden– milers de dones vídues, que viuen soles, que són grans, que gairebé no tenen recursos, que cada any perden poder adquisitiu de la seva migrada pensió?

I aquests problemes concrets són una prioritat per a l'Estat? La immigració genera les mateixes necessitats arreu de l'Estat? Els experts coincideixen en una diagnosi preocupant: Europa no ha tractat bé la qüestió de la immigració, som davant d'un fracàs de conseqüències imprevisibles actualment. El mes passat va ser a Ceuta i Melilla; ara assistim a un esclat de violència a França. I com hem tractat la qüestió de la immigració a Catalunya històricament? Com l'hem de tractar ara? L'Estatut pot servir per afrontar el repte de la immigració amb més garanties? Si els problemes, les necessitats, les urgències, les prioritats, són tan diferents en un lloc o en un altre, no calen menys tuteles? No cal tenir les mans més lliures per fer les polítiques transversals que es requereixen?

Hem de fer una profunda reflexió sobre els valors que imperen en la nostra societat, sobre els valors amb què eduquem les nostres filles, els nostres fills. La cara del món canvia, però la injustícia, la discriminació, l'opressió, la fam, les malalties, la pobresa, hi són. Encara que de vegades no ens pugui semblar que no, hi són.

Estem massa abocats a una competitivitat ferotge en què el triomf personal aniquila el projecte comú. L'austeritat, la disciplina, la responsabilitat, el compromís, són valors que, per desgràcia, han davallat massa en el rànquing. Els poso un altre exemple. Tinc dues filles i un fill. Les diferències entre generacions són òbvies, però n'hi ha una que em crida l'atenció i m'amoïna. Jo vaig veure el primer ordinador –per cert, tancat en un despatx com un gran tresor– quan era a la Universitat. Parlem del 1977. Els meus fills han trobat l'ordinador a casa, també l'han trobat a l'escola, i el fan funcionar sols, pràcticament sense que ningú els n'ensenyi. La seva intuïció en aquest camp és infinitament superior a la meva, i és bo que sigui així. Però vet aquí que quan em pregunto qui els educa per a la societat de la informació, no acabo de trobar les respostes adequades. L'escola no ho pot fer ara mateix, tot i que em consta que és una de les prioritats de futur. La família ho pot intentar, però de vegades no sap ben bé quin és el marc de referència. I resulta que el volum d'informació que tenen els xiquets i les xiquetes d'avui és de tal magnitud que és impossible que el puguin assimilar. Avui es compra per Internet, s'estudia i es treballa per Internet i, fins i tot, un es pot enamorar i acabar casant per Internet. Això és el futur o és el present? I quins valors en surten, de tot plegat? Aquest fenomen ens ajuda a distingir el rostre de la pobresa, aquell que abans retratàvem en forma de dona vídua, gran, sola i amb una pensió sota mínims? O bé, al contrari, entre tanta informació se'ns amaga o se'ns difumina aquesta realitat?

També fruit d'aquesta crisi de valors que vivim, l'augment de la violència és altament preocupant. Per això m'alarma sentir determinades expressions des de l'àmbit polític i mediàtic. Estem jugant amb foc. Cal fer un punt d'inflexió amb relació als valors de la nostra societat. És difícil, i això no s'aconseguirà amb l'Estatut, és molt més complex, però ens fa també molta falta si volem viure en un món millor.

Deia que l'Estatut era necessari per redefinir i renovar l'estat del benestar, per adaptar-lo a les noves necessitats. També és necessari per a moltes catalanes i molts catalans, en l'entorn de la globalització, fer un pas endavant per poder expressar amb normalitat i viure amb normalitat la pròpia identitat. D'aquí, el fet de definir-nos com a nació. Una realitat, un sentiment compartit per la major part de Catalunya, del qual no ens volem amagar. Volem ser lliures de poder-ho expressar amb la mateixa naturalitat amb què ho pot fer qualsevol persona que té una altra identitat. En tant que se'ns prohibeix –és a dir, que se'ns nega administrativament–, se'ns fa necessari demanar-ho. I l'Estatut

respon a aquest anhel de llibertat, tant en la proclamació del que som com amb la garantia del dret a usar la nostra llengua a la nostra terra.

Aquestes qüestions –no ho neguem– potser per a alguns no són gens importants. Però per a altres ho són, i si estem d'acord amb la llibertat de pensament, amb l'exercici democràtic, és d'allò més legítim que demanem el reconeixement del que som i el lliure exercici d'aquest reconeixement. O és que potser no som lliures?

Des d'un altre punt de vista, aquest Estatut és necessari per corregir els dos excessos que l'Estat comet amb Catalunya des de fa vint-i-cinc anys: en primer lloc, la progressiva laminació de competències, que ens porta a cercar un nou marc estatutari blindat als possibles abusos centralistes; i en segon lloc, el finançament, un sistema opac que genera, any rere any, un dèficit fiscal que ja no podem assumir durant més temps i que volem corregir. I s'havia de fer amb garanties, per això calia que fos a l'Estatut. L'experiència aconsella no deixar-ho a l'abast dels capricis de possibles majories conjunturals a les Corts Generals.

Aquestes necessitats de país, a més d'un context en què se sumaven oportunitats polítiques de diferents tipus, exigien inevitablement l'elaboració d'un projecte de nou Estatut, que havia de ser ambiciós i, alhora, havia d'assolir el major consens possible en la societat catalana, en la seva representació política a la cambra catalana.

Quin és el text resultant? Doncs, com anunciava al principi, una aposta democràtica i moderna.

La proposta de fer un nou Estatut era present en els programes electorals de tots els partits polítics que després l'han aprovat, que sumen el 90% de la cambra (120 dels 135 membres). Aquesta proposta segueix els procediments legals marcats per a la reforma. Ha comptat amb la participació i compta amb el suport d'una gran part de la societat civil catalana. I en acabar el procés haurà de ser ratificat en referèndum per la ciutadania catalana. No és prou democràtic, tot plegat?

És una proposta ajustada a la Constitució. És cert que algunes de les propostes prèvies, les que constaven en els programes electorals, potser apuntaven més enllà. Però precisament pel context d'oportunitats i en el camí del consens, en el procés de redacció s'ha demostrat tanta generositat per part d'uns com responsabilitat per part d'altres, i el que s'ha fet és acostar-se al màxim a la ratlla, com aquells saltadors de llargada que saben que no poden passar-la si no volen córrer el risc de fer un salt nul.

I amb l'ajut i l'aval del Consell Consultiu i de l'Institut d'Estudis Autonòmics, el salt que s'ha fet és constitucionalment vàlid. El que passa és que la Constitució és un text ambigu i interpretable, com totes i tots sabem, i que acaba entrant en el terreny de les voluntats. Així que no m'estendré més en aquest aspecte.

A més a més, és evident, per a qualsevol que se'l llegeixi, que el nou Estatut no vulnera els drets ni els valors democràtics de la resta de pobles de l'Estat, i no planteja el trencament de l'Estat ni la independència de Catalunya. Aquest text no és de cap grup, ni tan sols del Govern, no és d'esquerres ni de dretes, és un text consensuat, com ja he dit abans, pel 90% dels representants del poble a la cambra catalana, que comparteixen un mateix diagnòstic i assumeixen que hi ha un pas necessari i imprescindible en aquest moment, que és comú, governi qui governi, per a Catalunya: cal un nou Estatut.

No ha de ser l'objectiu últim de ningú, sinó l'instrument decisiu per a tots. Per a tots aquells que tinguin intenció de fer exercici de Govern a la Generalitat de Catalunya, i no haver de fer-ho amb les mans lligades. Lligades a un finançament insuficient i en mans de l'Estat, i un àmbit competencial fraccionat.

Aquest és l'Estatut del Parlament, amb tota la càrrega de significació que això comporta. Entre altres, és un indicador del canvi en la cultura política i en la governació del país que ha tingut lloc de les darreres eleccions ençà, del Pacte del Tinell com a palanca de transformació. Des d'aquell moment s'ha renovat el protagonisme del Parlament en l'obra legislativa i, sobretot, amb l'Estatut. Per això és important el nom d'Estatut del Parlament, perquè no és d'un partit, ni d'una persona, ni d'un govern que imposi res: és l'Estatut de tots, ja que al Parlament es recullen les diferents visions del país.

Voldria remarcar també el valor que té i ha tingut la unitat política en tot aquest procés. Unitat des de la diversitat, unitat que ha integrat les diferències i ho ha fet a partir del debat. Això és, entre altres coses, símptoma de maduresa i el camí que cal seguir en el futur. I avui, a més a més de ser sant Ernest, 7 de novembre, recordo que, parlant d'unitat, és precisament l'aniversari de la fundació de l'Assemblea de Catalunya.

Una altra cosa molt important: tant el 30 de setembre al Parlament com el 2 de novembre al Congrés dels Diputats, la unitat va ser clau per a l'èxit de l'empresa i va representar un punt d'emoció col·lectiva i d'orgull de pertànyer a un poble, a una col·lectivitat, de què feia anys que en aquest país no gaudíem.

Amb aquest nou Estatut, com bé es va dir en el Ple del Congrés de la setmana passada, no trenquem pas l'esperit democràtic de la Transició; al contrari, precisament fem un acte d'aprofundiment d'aquest principi. Potser en el fons marquem la línia entre una època passada, la de la Transició, i una època de futur que ha de mostrar la Catalunya del segle XXI, i potser també, en aquest mateix àmbit, les relacions que s'han d'establir amb l'Estat al llarg dels propers anys. Ultrapassar la línia només es pot entendre com una «evolució» de la nostra societat i de la nostra història.

Hem procedit d'acord amb les regles, d'acord amb el procediment, seguint la voluntat majoritària del poble català, expressada en els seus representants, escollits amb vot lliure, i estem ben oberts al debat, al diàleg, a escoltar alternatives, que no és el mateix que acceptar les retallades que se'ns vulguin imposar.

Els estatuts d'autonomia són cosa de dos: Catalunya i l'Estat espanyol, i així n'ha estat plantejada la reforma. I, de la mateixa manera que dos no es barallen si un no vol, tampoc no pacten si un no vol. Però, com ja ens va passar en l'elaboració del text aquí a Catalunya, no es tracta d'anar demanant renúncies, sinó de fer servir la imaginació, la creativitat política i el diàleg. Si hi ha aspectes que una de les parts considera inacceptables, el que cal és trobar solucions que no ho siguin, i no sempre han de sorgir d'una renúncia. Els experts en resolució de conflictes diuen que sempre hi ha una sortida. Cal diàleg, saber exactament què volen i què no volen els uns i els altres i, al final, si hi ha voluntat d'aconseguir-ho, sempre hi ha sortides.

Nosaltres hem demostrat que ho sabem fer, nosaltres ho hem fet. En sabran menys els representants de l'Estat en la negociació que ens espera?

És l'Estatut del Parlament de Catalunya. Per tant, exigeix, per damunt de tot, respecte. Respecte democràtic al procediment, a la seva legitimitat, per dignitat democràtica. Atacar la legitimitat de la proposta és criticar la legitimitat de tot el sistema democràtic. Es pot compartir o no el contingut, però no se'n pot negar la legitimitat, el valor democràtic.

I també, en tant que el Parlament representa el poble de Catalunya, cal exigir respecte per la dignitat nacional. Posar en dubte la legitimitat de la proposta és atacar les institucions de Catalunya, els nostres drets, la capacitat d'autogovern, la nostra identitat. Crec que ha quedat clar que l'Estatut és una aposta democràtica, si és que algú encara no ho veia així.

Centrem-nos ara en l'altre qualificatiu en el qual també vull posar l'accent: una aposta moderna. Si busquem modern al diccionari, no ens emportem cap sorpresa: modern vol dir 'del temps present'. I què diu el temps present?

En primer lloc, i com ja he manifestat anteriorment, és temps de canvis; canvis accelerats, a tot arreu, al món sencer: globalització, revolució de les noves tecnologies, construcció de la Unió Europea, grans moviments migratoris, canvis demogràfics, canvis productius, econòmics, socials... Canvis i més canvis accelerats que incideixen en l'interior de Catalunya, en l'entorn immediat, en els col·lectius i en les persones, en el món empresarial i laboral.

La piràmide comença a ser tan pròpia del present, tan moderna, com ho és avui dia l'imperi dels faraons. S'obre pas el concepte de xarxa, que s'estén en les dinàmiques institucionals com s'ha estès la xarxa d'Internet per tots els indrets del món desenvolupat.

Un exemple: la Unió Europea. Ho descrivia fa uns dies en un article. El Parlament acollia la novena assemblea plenària de la CALRE, la Conferència d'Assemblees Legislatives Regionals d'Europa. La CALRE agrupa setanta-quatre parlaments de vuit estats de la Unió Europea que presenten, en major o menor grau, una certa descentralització legislativa: Alemanya, Àustria, Bèlgica, Finlàndia, Espanya, Itàlia, Portugal i el Regne Unit. Tancàvem un any de molta feina en què el nostre Parlament ha exercit la presidència de l'organització.

Doncs era allí, presidint l'assemblea, i acabàvem d'aprovar la Declaració de Catalunya, quan el paral·lelisme se'm va fer inevitable. Potser a la península hi ha molta gent que no entén la proposta que vam aprovar a la cambra catalana i que la setmana passada va ser presa en consideració; hi veuen amenaces i fantasmes. Però en el marc europeu, en els camins que es dibuixen a Europa després del «no» francès i holandès al Tractat constitucional europeu, el nou Estatut no només hi encaixa, sinó que, fins i tot, té encara més sentit.

Els presents en l'assemblea coincidíem que les properes passes del procés de construcció de la Unió Europea, el camí per superar l'actual situació de bloqueig, per connectar amb la ciutadania i aplicar d'una vegada per totes, de forma eficient, el principi de subsidiarietat, passa per tenir en compte les realitats regionals, no merament com a subestructures dels estats, sinó com a nivell politicoadministratiu amb dinàmiques pròpies. Més enllà de criteris polítics, és un plantejament d'efectivitat i eficàcia, de modernitat.

És a dir, és inevitable adaptar les dinàmiques de la Unió Europea a les realitats regionals, que són plurals però que estan connectades, i assumir que Europa no és una gran piràmide sinó una gran i complexa xarxa en què tots som importants, en què tots estem relacionats, units sense ser només un, diferents però amb un projecte comú.

En aquella assemblea plenària, els presidents dels Landtage de Baden-Württemberg o de Vorarlberg, els dels consells regionals de la Toscana o la Llombardia, el dels parlaments d'Escòcia o de Flandes, la presidenta del Parlament d'Euskadi i tants altres, entenien sense cap problema que representem realitats diferenciades, amb identitats pròpies, amb projectes compartits que depassen les fronteres estatals i, tots junts, amb un somni comú: una Europa on les persones visquin millor.

Units però no únics, pluralitat d'identitats en un projecte comú: aquest és el camí d'Europa. El projecte comú no exigeix negar la pluralitat ni el manteniment d'identitats diferenciades que poden conviure sense conflicte i usar diferents llengües. Només cal trobar els punts d'acord i respectar la llibertat de les parts.

El nou Estatut és, doncs, una proposta que s'inscriu en l'actualitat d'Europa. És una proposta moderna, connectada als nous temps, que segueix la direcció dels vents actuals. El problema és que fem una proposta moderna per una Catalunya moderna i ens trobem amb resistències arcaiques que no accepten un estat modern, d'acord amb els temps actuals, sinó que el miren de preservar amb estructures pròpies de segles anteriors.

Encara que hi hagi veus alarmades que no ho vulguin acceptar, els temps estan canviant, i no és pas pel que anomenen xantatges nacionalistes. L'Estat espanyol conté diferents nacions. No només per raons històriques, també perquè la nació és una voluntat, i la voluntat no es pot imposar. El que ja era no canvia: l'existència de diferents realitats nacionals que conviuen en l'Estat espanyol no és una aspiració, és una realitat.

El que realment està canviant és el món, la societat, i en aquest nou escenari, el vell centralisme resulta poc acceptable socialment i poc competitiu econòmicament.

En el terreny simbòlic, l'actual Govern de l'Estat ha fet algunes passes, com el dels mal anomenats papers de Salamanca –per què no anomenar-los els arxius de la dignitat?–, tot i les alarmades invocacions centralistes, quan el que és alarmant és haver d'esperar trenta anys d'ençà de la mort del dictador perquè retornin als legítims propietaris els documents que eren botí de guerra. Un gest imprescindible, però insuficient per fer entendre que la convivència en un estat no es pot sostenir més temps sobre el resultat de guerres pretèrites. Un gest de dignitat.

Els gestos simbòlics són positius, i encara n'esperem molts més. Però és urgent també fer gestos, transformacions, de caràcter econòmic, productiu, en inversió en infraestructures.

Posem l'exemple dels aeroports. Resulta sorprenent que, en lloc de potenciar internacionalment l'aeroport de Barcelona, com ho fa, per exemple, Alemanya amb ciutats que no són la capital –Frankfurt, Munic, que tenen aeroports potentíssims, fet que dota de prestigi, dóna més capacitat de mobilitat i augmenta la competitivitat–, en lloc d'això, a l'Estat espanyol, a través d'AENA, es manté, fins i tot s'incentiva, un model amb un

únic aeroport de referència i la resta són condemnats a un segon ordre, cosa que perjudica empreses i persones de tot el territori.

No podem continuar sotmesos a aquest esperit centralista que bloqueja el progrés de part de l'Estat i que es va posar de manifest en les sorprenents reaccions que seguiren l'anunci de l'OPA de Gas Natural sobre Endesa. L'actual Govern de l'Estat ha de mostrar la seva utilitat com a garant de drets i llibertats, la seva capacitat d'afrontar el repte d'adaptar les estructures de l'Estat a la realitat actual. Ser un Estat modern, propi del segle XXI. Deixin-me citar un article recent de Manel Castells. Castells deia que «tota Constitució és fruit d'un consens en un moment donat, i ha d'evolucionar segons les circumstàncies, ja sigui via esmenes, jurisprudència o lleis complementàries que ajustin el text a la societat i no a la inversa.» El que estem fent és defensar aquesta evolució, mirar d'ajustar, com diu Castells, els textos a la realitat del segle XXI.

Però vull fer un matís. Els catalans no volem imposar canvis a ningú. Imposar no forma part de la cultura del nostre poble. De manera que, amb la nostra proposta d'Estatut, no demanem canviar l'Estat sencer, ni tampoc canviar la Constitució. Aquest és un altre debat; necessari, però un altre debat. Demanem la modernització pel que fa la relació amb nosaltres. Creiem que cal canviar determinats marcs i concepcions, però només demanem per a nosaltres el que és just, una major llibertat, una major seguretat, una modernització del que és caduc en el món actual. Al cap i a la fi, és aquella idea de millorar el món començant per un mateix, traslladada a l'Estat espanyol. Creiem que cal posar al dia moltes coses d'aquest Estat, però per ara ens limitem a demanar que es modernitzi allò que ens afecta, que ens permeti al seu torn modernitzar Catalunya.

Finalment, els vull traslladar una sèrie de reflexions, amb relació al context present i al que ens espera properament amb relació al nou Estatut.

En primer lloc, defensar la qualitat jurídica del text del projecte de nou Estatut. En el debat de presa en consideració de la proposta d'Estatut, diverses veus crítiques, polítiques i mediàtiques, van arribar a posar en qüestió la qualitat jurídica del text; el van criticar, per exemple, per la seva extensió excessiva. Doncs és clar que és un text més extens que el de l'Estatut vigent, i ho és perquè regula més matèries, en incloure un títol de «Drets, deures i principis rectors». I ho és també –com diu el Consell Consultiu, i cito textualment– per «la seva nova tècnica legislativa d'assumpció de competències, que renuncia a la clàusula del sens prejudici i opta per la definició casuística i detallada, dins de cada àmbit competencial, de submatèires o perfils competencials».

I afegeixo jo: no pot sorprendre a ningú que, després de vint-i-cinc anys de patir els perjudicis del sens perjudici, els redactors de la proposta del nou Estatut hagin optat per una tècnica legislativa moderna que precisa amb claredat l'abast de les competències de la Generalitat.

Vull també expressar l'orgull que ens va fer sentir els tres representants del Parlament que van anar al Congrés a presentar la proposta de l'Estatut. Si tan sovint es critica els polítics, crec que és just que ara es reconegui la brillantor de les seves tres intervencions complementàries.

Per altra banda, el de l'Estatut és un problema de contextos –hi insisteixo, no és tant un problema de continguts, del que demanem, com de contextos –marcats per una furio-

sa campanya en contra que condiciona opinions tot amenaçant els interessos privats de les persones.

Davant de tot això, és bàsica la unitat. Mantenir la unitat del 30 de setembre, del 2 de novembre, la que ens ha portat històricament els èxits d'aquest país nostre. I en aquest sentit, vull reivindicar el paper del Parlament com a fonament d'aquesta unitat. El Parlament de Catalunya, que ha exercit de veritable centre de la vida política catalana. En tant que l'Estatut no era una qüestió de govern i oposició, sinó de Parlament, es va poder aconseguir la unitat. I això és important perquè en països de sobirania limitada, com el nostre, es fa molt més necessari desenvolupar una part de l'activitat política des de la unitat. Perquè això enforteix doblement: de cara enfora i de cara endins. I accelera, amb la pedagogia que conté, els processos d'incorporació de la gent acabada d'arribar. El debat de l'Estatut serà una mena d'escola, d'assignatura, en què la població recentment arribada podrà aprendre quin és el seu nou país.

I el mateix Parlament, per la seva connexió amb la ciutadania, per ser la institució dels representants escollits directament pel poble, ha de tenir un paper clau en la fase final, especialment en el referèndum amb què la ciutadania de Catalunya ha de validar tot aquest procés. I en aquest referèndum, hi insisteixo, el Parlament, que simbolitza la unitat assolida, que representa la ciutadania, pot tenir i ha de tenir un paper clau de mobilització i de manifestació de la unitat aconseguida.

Ara és temps de negociacions tranquil·les i raonades amb els representants que designi el Congrés. Però és, al mateix temps, ja ara, l'hora de la unitat i la mobilització. Ens cal mantenir la unitat en aquest procés. No podem fer la guerra cadascú per la seva banda. Això exigeix posar-nos les coses fàcils els uns als altres en tot el que envolta aquesta qüestió. No posar-nos dificultats, saber separar aquest tema de les qüestions del dia a dia. És el que ja ens deia fa segles Muntaner amb l'exemple de la mata de jonc: «I si algú em demana: Muntaner, quin és l'exemple de la mata de jonc? Jo li responc que la mata de jonc té una força que, si tota la mata lligueu ben fort amb una corda, i tota la voleu arrencar alhora, us dic que deu homes, per molt que estirin, no l'arrencaran, ni encara que més s'hi afegissin: i si en traieu la corda, de jonc en jonc l'arrencarà tota un xiquet de vuit anys, que ni un sol jonc no hi quedarà.» A aquest Estatut li cal l'ajuda de tothom. De tots els partits, de tota la societat. Potser no és el text ideal per a ningú, però és el punt comú, l'instrument comú que ens ha de servir a tots. Cal, doncs, aparcar diferències en tota aquesta qüestió.

I cal mobilitzar-nos. A l'altra banda ho han fet a la brava. Han alarmat tot el que podien i més, han falsejat el que aquest projecte d'Estatut és, per crear un estat d'opinió que pressiona en contra de la proposta. Ens toca equilibrar aquest estat d'opinió, però no pas amb alarma, no pas amb paraules violentes, sinó carregant-nos de raons, d'arguments. Tenim al nostre favor una proposta que és democràtica, que és moderna, que és legítima, que és necessària. No ens posem nerviosos. Serenitat, tranquil·litat. Només ho han d'estar, de nerviosos, els que no tenen arguments per dialogar i debatre, per parlar amb normalitat.

No ens cal l'amenaça. Però sí la mobilització de la ciutadania. És l'hora de la implicació col·lectiva, de la participació de les persones en la comunitat. Cal mostrar que Catalunya és allò que sempre diem: un poble assenyat però participatiu, que si no es

desentén dels problemes del món, si ocupa els carrers demanant la pau o bé per millorar la situació en altres països, per què no ha de demanar també les millores que Catalunya necessita?

Al conjunt de l'Estat espanyol li ha de quedar clar que és l'obrellaunes de la política catalana, és la peça fonamental de l'escenari de negociació del poder polític econòmic i cultural de Catalunya. No és un caprici d'uns polítics, ni és una qüestió de la qual es puguin desentendre. Els temps canvien, Catalunya ha parlat i no acceptarem que se'ns menystingui; per dignitat i perquè no ens podem permetre aquest luxe. Però és que Espanya tampoc no se'l pot permetre.

Ara no és el moment de parlar de retirar o no la proposta del nou Estatut. Ara no toca llançar amenaces a les Corts, perquè els correspon el seu paper en el procés d'elaboració de l'Estatut. Un fracàs del procés no seria només un fracàs del Parlament ni un fracàs per Catalunya, sinó que suposaria un fracàs d'Estat molt estrepitós, que Espanya arrossegaria durant molts anys. No es permetria que Catalunya disposés dels instruments que necessita per al seu futur i augmentarien les mancances i els dèficits. És absurd pensar que l'afebliment de Catalunya no repercutirà negativament en el conjunt de l'Estat.

Vull insistir que l'Estatut no és només una qüestió de reivindicació nacional. És una necessitat pràctica, per l'eficiència i l'eficàcia de l'acció política. Quin estat està disposat que una de les seves parts més actives i productives perdi competitivitat? I, per altra banda, un fracàs voldria dir també que les forces polítiques que pretenen governar l'Estat no volen comptar amb la voluntat de col·laboració que ha expressat històricament el catalanisme polític. I caldria, des de Catalunya estant, replantejar-nos moltes coses.

I, finalment, un conte. Una faula xinesa. Diu que parlaven un bambú i un roure. Parlaven i feia vent, molt vent, cada cop més vent. Davant els cops de vent, el roure feia ostentació de la seva força, mentre que el bambú s'inclinava a banda i banda.

El roure es reia del bambú, el menystenia. Ell era fort; el bambú, dèbil. Però el vent es va transformar en huracà i, tot i resistir-s'hi amb l'habitual fermesa, el roure fou arrencat de soca-rel, mentre que el bambú, tot i la seva aparent fragilitat, adaptant-se al vent va resistir-lo perquè era elàstic, era flexible, s'adaptava als vents. No s'enfrontava al vent, no feia com el roure. No el mirava de vèncer, hi col·laborava.

Bufen vents de canvis. Si es pretén mantenir un model rígid, un estat robust però inflexible, incapaç d'adaptar-se a aquest vent, si el vent dels temps es torna huracà, pot arribar a arrencar-li les arrels.

Moltes gràcies.

Presentació del Pla nacional de joventut 2005

Palau del Parlament, 15 de novembre de 2005

1 € | DIMARTS 15 DE NOVEMBRE DEL 2005 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93.265.83.83 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO | GRUPO ZETA

el Periódico de Catalunya

dt.15

Pàgines 24 | 25. | editorial

La Comissió Europea aprovarà avui el dictamen

La UE deixa que sigui Espanya qui decideixi sobre l'OPA a Endesa

L'Executiu europeu sosté que l'oferta de Gas Natural no té dimensió comunitària

Refusa els reajustaments comptables i els arguments de la companyia elèctrica

JOAN CASTRO

Sepultats sota les roques

Un moviment de terres originat per la pluja atrapa dos vigilants d'unes obres de carretera a la Garrotxa

Pàgina 34

RESCAT. Els bombers intenten, amb l'ajuda d'una excavadora, retirar les roques del lloc de l'accident, a la Vall d'en Bas, aquesta matinada a les dues.

REACCIONS A LA MANIFESTACIÓ CONTRA LA REFORMA EDUCATIVA

Pàgines 2 a 4 | editorial

De la Vega recorda a l'Església el compromís d'autofinançar-se

ENTREVISTA

María Jesús San Segundo

MINISTRA D'EDUCACIÓ

«Tots els alumnes han de rebre ensenyament de cultura religiosa»

CAPÍTOL DE LA JUSTÍCIA

Pàgina 17

El CGPJ veu en l'Estatut 17 punts que desborden la Constitució

ANUNCI DE JOIES

Pàgina 70

La model, ahir, al Poblenou

Kate Moss roda a BCN

Més Notícies

Els metges rebutgen que els farmacèutics tractin grips Pàg. 32 | 33

Damm projecta obrir a Barcelona un museu de la cervesa Pàg. 38 | 39

La Lliga de Futbol diu a la federació que anul·li la fitxa de Messi Pàg. 56 | 57

Ara, Sanitas és a l'abast de tothom.

SANITAS Opció

902 209 209 | sanitas.com | SANITAS

Senyora secretària general de Joventut, presidenta del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, president del Fòrum de Joves Regidors de l'Associació Catalana de Municipis, president de la Comissió de Joventut de la Federació de Municipis de Catalunya, senyors diputats, alcaldes i alcaldesses, regidores i regidors que ens heu volgut acompanyar, senyores i senyors, jo voldria començar al revés, és a dir, agraint com a president del Parlament a tots plegats, sobretot als qui sou a la taula, la confiança en la nostra institució i el fet de voler ser aquí.

Aquí al Parlament cada cop es fan més actes, actes diversos. Jo crec que està molt bé, perquè, en definitiva, això vol dir apropar el Parlament a la ciutadania. I, per tant, avui la institució del Parlament acull i empara aquest acte, i jo penso que, atesa la seva transversalitat política, social i cívica, fins i tot puc dir que s'hi identifica plenament. Per tant, això em dóna peu a expressar algunes reflexions.

I, en primer lloc, voldria remarcar que, tot i que sovint vinculem, i jo personalment ho faig sovint, el futur de Catalunya als joves, als joves d'ara, cosa que és absolutament evident, no és menys cert ni menys important que els joves són també, i sobretot, present. Com bé es reivindica des del món juvenil, els joves no són un projecte de res, els joves són una realitat, una realitat d'ara. I la realitat de la joventut d'aquest país presenta des de fa massa anys –d'aquest país i d'altres, però, en fi, ja m'entenen– problemes que no s'acaben de resoldre. Amb aquesta afirmació no qüestiono polítiques. No em toca a mi. Qüestiono el sistema.

N'hi ha dos que ens preocupen especialment, que els preocupen especialment, que fan referència al que s'anomena *dret a l'emancipació* i que, tot i que afecten esferes molt diferents, van absolutament lligats. Són les dificultats en l'accés a l'habitatge i la precarietat del món laboral. Algú podria dir: «No són dos problemes només del joves». És cert, no són dos problemes només dels joves, però incideixen de manera molt especial sobre els joves.

D'una banda, l'actual món laboral no rep els joves amb gaire justícia. Ja s'ha dit: els temps canvien, i molt. Les concepcions del treball, del lloc de feina, es transformen. I crec sincerament i fermament que no hem d'enfocar en cap cas els canvis en negatiu, però una cosa és voler anar contra els vents dels temps, voler mantenir l'existència de llocs de treball per a tota la vida, i una altra de molt diferent és una inseguretat laboral extrema, uns salaris que impedeixen qualsevol projecte personal o uns llocs de treball que no ofereixen perspectiva de correspondre's en absolut amb la seva formació i les seves aspiracions.

Podem entendre que cal readaptar els sectors productius, passar d'una cultura del treball a una altra, estendre el valor de la flexibilitat, de la formació, de la readaptació contínua, però això no pot passar ni ha de passar per sobre de conceptes com el treball digne, ni tampoc ha de significar una pèrdua de seguretat personal ni d'expectatives de futur.

Abans, en algunes professions, el jove que s'incorporava al món laboral de vegades cobrava poc, perquè bàsicament aprenia l'ofici, un ofici que després hauria de desenvolupar tota la vida. Era una inversió. Avui dia aconseguir una feina no és sinònim ni d'inversió ni de seguretat. Ni tan sols serveix per llogar un pis. I aquest és l'altre drama que va lligat al del treball: el de l'habitatge.

D'esquerra a dreta: Marta Rosàs (Secretària General de Joventut de la Generalitat); el president del Parlament; Alícia Fernández (presidenta del CNJC); i David Saldoni (president del Fòrum de Joves Regidors de l'ACM).

El nostre país, fa molts anys –fa molts anys, no és un problema recent ni de fa vint ni trenta anys, en fa més–, va abandonar l'habitatge en mans del mercat. Del tot del tot, segurament no, però gairebé. La combinació de determinades situacions, de determinades polítiques, de determinats contextos econòmics, ha generat, tot i que per ser precisos potser hauríem de dir que ha degenerat, en un mercat de l'habitatge en el qual el parc de lloguer és reduït, molt car, i el de compra és inaccessible per a moltes persones, sobretot entre la major part de la gent jove. Ja sé que no obro els ulls de ningú en aquest moment. Això ho sabem tots, de manera més o menys propera, però ho sabem tots.

Però deixin-me fer una reflexió: on ens porta, aquesta situació? Les arrels són aquestes, i aquí és on cal actuar: habitatge i món laboral. Però, més enllà del fet material, i salvant totes les distàncies, que no toca fer alarmisme innecessari, per descomptat, ni tampoc fer demagògia culpant aquest govern o aquest altre, permetin-me fer la reflexió aprofitant els fets d'aquests dies a França, que permeten posar en debat aquestes qüestions: si no hi posem solucions, no aboquem els joves a una certa frustració? Si la realitat els tanca portes, si no els permet generar expectatives, no afavorim una determinada pèrdua de valors?

Vull dir que des de fa temps que, així com el progrés d'un país necessita avui dia, sobretot, inversions en recerca i desenvolupament, l'R+D famós, el progrés democràtic i el progrés social d'un país necessita inversió de les persones en implicació i participació. És a dir, R+D d'una banda i I+P d'una altra banda, implicació i participació en la cosa pública.

Mirin. Hi ha una dada que no apareix destacada en els diaris, però que era present en els dos darrers estudis d'opinió que va encomanar el Govern de la Generalitat. A la pregunta de «vostè està interessat en política?», en un el 43% i en l'altre el 49% dels enquestats de totes les edats –de totes les edats– afirmaven que la política els interessa poc o gens. Fins i tot, en una de les enquestes, quan es preguntava pel funcionament de la nostra democràcia, el 47% se'n declarava poc o gens satisfet.

Ni em correspon ni em vull centrar en l'anàlisi d'aquestes xifres. En les respostes hi pot haver desconeixement, insatisfacció, crítica, ignorància; hi pot haver moltes coses. Poden estar, fins i tot, més o menys esbiaixades, condicionades, etcètera. Tant és, perquè, sigui com sigui, el resultat és preocupant. No ha de generar alarmes, però sí que ens ha de fer reflexionar en una època en què no vivim precisament anys de crisi manifesta. Hi insisteixo: no pretenc fer cap anàlisi; obrir una certa reflexió sí, que ho pretenc.

Recuperem el fil. Podem implicar i animar a participar les persones si perceben que el sistema no deixa escletxes per a la il·lusió i per al progrés personal? Aquest pòsit de frustració de molts joves, el que va lligat als problemes amb l'habitatge i amb el món laboral, sumat al pòsit que deriva de la pèrdua de determinats valors en la nostra societat, erosiona i genera un cert risc per al futur del mateix sistema.

I torno a insistir-hi: no parlo d'un calc dels successos que passen a França en aquest moment, ni tampoc vull fer la demagògia que alguns s'han tret massa ràpidament de les butxaques. Però no podem girar-nos-hi d'esquena, no podem menysprear l'experiència d'altres societats.

I el que sembla evident és que no és el mateix ser jove i tenir unes perspectives de futur amb el suport d'uns pares que et puguin avalar en el lloguer o la compra d'un habitatge, o que t'ajudin a obrir-te pas en un determinat camp laboral, que enfrontar-se a la frustració de no poder emancipar-se amb unes mínimes condicions dignes.

Imatge dels assistents a l'acte.

Doncs bé, sobre l'emancipació i sobre la participació gira el Pla nacional de joventut de Catalunya, un pla que es va fixar amb l'horitzó del 2010. I, com que tots intuïm que arribats en aquesta fase de desenvolupament del Pla no som on caldria per assolir els objectius fixats, com que la realitat segueix tossuda assenyalant el que passa, corresponia fer aquesta revisió del Pla. Calia veure el recorregut que s'ha fet, veure si anem en la bona direcció, corregir les variacions que s'hagin pogut donar, sigui pels canvis de l'entorn, que són molt ràpids, hi insisteixo, sigui perquè allò previst sobre el paper no sempre acaba coincidint amb la realitat. Aquesta revisió que avui es presenta, per tant, era un punt necessari, un punt i a part necessari per assolir els objectius que es van marcar.

Però també crec que cal destacar el fet que no s'hagi volgut desfer el camí, que no s'hagi volgut renegar del que es va fer en temps de l'anterior Govern, sinó, precisament, aprofitar la feina feta en l'anterior etapa. Aprofitar-la, millorar-la, adaptar l'instrument als nous temps, a les noves realitats, a les noves possibilitats; aprofitar allò que és positiu. Això fa sensació de país. De fet, és el que, en certa manera, hem intentat fer amb el nou projecte d'Estatut: corregir les mancances de l'anterior Estatut; fer-ne, per tant, una eina millor.

Adaptar, doncs, els instruments als nous temps, fer-los millors, fer-los més útils. I és important fer-ho amb una àmplia participació de tots els sectors que hi vulguin col·laborar, de totes les parts. Un país que vol progressar no ho pot fer sempre sobre la base d'enfrontaments, d'imposició de majories. En temes de llarg recorregut que poden passar per mans de diferents governs cal sumar perspectives, cal buscar el major suport social possible. Aquest també ha de ser, en gran part, l'esperit de la futura llei de polítiques de joventut de Catalunya, l'instrument normatiu pendent i necessari per definir el marc i el desplegament legal de les polítiques de joventut, i en concret d'aquest Pla nacional de joventut. Confio que aquesta llei la podrem debatre i aprovar més aviat que no pas tard en el Ple del Parlament. Em consta que es treballa des de la Secretaria General de Joventut, com també s'ha treballat aquesta revisió, i que es fa amb les portes obertes, donant veu a totes les parts, a totes les persones.

Crec que avui, precisament, aprofitant aquesta presentació, em correspon, com a president del Parlament, fer un reconeixement públic de la molta feina que porta a terme la Secretaria General de Joventut, com també el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que des de fa vint-i-sis anys aplega les nombroses veus del teixit associatiu juvenil i ha esdevingut un actor fonamental de tota política juvenil a Catalunya.

I també és obligat destacar la implicació dels joves que formen part de la representació institucional de la ciutadania en els ajuntaments, avui aquí representats, i també en el Parlament, mitjançant la seva Comissió de joventut. La joventut d'aquest país té un immens potencial, en tots els àmbits, en tots els sectors. No ens podem permetre el luxe de desaprofitar-lo. Ens cal la seva energia, necessitem la seva il·lusió.

Espero, doncs, que aquesta revisió del Pla nacional de joventut serveixi per millorar el present i les expectatives del jovent del país, però també, i sobretot, per implicar-lo en els projectes de futur de la nostra nació.

Moltes gràcies a totes i a tots.

Sessió Inaugural de la 5a Conferència de Presidents de Parlaments Euromediterranis

Parlament de Catalunya, 25 de novembre de 2005

Divendres 25
Novembre del 2005
Número 8994. Any XXVII
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 721. Any III
1 euro amb El 9

EL 9

L'hoquei català no podrà competir al món

- La Federació Internacional de Patinatge torna a rebutjar la selecció de Catalunya
- La federació catalana perd la votació a Roma (125 a 43), però anuncia que continuarà lluitant
- Els polítics catalans demanen que no s'aturi el procés per al reconeixement de les seleccions

CiU vota el pressupost del tripartit a la Diputació i s'ofereix per entrar al govern
PAÏSOS CATALANS 7

ETA demana implicació internacional per a una sortida negociada del conflicte basc
EUROPA-MÓN 25

El ministre Moratinos nega que hi hagi indicis de delicte en els vols secrets de la CIA
EUROPA-MÓN 25

La fabricació espanyola de vehicles va caure el mes passat un 10,48%
ECONOMIA 34

La Fundació Miró reuneix els mestres del «collage». A principis del segle XX Braque i Picasso van començar a experimentar amb materials considerats fins aleshores nobles per a la pràctica d'art. Amb un tros de periòdic, la resta d'una andròmina trobada, un retall de tela, cola i unes tisores van fer un pas més en la transformació de l'art modern. La Fundació Miró presenta des d'avui l'exposició *Mestres del «collage». De Picasso a Rauschenberg*, amb obres d'Arp, Magritte, Tàpies i Dubuffet (a la imatge). / ORIOL DURAN

CULTURA-ESPECTACLES 44

Un nou parc natural protegirà les Medes i el Montgrí

L'espai inclou també els terrenys alliberats per Ràdio Liberty

● El Departament de Medi Ambient va presentar ahir el projecte d'un nou parc natural que ha de protegir les Medes i el Montgrí, a l'Empordà. El nou espai natural també inclou els terrenys alliberats després del tancament de Ràdio Liberty.

PAÏSOS CATALANS 8

Sis de cada deu catalans es declaren golafres

La meitat no fa cas dels metges i sopa tard i menja en excés, segons un estudi

● Un 63% dels catalans es considera golafre, segons un estudi sobre hàbits alimentaris elaborat a tot l'Estat. La meitat, a més, passa per alt les recomanacions dels nutricionistes perquè sopen més tard de les nou del vespre i mengen plats poc lleugers.

SOCIETAT 17

Les estacions d'esquí esperen rebre 2,5 milions de visitants

El preu de mitjana dels forfets s'apuja un 4,2% respecte de l'any passat

● La major part d'estacions d'esquí alpí de Catalunya inauguren dissabte la temporada i la resta espera poder-ho fer el 3 de desembre. Aquest any hi haurà un total de 358 pistes i 639 quilòmetres esquiables, i s'espera rebre 2.450.000 visitants, un 14,4% més que l'any passat.

ECONOMIA 35

Benvingudes i benvinguts al Parlament de Catalunya, la seu del poder legislatiu català. És un honor per a la nostra institució acollir aquesta cinquena Conferència de Presidents de Parlaments Euromediterranis, que coincideix amb el desè aniversari de la Declaració de Barcelona.

Parafrasejant Pau Casals –músic universal, Medalla de la Pau de les Nacions Unides i compositor de l'Himne de la Pau–, els diré que «Jo sóc català». I com a català, i com a president del Parlament, vull aprofitar l'oportunitat per explicar-los amb orgull que Catalunya és bressol del parlamentarisme i de la recerca de la pau. Els nostres antecedents parlamentaris són anteriors als d'Anglaterra. Fou a Catalunya, al segle XI –a la ciutat catalana de Toluges, ara a França–, que totes les autoritats catalanes es reuniren per parlar de la pau. Sí, al segle XI! Fou la primera de les assemblees de pau i treva, que s'estengueren al llarg d'aquell segle no només pel territori català, sinó també per zones d'Occitània.

Som, doncs, una nació que tradicionalment ha cercat el pacte com a forma de Govern i com a mecanisme de relació amb els altres. Ho hem fet en el passat i ho estem fent en el present.

Tot just recentment hem aprovat amb consens i solemnitat el que ha de ser el nou full de ruta de l'autogovern català, l'Estatut de Catalunya, pendent encara de ser aprovat a les Corts Generals de l'Estat.

Aquest esperit de pacte ha fet de la nostra una cultura que conté aportacions diverses, en un procés constant d'intercanvis, de barreja, de reinvenció de formes pactades de convivència. I per això, el pactisme, o la voluntat de pacte, ha estat habitualment esgrimit com una veritable característica nacional. El pactisme, la pau, formen part de la nostra tradició, del nostre caràcter. Ens constitueixen.

Hem viscut èpoques difícils, de persecució de la nostra identitat, de prohibició de la nostra llengua. Aquesta mateixa institució fou abolida durant més de dos segles. Però som un poble tossut, un poble amb una manifesta voluntat nacional i identitària. I amb aquesta voluntat de perviure, de ser qui som, encarem ara els nostres reptes de futur. Som tan tossuts que fins i tot aquest mateix palau que va ser construït com a arsenal militar el 1716, al cap dels temps, l'hem convertit en l'espai destinat a la raó i a la paraula, al diàleg i a la llibertat. L'eina de guerra convertida en instrument de pau: quina metàfora més excel·lent!

L'escenari d'exercici d'aquesta voluntat d'entesa catalana ha estat permanentment, com no podia ser d'una altra manera, la mar Mediterrània. Origen de les tradicions clàssiques que encara avui revisitem com a font de sentit, espai que compartim, horitzó privilegiat dels nostres futurs possibles.

Europeus i mediterranis, doncs.

Testimoni d'aquest vincle històric entre la nostra voluntat de pacte i la Mediterrània és *El llibre del Consolat de Mar*, conjunt d'ordenances i costums marítims escrits en llengua catalana. Va ser el primer codi de dret mercantil marítim que conegué l'Europa de l'edat mitjana i fou observat durant més de quatre segles a tota la Mediterrània.

Foto de grup dels participants i autoritats presents a l'escala d'honor del Palau del Parlament, amb S.A.R. el Príncep d'Astúries al capdavant.

Al segle XIII, doncs, ja fèiem en certa manera un exercici de globalització, d'allò que avui és una realitat.

I els parlo en català, la desena llengua amb més parlants de la Unió Europea i la desena llengua més traduïda arreu del món. La que aquest Parlament utilitza per reflexionar, per parlar, per legislar. La que forma part de la identitat de la nostra nació, que l'estructura i la delimita. Perquè cal començar per parlar des d'allò que cadascú és; perquè és parlant que la gent s'entén, que els pobles s'entenen, i perquè res no és millor que ferho amb llibertat i respecte a les diferents identitats que conviuen al món.

El nostre poble, històricament, ha fet bandera del diàleg i de la cultura de la pau. És coherent, doncs, que oferim la seu d'aquest Parlament, avui i en el futur, per acollir el debat d'aquelles iniciatives -per punyents que siguin- que cerquin resoldre, per mitjà de la pau i el diàleg, els conflictes encara presents a la Mediterrània.

Ho faig amb tota solemnitat, hereus com som d'aquella pau i treva, conscients de la necessitat de potenciar el diàleg com a eina fonamental de resolució de conflictes.

Durant molt de temps, la Mediterrània havia estat un espai de comunicació i d'intercanvi, punt de trobada entre cultures. Aquest espai havia viscut tot tipus de conflictes i disputes pel poder territorial, econòmic i polític. Però també havia estat bressol de civilitzacions emparentades i amb imaginaris construïts a partir d'elements compartits.

Els darrers segles han vist com es trencava aquesta realitat. Conflictes vells i nous i l'impacte terrible de dues guerres mundials van dibuixar noves fronteres reals i simbò-

liques. Una de les més dramàtiques és la que ha convertit la Mediterrània en un espai de separació, de conflicte i desacord entre Nord i Sud, entre Orient i Occident.

Però, més enllà dels prejudicis, els pobles de la Mediterrània compartim paisatge i substrat vital i cultural, i aquest fet pot esdevenir una formidable base per a la cultura del diàleg i l'articulació de projectes compartits basats en el respecte a la diferència.

És veritat que l'existència de conflictes és inherent a l'ésser humà. El conflicte és fruit de posicions diferents que entren en contacte, però *contacte* no és sinònim de *violència*. N'hi ha que de seguida s'aboquen al xoc de civilitzacions, de cultures, de religions... Però el contacte, la trobada de visions oposades –hi insisteixo–, no ha pas de comportar violència. El contacte pot ser i ha de ser trobada, pot esdevenir pacte i aliança. Això sí, per passar del xoc de civilitzacions a la trobada de civilitzacions cal complir algunes condicions.

Cal previsió, intel·ligència, generositat, democràcia i diàleg. I també respecte. Respecte per les diferents identitats, per les diferents visions; respecte per l'altre, perquè sempre som *l'altre* per a algú.

I la voluntat també n'és una condició indispensable. La voluntat de cercar el camí de la resolució dialogada, de la resolució pacífica. Catalunya sempre ha manifestat aquesta voluntat i ens oferim a col·laborar i donar suport per estendre la pau i el diàleg per l'Euromediterrània.

Confio que aquests dies que passaran amb nosaltres se sentin ben acollits en aquesta terra, que gaudeixin dels nostres paisatges, de l'esplèndida Barcelona, capital de la nació, i que aquesta trobada pugui servir per a l'avenç de la pau i el diàleg entre tots els nostres pobles, per continuar teixint els vincles que han d'unir amb llibertat el poble de

El president, durant la seva intervenció. En la taula presidencial, d'esquerra a dreta: Pasqual Maragall (president de la Generalitat); Manuel Marín (president del Congrés); S.A.R. el príncep d'Astúries; Javier Rojo (president del Senat); M.A. Moratinos (ministre d'Afers Exteriors); i Higini Clotas (vicepresident primer del Parlament).

pobles que és el món de l'era de la globalització, on tothom, absolutament tothom, ha de poder participar en el projecte comú i de futur tot respectant la pròpia identitat. Ens cal ser conscients que en el temps en què vivim, frenar l'avenç, el progrés d'un poble, d'una nació o d'un territori, és posar fre a l'avenç i al progrés de tothom.

Als darrers segles vam contemplar impassibles com ens allunyàvem els uns dels altres. Tenim, doncs, la responsabilitat de garantir que el segle XXI pugui assistir ben aviat a l'onada de goig que produirà l'esforç compartit de redescobrir-nos i retrobar-nos.

Moltes gràcies.

Contexto político y social ante la tramitación del proyecto de nuevo Estatuto de autonomía de Cataluña

Fórum Europa, Madrid, 1 de desembre de 2005

Edat laboral: El Regne Unit proposa retardar la jubilació als 68 anys **P14**

AVUI+
Des del 1976
Dijous 1 de desembre del 2005 | ANY XXX N. 10130 | 1€

Diàleg, P20
Ramon Tremosa: Malson de dia i de nit

'20/30'
Pete Doherty, l'últim bandarra del rock ■ P10

Esports
L'Espanyol, virtualment classificat a la UEFA ■ P50

Deu mil persones es van manifestar ahir a la tarda contra el crim davant la plaça de l'Església de Castelldefels ■ MARTA PÉREZ

Castelldefels al carrer

MASSIVAMENT · Milers de persones es manifesten al matí i a la tarda **SEGURETAT** · La policia es reforça amb deu agents més ■ P23

Societat
Els Mossos fan 1.589 detencions el primer mes a Barcelona
P28

Societat
La tercera dessalinitzadora s'instal·larà entre Sitges i Vilanova
P30

Política
Encadenats a la COPE
La policia escorta les JERC a Madrid perquè no siguin agredits
P6

Política
Mas ofereix a Zapatero suport per garantir l'estabilitat
P5

VAL PER ADQUIRIR
La caixa del Trivial DE LA CATALUNYA D'AVUI

AL PREU DE 5 €

En primer lugar, como presidente del Parlamento de Cataluña, quiero agradecer a Nueva Economía Fórum la invitación a realizar esta conferencia.

Antes de empezar la conferencia anunciada, permítanme una breve reflexión. En la sociedad actual se generan debates, polémicas e incluso se lanzan hirientes críticas sin tener conocimiento directo e incluso a veces sin conocimiento suficiente de aquello sobre lo que se debate o se critica.

Existe una cierta irresponsabilidad entre los que lanzan estos mensajes, también entre los que los propagan, en un ejercicio que seguramente se remonta a la historia de la humanidad, pero que, en la denominada *sociedad de la información*, resulta una creciente y absurda paradoja.

Si no escuchamos, si no nos informamos con rigor y objetividad, si no nos detenemos a pensar, a analizar con una mínima objetividad lo que sucede, lo que otros proponen, y por el contrario rechazamos y acusamos sin conocimiento de causa, sumidos en la reverberación de la ignorancia o las falsedades interesadas, alimentamos conflictos y bloqueamos soluciones.

Agradezco, por tanto, esta nueva oportunidad que se me ha brindado, que me permite trasladarles una visión, desde Cataluña, del proceso de reforma de nuestro Estatuto y abrir así las posibilidades al diálogo y al enriquecimiento intelectual mutuo.

Bien, precisamente el año pasado, por estas fechas, les decía que nos encontrábamos, nos encontramos, en una época de cambios acelerados, de nuevas realidades -globalización, nueva inmigración, transformaciones sociales, demográficas, productivas, etc.-, y defendía que las instituciones, como instrumentos de la soberanía popular, debían adecuarse a esas nuevas realidades. Y añadía que la propuesta que estábamos entonces elaborando en Cataluña era una propuesta fundamentada en el valor de la libertad, en un Estado libre para actualizarse y definirse cuantas veces sea necesario.

Ya no hay «ruidos de sables», tan solo descalificaciones a través de los medios de comunicación. Descalificaciones, en ocasiones, llenas de ignorancia, y en otras muchas, de interesada mala fe. Y son muy peligrosas.

Por tanto, si el 90% de los representantes del pueblo de Cataluña hacen una propuesta -difícil, porque pese a lo que se dice, es un texto aprobado por partidos de izquierda y de derecha, partidos que aspiran a la independencia de Cataluña y otros que se declaran españoles-; si presentan una propuesta siguiendo los cauces democráticos, las normas fijadas, lo normal, si se defiende el espíritu de la Transición, es precisamente aceptar los procedimientos que fijó aquella Transición, que son los que estamos siguiendo, y sentarse en la misma mesa para encontrar soluciones, para adaptar el marco institucional, jurídico y administrativo a las realidades actuales, que son las que han empujado al Parlamento de Cataluña a presentar su propuesta.

No hay cálculo electoral que pueda pasar por alto el hecho de que este es un estatuto necesario para Cataluña. Lo es para la competitividad del país. Lo es para poder afrontar los retos del presente, ante los que nos falta capacidad de respuesta (deslocalizaciones, desigualdad social, los efectos de una inmigración que no llega por igual a todas partes, etc.).

Lo es para poder llevar a cabo las medidas contundentes que son necesarias cuando tenemos problemas de la dimensión de casi 1.200.000 personas viviendo por debajo del umbral de pobreza en Cataluña, según datos del año 2000, del Observatorio de la Pobreza -para que se hagan una idea, dicho umbral era de 483 euros al mes. Es decir, en Cataluña, aunque no demos esta imagen, para mucha gente es difícil llegar a fin de mes.

Los que nos tachan de insolidarios y se llenan la boca de igualdad, ¿son conscientes de que por el diferente coste de vida, los pobres de Cataluña son más pobres que los de otras zonas del Estado? Aunque pueda parecer demagogia, no lo es, porque además, la pobreza asume nuevos rostros, nuevas formas.

Si hay una acusación injusta en estos momentos en el panorama político español es la de tratar a Cataluña de insolidaria. Cataluña que precisamente, y con hechos, ha demostrado ser uno de los países más solidarios de Europa.

¿Acaso no saben que por el coste más elevado de los precios, en Cataluña viven -mejor dicho, sobreviven como pueden- miles de mujeres viudas, que viven solas, que son mayores, que casi no tienen recursos, que cada año pierden poder adquisitivo de su mísera pensión? Este es precisamente uno de los nuevos rostros de la pobreza. ¿Acaso no saben que vivimos en una Cataluña de peajes? Y no estoy hablando solo de autopistas.

¿Acaso no tienen, por ejemplo, los jóvenes del área metropolitana de Barcelona, problemas graves para emanciparse? ¿Y son estos problemas concretos que les he comentado una prioridad para el Estado?

Otro tema muy importante: ¿genera la inmigración las mismas necesidades en todo el Estado?

Es decir, mientras a lo largo de la costa mediterránea el porcentaje de población de origen extranjero oscila entre el 9% y el 15% -y va en aumento-, en el interior, a excepción de la Comunidad de Madrid, apenas encontramos un par de provincias que alcancen el 6%. Y entre las zonas receptoras de inmigración, también cabe tener en cuenta las diferencias de origen de esa inmigración, o las propias diferencias del territorio de acogida. Diferencias en cuanto al idioma, a conflictos culturales, a los recursos, al contexto social. No exigen las mismas respuestas políticas un inmigrante de Sudamérica, de Magreb, de África subsahariana o de China. Ni tampoco si el lugar de acogida es Barcelona, un pueblo del interior de Cataluña, o de la costa valenciana.

Todas esas diferencias en cuanto a los inmigrantes -a su número, al tipo de inmigración, también al contexto en que intentan integrarse-, generan nuevas y fuertes demandas sociales. Requieren un mayor esfuerzo en vivienda, educación, sanidad, políticas sociales... y es también evidente que destinar recursos a esos nuevos segmentos de población que han llegado en gran número y en poco tiempo a algunas zonas de nuestro país -y Cataluña es una de las principales receptoras de esa inmigración-, destinar esos necesarios recursos no puede hacerse a costa de los derechos y el bienestar del resto de ciudadanos.

Hay zonas, por tanto –e insisto: Cataluña es una de ellas–, que necesitan dar respuestas específicas, respuestas urgentes, a situaciones generadas por las recientes olas migratorias.

Y son respuestas no generalizables por completo, que necesitan proximidad en la toma de decisiones, y también, un mayor esfuerzo presupuestario.

Si los problemas, las necesidades, las urgencias, las prioridades, son tan diferentes en un lugar o en otro, ¿no es preciso que, siguiendo el principio de subsidiariedad que propugna la Unión Europea, tengamos las manos más libres para hacer las políticas transversales que se requieren?

La propuesta de nuevo Estatuto de Cataluña es, pues, necesaria para adaptar el estado del bienestar a las particularidades propias de cada territorio, de cada comunidad.

Un nuevo Estatuto que es visto por algunos con absoluto rechazo ya desde el momento en que define Cataluña como nación.

¿Acaso no podemos expresar con normalidad, vivir con normalidad, nuestra propia identidad? Que Cataluña es una nación no es ningún invento de ningún partido ni ninguna imposición de ningún líder mediático. Ni va contra nadie.

Es simplemente un sentimiento compartido por la mayor parte de la gente que vive en Cataluña, del que no tenemos por qué escondernos. No creemos ser ni más ni menos que nadie. Sentimos lo que sentimos y somos lo que somos. Definir Cataluña como nación, realmente, ¿perjudica a alguien?

Seamos objetivos: ¿acaso alguien que se sienta español dejará de ser español, de definirse nacionalmente como español, por el hecho de que la nación catalana siga existiendo y pida el reconocimiento de lo que es? ¿Habrá un solo español que vea afectados sus derechos, sus libertades?

Este tema no se puede abordar desde las imposiciones. Como escribía recientemente el prestigioso sociólogo Manel Castells, «Lo verdaderamente esencial en un mundo de identidades vivas es que no sean excluyentes. La exclusión del otro es el principio del fundamentalismo y, por lo tanto, de la violencia».

Simplemente, queremos ser libres de definirnos como lo que somos, y nuestra libertad no atenta contra la de nadie. El Estatuto responde a este anhelo de libertad, tanto con la proclamación de lo que somos como con la garantía del derecho a usar nuestra lengua en nuestro país, en nuestra tierra. El nuevo Estatut solo pretende garantizar los derechos de la lengua catalana, sin menoscabo de la castellana.

Del mismo modo que se exige el conocimiento de la lengua castellana en todo el Estado español –y Cataluña, como ustedes saben, forma parte de él, y por tanto se garantiza el derecho a su uso–, simplemente pedimos el conocimiento del catalán en Cataluña, y el reconocimiento administrativo de su uso en las instituciones del Estado, para garantizar el mismo derecho. Garantizar el mismo derecho, tener la misma consideración oficial en Cataluña. Eso no es imponer nada.

Y, evidentemente, el proyecto de Estatuto pretende corregir los dos excesos que el Estado ha cometido con Cataluña en estos últimos veinticinco años.

Primero, la progresiva laminación de competencias, que nos lleva a buscar un nuevo marco estatutario blindado a los posibles abusos centralistas, aquellos que empezaron con la LOAPA, y que han generado permanentes conflictos competenciales entre el Estado y las CCAA -casi 1.300 en lo que llevamos de democracia.

Segundo, la financiación, un sistema opaco que genera año tras año un déficit fiscal que ya no es posible asumir durante más tiempo y que es preciso corregir.

Solo como apunte, el déficit fiscal del año 2001 se situaba en el 9,2% del PIB de Cataluña. Lo que equivalía al 84% del presupuesto de la Generalidad o, desde otra perspectiva, a que en promedio, cada ciudadano de Cataluña daba al Estado, sin retorno, sin recibir inversión ni servicio alguno a cambio, 1.800 euros al año.

Son datos de 2001. Según datos del FUNCAS, para 2003 el déficit fiscal ascendía al 9,5% del PIB.

Con esas cifras, desde luego, podemos decir que Cataluña sobrepasa con creces la solidaridad que tan a menudo se le niega como virtud. Con este sistema Cataluña se ha hipotecado poniendo en riesgo incluso la competitividad de sus empresas, que se ven en desventaja ante el desarrollo de otras zonas de Europa con mayor autonomía de inversión.

Necesitamos un cambio en la financiación, y necesitamos hacerlo con garantías; por eso era y es necesario que la financiación estuviera en el Estatuto. La experiencia nos aconseja no dejarlo al alcance de los caprichos de posibles mayorías coyunturales en las Cortes Generales.

El proyecto de nuevo Estatuto es, por tanto, una apuesta democrática. La propuesta de hacer un nuevo Estatuto estaba presente en los programas electorales de todos los partidos políticos que se presentaban en las elecciones, que son los que después lo han aprobado. Estos suman el 90% de los diputados y diputadas de la cámara -120 sobre 135 miembros. Sigue, además, los procedimientos legales marcados para la reforma. Ha contado con la participación y cuenta con el apoyo de gran parte de la sociedad civil catalana. Y al terminar el proceso deberá ser ratificado en referéndum por la ciudadanía catalana. ¿No es suficientemente democrático, todo esto?

Y permítanme: hay quien dice que todo esto es cosa de los políticos, que no interesa a la gente. Oigan, según datos de la última encuesta oficial, el 71'4% de los catalanes dice que el nuevo Estatuto es necesario para Cataluña.

Quiero aprovechar hoy para repetir, una vez más, que es una propuesta ajustada a la Constitución. Es cierto que seguramente algunas de las propuestas previas, las que estaban en los programas electorales y algunas enmiendas presentadas, tal vez apuntaban más allá. Pero, precisamente por el contexto de oportunidades y en el camino del consenso, con la ayuda y el aval del Consejo Consultivo de la Generalidad de Cataluña, y también del Instituto de Estudios Autonómicos, se ha hecho una propuesta constitucionalmente válida. Gracias a la responsabilidad de unos y la generosidad de otros.

Lo que sucede es que la Constitución -no nos engañemos- es un texto ambiguo e interpretable, como todas y todos sabemos, y se hizo precisamente con ese espíritu, para abordar con garantías la Transición democrática. Por ello, la constitucionalidad es un concepto que en muchas ocasiones forma parte del terreno de las voluntades, de cómo se quiere leer su texto.

Por otro lado, es evidente, para cualquiera que se lea objetivamente el nuevo Estatuto, que este no vulnera los derechos ni los valores democráticos del resto de pueblos del Estado, que no plantea la rotura del Estado ni la independencia de Cataluña. Este texto no es de ningún grupo, ni siquiera del Gobierno, no es de izquierdas ni es de derechas; es un texto consensuado, como ya he dicho antes, por el 90% de los representantes del pueblo en la cámara catalana, que comparten -eso sí- un mismo diagnóstico y que asumen que existe un paso necesario e imprescindible en estos momentos, que es común, gobierne quien gobierne -lo repito: gobierne quien gobierne.

Hemos procedido según las reglas, siguiendo la voluntad mayoritaria del pueblo catalán, expresada en sus representantes, elegidos mediante votación libre y democrática, y estamos abiertos al debate, al diálogo, a escuchar alternativas, que no es lo mismo que aceptar recortes.

Piensen que el texto que hemos presentado es fruto ya del diálogo, del que ha sido necesario para redactar un articulado aceptado por partidos con visiones muy diferentes, pero se ha encontrado el común denominador, que marca la propia realidad.

Las visiones de futuro, las aspiraciones de unos y otros podían ser muy diferentes en Cataluña. Pero la realidad actual es la que es, los problemas de Cataluña son los que son, y no aceptar ese común denominador era cerrar los ojos a esa realidad.

Por tanto, es tiempo de diálogo, de pacto. Cataluña tiene una tradición pactista que se remonta a las *assemblees de pau i treva*, asambleas de paz y tregua, que datan del siglo XI. El pacto forma parte de nuestra tradición, de nuestra forma de entender las relaciones entre personas, entre pueblos.

Y me permito recordar que pactar no equivale a ir pidiendo renuncias, sino utilizar la imaginación, la creatividad política y el diálogo. Si hay aspectos que una de las partes considera inaceptables, es necesario encontrar soluciones que no lo sean, y no siempre deben surgir de la renuncia.

Los expertos en resolución de conflictos dicen que siempre acaba existiendo una salida. Es preciso el diálogo, saber exactamente qué quieren y qué no quieren unos y otros, y al final, si hay voluntad de lograrlo, siempre hay salida, siempre puede haber acuerdo aceptable por ambas partes.

En Cataluña hemos demostrado que sabemos hacerlo, nosotros lo hemos hecho. ¿Estarán a la altura de las circunstancias los representantes de las Cortes?

Déjenme insistir otra vez: es el Estatuto del Parlamento de Cataluña; por lo tanto, exige, por encima de todo, respeto; respeto democrático al procedimiento y a su legitimidad, por dignidad democrática.

Atacar la legitimidad de la propuesta es cuestionar la legitimidad de todo el sistema democrático. Puede compartirse o no su contenido; eso es otra cosa. Pero no puede negarse su legitimidad, su valor democrático. Por ello, ante la campaña abierta contra el Estatuto por determinados sectores y medios, quiero reclamar respeto a las instituciones.

Y muy especialmente respeto al pueblo de Cataluña, al Parlamento de Cataluña y a sus representantes políticos, y también respeto a las Cortes Generales, las cuales, conjuntamente con el Parlamento, en breve iniciarán formalmente el camino del diálogo para llegar a un pacto que sea satisfactorio entre ambas partes.

Cuando se dice, o se insinúa, que el proceso abierto en Cataluña ha tenido o tiene tutelas u obedece a una sarta de barbaridades torticeras sin ningún fundamento, se está atacando, despreciando e insultando al Parlamento de Cataluña, máxima institución representante de los catalanes y catalanas.

Quien así lo hace no tiene ni la más remota idea de lo que es tener sentido de Estado, y lo más grave a mi entender es que está atacando la democracia y, en este caso concreto, está jugando con Cataluña e insultando al conjunto del pueblo catalán.

Quien se atreve a actuar sin ningún tipo de rubor de esta manera deja en evidencia que no quiere construir, sino que está apostando por el derribo sin contemplaciones.

Desearía sinceramente que estas actitudes fueran corregidas. Todavía están a tiempo de hacerlo, esta decisión les corresponde por el momento solo a ellos, aunque, llegado el momento, quizás se lo hagan entender el resto de ciudadanos.

Permítanme añadir al nuevo Estatuto un calificativo: *moderno*. Me explicaré. Comentaba el año pasado e insistía hoy, que vivimos una época de grandes transformaciones sociales, productivas; y yo pregunto: ¿no está cambiando también el marco de relaciones institucionales?

El modelo organizativo en forma de pirámide empieza a ser caduco, propio de otras épocas. Se abre paso al concepto de red, que se extiende en las dinámicas institucionales como se ha extendido la red de Internet por todos los rincones del mundo desarrollado.

Pongamos el caso de Europa. En el marco europeo, en los caminos que se están dibujando en Europa, y sobre todo después del «no» francés y holandés al Tratado constitucional, el nuevo Estatuto no solo encaja, sino que tiene aún más sentido.

El camino para superar la actual situación de bloqueo, para conectar con la ciudadanía y aplicar de una vez por todas de forma eficiente el principio de subsidiariedad, pasa por tener en cuenta las realidades territoriales, no únicamente o no meramente como subestructuras de los estados, sino como niveles político-administrativos con dinámicas propias. Más allá de criterios políticos, es un planteamiento de efectividad y de eficacia; de modernidad.

Es decir, es inevitable adaptar las dinámicas de la Unión Europea a las realidades territoriales, que son plurales pero que están conectadas, y asumir que Europa no es una gran pirámide, sino una gran y compleja red donde todos somos importantes, don-

de todos debemos estar relacionados, unidos sin ser uno solo, distintos pero con un proyecto común.

Unidos pero no únicos, pluralidad de identidades en un proyecto común: este es el camino de Europa.

El proyecto común no exige negar la pluralidad ni el mantenimiento de identidades diferenciadas que pueden vivir sin conflicto y utilizar lenguas distintas. Solo es preciso encontrar los puntos de acuerdo y respetar la libertad de las partes.

El nuevo Estatuto es, pues, una propuesta que se inscribe en esta actualidad de Europa, es una propuesta moderna, conectada a los nuevos tiempos, que sigue la dirección de los vientos actuales.

El problema es que hacemos una propuesta moderna para una Cataluña moderna, y nos encontramos con resistencias que no aceptan un estado moderno, de acuerdo con los tiempos actuales, sino que intentan preservarlo con estructuras propias de siglos anteriores.

Aunque voces alarmadas no quieran aceptarlo, los tiempos están cambiando, y no es por lo que llaman *chantajes nacionalistas*. El Estado español contiene diferentes naciones, y a fin de cuentas hay diferentes naciones por razones históricas y, además, porque la nación es una voluntad y la voluntad no se puede imponer.

Pero no está cambiando lo que ya era: la existencia de diferentes realidades nacionales que conviven en el Estado español, y fíjense que no he dicho aspiraciones, he dicho realidades.

El president, flanquejat per Joan Soler i el periodista José Mª Brunet.

Desde mi posición ideológica, que como todos ustedes saben se sitúa en el soberanismo catalán, me pregunto: ¿existe solo la España que se manifiesta contra los matrimonios gays, en contra de la LOE y la que se manifestará el próximo día 3?

Es necesario tomar consciencia de que lo que realmente está cambiando es el mundo, la sociedad. Y es en este nuevo escenario en que el viejo centralismo resulta poco aceptable socialmente y poco competitivo económicamente. Por lo tanto, es urgente hacer transformaciones de carácter económico, productivo, en inversión, en infraestructuras.

Pongamos el ejemplo de los aeropuertos, para poner solo uno, aunque podríamos hablar de trenes u otras infraestructuras con el mismo resultado. Es sorprendente que, en vez de potenciar internacionalmente el aeropuerto de Barcelona, como por ejemplo se hace o se ha hecho históricamente en otros países, como Alemania -pienso en ciudades que no son la capital: Frankfurt y Munich, que tienen aeropuertos potentísimos, y es algo que además da prestigio, que da más capacidad de movilidad, que aumenta la competitividad-, pues, en lugar de eso, en el Estado español se mantiene e incluso se incentiva un modelo con un único aeropuerto de referencia, y el resto no dejan de ser condenados a un segundo nivel. ¿Esto qué hace, al final? Perjudica a empresas y a personas de todo el territorio.

¿Cuál es más fuerte, una España con dos o tres aeropuertos potentes, que multipliquen las conexiones con el mundo, o una España con un solo punto de referencia, y por tanto, una España ahogada por sus propias limitaciones? ¿A quién perjudica que El Prat no sea un aeropuerto de primera línea internacional? A Cataluña en primera instancia, por supuesto. Pero no se equivoquen, España también sale perjudicada. No podemos continuar sometidos a este espíritu centralista que bloquea el progreso de parte del Estado.

Por lo tanto, el actual Gobierno del Estado debe mostrar su utilidad como garante de derechos y libertades, su capacidad de afrontar el reto de adaptar las estructuras del Estado a la realidad actual, ser un estado moderno, propio del siglo XXI.

Pero un matiz, y un matiz importante en el que quiero insistir: los catalanes no queremos imponer cambios a nadie; entre otras cosas, porque imponer no forma parte de la cultura de nuestro pueblo.

De manera que con nuestra propuesta, con la propuesta de Estatuto, no pedimos cambiar el Estado entero, no pedimos cambiar la Constitución; este es otro debate, es un debate necesario pero es otro debate.

Pedimos la modernización en lo que concierne a la relación con nosotros; creemos que es preciso cambiar determinados marcos y concepciones, pero solo pedimos para nosotros lo que es justo: una mayor libertad, una mayor seguridad, una modernización de lo que es caduco en el mundo actual.

A fin de cuentas, es aquella idea de mejorar el mundo comenzando por uno mismo, trasladada en este caso al Estado español. Creemos que es preciso poner al día muchas cosas de este Estado, pero por ahora nos limitamos a pedir que se modernice lo que nos afecta, que nos permita a su vez modernizar Cataluña.

Por último, permítanme trasladarles una serie de reflexiones con relación al contexto presente y al que nos espera próximamente en relación con el nuevo Estatuto. Y quisiera comenzar haciendo una defensa de la calidad jurídica del texto del Proyecto de nuevo Estatuto.

En varios debates en distintos ámbitos, varias voces críticas, políticas y mediáticas han llegado a cuestionar la calidad jurídica del texto y lo han criticado, por ejemplo, por su excesiva extensión. Es evidente que es un texto más extenso que el del Estatuto vigente, y lo es porque regula más materias; por ejemplo, porque incluye un título de «Derechos, deberes y principios rectores». Y lo es también, como dice el Consejo Consultivo -y permítanme citarlo textualmente-, y me parece que es importante, por «su nueva técnica legislativa de asunción de competencias, que renuncia a la cláusula del "sin perjuicio" y opta por la definición casuística y detallada, dentro de cada ámbito competencial, de submaterias o perfiles competenciales».

Y añado yo que a nadie le sorprenderá que, después de veinticinco años de sufrir los perjuicios y los prejuicios del *sin perjuicio*, los redactores de la Propuesta del nuevo Estatuto hayan optado por una técnica legislativa moderna que precisa con claridad el alcance de las competencias de la Generalidad.

Quizás con esa mayor claridad, con un articulado más detallado, ahorraremos todos el tiempo y el esfuerzo que genera un marco difuso que hasta principios de este año había provocado 72 recursos y 227 conflictos competenciales planteados al Tribunal Constitucional por la Generalidad contra el Estado, y los 50 recursos, 66 conflictos y las 2 impugnaciones que a su vez ha planteado el Estado contra el Gobierno de la Generalidad.

Lo que supone más del 30% de la conflictividad constitucional planteada entre Estado y comunidades autónomas. Más de 400 asuntos de conflictividad, y aún hay quien defiende que no hay necesidad de redefinir y ajustar el marco competencial.

Quiero añadir que creo que estamos ante un problema de contextos. Es decir, creo que no es tanto un problema de contenidos, de lo que pedimos, sino de contextos, marcados por una furiosa campaña en contra que condiciona demasiadas opiniones, amenazando los intereses privados de las personas.

El contexto es el que hace que una OPA desde una empresa con sede en Madrid hacia otra con sede en Galicia sea una operación normal entre empresas, mientras que una OPA de una empresa con sede catalana hacia otra con sede en Madrid se erige como una invasión económica que de repente pone en riesgo a toda España.

El contexto es el que hace que sea considerado un escándalo mezclar fútbol y cultura en un acto en determinado campo y no lo sea pedir en otros campos de fútbol la retirada de decisiones políticas sobre el agua o sobre unos archivos botín de guerra. Pedimos, pues, objetividad y respeto.

Por último, entrando ya en las conclusiones: los tiempos cambian. Cataluña ha hablado y no puede aceptarse que se nos menosprecie. Por dignidad, y porque no nos podemos permitir el lujo. Pero es que España tampoco se puede permitir ese lujo. Un fracaso de todo este proceso no supondría solo un fracaso para Cataluña, sería un fra-

caso de Estado. Si no se permite a Cataluña disponer de los instrumentos que necesita para su futuro, aumentarán las carencias, los déficits y las desigualdades en Cataluña.

Y permítanme el atrevimiento, pero es absurdo pensar que el debilitamiento de Cataluña no repercutirá negativamente en el conjunto del Estado. Quiero insistir en ello: el Estatuto es una necesidad práctica para la eficiencia y la eficacia de la acción política. ¿Qué estado está dispuesto a que una de sus partes más activas y productivas pierda competitividad?

Y ante un fracaso del Estado, correspondería replantearse muchas cosas, tanto en Cataluña como en otros territorios que se verían indirectamente afectados.

Vuelvo a citar a Manel Castells: «Toda constitución es fruto de un consenso en un momento dado, y tiene que evolucionar según las circunstancias, ya sea vía enmiendas, jurisprudencia o leyes complementarias que ajusten el texto a la sociedad, no a la inversa». Permitamos, pues, esa evolución; asumamos las realidades del siglo XXI.

Por último. Hay quien se refiere a nuestras reivindicaciones como el «problema catalán». Pues sí, tienen un problema. Pero el problema no es catalán, el problema no son nuestras demandas. El problema es no entender que el mundo está cambiando, que la organización piramidal y centralista del poder ya está superada.

El modelo actual es la descentralización, no solamente de la gestión, sino también del poder de decisión. Colaborar, no subordinar. El problema, pues, no somos nosotros, sino la mentalidad de los que se refugian en un pasado basado en el centralismo arcaico y caduco. El presente y el futuro son distintos a eso.

Y estoy plenamente convencido de que, en unos años, a todos sorprenderá que a principios del siglo XXI se defendiera un concepto de Estado basado en las imposiciones y el férreo centralismo del poder de decisión. Sorprenderá un debate que la sociedad venidera habrá superado. Estoy seguro de que pronto daremos ese paso, que habremos dejado atrás el enfrentamiento, la división actual, y discutiremos políticamente en un marco de convivencia y retos comunes, los retos que nos aguarda el futuro.

Muchas gracias.

Acte d'inauguració del monument *El racó de la memòria* en record a les víctimes de la sida

Sabadell, 2 de desembre de 2005

1 € | DIVENDRES 2 DE DESEMBRE DEL 2005 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA, TEL. 93.265.53.53 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO | GRUPO ZETA

el Periódico de Catalunya

dv. 2

Pàgines 2 a 4

Rajoy i Aguirre surten il·lesos d'un greu accident d'helicòpter

De miracle

EL RESCAT. El president del PP és tret de l'aparell amb un dit fracturat. A la dreta, estat en què va quedar l'helicòpter després de perdre les hèlices i caure.

JON BARANDICA

L'aparell va caure d'una altura de 8 metres després d'enlairar-se de la plaça de toros de Móstoles

La nau es va elevar amb poc impuls i es va desestabilitzar pel vent al superar el recinte

DOL A CASTELLDEFELS
Pàgines 53 i 54

Un dels dos atracadors va sortir de la presó per malaltia incurable el 1992

TARDOR MOLT PLUJOSA
Pàgines 44 i 45

La Generalitat deroga les mesures contra la sequera

EL PREU DEL DINER AUGMENTA AL 2,25%
Pàgines 28 i 29, i editorial

El BCE apuja els tipus d'interès per primera vegada en cinc anys

El tipus d'interès del Banc Central Europeu

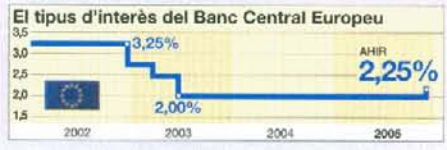

Més Notícies

L'Espanyol suspèn la junta d'accionistes per una fallada del sistema informàtic Pàg. 70 i 71

Sergio Pitol, escriptor mexicà de culte, guanya el premi Cervantes Pàg. 78 i 79

AVUI AMB EL PERIÓDICO

DIVENDRES

Ara, Sanitas és a l'abast de tothom.

SANITAS Opció

902 209 209
sanitas.com

SANITAS

Avui inaugurem El racó de la memòria en record a les víctimes de la sida. I he de dir, com a president del Parlament de Catalunya, que participar en un acte com aquest genera, en certa manera, sentiments contradictoris.

Inaugurem un recordatori permanent, un homenatge que serà amb nosaltres cada dia, que no deixa de ser un lament de la nostra societat, en aquest cas la ciutat de Sabadell, per la mort d'amics, familiars, veïns, conciutadans..., de persones que avui voldríem al nostre costat.

Però també sóc conscient, som tots conscients, que avui fem un pas més en la lluita contra la sida; que aquest monument és un pas més d'aquesta lluita.

I no oblidem -aquest racó de la memòria ens ho ha de fer sempre present-, que la lluita és tant contra el virus, com contra els efectes socials que té. La lluita és també contra el rebuig, contra les pors, contra el trencament de la normalitat de les nostres vides.

Les armes contra el virus són mèdiques, però la lluita és més àmplia. Calen altres instruments. Cal informació, cal humanitat, cal respecte, cal normalitat -la qual cosa no vol dir deixar de ser conscients, deixar de fer prevenció, deixar de fer pedagogia.

Però no podem seure a esperar que els científics facin la seva feina i prou. Aquesta lluita forma part del dia a dia, i en aquesta lluita tots som útils, no ens en podem desentendre. No calen coneixements científics, però sí informació, sí coherència, sí respecte per la dignitat.

Sabadell, com Catalunya, com la resta del món, ha patit i pateix els efectes de la sida sobre la nostra societat. I cal dir-ho: som en certa manera afortunats. Formem part dels països més desenvolupats, d'aquells que tenen més fàcil el tractament de les malalties.

Les institucions, els polítics, la societat civil, tenim el deure moral d'empènyer fins aconseguir que aquestes facilitats siguin compartides arreu del món.

Però és tothom, absolutament tothom, qui té el deure moral d'aconseguir que la sida trenqui la seva aliança amb la por i el rebuig entre nosaltres.

És deure de tots, és la lluita de tots, a tot arreu, ja sigui al Parlament de Catalunya, ja sigui al bar de la cantonada, al gimnàs o als nostres parcs.

Les xifres assenyalen que avancem en la vessant mèdica, a poc a poc, però avancem. I que la prevenció dóna els seus fruits.

D'aquí, la importància del títol de la campanya d'aquest any: «Aturem la sida. Mantinguem la promesa».

Aquest «mantinguem la promesa» és especialment important. No ens podem relaxar en aquesta lluita que fa anys que dura, i que encara mantindrem molts anys més. Cal continuar insistint en la informació i en la prevenció, no donar cap facilitat a capgirar la línia que estem seguint, que ens acabarà portant a complir la promesa: l'aturarem.

Aquest monument, doncs, ens permet honrar la memòria de moltes persones que van morir abans d'hora, però també és un instrument més per recordar la lluita mèdica i social contra un virus que no només destrossa moltes vides, sinó que també mesura, en certa manera, la cohesió, la solidaritat, els valors, la humanitat de la nostra societat.

Dipositant flors en el monument, en companyia d'autoritats i de representants de famílies afectades per la SIDA.

Avui, per tant, és un honor participar en aquest sentit homenatge a les persones víctimes de la sida, i també oferir i demanar suport i solidaritat a tots aquells que viuen amb l'amenaça del virus al seu cos.

I vull aprofitar per expressar el més sincer agraïment, com a president del Parlament, com a ésser humà, a totes les persones que fan costat, que ajuden per al desenvolupament d'una vida al més normal possible a les persones infectades pel virus.

Junts, aturarem la sida. Estic segur que junts mantindrem, complirem, la promesa.

Moltes gràcies.

Cloenda de la 55a edició de la Nit de Santa Llúcia - Nit de les Lletres Catalanes

La Seu d'Urgell, 16 de desembre de 2005

Divendres 16
Desembre del 2005
Número 9015. Any XXVII
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 742. Any III
1 euro amb El 9

El PSOE rebutja els eixos fonamentals del projecte d'Estatut

- Els socialistes s'oposen a la definició de Catalunya com a nació i a cedir els impostos i el seu rendiment
- El partit de Zapatero tampoc accepta ni el blindatge i augment de les competències ni la bilateralitat
- Un error d'ERC frustra l'aprovació del reglament del Parlament que permet retirar l'Estatut per majoria absoluta

POLÍTICA 20 a 23

Blair vol que la Unió Europea li aprovi l'impossible en una cimera transcendental

EUROPA-MÓN 24 i 25

L'alta participació i la tranquil·litat marquen les eleccions a l'Iraq

EUROPA-MÓN 26

França extradeix «Txapote», un dels suposats assassins de Miguel Ángel Blanco

EUROPA-MÓN 27

El Parlament aprova la llei que posa més límits a les grans superfícies comercials

ECONOMIA 35

La fiscal demana 38 anys de presó per a De la Rosa pel «cas Kio»

ECONOMIA 35

El MNAC dobla el nombre de visitants l'any de la inauguració. Avui fa un any de la inauguració del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) amb totes les seves col·leccions d'art completes. El balanç és força positiu, amb 700.000 visitants, gairebé el doble dels que va rebre el museu l'any 2004. El director, Eduard Carbonell, deixarà el càrrec el 31 de desembre mentre hi ha la incertesa de qui en serà el substitut, que s'escollirà amb un concurs públic internacional. / GABRIEL MASSANA

CULTURA-ESPECTACLES 43 i 44

El Congrés aprova la llei que prohibirà fumar a la feina a partir del pròxim 1 de gener

La normativa obliga els amos de bars i restaurants de més de 100 m² a construir separacions físiques si volen tenir una zona de fumadors

● El Congrés dels Diputats va donar ahir el vistiplau a la llei del tabac, que prohibirà totalment fumar a la feina a partir de l'1 de gener i obligarà els amos dels bars i restaurants de més de 100 m² a instal·lar mampares o envans si volen tenir una zona per a fumadors. La normativa, que es va aprovar per consens, exclou el finançament dels tractaments per deixar de fumar i redueix a vuit mesos el temps que tenen els locals per adaptar-s'hi.

SOCIETAT 14

200 metges i infermeres són agredits cada any a la sanitat pública

● Cada any es produeixen unes 200 agressions a professionals que treballen als ambulatoris i hospitals de la sanitat pública. Salut considera que la dada és preocupant.

SOCIETAT 16

EL9 L'Espanyol passa sense brillantor a la UEFA

Senyor president d'Òmnium Cultural, senyor alcalde de la Seu, senyor bisbe de la Seu i copríncep d'Andorra, consellera i consellers del Govern de Catalunya, excel·lentíssim senyor vicepresident del Congrés dels Diputats, senyores diputades, senyors diputats, autoritats, senyores i senyors, em complau, com a president del Parlament, participar un any més en la gran festa de les lletres catalanes.

I, en primer lloc, vull expressar públicament el meu agraïment a Òmnium Cultural. No ho faig pas com un mer compliment del protocol que deriva d'haver estat convidat a compartir aquest acte amb tots vostès, sinó que, molt més enllà, el meu vol ser un agraïment solemne, un agraïment de país, un agraïment de nació.

Agraïment, per una part –i en aquest sentit el faig extensiu a l'Ajuntament de la Seu–, pel fet d'organitzar i mantenir tan plena de vida aquesta Nit de Santa Llúcia, aquesta Nit de les Lletres Catalanes, una nit que també té el seu punt d'il·lusió, el seu punt de màgia.

Ho agraeixo com a president del Parlament, perquè, com tots saben, la nostra és una llengua que ha patit i pateix encara massa dificultats, que encara rep moltes pressions.

La nostra és una cultura que necessita moments de reconeixement portes endins, de mostrar amb orgull les expressions d'art, de cultura, de vida, que es fan avui dia entre nosaltres. Però aquesta cultura catalana també necessita iniciatives que ens donin a conèixer a l'exterior, que promoguin i difonguin allò que ens caracteritza com a poble.

No fa ni una setmana es va dur a terme, per exemple, una donació de més d'un centenar de llibres, obres insignes de la literatura catalana, lògicament escrites en català, llibres de coneixement, també en català, i traduccions d'autors àrabs al català. Hi havia també material audiovisual representatiu de la història, la literatura, l'art i la ciència de Catalunya. De tot això, se'n va fer donació a la Biblioteca d'Alexandria, una de les biblioteques més emblemàtiques del món; un projecte que va néixer fa un any per una iniciativa del Parlament i de la biblioteca centenària Marià Vayreda, d'Olot. El català serà present, doncs, a Alexandria. Aquest ha estat, sens dubte, un pas més a l'hora de donar a conèixer la cultura i la llengua catalanes al món, a l'hora d'obrir Catalunya al món i fer-hi present la cultura catalana.

Però, més enllà de tot això, vull aprofitar avui també per fer un agraïment a Òmnium Cultural com a exemple de la societat civil catalana que no es desentén dels reptes del país.

I permetin-me que incideixi una mica més en aquest aspecte. El fet de no desentendre's dels reptes de país és especialment important pel moment polític que viu Catalunya amb relació al projecte d'Estatut, un moment en què és fonamental mantenir-nos units, en què cal fugir tant de les pors com de les temptacions de voler treure algun miserable benefici d'hipotètics fracassos.

Cal mantenir la unitat de país, i aquesta crida a la unitat fa referència, molt especialment, als representants polítics, però també a la societat civil. Cal mantenir la unitat, no homogènia, sinó plural, unitat que té forma de text comú, aprovat de manera solemne al Parlament i després brillantment defensat a Madrid també amb unitat. I ens cal també la unitat de tota la ciutadania.

Les jornades del 29 de setembre, especialment la del 30 de setembre, també la del 2 de novembre, difícilment les podrem oblidar. A Catalunya, homes i dones, joves i grans, nascuts aquí i nascuts en altres terres, però catalans de cor i de fets, es van emocionar, van vibrar amb un projecte comú. Era, i és, la constatació evident que aquí hi ha país, que hi ha nació, perquè, no ho oblidem, la nació és llengua, és cultura, és història, és tradició, és mitjans de comunicació, és institucions, però també és voluntat, voluntat expressada per persones.

Els interessos personals, els objectius polítics, els camins, poden ser molt diversos, però ara a Catalunya tots compartim la necessitat d'un nou Estatut, que no pot perdre la seva força i que no pot esperar. Si no anem junts, hi acabarem perdent tots sense excepció. Si ens mantenim ferms en la defensa dels nostres drets i les nostres llibertats, que, al cap i a la fi, és l'única cosa que demanem, hi guanyarem tots. La ciutadania ha entès aquest missatge. Ara cal que els partits polítics el facin seu, el fem nostre, i que ho fem fins a les últimes conseqüències.

I, en paral·lel a la unitat, vull fer també una crida a la normalitat i a la confiança. És cert que arriba molt soroll a Catalunya, moltes vegades irracional, d'altres ple de falsedats, d'altres d'hipocresia, d'ignorància, massa sovint ofensiu, insultant. I podria anar seguint, però no cal. Molt de soroll. I sí, fa mal a les orelles, però és que només és soroll. I aquest soroll no ens pot fer perdre de vista la realitat, ni ens pot fer oblidar els reptes, les urgències, les necessitats, que tenim tots plegats com a país.

Per al mal d'orella hi ha remeis, i també hi ha maneres de calmar els nervis. La millor resposta a la irracionalitat és actuar amb més fermesa i amb més intel·ligència que mai; no caure en provocacions absurdes; anar per feina; avançar amb pas ferm, sense dubtes. Per això caldrà mantenir la unitat, la normalitat i la confiança. Que no ens venci el soroll.

Si Catalunya demana democràticament, legalment, ajustar el marc d'autogovern a les noves realitats, fer un exercici de llibertat, de què hem de tenir por? Del soroll, potser? Normalitat, serenor, fermesa, unitat i, mentrestant, continuar treballant. Hi ha molta feina per fer, moltíssima, amb l'Estatut i més enllà d'aquest.

I permetin-me, per acabar, dues referències breus. La primera, al fet que aquests premis, aquesta Nit de Santa Llúcia, viatgi cada any per diferents indrets del país. Sempre he manifestat que a Catalunya li manca fer reconeixement del propi territori, vertebrar-lo, aprofitar les seves potencialitats, teixir la xarxa que ens connecti amb força amb la gran xarxa que és el món de la globalització. I, en aquest sentit, aquestes Nits de Santa Llúcia són també un exemple, una bona oportunitat, per recordar i reivindicar la importància del territori per a la nostra nació, per a la nostra cultura, per al nostre progrés. A més, avui ho fem al Pirineu, a muntanya, en aquesta magnífica i bella ciutat.

I, finalment, sé que és tard, però permetin-me que feliciti els avui premiats, de tot cor. Amb les seves aportacions han enriquit, i confio que continuaran fent-ho, la cultura catalana del segle XXI. Vostès fan país, i ben bé, que en fan.

Moltes gràcies i molt bona nit.

Inauguració de l'Exposició del Parlament a Vic

Vic, 13 de gener de 2006

EL PAIS

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA

VIERNES 13 DE ENERO DE 2006
Año XXXI. Número 10.447

www.elpais.es

EDICIÓN CATALUÑA
Precio: 1 euro

EE UU niega a España la licencia para vender aviones a Venezuela

Washington cree que la operación "puede complicar la situación" en la zona

El Gobierno de Estados Unidos informó ayer al Ejecutivo español y a la empresa EADS-CASA que ha denegado la solicitud para la venta a Venezuela de 12 aviones de fabricación española que incluyen tecnología estadounidense. La negativa se justifica en que "el Gobierno de Hugo Chávez, a pesar de haber sido elegido democráticamente, ha socavado las instituciones democráticas" y ha contribuido a la inestabilidad en la región, de modo que la venta "tiene el potencial de complicar la situación", según fuentes de la Embajada de EE UU en Madrid.

El embajador estadounidense, Eduardo Aguirre, se reunió ayer con el ministro de Asuntos Exteriores, Miguel Ángel Moratinos, para informarle de la decisión del Gobierno de George W. Bush. Aguirre telefoneó después al titular de Defensa, José Bono, para comunicarle la negativa de Estados Unidos. Bono fue quien asistió a la firma del contrato entre el Gobierno de Venezuela y la empresa CASA-EADS el pasado 28 de noviembre. Chávez había condicionado la formalización de la compra de esos 12 aviones y de ocho buques por un total de 1.700 millones de euros a la asistencia de Bono al acto.

Para exportar los aviones, CASA necesitaba la licencia de Estados Unidos, ya que incluyen componentes procedentes de ese país, especialmente en motores y aviónica. Aunque sería posible sustituir esos componentes por equipos de origen europeo, económicamente no resulta rentable, lo que hace inviable la operación.

El Ejecutivo español hizo numerosas gestiones el pasado otoño para tratar de convencer a Estados Unidos de la inocuidad del material militar que se iba a vender a Venezuela. Las gestiones fracasaron. Estados Unidos ha tomado la decisión que tanto temía el Gobierno español. **Página 15**

PSC, CiU e ICV aceptan que "nación" vaya en el preámbulo del Estatuto

ESPAÑA. **Página 16**

ALÍ AGCA sale de la cárcel 25 años después de disparar contra el papa Juan Pablo II
INTERNACIONAL. **Página 3**
Editorial en la **página 12**

LA UE aboga por llevar a Irán ante el Consejo de Seguridad
INTERNACIONAL. **Página 7**

DETENIDO el presunto organizador de la huida de tres implicados en el 11-M
ESPAÑA. **Página 21**

UN CAPITÁN del Ejército del Aire mata a su ex esposa y a su hija y se suicida en Zaragoza
SOCIEDAD. **Página 24**

Estado en que quedó la parte posterior del edificio. / MARCELLÍ SAENZ

Dos muertos y 22 heridos en una explosión de gas en Santa Coloma de Gramenet

El barrio del Fondo de Santa Coloma de Gramenet se despertó poco después de las cinco de la madrugada de ayer debido a una explosión de gas que dejó un trágico balance: 2 muertos y 22 heridos, tres de ellos muy graves. Los fallecidos son un empleado de 28 años que trabajaba en la reparación de la fuga de gas y una vecina de 26 años que quedó atrapada al derrumbarse parcialmente el inmueble del número 66 de la Rambla del Fondo. De ese edificio fueron evacuadas un total de 21 familias, para las que el Gobierno de la Generalitat habilitó alojamientos provisionales. También hubo desalojos en cuatro edificios contiguos. *Cataluña* / **1**

Un secuestrado por la CIA implica a la policía alemana en la operación

Merkel abordará hoy el asunto en su entrevista con Bush en Washington

Jaled el Masri, un ciudadano alemán que permaneció encarcelado cinco meses por la CIA en Afganistán, denuncia, en una entrevista con EL PAÍS, que un alto cargo de los servicios de seguridad de su país participó en su interrogatorio. El Masri, de 42 años, fue secuestrado el 30 de diciembre de 2003 en Macedonia, cuyas autoridades lo entregaron a la CIA. Los servicios secretos de EE UU lo trasladaron a Afganistán en un Boeing alquilado que hizo escala en Palma de Mallorca. Tras su cautiverio en Afganistán, fue puesto en libertad en mayo de 2004.

La canciller alemana, Angela Merkel, tiene previsto abordar hoy este asunto con George W. Bush en la Casa Blanca, así como su oposición a la prisión de Guantánamo. **Páginas 4 y 5**

Al menos 345 muertos en una avalancha humana junto a La Meca

Al menos 345 personas fallecieron ayer en la avalancha humana que se produjo en el puente de Yamarat, cerca de La Meca, la ciudad santa del islam a la que los musulmanes deben acudir en peregrinación al menos una vez en su vida. Más de dos millones y medio de fieles han asistido este año al ritual y, como ha ocurrido en otras ocasiones, la enorme concentración de gente ha provocado una tragedia. El momento más delicado de la peregrinación es precisamente el apedreamiento de los tres *yamarat*, las tres columnas que simbolizan al Diablo, donde se produjo la avalancha. **Página 2**

E3
Vuelve Elijah Wood

Propiedades
Protección a toda costa

CINE EUROPEO

'Italiano para principiantes'

EL PAÍS ofrece hoy, por 5,95 euros, *Italiano para principiantes*, dirigida en 2000 por Lone Scherfig. Mañana, *El marido de la peluquera*.

Una nueva ley ampliará los derechos sociales a un millón y medio de emigrantes

El Consejo de Ministros aprueba en su reunión de hoy el anteproyecto de Ley del Estatuto de los ciudadanos españoles en el exterior, redactado por el Ministerio de Trabajo, que derogará la ley preconstitucional que regulaba las relaciones de la Administración con los emigrantes.

La normativa, que el socialista José Luis Rodríguez Zapatero prometió a los residentes españoles en el exterior cuando era candidato a la presidencia del Gobierno, equipara los derechos de los emigrantes a los que tienen los españoles en materia de sanidad o educación y consolida la "prestación por razón de necesidad". La ley arrancará con un presupuesto en el primer año de aplicación de 154 millones de euros. **Página 20**

Senyor alcalde, senyora secretària quarta de la Mesa del Parlament de Catalunya, senyores diputades, diputats, senyor president del Consell Comarcal, regidors, regidores, com a president del Parlament, és obligat començar agraint a l'Ajuntament de Vic i també al Museu de l'Art de la Pell la seva disposició a acollir aquesta exposició que avui hem tingut l'honor d'inaugurar, de donar-hi el tret de sortida.

Aquesta és una exposició que neix amb motiu de la commemoració dels vint-i-cinc anys del restabliment democràtic de la nostra institució, vint-i-cinc anys que hem volgut celebrar mitjançant diferents actes, editant diverses publicacions i a través d'aquest ambiciós projecte, que en una primera fase va ser acollit pel mateix Palau del Parlament, al parc de la Ciutadella, i que després ha esdevingut una exposició itinerant que recorrerà el país per diferents ciutats, amb l'objectiu fonamental i bàsic d'apropar-la al major nombre possible de persones arreu del territori.

Cal dir que portar-la a Vic, a la comarca d'Osona, té un significat especial. No en va es tracta d'un dels nuclis fonamentals de Catalunya, escenari d'esdeveniments cabdals en la història de la nostra nació. Fets com el Pacte dels Vigatans, o personatges vinculats a la ciutat, com Bac de Roda, Mossèn Cinto Verdaguer, Jaume Balmes o Sant Antoni Maria Claret, formen part, d'una manera o d'una altra, d'allò que ha anat fent la Catalunya d'avui, el que som avui dia.

Però més encara: hi ha dos personatges que també enllacen Vic amb la història del Parlament. L'un, el bisbe Oliba de Vic, en tant que fou un dels protagonistes clau de la primera assemblea de pau i treva, el 1027, considerada el precedent de la nostra institució, el precedent del parlamentarisme català.

L'altre nom propi, el del vigatà Manuel Serra i Moret, president a l'exili del Parlament de Catalunya entre 1949 i 1954, un d'aquells catalans que van mantenir encesa la flama de la nostra institució en la foscor de la Dictadura, que van mantenir viu el fil històric que en la Transició democràtica va permetre un restabliment que, per cert, és útil per recordar que Catalunya és alguna cosa més que una comunitat autònoma. Catalunya no neix com a nació l'any 77 amb la Constitució espanyola, Catalunya és una nació mil·lenària, i les nostres institucions no arrenquen de l'Estatut d'autonomia del 79, les nostres institucions vénen de molt abans.

Vic és, a més, en alguns aspectes, un bon exemple de la Catalunya del segle XXI, la que en l'entorn de la globalització potencia els elements propis i diferencials, no per tancar-se en si mateixa, sinó per aportar la diversitat que aquesta globalització demana en tots els àmbits; de la Catalunya del segle XXI que no refusa sinó que integra la tradició i el passat en el present; de la Catalunya viva, de la Catalunya conscient de la seva identitat, de la Catalunya que té cura de la seva cultura.

Vic n'és exemple amb les seves fires i els mercats, amb el seu paisatge arquitectònic, fins i tot amb museus com en el que ens trobem avui, que ens remarca aquesta tradició de l'art de la pell en aquestes terres.

I a l'entorn de la ciutat, al llarg de dècades, s'estructura un creixement del sector productiu, que s'enfronta ara, com en altres àrees del país, a una readaptació que ha de permetre preservar el progrés sostenible de la zona i ajustar-se a les necessitats dels nous temps.

Crec que era inevitable, doncs, fer un esforç i aconseguir portar aquesta exposició a la ciutat de Vic, per apropar la institució a un nucli social potent, que fou en el passat un centre neuràlgic del saber, amb connexió religiosa, que fou focus de la Renaixença i que, sens dubte, ha de tenir un paper fonamental en el futur de la nostra nació.

Volíem compartir amb tots vostès la celebració d'aquests vint-i-cinc anys en pau i democràcia del poder legislatiu català, una celebració, cal dir-ho, que coincideix amb un moment històric, i em refereixo, evidentment, al fet que som en un moment d'aquells que romandran en els llibres d'història, perquè, arran dels acords de la formació de l'actual Govern, amb la constitució aquesta legislatura d'aquest nou Parlament, es va iniciar un procés complex, però fonamental, per al futur del nostre país: el projecte d'un nou Estatut, el primer que es fa amb normalitat democràtica. I ho remarco perquè em fa l'efecte que aquest és un tema no prou valorat moltes vegades: el primer que es fa amb normalitat democràtica i el primer que es fa al Parlament.

Un estatut que ens ha de permetre planificar, ordenar i projectar el futur immediat de Catalunya des de Catalunya, amb les mans lliures, amb competències garantides, amb competències blindades i especialment amb el finançament suficient per executar-les.

Un estatut que hauria de permetre encarar reptes pendents, com el de la immigració o el de la vertebració del territori, que ha de fer de Catalunya una xarxa de xarxes connectada al seu torn de la manera més directa possible a la gran xarxa que és el món en l'era de la globalització.

Som, doncs, en un moment de canvis, en un cert punt i a part en la política catalana, en la política del nostre país, també en la política en l'àmbit de l'Estat. Punt i a part no per desfer el camí fet, sinó per fer un salt endavant.

Aquest, però, no és un salt fàcil, no és un salt gens senzill. Resta l'aprovació, com tots vostès saben, a les Corts Generals de l'Estat, resta passar la prova per comprovar si aquest Estat pot acceptar la realitat plurinacional, si és un estat de progrés i llibertats, si és un estat modern, un estat del segle XXI, en definitiva, o bé si, per contra, és un estat encara presoner de la cultura de la imposició, del poder centralitzat, d'una mentalitat arcaica que nega els drets i les llibertats dels pobles i les nacions que el componen, que en definitiva ofega el desenvolupament de futur. És el torn d'aquest Estat per demostrar si pot o no respondre a les necessitats que li hem plantejat.

Caldrà, però, que no els ho posem més difícil del que ja és, que ja ho és prou. I què vull dir, amb això? Doncs que ens cal, d'alguna manera, mantenir la unitat de les forces polítiques catalanes en el procés de negociació, la unitat que vam aconseguir en l'aprovació del text del Parlament, la que vam demostrar i ens va omplir d'orgull en la presentació del text al Congrés dels Diputats. Si perdem aquesta unitat, perdem la nostra força, i si perdem la nostra força ho podem perdre tot. I en aquest tema, en tant que podríem dir que és una qüestió de país, una qüestió d'estat, m'agrada dir, no hi ha temptacions de partidisme que hi valguin, no hi ha profit electoral on es pugui buscar refugi: o hi guanyem o hi perdem tots; o hi guanya Catalunya o hi perdem tots.

I ens caldrà, en aquest sentit, també, el suport de la ciutadania, de la societat civil, de tot el país. Cal demostrar precisament que aquesta és una qüestió de país. Cal que la societat catalana estigui a sobre d'aquest procés, pressionant totes les parts, a nosaltres

El president Benach observant un dels plafons de l'exposició.

mateixos, fins i tot, recordant que no es pot jugar amb els drets, amb les llibertats, amb les expectatives i amb el futur de set milions de persones.

Som, doncs, en un moment històric, com deia, un moment històric que s'afegeix a molts d'altres que ha viscut la nostra institució, que ha viscut el nostre país, moments que recull precisament aquesta exposició.

Què millor, doncs, que un moment com aquest, en què reivindiquem el reconeixement oficial de l'existència de la nació catalana, d'una realitat que existeix des de fa segles, per fer una pausa en el dia a dia i mirar enrere, per apropar-nos a aquesta exposició i prendre consciència –aprenent, descobrint o simplement recordant– de la significació del moment que ara vivim, per fer repàs d'aquests vint-i-cinc anys que commemorem, però també del conjunt de la història del parlamentarisme català, i així situar els fets actuals en el fil de la llarga història de la nostra nació?

Aquesta exposició és, per tant, una bona oportunitat per recordar el que la cambra catalana és i el que representa i el que ha representat, i alhora per ajudar també a prendre consciència de la importància d'aquest quart de segle que hem viscut del poder legislatiu català.

Oferim, doncs, una oportunitat als ciutadans i a les ciutadanes de Vic, de la seva comarca, i a totes les persones que visitin aquesta històrica ciutat, d'informar-se, d'aprendre, de recordar, i fer-ho a través d'una exposició que entenem que és una exposició que s'ha intentat fer amb gran qualitat, que vol combinar rigor i esperit didàctic, que és, per

tant, al mateix temps, cultura i oci i que és també exercici de democràcia, en tant que la democràcia necessita una ciutadania formada i informada políticament.

En aquesta exposició podran contemplar com la llarga història de la institució parlamentària avança paral·lelament a la història de la nostra nació i com comparteixen aquest caràcter lluitador, infatigable, del poble de Catalunya, que, malgrat els obstacles i els intents per fer-lo desaparèixer, ha renascut una i una altra vegada fins a arribar a l'actualitat.

Una història que és imprescindible recordar, una història que és imprescindible saber transmetre als joves que ja han nascut en democràcia, una història que és imprescindible fer arribar als nouvinguts, que desconeixen d'on venim però que volen caminar amb nosaltres en el camí present i futur de la nostra nació.

Els recomano, doncs, que vinguin a aquesta exposició –de fet, vostès ja hi són, però també que ho facin saber– i que ho facin amb els ulls inquiets, amb curiositat, i també, sobretot, amb consciència del seu significat històric i polític, que és molt important.

Moltes gràcies i molt bona tarda.

Commemoració dels 300 anys de la Guerra de Successió

Dénia (Alacant), 11 de febrer de 2006

1 € | DEUTSCHE GRAMMOPHON 9,95 € | DVD 'LES TRES BESSONES' 5,95 € | ENCICLOPÈDIA 7,95 € | DISSABTE 11 DE FEBRER DEL 2006 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93.265.53.53 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO

el Periódico de Catalunya

ds. 11

Pàgines 2 a 4 i editorial

El president demana "responsabilitat" al PP en un moment clau

"Podem ser en el principi del final de la violència d'ETA"

L'ACUSACIÓ
Zapatero culpa els populars de criticar amb "falsedats" l'excarceració de presos etarres

LA RESPOSTA
Rajoy repta el cap del Govern a un debat televisiu sobre la política antiterrorista

A CATALUNYA
El líder del PSOE admet diferències amb Maragall i eludeix recolzar-ne la reelecció

JUAN MANUEL PRATS

CONTUNDENT. José Luis Rodríguez Zapatero, en la conferència de premsa que va oferir ahir a la Moncloa.

PONÈNCIA AL CONGRÉS
Pàgines 18 a 20

CiU i ERC s'enfronten en l'aprovació del títol preliminar de l'Estatut

AVUI AMB EL PERIÓDICO
SUPLEMENT ESPECIAL JOCS

Les sospites de dopatge marquen l'estrena dels Jocs d'Hivern de Torí

AVUI teletodo

LLUITA CONTRA L'OBESITAT A CATALUNYA
Pàgines 32 i 33

Les operacions de reducció d'estómac es dupliquen en dos anys

▸Més de 800 malalts són en llistes d'espera

Malalts operats de cirurgia de l'obesitat

XIFRES D'HOSPITALS PÚBLICS A CATALUNYA

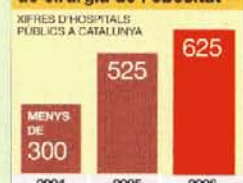

EL MERCAT DEL SEXE
Pàgina 37

La futura llei de la prostitució obligarà a tancar 1.000 cases de relax a Catalunya

ENQUESTA SANITÀRIA
Pàgines 40 i 41

La meitat de les noies de 15 a 18 anys de Barcelona no esmorzen mai

GRAN ENCICLOPEDIA TEMÁTICA ESCOLAR
Avui li entreguem, per només 7,95€, el tom **'Arte I'**.

DEUTSCHE GRAMMOPHON
Avui, per 9,95€, un nou disc llibre amb 2 CD de **Bach**

LES TRES BESSONES
Avui, últim DVD amb 2 capítols, per 5,95€ + EL PERIÓDICO

PROMOCIÓ

És un honor ser avui aquí, com a president del Parlament de Catalunya, per compartir amb tots vostès aquest acte inaugural de la commemoració dels 300 anys de la Guerra de Successió.

Aquest és un acte d'homenatge a les ciutats que van ser represaliades, que van patir el setge de les tropes borbòniques durant mesos. Vol ser, en definitiva, un acte de reconeixement a les persones que defensaven els valors i els drets d'un poble que, finalment, van ser esclafats.

És oportú, doncs, abans de continuar les meves paraules, fer un agraïment públic a l'entitat Acció Cultural del País Valencià per la seva tasca diària. La ferma voluntat de treballar en favor de la nostra identitat per mitjà de la promoció de la llengua i la cultura catalanes són fonamentals per no oblidar què som i per mantenir viva la memòria de les nostres arrels. Però també vull reconèixer el treball de dues altres entitats, Òmnium Cultural i Obra Cultural Balear. Sense la seva dedicació tampoc no seríem on som. Gràcies, també, a l'Ajuntament de Dénia per l'acolliment i la implicació en aquesta celebració.

Al llarg de la història, tots els territoris del nostre país han viscut moments molt durs, molt difícils, de persecució, de derrota, de repressió física i també cultural, però cada cop ens n'hem refet.

Ho va fer Felip V, que va exercir ferotgement, implacablement, el terror contra la població catalana, d'una manera insistent, planificada i com a tàctica d'aniquilació de la identitat.

Ho va fer, dos segles després, el general Franco, que va recórrer a la mateixa brutalitat, a l'ofegament i l'eliminació de la llibertat individual i, pràcticament, de la llibertat de pensament, per sotmetre el poble català. Amb crueltat, van prendre al poble català la seva autonomia com a poble, però també la nostra llibertat com a persones, com a individus.

Tenir identitat nacional no hauria de ser per si mateix ni bo ni dolent; hauria de ser una cosa normal, tot i que algunes veus ho qualifiquen de molt negatiu –darrerament hi insisteixen, arriben a qualificar la nostra identitat com una amenaça–, i em fa l'efecte que això també és remarcable. Pretendre que algú deixi de tenir identitat nacional és com pretendre que deixi d'existir perquè no doni més problemes.

És absolutament indispensable a hores d'ara exigir respecte a les diverses identitats nacionals. A allò que un sent. Com també és indispensable poder aspirar, sense haver de ser censurats, a un estatus de normalitat política i nacional.

Penso que, mirant el passat, podem dir que som un poble que sap sobreposar-se a les males èpoques. Sempre hem sabut reivindicar la nostra existència, la nostra autonomia i la llibertat de pensament, fins i tot quan ens hi anava la vida. Alguna raó hi deu haver perquè no ens hagin pogut fer desaparèixer. D'aquí, l'orgull de celebrar dates que corresponen a derrotes, que ens recorden que la força de les armes mai no ha pogut sotmetre la nostra voluntat.

La commemoració d'avui és, bàsicament, una reivindicació de la memòria compartida i vol ser, també, un símbol de les reclamacions del nostre poble enfront de les imposi-

cions. No és una qüestió de nostàlgia, sinó una manera de situar el nostre context històric. No podem oblidar la nostra història; la necessitem, perquè recordar el passat ens permetrà escollir el futur lliurement. Catalunya i el País Valencià comparteixen aquesta memòria històrica, un idèntic sentiment de pertinença a una mateixa col·lectivitat. Són pobles germans, units per unes vivències comunes.

Els esdeveniments de la Guerra de Successió i la publicació del Decret de Nova Planta són coneguts per tots els avui aquí presents. No obstant això, permetin-me posar l'accent en l'enderrocament de l'estructura constitucional de la nació catalana que va significar la destrucció total de les institucions pròpies i la repressió violenta, en tots els àmbits, contra tothom que s'havia compromès en la resistència a les tropes borbòniques.

Catalans i valencians van patir igual la supressió del sistema fiscal, polític i econòmic. La pèrdua de les institucions va abocar la nostra nació a un procés de descatalanització i a un aïllament respecte a tots els corrents il·lustrats que predominaven a Europa, cosa que va fer caure la cultura catalana en un lamentable estat de decaïment.

Reflexionar sobre el passat –com estem fent avui– i fer-lo conèixer és tasca de tots, de les institucions del país, de les entitats, dels partits polítics, però també dels ciutadans i ciutadanes. No podem deixar perdre tot el llegat que ens han deixat les generacions precedents, tot el coneixement, tota l'experiència acumulada; no podem oblidar tampoc tot allò en què ens hem equivocat. Una certa autocrítica s'hauria de fer en les relacions entre Catalunya i el País Valencià.

Autocrítica en el passat, autocrítica en el present i, sobretot, unitat de cara al futur. Me n'he afartat, de reclamar unitat d'acció de partits i societat civil davant la tramitació de l'Estatut de Catalunya. No calen comentaris. El temps dóna i nega raons.

I avui, aquí, sentint el que se sent, veient el que es veu i, sobretot, davant l'ofensiva que ens està caient al damunt de tots plegats, estic convençut que l'única solució és teixir una xarxa transversal que posi al mateix nivell institucions, entitats, partits, i que s'escampi arreu del territori.

Només des de la unitat serem prou forts per vèncer. I si el temps no ens dóna la raó, en aquest cas potser serà perquè ja no hi haurà ningú a qui donar-la. Cal unitat, més que mai.

Les coses, però, es mouen, es belluguen feixugament. I, si no, mirem el retorn dels papers de Salamanca, arribats a Catalunya fa només uns dies. És el testimoniatge que ni la demagògia, ni les mentides, ni l'intent de manipular la realitat poden impedir el que era un acte de justícia, la reparació històrica d'un robatori. Ha estat un primer pas, molt lent, però carregat de significació. Després de molts anys de reclamació insistent, des de la societat civil –amb la Comissió de la Dignitat al capdavant–, des de formacions polítiques, des de les institucions catalanes i amb el suport d'experts internacionals, ho hem aconseguit. La unitat de tots –hi insisteixo–, la feina conjunta de tothom, però també la fermesa que atorguen la raó i la legitimitat, han estat la clau. El cas dels papers ha estat un bon exemple que amb unitat es pot aconseguir gairebé qualsevol cosa.

No obstant això, la recuperació de la dignitat encara té molta feina per endavant. Resta pendent de restitució una part important del patrimoni del País Valencià, com ara la

L'escenari de l'Auditori de Dènia, amb els participants a l'acte i els representants de les ciutats homenatjades, sota la imatge del general Basset.

documentació de caràcter judicial requisada a diversos tribunals valencians que continua a l'Arxiu de Salamanca. Ens queda camí per recórrer abans de la completa restitució de la memòria històrica de tots els represaliats pel franquisme.

Aquella consigna de no remenar el passat avui ja no té cap sentit, i, en canvi, el nostre futur col·lectiu tindrà més llum si podem gaudir plenament de la nostra memòria. El futur és més obert que mai, el podem dibuixar amb ambició i orgull de país, és la nostra responsabilitat i el nostre repte com a poble. I estic plenament convençut que hi som a temps.

Vivim temps difícils. Ara mateix assistim a una ofensiva en tota regla contra la nostra llengua comuna.

Primer, dient barbaritats que trenquen la cohesió social, com per exemple que a Catalunya es discrimina per motius lingüístics. Quina enorme barbaritat, quina gran injustícia, quina vergonya!

És tan fàcil dir mentides i calumniar. A Catalunya s'ha fet un model de convivència i de respecte i mai no s'ha discriminat ningú per no parlar català.

I, sincerament, si haguéssim de mirar qui ha rebut un tracte discriminatori i s'ha trobat en situacions d'indefensió, no seria precisament el castellà.

I ara, a més a més, s'hi ha afegit un altre cop la negació de la ciència i la racionalitat, en negar per enèsima vegada, i aquest cop amb una certa solemnitat, la unitat lingüística de la nostra llengua.

Qui actua d'aquesta manera en aquests dos temes ho fa des de l'absolut desconeixement i també des de la mala fe. I això no és just.

Encara que alguns no ho vulguin acceptar, els temps i la gent estan canviant. A l'Estat espanyol hi ha diferents nacions, i, al cap i a la fi, hi ha diferents nacions no sols per raons històriques, sinó perquè la nació és una voluntat i la voluntat no es pot imposar.

I si realment som una nació, si volem merèixer un futur de progrés i llibertat, cal que ho demostrem. Ho mereixem per justícia, és clar, però cal treballar de valent per aconseguir-ho.

I, com deia abans i ho reitero, en determinats àmbits que ens afecten a tots, fins i tot més enllà de la política, cal unitat.

Ara que s'estan negociant diferents marcs de relació amb Espanya, justament ara que estem construint Europa i les fronteres clàssiques estan desapareixent, ara que s'obre la porta a nous àmbits de relació, a la possibilitat de fer estratègies comunes, és el moment de tornar-ho a intentar. Més que mai, toca agafar-nos a la bandera de l'optimisme, toca ser conscients que encara es pot fer. Ens ho hem de creure, malgrat el desconcert, malgrat els entrebancs, malgrat les declaracions fora de to, malgrat tot, hem de creure-hi. Hem de construir de manera permanent, al nord i al sud, al litoral i a l'interior, a les institucions i a la societat civil. Dia a dia, pas a pas, sense defallir!

Per la memòria dels nostres herois, com el general Joan Baptista Basset, en el passat. Per la nostra dignitat en el moment present, però també, i de manera important, pel futur dels nostres fills i filles.

Moltes gràcies.

Territori i globalització

Cambra de Comerç de Tortosa, 3 de març de 2006

Divendres 3
Març del 2006
Número 9090. Any XXVIII
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 817. Any IV
1 euro amb El 9

Maragall vol el referèndum abans de l'estiu

- La ponència del Congrés que reescriu l'Estatut acabarà avui els treballs deixant articles oberts
- El Parlament reprova Rajoy per haver menystingut la repressió franquista de la llengua catalana
- Puigcercós accepta el desafiament de Mas per discutir dilluns sobre el model de finançament

POLÍTICA 18 a 20

El bisbe Pere Casaldàliga, primer català que rep el Premi Internacional Catalunya

CULTURA-ESPECTACLES 39

Subirà coneixia les irregularitats del «cas Turisme» per un informe

POLÍTICA 20

Un vídeo revela que Bush va ser advertit dels efectes del «Katrina»

EUROPA-MÓN 25

Justícia denuncia el capellà de la presó Model per haver passat droga a un reclús

PUNT DIVERS 28

L'atur puja al febrer a Catalunya un 1,17 , però hi ha 7.424 desocupats menys

ECONOMIA 34

El pantà de Barcelona. El districte de Sarrià-Sant Gervasi invertirà més de 525.000 euros per adequar una desena de camins forestals del voltant del pantà de Vallvidrera, el pantà de Barcelona. L'objectiu és crear un conjunt d'itineraris en aquest indret de la serra de Collserola. L'obra forma part d'un projecte més ampli que inclou també la recuperació de la bassa i la restauració de la presa i de la casa del guarda. / ANDREU PUIG

PUNT I A PART 2 i 3

La segona puja en tres mesos deixa el tipus d'interès en un 2,5

● El Banc Central Europeu (BCE) va apujar ahir els tipus d'interès un quart de punt, fins a un 2,5%, en la segona pujada des del desembre. El president del BCE, Jean-Claude Trichet, va justificar la pujada, que ja era esperada pels analistes, per l'augment del risc d'inflació previst per a aquest any i per al 2007.

ECONOMIA 30

Més de mil mestres protesten contra la sisena hora a primària

● Més de 1.000 mestres i delegats dels sindicats USTEC·STEs i FETE-UGT es van concentrar ahir en diferents ciutats per protestar contra la implantació de la sisena hora a primària. Les protestes es van produir després que USTEC·STEs, el sindicat majoritari, fes oficial la seva negativa al pacte nacional de l'educació.

SOCIETAT 17

L'Auditori farà programes propis de rock i jazz a les noves sales

● L'Auditori vol arribar a nous públics. Per això posarà en marxa dues sales més. La de música de cambra, amb capacitat per a 600 persones, i la sala polivalent, tancada des de fa mesos per les obres de reforma. La programació pròpia inclourà a més de la música clàssica, músiques populars com ara el jazz, el flamenc i el *pop*.

CULTURA-ESPECTACLES 44

EL 9 El president del Madrid anuncia que serà exigent

Moltes gràcies. Senyor alcalde, regidors de l'Ajuntament de Tortosa, senyor delegat del Govern, senyor president del Consell Comarcal del Baix Ebre, senyor president del Consell Comarcal del Montsià, senyor president de la Cambra, autoritats, senyores i senyors, permetin-me, en primer lloc, com a president del Parlament, transmetre el meu sincer agraïment a la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Tortosa per la invitació a participar i encetar aquest cicle dels «Sopars Cambra». Poder-los adreçar avui unes paraules aquí, a Tortosa, és una gran satisfacció, i els ho dic de tot cor.

Permetin-me també que comenci felicitant-los, i molt sincerament, per la placa Francesc Macià de la Generalitat que acaben de rebre fa tot just unes setmanes en reconeixement per la seva trajectòria i pels mèrits laborals. És evident que aquest guardó és un agraïment públic de tota la societat catalana envers el seu esforç per mantenir i impulsar d'una manera rellevant l'activitat econòmica del nostre país. Felicitats, doncs, per la concessió d'aquest premi.

Els propers minuts, i amb l'esperança de no cansar-los gaire, voldria parlar de globalització i empresa. Evidentment, també em referiré al territori i als instruments que Catalunya necessita per al seu futur. En definitiva, introduiré algunes idees, alguns pensaments, que volen provocar una reflexió conjunta. Anem a pams.

Com que vivim en una època de canvis, cal analitzar el context en què ens trobem en el nostre país, a Catalunya. El moment històric actual està determinat pels nous reptes que ens planteja la societat, començant per la globalització. Els demano que ens aturem un moment a revisar què significa aquest concepte i quines en són les conseqüències. Al cap i a la fi, se'n parla molt i sovint, de globalització.

El mot *globalització* és modern. Va entrar a formar part del vocabulari dels intel·lectuals i de les grans discussions i sessions científiques en universitats i centres d'estudis especialitzats a començament de la dècada dels noranta. S'usa per descriure els canvis en les societats i en l'economia mundial, canvis resultants de l'increment substancial del comerç internacional i també de l'intercanvi cultural. *Globalització* defineix, doncs, el procés d'integració de les diferents economies nacionals en un únic mercat mundial, però també el procés uniformitzador de societats i cultures diverses que esdevenen globals.

Ens trobem, doncs, davant un fenomen impossible d'aturar i que, de fet, canvia el nostre entorn. Per tant, també ens canvia a nosaltres. És un fet inevitable. Però encara més: és un procés que podem qualificar de molt avançat, perquè ja forma part del nostre dia a dia.

Com gairebé tot a la vida, la globalització té efectes bons i efectes dolents. Sóc de l'opinió que hem d'aprofitar tot allò de bo que té el procés i provar d'encaixar de la millor manera possible allò menys favorable. En tot cas, en el supòsit que no n'estiguéssim tots convençuts, fins i tot tenint en compte que hi haurà elements que no ens seran del tot positius, és evident que no en podem quedar al marge.

Catalunya no pot quedar exclosa, no podem quedar-nos tancats a casa. El país necessita tenir veu i implicar-se més enllà de les nostres fronteres per tal de mantenir viva la identitat, de mantenir vius els nostres drets. Defensar la identitat pròpia en el món

actual no vol dir tancar-se en una closca. Al contrari: és una exigència del món global, que s'alimenta de la diversitat, que té en compte, precisament, els valors diferencials. Cal que Catalunya s'orienti cap a la projecció internacional, perquè només així trobarem un nou lloc, el lloc que ens pertoca en el món.

És evident, com deia abans, que ens determina, la globalització, però també ho fan fenòmens que en molts casos són paral·lels, com la immigració, que, no ho oblidem, també hi està estretament relacionada. A Catalunya, el 2004 -parlo de xifres del 2004, el 2005 encara són superiors, vull dir que la progressió és geomètrica- hi residien 462.000 persones nouvingudes, és a dir, un 6,8% sobre el total de la població. Els darrers deu anys Catalunya ha passat del 2% a prop del 7 % d'immigrants, i aquesta tendència, lluny de frenar-se, es continua consolidant. Les dades que els dono han estat consultades a l'Institut d'Estadística de Catalunya. Per tant, són xifres oficials sobre el nombre de persones immigrants que resideixen aquí legalment. Però, tinguem-ho clar, milers de persones més d'altres orígens fan vida al nostre país.

Fenòmens com la immigració no ens han de fer por. Més aviat, al contrari. Històricament, Catalunya ha estat terra d'acollida. La societat catalana s'ha construït a partir de la immigració, també, amb nouvinguts cap a aquesta terra i amb emigrants cap a altres llocs del món. El sociòleg Salvador Cardús ho expressa així en un dels seus textos, sempre brillants: «No ens ho hem dit gaire, però tots som immigrants».

La pròpia memòria compartida, la nostra tradició, ens condiciona la perspectiva i el compromís que prenem davant l'acollida de persones nouvingudes. Per això, com a país, hem de ser capaços d'oferir als nous residents un espai d'oportunitats, unes perspectives de futur dins d'un entorn social comú. La nació catalana ha de ser prou forta per acollir i implicar els que vénen de lluny. Cal que tothom se senti part d'un projecte, del nostre projecte de nació, un projecte on el nostre poder de decisió sigui més gran, on els drets i les llibertats del poble català siguin ampliats.

Retornant al que ens ocupa, a banda del procés de globalització mundial, també ens condicionen, i de quina manera, les anomenades *tecnologies de la informació i la comunicació*; el creixement de l'esperança de vida, que modifica la piràmide demogràfica; els canvis en l'economia, en el món productiu, en el món laboral; el trencament de barreres proteccionistes; l'ampliació de la Unió Europa, etc. En definitiva, un context que es transforma com mai.

Amb aquestes premisses, Catalunya necessita dotar-se d'eines que l'ajudin, necessita adaptar-se millor a les noves realitats. I l'Estatut és, hauria de ser, un d'aquests instruments. Un instrument absolutament necessari, jo diria que imprescindible, per encarar els reptes del present i els que encara han de venir.

Els voldria parlar breument del projecte de nou Estatut, però també a partir d'aquest, sobretot, parlar del present i del futur de Catalunya, ja que, al cap i a la fi, la proposta de nou Estatut no és un objectiu final, sinó el camí per millorar les possibilitats de govern del país.

La proposta que va sorgir del Parlament de Catalunya era, és, una proposta de país. És el pacte, és l'entesa del 90% dels representants polítics del nostre poble, que van entendre la urgència de modernitzar el marc polític; el de les relacions amb l'Estat, però

també el de l'interior de Catalunya. Van entendre també que ja és hora de reconèixer la realitat nacional de Catalunya, d'alliberar el nostre país d'un sistema de finançament que ens lliga de mans i de peus i d'intentar blindar un sistema competencial que al llarg de vint-i-cinc anys s'ha demostrat essencialment vulnerable. En definitiva, aquella votació al Parlament va reflectir la voluntat de deixar de dependre dels resultats electorals a l'Estat i de funcionar amb un marc estable i garantit en què puguem desenvolupar-nos com un país més dels que componen aquest món globalitzat.

És evident que no tots els partits catalans tenen el mateix horitzó, però aquella llarga nit de l'aprovació de la proposta de reforma de l'Estatut al Parlament es va fixar un camí comú: el d'aconseguir el nou Estatut que el país necessita de manera urgent i improrrogable –urgent i improrrogable–, entre altres coses, com ja he avançat abans, per adaptar-nos a aquesta nova realitat global, a una realitat de canvis accelerats que necessita imperiosament un nou desenvolupament polític.

Per tot això ens calia, i cal, fer un nou Estatut: per a la competitivitat del país; per poder encarar els reptes de futur –les noves tecnologies, les noves formes de relació, i les noves formes de vida, fins i tot; per disposar d'institucions útils, modernes i eficients que puguin desenvolupar amb eficàcia les seves funcions; per donar resposta a les noves necessitats socials, necessitats derivades de l'augment de l'esperança de vida, que es tradueixen, per exemple, en més atenció sanitària i més atenció a la gent gran, amb uns nivells que sobrepassen els que fins ara podia assumir, i assumia amb prou feines, l'estat del benestar; per encarar el repte d'una forta immigració vinguda en poc temps i que no arriba arreu igual; per adaptar també l'estat del benestar a les particularitats pròpies de cada territori.

I també un Estatut necessari perquè moltes catalanes i molts catalans, en l'entorn de la globalització, facin un pas més i puguin expressar amb normalitat, –és a dir, puguin viure amb normalitat– la pròpia identitat.

Aconseguir-ho, aconseguir aquest gest, era, i encara més avui és, un repte. I davant aquest repte de país –no de partit, repte de país– si hi ha alguna cosa imprescindible és la unitat, la unitat del 30 de setembre, la del 2 de novembre, la que ens ha portat històricament els èxits que hem tingut en aquest país nostre.

En tant que l'Estatut no era una qüestió del Govern i l'oposició, sinó del Parlament, es va poder aconseguir la unitat, en aquell moment. I jo em pregunto: a quin preu es pot acceptar trencar aquesta unitat? I deixo la pregunta aquí.

Hi insisteixo: alguns han volgut donar-ho tot per fet, però el procés no és tancat, el procés és obert, és viu i encara es negocia. Fins al darrer minut sempre queda marge per trobar una fórmula que satisfaci tothom.

La proposta del nou Estatut per a Catalunya es troba a la comissió negociadora, amb els representants del Congrés i del Parlament. De fet, encara s'ha de votar al Congrés, ha de tornar al Senat i, finalment –i això és una dada que s'oblida sovint–, ha de ser aprovat pel poble de Catalunya en referèndum. Per tant, és el poble de Catalunya qui tindrà la darrera paraula.

És a dir, més enllà del màrqueting, més enllà de les declaracions, de les contradeclaracions i de les recontradeclaracions, fins i tot al marge d'acords fets públics, encara queda

molta feina a fer, moltíssima, molta més de la que puguem sospitar, i la unitat o l'absència d'unitat és i serà fonamental. Davant d'un estat no es pot fer la guerra cadascú per la seva banda. Fa segles ho deia Muntaner amb aquell exemple de la mata de jonc: «La mata de jonc té una força que si tota la mata lligueu ben fort amb una corda i tota la voleu arrencar alhora us dic que deu homes, per molt que estirin, no l'arrencaran, ni encara que més s'hi afegissin. I, si en traieu la corda, de jonc en jonc l'arrencarà tota un xiquet de vuit anys, que ni un sol jonc no hi quedarà.» No sé si ens han tret o no del tot la corda de la unitat que aguantava la demanda de Catalunya, però jo, com a president del Parlament, no em cansaré de defensar-la.

Si realment som una nació, si ens volem merèixer un futur de progrés i de llibertat, cal que els representants de Catalunya pensem i treballem per Catalunya. Si no ho fem ara, si no ho demostrem en aquests moments, quan ho farem?

Diuen que és en els moments difícils, en els més importants, quan es veu la veritable dimensió d'una persona, el seu caràcter. Ara sembla que ens trobem en un moment d'aquests. Toca que cadascú demostri les seves conviccions, el seu talent, el seu tarannà, la seva capacitat, perquè el resultat final de tot el procés sigui un millor marc polític per a Catalunya, unes millors possibilitats de govern per al nostre país.

Tanco aquí aquest parèntesi sobre la importància cabdal del projecte de nou Estatut i em centro de nou en els canvis provocats per la globalització. De la mateixa manera, deia, que la nostra societat s'adapta als nous temps, cal que el teixit productiu, la nostra activitat econòmica, trobi el lloc que es mereix en aquest nou món que es construeix.

La Catalunya del segle XXI es determina, entre altres elements, per la manera de fer empresa. La iniciativa empresarial, la de les petites i mitjanes empreses, però també la de les més grans, és la força que impulsa el desenvolupament d'aquest país. Amb el seu treball, amb el de tots vostès, marquen el camí de futur i són referent estratègic per a la innovació i la promoció del nostre teixit empresarial.

I és que, més enllà dels tòpics, la diversitat de la iniciativa empresarial catalana és un tret característic del nostre país, de la nostra manera de veure i d'entendre el món. Les catalanes i els catalans ens distingim perquè tenim un esperit inquiet, un esperit sempre a la recerca de nous camps en la investigació, de noves fórmules que són necessàries per al progrés social, econòmic i empresarial.

En aquest sentit, els encoratjo a treballar pel futur del país sense complexos, sense por. Hem d'anar pel món convençuts que podem ser internacionalment competitius. Naturalment, això requereix, a part de convenciment, productivitat i competitivitat; com també és vital, òbviament, disposar de polítiques de suport a l'economia productiva.

Deixin-me fer referència tot seguit al paper fonamental de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia productiva, que van signar el Govern, els sindicats i les organitzacions empresarials.

Els agents econòmics i socials i el Govern participen en una diagnosi comuna sobre quins són els problemes, quina ha de ser l'orientació econòmica i quines són les mesures que cal prendre. Es tracta d'un acord molt ampli, però l'eix troncal és la necessitat d'augmentar la competitivitat mitjançant la millora de la productivitat de l'economia.

Inserits en aquest context internacional canviant, la nostra capacitat competitiva ja no pot basar-se en els baixos costos, perquè ja no som la mà d'obra barata d'Europa. Per tant, calen propostes que mirin de solucionar els dèficits de l'economia catalana.

Si volem tirar endavant el país, tenim reptes. Jo diria que tenim mancances estructurals, fins i tot, i aquestes mancances estructurals les hem de resoldre amb urgència. D'una banda, el baix nivell d'inversió en recerca i desenvolupament; d'altra banda, la millora del marc de relacions laborals, que ha d'afavorir al mateix temps la flexibilitat i una major estabilitat laboral; els problemes en el subministrament d'energia elèctrica; els dèficits en les infraestructures de transport; el risc de fractura digital en el territori; les mancances de la formació professional, i la projecció internacional o atracció d'inversions exteriors, entre d'altres.

Alguns d'aquests aspectes es deuen, i crec que no descobreixo res, a l'excessiu dèficit fiscal que hi ha a Catalunya i que s'ha traduït en una menor dotació de recursos. Dit això, i establerta aquesta premissa, que és molt important, també és cert que d'altres responen a insuficiències en les actuacions dels diversos agents econòmics, siguin públics o siguin privats. Cal, doncs, que tots en siguem conscients i que cadascú de nosaltres posi fil a l'agulla per resoldre-ho.

Catalunya necessita prosperitat econòmica per desenvolupar i estendre el benestar entre totes les catalanes i tots els catalans. L'economia, el finançament d'aquest país, l'ús que es fa dels nostres impostos, són factors determinants per a la nació del segle XXI.

L'economia és la clau de volta d'aquesta nació, perquè és la que ens ha de permetre fer i desfer en funció de la nostra voluntat. No ho és tot, per descomptat, però en el finançament, en els impostos, en l'evolució de la nostra economia, és on trobarem la clau de

El sr. Valentín Faura, president de la Cambra de Comerç de Tortosa, i el president Benach.

volta del benestar, l'individual, el de cadascú, però també el col·lectiu, el de país.

Deixin-me, doncs, que posi l'èmfasi en la urgència d'un bon finançament perquè Catalunya pugui fer front al futur amb garanties. De tothom és sabut que l'actual sistema genera any rere any un dèficit fiscal que no es pot assumir durant més temps i que s'ha de corregir. Això deixant de banda que les xifres reals de les balances fiscals no les tenim, perquè encara no hem aconseguit que siguin públiques.

Catalunya necessita, i permetin-me que hi insisteixi, eines i instruments propis per portar a terme les polítiques que els canvis econòmics i socials exigeixen. Ens cal una acció exterior que potenciï la nostra economia en el món per tal de generar totes les sinergies possibles amb els països que ens envolten, però també entre les diferents zones del nostre territori. És a dir, ens cal teixir una xarxa del país enfora i una xarxa interna de país.

En aquest sentit, es replantegen qüestions que fins ara semblaven inamovibles, com per exemple el canvi de les estructures piramidals per les estructures en xarxa. Passem de l'època de la competència, de veure qui és el més fort en funció de la feblesa de l'altre, a l'època de l'aliança estratègica, de poder avançar plegats i, per tant, ser més forts en funció de la fortalesa comuna. Deixem enrere la victòria del més fort i creem complicitats i treball en equip, que acaba sent la victòria de tots.

Ara és, doncs, l'hora de fer les coses ben fetes, d'escoltar i cooperar amb el territori, de dibuixar una trama de ciutats mitjanes potents. En definitiva, de fer país amb vista al futur de la millor manera possible.

D'aquest procés en podríem dir allò de crear la Catalunya ciutat. Però tinguem clar que aquest fet modificarà el paper de les regions i les comarques i que canviarà, i molt, la funció de pobles i ciutats. I això, tinguem-ho ben clar, és una oportunitat per a les ciutats mitjanes que tenen un pes demogràfic i de serveis important, com és el cas de Tortosa.

Catalunya té una xarxa de ciutats de dimensions mitjanes molt ben travada. Facin-ne la prova. Agafin un mapa de Catalunya i comencin a localitzar les ciutats de més de trenta mil habitants de fora de l'àrea metropolitana de Barcelona: Girona, Manresa, Vic, Igualada, Sant Boi, Granollers, Vilafranca del Penedès, Mataró, Vilanova, Tarragona, Reus, Tortosa... Aquesta és una xarxa que articula el país. Ser node d'aquesta xarxa esdevé fonamental. En el fons, ser capital, en el futur, és precisament això: ser un dels nodes de la xarxa i reivindicar un aprofitament eficient de les potencialitats de les ciutats mitjanes perquè la qualitat de vida sigui comparable en qualsevol punt del país.

El territori, doncs, és el protagonista directe dels canvis i ha de fer sentir la seva veu, s'ha de fer escoltar per satisfer les seves necessitats, que són sempre específiques.

I sobre aquesta idea m'agradaria fer una reflexió a l'entorn de les grans aportacions que pot fer la nostra gent al món. Qualsevol de nosaltres, tots els que som en aquesta sala, pot afegir el seu gra de sorra per fer de la nostra una societat millor, més justa, més equilibrada, una societat més respectuosa amb la diferència, una societat avançada, una societat en sintonia amb els nous temps, un món on es visqui millor, en definitiva.

El poble català és un poble compromès, que lluita pels seus drets –la nostra història és el millor exemple i el millor aval, en aquest sentit–, un poble que treballa dia a dia, minut a minut, per assolir aquest benestar que dèiem abans. Sempre, a tot arreu, trobarem catalans i catalanes compromesos a intentar transformar la societat, a corregir allò que no ens agrada.

I de la mateixa manera que els catalans fem aportacions al món, els tortosins i les tortosines n'han de fer a Catalunya. El país necessita les seves idees innovadores, la seva experiència, el seu coneixement, les seves inquietuds. El país necessita, en definitiva, enriquir-se amb un intercanvi mutu, que sempre és beneficiós per a totes les parts.

Des de la convicció que un territori cohesionat és indispensable, els encoratjo a mantenir ferma l'ambició de futur i, amb diàleg i consens, a continuar treballant en la consolidació de les dades positives de creixement econòmic i demogràfic actuals i en la garantia d'un desenvolupament sostenible per a aquest territori.

Malgrat això, encara queden moltes qüestions pendents, queden moltes coses per fer, com ara la consolidació del procés de descentralització administrativa i del sentiment d'identitat comuna a les Terres de l'Ebre, la preservació mediambiental del territori i la reconducció d'alguns conflictes que es mantenen encara oberts.

I voldria tot seguit citar-ne alguns. L'exemple més conegut d'aquesta defensa del territori és potser la derogació del projecte de transvasament de l'Ebre, fruit de l'esforç, essencialment, del moviment social i, posteriorment, de la voluntat del Govern de Catalunya, i també del Govern de l'Estat, que ha renunciat oficialment al projecte. No solament això, sinó que s'han planificat actuacions com la definició del règim hídric del riu Ebre o la millora de les badies. No obstant això, hi ha hagut altres decisions importants per a aquesta zona: la racionalització de la implantació eòlica a la Terra Alta, la limitació de l'abocador de Tivissa, la descontaminació de l'embassament de Flix, etc.

Deia que hi resten pendents altres processos, a l'Ebre, com el redreçament del feble desenvolupament econòmic apostant de manera estratègica per tres sectors prioritaris, com són la indústria, el turisme i l'agricultura.

L'impuls del desenvolupament de la indústria en aquestes comarques ha de tenir dos eixos clau: la garantia d'unes infraestructures suficients per a les necessitats de la zona i la inversió en sòl industrial.

Però és evident que el desenvolupament de les infraestructures de transport i comunicació està també molt relacionat amb el desenvolupament econòmic i que ha d'actuar com a impulsor de la riquesa, de la mateixa manera que també actua com a limitador del desenvolupament quan la infrastructura és insuficient.

Per la seva capacitat de transformació espacial i per la seva influència a l'hora de promoure el desenvolupament i el benestar de les persones, la política d'infraestructures és una de les polítiques sectorials amb major importància en l'ordenació del territori.

Fem autocrítica. Catalunya sovint ha reproduït els vicis centralistes de Madrid i o bé ha deixat en segon terme la vertebració del territori –no acabava de ser la prioritat;

vertebració econòmica, però també social- o bé l'ha subordinat a l'àrea d'influència de la metròpoli de Barcelona..., que de vegades ha oblidat l'existència de res més que no siguin les ciutats i les aglomeracions urbanes.

Un territori ben vertebrat socialment, un territori socialment avançat, doncs, ha de tenir infraestructures potents. Però no n'hi ha prou, amb això. Calen més coses. Cal disposar, per exemple, d'una bona atenció primària i hospitalària pública i accessible per a tothom; cal fer en aquests moments, especialment, un esforç inversor en centres d'ensenyament, en professors, en educació, de la mateixa manera que cal facilitar la integració i la incorporació al sistema educatiu dels nouvinguts; també s'ha de garantir que tots els xiquets i les xiquetes tinguin plaça en una llar d'infants; un territori socialment avançat ha de donar sortida a les inquietuds dels joves amb cicles de formació professional adaptats a les demandes del mercat; s'ha de poder atendre la gent gran, i s'ha de donar resposta a les necessitats dels discapacitats, perquè tot això és la nova societat, tot això és el nou món que sorgeix.

El turisme. Deia fa uns instants que és el segon sector estratègic per al desenvolupament econòmic de l'Ebre. Em consta que es duen a terme nous projectes en aquest camp, per exemple la fira del Delta, pensada per potenciar la transformació i la comercialització dels productes del camp i de la mar, de la mateixa manera que es busquen fórmules per dinamitzar el turisme de qualitat a les Terres de l'Ebre a través de plans sectorials que tenen molt en compte aquestes necessitats territorials. Malgrat totes aquestes iniciatives, encara queda camí per fer.

Per assolir aquest objectiu, perquè les Terres de l'Ebre siguin un destí turístic reconegut, cal fomentar una imatge singular i atractiva de l'Ebre, dissenyar productes turístics vinculats al respecte i a la conservació del paisatge, aplicar un model urbanístic que afavoreixi el desenvolupament del sector del turisme i captar inversions públiques i privades. I aquestes només són algunes línies estratègiques per fer de l'Ebre un destí turístic de primer nivell entre els catalans i la gent que pugui venir de fora.

El darrer sector al qual em voldria referir és el de l'agricultura, sector també essencial per a una adequada vertebració del territori, per a la seva sostenibilitat, per a la garantia dels drets de tantes persones. En definitiva, és un sector vital per a Catalunya.

El futur ens exigeix una agricultura respectuosa amb el medi, moderna, competitiva i també vinculada al territori. Els propers anys caldrà donar respostes diferenciades a les diverses realitats de la pagesia arreu del territori.

Ens cal garantir una producció d'aliments que es caracteritzi, i a més a més que es pugui visualitzar, per la qualitat i el respecte al medi ambient. Aquesta ha de ser la nostra marca d'exportació, el nostre segell de qualitat i d'identitat.

La globalització, precisament, ha obert les portes per exportar els valors propis, per estendre al món la marca d'identitat dels productes catalans. Els elements diferencials són atractius en aquest nou context en tant que permeten sorprendre, obrir portes, oferir perspectives o idees que siguin noves en altres indrets.

Abans d'acabar deixin-me parlar encara d'una altra distorsió de la globalització. Concretament, de la tensió que genera en les identitats.

Imatge del públic assistent a l'acte, durant la intervenció del president del Parlament.

El risc d'homogeneïtzació cultural és realment greu per a una Catalunya que no és estat, que no té prou autonomia real per exercir com a tal. Però nosaltres, que només som set milions d'habitants -tot i que Déu n'hi do!- i que tenim una llengua que ha estat perseguida durant segles, però que, amb tot, contra gairebé tot i contra tothom, hem aconseguit preservar, gaudim del valor d'una convivència i d'una cohesió social de país que ningú no posa en dubte. Som un nació, ho digui o no ho digui l'Estatut, sigui en el preàmbul o en l'articulat. Catalunya és una nació, perquè ser nació és una qüestió de voluntat, i la voluntat no es pot imposar. Antoni Rovira i Virgili, filòsof, escriptor, polític, president del Parlament a l'exili, va deixar escrit: «Sentir-se nació és ser nació. I si cal ho és àdhuc contra la història, i contra la raça, i contra les teories, i contra la geografia, i contra tot».

Per això, com a poble que comparteix valors i principis, tenim l'obligació de construir un projecte de futur. Tenim el dret a decidir, en definitiva, el nostre futur. Els països, les nacions, les persones, hem de mirar sempre endavant. I la nostra mirada es veurà enriquida si conté també el nostre passat, el llegat de les generacions precedents, la nostra història, la nostra cultura, tot allò que ens ha portat fins al punt present. Però no pas com un llast, sinó com un saber, com una experiència que ens ajuda a intuir el camí a seguir.

Per avançar cap a un futur de progrés i de llibertat no valen els retrets, no valen els deutes pendents, no valen els drets del passat, sinó que el que val, sobretot en aquests moments, és l'esperit i l'exemple de tot allò que ens ha permès avançar al llarg de la història.

I ho farem. Caminarem de la mà d'altres pobles europeus que representen, com nosaltres, realitats diferenciades, identitats pròpies, però amb projectes compartits que sobrepassen, per descomptat, les fronteres estatals. I tots junts amb un somni comú: una Europa on les persones visquin millor. Units, però no únics. Pluralitat d'identitats en un projecte comú. Aquest és el camí d'Europa.

Entenc la nació del segle XXI com un país inserit en un món global que reconeix els seus valors, que no admet les injustícies, que no vol imposicions, on es jutgi les persones, les ciutats, els pobles, per allò que aporten, per allò que fan, per allò que donen.

Per tot això, m'he permès la llibertat de baixar la reflexió nacional a l'escala local, i bàsicament perquè tots siguem conscients que la història passa avui també per Tortosa.

El futur està per escriure, no sabem què passarà demà. I mai millor dit: no sabem què passarà demà. I els demano que precisament això ho sapiguem aprofitar.

Ara, a les nostres mans, tenim la possibilitat d'avançar cap a un futur on els nostres drets, les nostres llibertats, el nostre benestar, puguin ampliar-se per fer que els catalans i les catalanes se sentin orgullosos del seu país. Toca, per tant, unir forces, aplegar tot el país entorn de les demandes d'un poble que vol viure millor i vol ser més lliure.

Tenim dret a decidir el nostre futur, sigui quin sigui, però, en definitiva, d'escollir-lo lliurement i en pau.

Moltes gràcies.

Acte commemoratiu del 25è aniversari dels Xiquets de Reus

Reus, 4 de març de 2006

Dissabte 4
Març del 2006
Número 9091. Any XXVIII
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 227 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.com

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 818. Any IV
1 euro amb el Dossier Econòmic i El 9

Aznar assegura en la convenció del PP que el govern «dubta de l'existència d'Espanya com a nació»
EUROPA-MÓN 22

ETA culpa el govern estatal i els partits que li donen suport de la mort d'un pres etarra
EUROPA-MÓN 23

Apunyalen mortalment un jove a Montjuïc per haver-se resistit en un intent de robatori
PUNT DIVERS 26

L'Estat donarà més negoci a les empreses amb més dones al consell d'administració
ECONOMIA 31

Convoquen una aturada a RTVE pel tancament de Ràdio 4 i de les desconnexions en català a TVE
COMUNICACIÓ 53

L'Ajuntament tanca 34 comerços xinesos del districte de l'Eixample

- El consistori hi ha fet 200 inspeccions en el darrer any i cinc dels tancaments han estat aquesta mateixa setmana
- El govern local i els veïns creen una taula per cercar solucions i els comerciants s'ofereixen per fer de mitjancers

PAÏSOS CATALANS 5

La UB, al Raval. La nova seu de la Facultat d'Història, Geografia i Filosofia de la Universitat de Barcelona —que substituirà l'actual— s'inaugurarà al setembre al barri del Raval. A partir del curs vinent, uns 6.000 alumnes estudiaran al nou edifici, de 28.000 metres quadrats de superfície. El projecte va començar el 1997 i ha suposat una inversió de 46,7 milions d'euros. A la imatge, la futura seu, ahir al migdia. / JUANMA RAMOS.

SOCIETAT 16

EL 9 El Barça rep el Depor abans de retrobar el Chelsea

DOSSIER ECONÒMIC La indústria espacial catalana, en òrbita

L'Euromed fins a Tarragona costa el doble que el TGV entre Madrid i Toledo

● Els usuaris de l'Euromed entre Barcelona i Tarragona paguen el doble que els que fan servir el nou TGV entre Madrid i Toledo. A més, el trajecte, similar en quilòmetres, es fa en el doble de temps.

PAÏSOS CATALANS 8

Els socialistes donen per tancat l'Estatut sense cedir la gestió de l'aeroport del Prat

● El PSOE va considerar ahir que té garantit el suport del PSC, de CiU i d'ICV a la reforma estatutària, malgrat el desacord sobre el principal aeroport català, i no està disposat a fer nous oferiments a ERC.

POLÍTICA 18

La por de la grip aviària ha fet caure el preu del pollastre a la meitat en un mes

● El preu del quilo de pollastre es va pagar ahir a 0,55 euros a la llotja de Bellpuig, la de referència a Catalunya. És la meitat del que costava fa un mes, quan la grip aviària va arribar a la UE.

SOCIETAT 17

Molt bona tarda. Senyor alcalde, senyor diputat, senyores regidores, senyors regidors, senyor president del Centre de Lectura, senyor president dels Xiquets de Reus, senyores i senyors i, mai millor dit, amigues i amics, em complau especialment ser avui aquí.

I us confesso que, al llarg d'aquests dos anys que fa que sóc a la presidència del Parlament, he hagut de fer uns quants discursos complicats, pel lloc, per les circumstàncies; per motius molt diversos, però complicats. En recordo un que vaig haver de fer davant del príncep d'Astúries, que va tenir una certa transcendència mediàtica, sobretot a les Espanyes..., o un altre que hauré de fer dilluns que ve davant del Senat de Califòrnia.

Les he vistes de tots colors, però el d'avui és un discurs molt especial i molt difícil. No és perquè no sàpiga què dir. De castells em fa l'efecte que en podria parlar hores i hores i hores, i de la colla, i del que hem viscut, i de la gent, i del local. De fet, amb molts dels qui sou aquí penso..., hauríem de reconèixer que parlar de castells va ser el nostre esport –o és el nostre esport– preferit durant uns quants anys, i no ens venia d'una hora.

El d'avui és un discurs complicat per una qüestió de sentiments. És evident que la meva implicació personal amb aquesta colla és tan gran que, per molta objectivitat que hi vulgui posar, no és gens fàcil sortir dels records personals, de les emocions viscudes, de tantes estones de pell de gallina, de llagrimeta que cau avall; també de disgustos i decepcions, és clar que sí, però sempre s'acaben superant.

Comencem pel començament, però. I aquest passa per donar-vos formalment i oficialment l'enhorabona per aquests vint-i-cinc anys. Per la convivència; pels bons moments que ha viscut la gent que ha passat per aquesta colla; pels èxits assolits, que són molts; per tot el que ha aportat a les vides dels qui n'hem format part; per l'esforç anònim de tanta i tanta gent que ha fet de la colla opció de vida, a la junta, a la tècnica, o senzillament posant-se sota la pinya i patint, i gaudint també, és clar. Felicitats, doncs, per aquests vint-i-cinc anys.

Enhorabona també pels castells assolits, pels castells que heu fet –que hem fet–, que feu i que estic segur que fareu. La vostra, la de la colla dels Xiquets de Reus, és una valuosa i insubstituïble aportació al món casteller, que per sobre de tot necessita l'entusiasme i les ganes de viure la festa dels castells. La presència dels Xiquets per si sola enriqueix la festa castellera, enriqueix la festa; la fa més viva a Reus, per descomptat, però també a molts llocs on sou presents.

Els agraïments, però, per l'aportació que heu fet al llarg d'aquests vint-i-cinc anys no haurien de venir només del món casteller. També haurien de venir de tota la ciutat. Reus n'ha d'estar ben orgullosa, de vosaltres. Fer castells a Reus no és fàcil, gens fàcil. La resposta de la ciutat de vegades ha estat extraordinària, és cert, i de vegades potser una mica massa tímida. Però sobretot no ha estat fàcil i no ho és perquè en l'imaginari casteller va costar molt admetre que a Reus s'hi poguessin fer castells. Des d'altres ciutats amb una tradició castellera indubtable i que ve de lluny es veia..., no sé si amb més simpatia, potser amb menys incomoditat, per exemple, que es fessin castells a Terrassa, posem per cas, que no pas a Reus. Però per sort el temps ho cura tot i ho posa tot al seu lloc. Gràcies als seus Xiquets, els Xiquets de Reus, la ciutat s'ha fet un prestigiós nom en el difícil món dels castells.

En la taula presidencial de l'acte, que tingué lloc al Centre de Lectura de Reus, veiem, d'esquerra a dreta: l'alcalde de Reus, Miquel Pérez; el president Benach; Serafí Prieto(president de la Colla Castellera Xiquets de Reus); i Jordi Suàrez (gerent de l'Institu Municipal de Museus de Reus).

Us mereixeu també el reconeixement per la vostra implicació en la societat civil, pel que feu per la gent d'aquesta ciutat, pel que comporta implicar gent de tota mena, de qualsevol condició social, en un projecte comú, en una participació en la cultura, les tradicions, la vida social de la ciutat.

Els Xiquets de Reus, com les diferents colles castelleres de tot el país, fan una aportació impagable a la cohesió social i a la integració a Catalunya. En les colles s'hi necessita molta gent, hi participa molta gent, i gent molt diferent. Tothom hi té un lloc. No tothom hi pot fer de tot, és clar, però tothom hi té un lloc. I aquest esperit integrador, que ens aglutina en un objectiu comú, ajuda a fer ciutat, en primera instància, però també ajuda a fer país. I és l'esperit que, de fet, necessita aquest país per avançar en el futur.

Però crec que encara els agraïments han d'anar més enllà. Han d'anar més enllà del món casteller, han d'anar més enllà de la ciutat de Reus, ja que és evident que també heu fet molt per tot el poble de Catalunya. I parlo de cultura, perquè el fet casteller és cultura popular, és clar que sí, però sobretot és cultura, amb majúscules. Vull aprofitar per reivindicar els castells com a element fonamental, com a element nuclear, de la cultura catalana. Per això, jo, avui, president del Parlament, sóc aquí, com abans he estat en altres actes: he celebrat la Vella de Valls, els Minyons de Terrassa, els Castellers de Vilafranca, els de Lleida, els Moixiganguers, etc.

Sovint repeteixo que ens cal reivindicar la nostra cultura, allò que sabem fer aquí. Sovint ens enlluernem també amb el que ve de fora, menystenim una mica el que es fa a

casa. I el que fem a Catalunya té un valor, un gran valor, objectivament parlant. No cal caure en allò del xovinisme, és cert, però sí que cal saber apreciar les coses. En podem estar orgullosos, dels nostres fets culturals: ho hem d'estar. Si no ho estem nosaltres, si no destaquem nosaltres el valor de la nostra cultura, qui ho farà? De vegades tinc la impressió que els qui, per exemple, no valoren el món casteller el trobarien meravellós i extraordinari si fos part d'una cultura americana o asiàtica en lloc de catalana. Ens cal fer reconeixement i reivindicació de les nostres aportacions culturals.

Per tant, hi insisteixo, avui no solament em toca felicitar-vos, sinó també expressar el públic agraïment i reconeixement en nom de les institucions de Catalunya per l'aportació que heu fet, que feu i que fareu a la cultura i a la vida d'aquest país.

I per enfilar la recta final d'aquest discurs, deixeu-me fer un parell de reflexions en veu alta amb relació al món dels castells, perquè, en definitiva, vint-i-cinc anys de castells donen per a molt.

Fa unes setmanes em van demanar d'una revista castellera un article en què havia de parlar d'una idea que em va semblar interessant: declarar els castells com a patrimoni de la humanitat. El vaig fer amb convenciment. Això em va permetre anar una mica més enllà del que són els tòpics clàssics del món dels castells. I, si m'ho permeteu, m'agradaria explicar-vos-ho.

Crec que hi ha tres elements en el fet casteller que són les tres claus més importants per interpretar l'avenç que ha tingut aquests darrers vint-i-cinc anys i que l'emmarcaran en el futur, en el començament del segle XXI. I aquests tres elements són: identitat, integració i emoció. Anem a pams, si m'ho permeteu.

Identitat. L'Onze de Setembre, quan vas a fer l'ofrena a Rafael Casanova i després els periodistes et posen els micros al davant, alguna vegada, i amb tota consciència, he demanat a la gent que manifestés desacomplexadament la seva catalanitat. Crec, sinceralment, que els castells, al llarg d'aquests vint-i-cinc anys i al llarg d'uns quants anys més, al llarg de la història, ho han fet, han manifestat desacomplexadament i naturalment la seva catalanitat. I atenció, perquè desacomplexadament no vol dir descaradament: vol dir sense complexos, que a vegades és una mica el mal que tenim en aquest país, els complexos. Jo crec sincerament que aquest desacomplexament de la catalanitat en el món dels castells està molt bé.

En aquests moments els castells són un element clarissim de representació de la identitat de la nostra nació, i a més a més ho són a partir de valors absolutament positius: l'esforç, el treball en equip, la solidaritat, la força, l'enginy, l'habilitat... Tots coneixeu prou bé el lema dels castellers: «Força, equilibri, valor i seny». Quina gran recepta! De vegades imagino que aquesta recepta es pogués aplicar en el terreny polític, per exemple, ara que s'intenta amb grans esforços fer un nou estatut. Si s'hagués aplicat amb rigor aquesta recepta de «força, equilibri, valor i seny», potser les coses ens haurien anat històricament millor. I ara parlo des del punt de vista estrictament polític, és clar.

Integració. Els castells han estat –i això no ens ho agrairà mai prou ningú– un element d'integració de gent que ha vingut de fora d'aquest país extraordinari. Algú hauria de fer un estudi seriós i aprofundit sobre el tema, perquè la quantitat de gent que s'ha arribat a integrar en aquest país, amb tots els matisos que vulgueu, segur, fins i tot moltes

vegades no utilitzant l'idioma d'aquest país, però que s'ha integrat en aquest país i que l'ha estimat a partir del fet casteller, és absolutament extraordinària.

A més a més, curiosament, hem arribat a una fase en què, després dels caps de colla que havien estat els abans menestrals, aquells grans mites, la gent mítica del món casteller, fixeu-vos que amb el pas del temps han aparegut noves maneres de lideratge dintre del món casteller. Unes segurament responen a una realitat més urbana, més urbanita, però altres corresponen a gent que ha vingut de fora de Catalunya, que ha nascut fora de Catalunya, que s'ha integrat, que ha fet aquí la seva vida. I em fa l'efecte que, quan aquesta gent ha liderat en determinats moments, a més a més, grans colles que han aconseguit grans castells, és una mica allò del cercle que s'ha acabat tancant, cosa que reafirma aquesta teoria que els castells són un element d'integració, que només per això ja s'haurien de declarar patrimoni mundial de la humanitat, només per això.

En aquest sentit, quan escrivia aquestes ratlles, aquestes paraules, recordava les moltes anades i vingudes que vam fer al barri de Sant Josep Obrer, per exemple, a buscar canalla per portar-los a l'assaig, a negociar amb els seus pares; de vegades, fins i tot, a fer precs perquè fossin comprensius. També són una part important de la història d'aquesta colla.

I encara hi ha un altre factor, un altre factor que és molt important, que és el de la nova immigració, els nouvinguts. De la mateixa manera que els castells van servir per integrar una gent que va venir a aquest país, o els fills o els néts d'aquella gent, en aquests moments tornem a tenir una onada d'immigració molt important, i els castells són una eina clara d'integració que també s'ha de saber aprofitar per a integrar molta gent, gent de diverses ètnies (magrebins, subsaharians...), que participen activament en el món dels castells. I això és altament positiu. I, per tant, en aquest sentit, penso que s'ha d'encoratjar i ajudar les colles perquè realment siguin una eina d'integració, una important eina d'integració.

Aquest és un valor molt important. I tot sovint m'acabo preguntant: quin altre element, des del punt de vista cultural, ha fet tant per la tasca d'integració com els castells? Potser n'hi ha d'altres en altres àmbits, no ho nego: en l'àmbit social, en l'àmbit esportiu sobretot, però en l'àmbit cultural, realment, els castells són l'element d'integració per excel·lència, són la representació clara d'aquesta Catalunya nova del segle XXI que vol partir d'un projecte compartit de futur.

Emoció. Vivim en una època, en una societat, en què les emocions acaben sent sovint enllaunades. Costa molt trobar activitats a la vida que transmetin emoció. I a aquestes alçades, en ple segle XXI, l'emoció pot acabar sent un luxe. En canvi, els castells són emoció pura. Emoció en plantejar-los, emoció en intentar-los, emoció en fer-los, emoció en veure'ls, emoció en sentir-los, i quan dic sentir-los no parlo només d'oïda, parlo de sentir-los aquí dintre el cor. Emoció amb les gralles, emoció amb grans actuacions, però també emoció en petits detalls, en forma de relacions humanes, moltes vegades. Qui no s'ha emocionat sentint el toc de la gralla d'entrada a la plaça o el toc d'aleta, o després d'un bon assaig, fins i tot, en aquestes hores i hores que deia de conversa plaent?

És curiós veure com en aquest cas l'emoció s'acaba socialitzant a través de triomfs col·lectius. I l'emoció, llavors, esdevé un valor, perquè ve de l'entusiasme amb què es fan les coses. Per tant, crec que l'emoció avui és un valor molt important del món casteller.

I, a tall de conclusió de tot plegat, no sé si ho deveu haver notat, però, malgrat que he volgut parlar de castells, també parlava, al mateix temps, de la societat, del país en què vivim, perquè, en el fons, el món casteller és un reflex de la realitat en què vivim. La recull, la simbolitza, fins i tot hi pot incidir.

Els castells serveixen per explicar com hauríem pogut fer, per exemple, el nou Estatut; serveixen per constatar que hi ha un cert canvi en els estatus socials i, sobretot, culturals d'aquest país que hem de saber resoldre bé; serveixen per fer una certa reflexió, si voleu, sobre els mitjans de comunicació, que també podria ser aplicable a altres àmbits, i, fins i tot, serveixen per reflexionar entorn de temes com aquests: la identitat, la integració o l'emoció.

I deixeu-me acabar insistint en l'emoció. És important que en aquest país siguem capaços d'emocionar-nos més col·lectivament, que siguem capaços de fer les coses amb entusiasme. Jo estic convençut que el futur que ens espera no serà gens fàcil. Políticament és evident que se'ns presenta un futur complex, difícil. Ara mateix, hi ha tants reptes de país damunt la taula! Però, a la vida hi ha res fàcil? Algú ens regala res per definició? No, rotundament no.

Hi ha res més difícil que una colla d'homes i de dones, de xiquets i de xiquetes, de gent jove i de gent gran, de professions absolutament diverses –arquitectes, paletes, pagesos, informàtics, mecànics, historiadors, periodistes, administratius, empresaris, impressors, mestres, artistes, escultors, ceramistes, estudiants, joiers, venedors, instal·ladors, gent de la banca, economistes, psicòlegs, professors d'universitat, lampistes, enginyers de tota mena, actors i actrius, químics i, fins i tot, algun polític–, siguin capaços de fer una obra col·lectiva en forma de construcció humana? És fàcil fer un tres de vuit? És més: és fàcil fer un tres de nou? No ho és, no ho és gens. I, quina és la recepta? Doncs

Foto dels Xiquets de Reus, en una actuació de 2006 a Barcelona.

la recepta sí que és fàcil, és més senzilla. És treball, és treball i és més treball. I, a més a més de treball, és diàleg, és comprensió, és tècnica, evidentment que sí, per tant bons castellers, bons professionals, és planificació, és saber treballar a curt, a mitjà i a llarg termini.

Jo estic convençut que aquesta recepta que per als castells és útil també és traslladable a la vida política i al que convé a Catalunya els propers anys. Només podem mirar el futur amb optimisme si som capaços de plantejar-lo de manera clara i amb objectius ben definits.

I una darrera pregunta en aquesta barreja de societat i castells que m'he atrevit a fer fins ara. Serem capaços tots plegats de fer, com a nació, el nostre particular tres de deu amb folre i manilles? Personalment, n'estic convençut, com també estic convençut que no serà gens fàcil.

Però, com he dit abans, hi ha res fàcil a la vida? Imagineu-vos que fa vint-i-cinc anys una colla de gent es va entossudir a fer castells justament a Reus, una ciutat on era gairebé impossible fins i tot plantejar-ho. I se'n van sortir. I han escrit, heu escrit, una pàgina brillant de la cultura i també de la història de Reus. I n'escriureu moltes més, també n'estic segur.

Xiquets de Reus, per molts anys. I vosaltres mateixos, el que preferiu, «finet i pel mig» o «pit i amunt!», que tot s'hi val i que tot va bé.

Moltes gràcies.

Intervenció al Senat de Califòrnia

Sacramento, 6 de març de 2006

EL PAIS

LUNES 6 DE MARZO DE 2006
Año XXXI. Número 10.499

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA
www.elpais.es

EDICIÓN CATALUÑA
Precio: 1 euro

Rajoy ofrece un pacto a Zapatero pero le exige que antes rectifique

El presidente del Gobierno lamenta que el PP le dedique tanto tiempo

La convención del PP *Hay futuro*, que durante tres días ha reunido en Madrid a 3.000 cargos del partido, fue clausurada ayer por Mariano Rajoy con un discurso desapasionado, en el que reiteró su oferta de pacto al presidente del Gobierno, condicionada a que antes rectifique la política territorial y la antiterrorista. "Sólo tiene que cumplir la Ley de Partidos, volver al Pacto y rectificar la reforma del Estatuto catalán". La intervención de Rajoy fue mucho menos aplaudida que la del líder de la UMP francesa, Nicolas Sarkozy.

El discurso del líder del PP se centró en José Luis Rodríguez Zapatero, a quien primero reiteró una oferta de pacto, "con toda sinceridad" pero con drásticas condiciones. Después, como colofón, sentenció: "Este Gobierno es débil, inestable e incompetente. Es incapaz de gestionar los propios frentes que gratuita e irresponsablemente abre".

De la reforma del Estatuto de Cataluña, Rajoy dijo que hay que retirarla y empezar de nuevo, porque "es mala para España, para los españoles y para los catalanes". La rectificación que pide en política antiterrorista incluye el recordatorio a Zapatero de que "ningún Gobierno puede negociar cuestiones políticas con los terroristas".

Rajoy obtuvo aplausos moderados. Quien entusiasmó fue Nicolas Sarkozy, ministro del Interior francés, que, tras dedicar encendidos elogios a Aznar, proclamó que "España es una nación, una gran nación".

Desde Valladolid, el presidente del Gobierno reprochó al PP que en tres días de convención dedicara tanto tiempo al PSOE y a su persona. "Yo no merezco tanto ni los españoles tan poco", afirmó. **Páginas 24 a 29**

Editorial en la página 18

ASSOCIATED PRESS

Los dirigentes chinos quieren mejoras para los agricultores

China inició ayer la sesión anual de la Asamblea Nacional Popular, que se prolongará durante dos semanas, con asistencia de 3.000 diputados. Los dirigentes han decidido multiplicar los esfuerzos para poner freno a la creciente desigualdad entre el campo y las ciudades, que ha alcanzado "un nivel alarmante", según reconoce el Gobierno. Los dirigentes chinos no olvidan que el campesinado ha sido históricamente fuente de revoluciones. Unos 500 millones de campesinos habrán emigrado a las ciudades de 1980 a 2020. **Páginas 2 y 3**

El Opus abandona el secretismo tras el éxito del libro 'El Código Da Vinci'

INVESTIGACIÓN Y ANÁLISIS

Tras décadas de discreción y sombras, los miembros del Opus Dei optan por la transparencia. Lo ha comprobado EL PAÍS en los dos principales centros de la organización religiosa, Villa Tevere, en Roma, y Murray Hill, en Nueva York. **Páginas 22 y 23**

La banda Latin Kings de Barcelona acuerda en asamblea convertirse en asociación cultural

CATALUÑA. **Página 36**

AT&T COMPRA BellSouth por 54.000 millones

ECONOMÍA. **Página 87**

DEPORTES

El Valencia empata en Málaga (0-0)

Agujeros en la lucha contra el racismo en los estadios **Páginas 69 a 86**

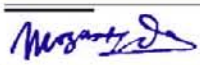

'Sinfonías II'

EL PAÍS ofrece hoy a sus lectores, por 2,95 euros, el libro-CD de Mozart *Sinfonías II* interpretadas por la Gürzenig Orchestra bajo dirección de Günter Wand.

El temporal causa la muerte a una mujer y heridas a otras 18 personas

Protección Civil mantiene para hoy la alerta en 15 comunidades

El temporal de viento en toda España y las nevadas en cotas bajas del norte peninsular causaron la muerte de una mujer en Madrid y heridas a otras 18 personas en Zaragoza. Además, obligaron a cerrar el tráfico en 29 puertos de montaña de la red secundaria. Protección Civil mantiene para hoy la alerta en 15 comunidades, todas menos Galicia y Canarias, y el Instituto Nacional de Meteorología prevé nevadas en el País Vasco, La Rioja, el norte de Navarra, Castilla y León y el Pirineo catalán.

En Pozuelo del Rey (Madrid), una mujer falleció al caerle encima, derribada por el viento, una valla metálica de un refugio para perros. La víctima había ido al lugar para alimentar a los animales.

En Zaragoza, una mujer resultó herida grave y otras 17 personas sufrieron daños al caer la rama de un árbol en el parque Tío Jorge, donde se celebraba la fiesta popular Cinco Marzada. La rama se desplomó, debido a los vientos de hasta 100 kilómetros por hora, sobre un grupo que se encontraba cerca del alcalde, Juan Alberto Belloch.

En Lumpiaque (Zaragoza), el desprendimiento de una catenaria provocó retenciones en dos trenes AVE y dos Altaria, que transportaban más de 800 pasajeros. La nieve dejó incomunicados 12 pueblos de Palencia.

En Cataluña, el fuerte viento obligó a los bomberos a realizar más de 85 salidas, y por la noche se tuvo que suspender la búsqueda de un montañero desaparecido en la Vall Fosca, en el Pallars Jussà. **Páginas 34 y 37**

El Supremo ordena revisar el permiso de las centrales para tener residuos nucleares

El Tribunal Supremo ha estimado un recurso de la Agrupación de Municipios Afectados por Centrales Nucleares (AMAC) y ha ordenado al Tribunal Superior de Justicia de Madrid (TSJM) que examine las pruebas aportadas por los ayuntamientos, según las cuales nueve centrales nucleares carecen de autorización para almacenar residuos en sus propias instalaciones más allá de un periodo inicial de enfriamiento de 150 días.

Las centrales mencionadas en este proceso son Vandellós II, Santa María de Garoña, Zorita, Trillo I, Ascó I y II, Cofrentes y Almaraz I y II. La denuncia de AMAC se presentó en 1999 y fue desatimada por el Gobierno y por el Tribunal Superior de Justicia de Madrid. **Página 46**

President of the California Senate, senators, as President of the Parliament of Catalonia I wish to express to you my solemn gratitude for the chance I have been offered to address you all in this House.

It is a great honor. You, the Senate, represent the word and the voice of a great people, the people of California, fostering discussion, reflection and the discovery of points of agreement among their differing views.

I am here today in representation of another people, a nation with a rich long history, a land that lies far from you geographically but is close to you at the same time: that is Catalonia.

It is close to you because we have now reached the 20th anniversary of the twinning between California and Catalonia, an anniversary that marks a period of friendship, contacts and cooperation. Catalonia is close to you because we are present in your history through such figures as Gaspar de Portolà, a Catalan who was the first governor of California. Catalonia is close to you thanks to the many ties that individuals, social entities and companies have been establishing between us for almost 250 years.

We are close to you, and in these times of globalization we are closer than ever. We are closer because day after day technological advances are eliminating the boundaries of time and space. We are closer because with each passing day we share a greater number of similar situations, whether they are in connection with immigration, scientific advances, energy management, health, education or the protection of the environment. In short, we are closer because we share a time of intercrossing realities.

It is a time that connects us, that joins us. The crises or progresses in any point on the planet have a steadily growing effect on the rest of the world. And since we are even more closely united, we are replacing rivalry with teamwork, conflict with cooperation and competition with synergy. We share goals and advances. The world scene is no longer a zero-sum situation but rather a scene full of contradictions.

I will speak my language, Catalan.

La globalització exigeix grans aliances, requereix grans estructures institucionals i socials per tractar amb eficàcia els problemes globals, les situacions comunes. A aquest fet responen les concentracions empresarials i financeres o el procés de construcció de la Unió Europea, de la qual nosaltres formem part. I a això responen també els tractats comercials i econòmics, que constitueixen grans àrees d'actuació més enllà de les fronteres d'un estat. És la seva realitat, la de vostès, i és també la nostra realitat, la dels catalans.

Però, paral·lelament a les grans concentracions de recursos polítics o econòmics, la globalització també necessita el valor de la diferència, demana reconèixer la identitat individual i preservar la coexistència de les múltiples realitats territorials i nacionals, és a dir, mantenir la connexió entre les persones. En definitiva, comprendre que el món es transforma en una gran xarxa en què tothom està connectat.

Catalunya, com a país, va perdre la llibertat política fa gairebé tres-cents anys. Des d'aleshores, la història de la nostra nació ha estat la història de la recuperació de les nostres llibertats. Hem patit prohibicions, persecucions i dictadures en el temps en

què aquí es construïa precisament l'anomenada terra de la llibertat. Però mai no hem abandonat la tenacitat, mai no hem renunciat a reivindicar la nostra llibertat.

Som la punta de llança del desenvolupament de l'Estat espanyol, un dels motors de la nova Europa, i, en part, la nostra força rau en aquest esperit de llibertat, en el fet d'entendre que no podem renunciar a les nostres conviccions, a allò que som. I, alhora, amb la mateixa importància, tampoc no podem renunciar a compartir projectes comuns amb altres pobles i nacions.

Així, hem conservat una llengua pròpia, el català, una llengua viva, mil·lenària, vehicle de comunicació, però també, com totes les llengües, una forma determinada d'estructurar el pensament, una aportació única a la cultura universal. La desena llengua més traduïda al món, segons dades de la UNESCO; demogràficament, la setena llengua de la Unió Europea; la llengua amb què m'expresso i amb què per acabar el meu discurs els vull fer una proposta: continuar col·laborant.

El Parlament de Catalunya els ofereix la seva total disposició a aprofundir l'establiment de vincles entre Califòrnia i Catalunya, a compartir experiències, a construir tots els ponts possibles. Perquè l'avenç dels uns és l'avenç de tots. Perquè llibertat, diàleg, pau i cooperació són paraules que formen part d'un vocabulari polític que compartim. Perquè, al cap i a la fi, si cooperem i aconseguim trobar la manera d'ajudar-nos mútuament, en sortirem molt més beneficiats que si competim o ens ignorem.

Som un poble emprenedor, que avui, un cop més, convida el poble de Califòrnia a col·laborar, a cercar plegats el camí cap a un futur en què totes les persones puguin viure millor, en què totes les persones puguin ser més lliures.

Gràcies.

Lliurament dels III Premis de Periodisme Esportiu de Catalunya

Palau del Parlament, 13 de març de 2006

1 € | DILLUNS 13 DE MARÇ DEL 2006 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93 265 33 83 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO

el Periódico de Catalunya dl. 13

Pàgina 22

L'Administració i els sindicats negocien un avantprojecte de llei

El Govern controlarà més els funcionaris

El sou i el lloc de treball deixaran de ser intocables amb l'Estatut de l'Empleat Públic

Els assalariats de l'Estat, les autonomies i els ajuntaments seran avaluats un cop a l'any

esports SUPLEMENT DE 32 PÀGINES

JORDI COTRINA

Diumenge de ressaca

▸Un Barça cansat per la Champions i castigat amb dues expulsions perd a Pamplona

Pàgines 6 a 9

OSASUNA 2 | BARCELONA 1

ENSURT. Ronaldinho es protegeix d'un cop de pilota.

Fórmula 1 Pàgines 24 i 25

Triomf torero d'Alonso en el pols amb Schumacher

▸Només un segon i dues dècimes va separar els dos pilots en l'inici del Mundial

El gest taurí que s'ha inventat Alonso aquest any.

Retalli cada dia el cupó de la contraportada i completi la cartilla amb 6 cupons per aconseguir 2 entrades gratis per a CosmoCaixa

GENOCIDA SERBI
Pàgines 12 i 13

Milosevic va morir d'un infart, però l'autòpsia no descarta el suïcidi

REPORTATGE
Pàgines 32 i 33

Espera a la comissaria de Nouâdhibou.

La fugida de l'Àfrica

▸Milers d'immigrants s'aglomeren a Mauritània per viatjar en pastera a Canàries

CHRYSLER Jeep
Llasax Motor
Concesionario Oficial
CENTRAL
Urgell, 135
tel. 93 453 45 45 Barcelona
SARRIÀ - ST. GERVASI
Pg. Bonanova, 96
tel. 93 280 30 31 Barcelona
BAIX LLOBREGAT
Ctra. Reial, 105
tel. 93 372 02 10 Sant Just

En primer lloc, els vull agrair la seva assistència a aquest acte que el Parlament de Catalunya ha tingut un any més l'honor d'acollir. Som feliços d'acollir actes com aquest, perquè, entre altres coses, és important que el Parlament sigui un parlament obert, és a dir, que sigui sensible a tot allò que passa en la societat. I, és clar, no tinc cap mena de dubte que el món de l'esport és un dels miralls més importants del món en què vivim.

Vull felicitar també la Secretaria General de l'Esport per l'impuls i l'organització d'aquesta tercera edició dels Premis de Periodisme Esportiu de Catalunya, uns premis que reconeixen la importància creixent de l'esport i dels mitjans de comunicació en les nostres societats, però que, sobretot, ens recorden que, precisament per aquest paper cada cop més important, creix també la responsabilitat dels professionals vinculats a aquest àmbit vers la societat i vers el conjunt del país.

És per aquest motiu que, més enllà de felicitar els avui premiats, els vull agrair la seva tasca. Pel foment de l'esport de base o *amateur*, pel tractament de l'esport professional, pel tractament d'aquest esport en els diferents mitjans o per mostrar que l'esport, per exemple, no té per què estar barallat amb l'art literari, vostès mereixen un reconeixement. Vostès són exemple de feina ben feta. De vegades, també són exemple d'una trajectòria coherent i persistent. En definitiva, ensenyen un camí a la vegada que fan un servei a les persones.

Tots els premiats mereixen la meva més sincera felicitació. Tots la tenen, de tot cor. I, a més a més, per motius ben diferents. Però deuen estar d'acord amb mi –i permetin-me la petita llicència que seguidament faré, i estic segur que deuran estar d'acord amb mi que la faci– que avui, per raons òbvies, haig de fer un esment especial. I en podria fer més, per qüestions de proximitat personal, de coneixença personal, per qüestions d'heroïcitat, per qüestions de trajectòria, per qüestions de brillants professionals; per totes aquestes qüestions podríem fer els esments que he dit abans. Però deixin-me fer-ne un de molt especial, a Ràdio 4.

Com que les raons són òbvies, no cal que hi insisteixi. Ara, sí que, de tot cor, vull deixar constància avui i aquí, de forma totalment solemne, del suport que aquesta presidència dóna a la continuïtat de Ràdio 4 i al grup de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya. Permetin-me, doncs, aquesta petita llicència.

Tot això, avui, en uns temps de canvis, en uns temps d'una certa confusió en el terreny dels valors, en uns temps en què els mitjans de comunicació s'enfronten sovint a una contradicció entre el que són les responsabilitats socials i el que és la recerca d'audiència, entre el seu caràcter de servei i un caràcter més aviat mercantil. Per tant, tot plegat té molta importància.

L'esport –ho repetim sovint, ho sabem tots– té molts vessants, realitza moltes funcions en molts àmbits, des de la prevenció de la salut fins a l'oci. I, com ja vaig fer en part l'any passat, vull aprofitar l'oportunitat d'adreçar-me a vostès per incidir en el seu paper de transmissors i generadors de valors.

D'una banda, el periodisme esportiu ajuda a crear referents, crea models per als més joves. El seguiment, per exemple, del que fa en Pau Gasol a l'NBA, seguir la seva trajectòria, permet veure, per exemple, que assolir els somnis és possible, que per ser català

un jove no té menys talent ni menys condicions per fer les coses extraordinàriament bé i destacar entre els millors. Els èxits d'algú proper ens permeten alimentar l'autoestima dels nostres orígens, no pas per fer xovinisme ni patriotisme a cops de pit, sinó en positiu, per poder afirmar que som iguals, que tenim les mateixes opcions que la resta, si vostès volen, ja que tot sovint, en el fons, acabem depenent de nosaltres mateixos.

Transmetre aquest valor, el de la igualtat, el del respecte, és també el que envolta la lluita contra el racisme en l'esport, i darrerament de forma molt especial en el món del futbol. L'any passat els parlava també de la lluita contra el racisme. Però la realitat és tossuda, i l'actualitat, evidentment, em porta a tornar a fer-hi referència. Torna a ser actualitat pel cas del jugador del Barça, l'Eto'o, al camp del Saragossa. Però aquest només és un exemple. El mateix va passar fa uns mesos a Itàlia, a Messina, on un altre jugador de color, Zoro Kpolo, també va amenaçar de retirar-se del camp davant els crits racistes, en aquest cas d'afeccionats de l'Inter de Milà. La repercussió d'aquests i d'altres casos arreu d'Europa, com, per exemple, el de pintades antisemites a Udine contra el fitxatge d'un jugador, o el de les sancions a jugadors d'Anglaterra o el Brasil per insults racistes, o el del mateix Paolo di Canio, amb les seves salutacions feixistes en abandonar el terreny de joc, són exemples de la importància del periodisme esportiu en la configuració de valors, en la seva incidència social.

El tractament que d'aquests fets fan els mitjans genera opinió, provoca la reflexió en la societat i ens recorda la necessitat de seguir defensant el respecte a totes les identitats i de seguir combatent aspectes i actituds negatives, com el racisme o el feixisme. Més enllà de la notícia, del fet que, per exemple, un futbolista amenaci de deixar el camp, del que cal ser conscients és que del tractament que se'n faci en els mitjans sorgeix un debat que incideix en l'evolució de la nostra societat.

El president Benach presentant conjuntament amb la presidenta del parlament basc, Izaskun Bilbao, el partit de futbol Catalunya vs. Euskadi, sota el lema "Junts per la pau".

Foto de grup dels premiats a l'acte.

Mirin, només els posaré un exemple molt senzill, però absolutament clar: la incidència que això té en el futbol base. Si vostès veuen partits de les categories inferiors, de nois i noies joves, petits, infants i adolescents, fixin-se com celebren els gols: ho fan exactament igual com ho veuen fer als seus ídols per televisió. Fixin-se com es vesteixen, com es decoren: exactament igual com ho veuen fer als seus ídols. Fixin-se, fins i tot, com agafen aquelles actituds, aquells vicis, de tirar-se a terra per perdre temps, de vegades mal aconsellats, fins i tot. És a dir, adquireixen els mateixos vicis que els seus ídols mostren per televisió. Per tant, el futbol d'elit es projecta en el futbol base. És per això que és absolutament importantíssim que siguem conscients amb els valors. Es projecta allò positiu, però també allò negatiu. Si en un estadi de futbol els crits racistes predominen, és evident que al final això serà normal i s'assumirà. Per tant, és importantíssim que els mitjans de comunicació coneguin i transmetin, que de fet ho fan, la importància d'aquests fets.

D'altra banda, l'esport d'alta competició ens recorda contínuament la importància de l'esforç, del treball en equip, i fins i tot que no tot es redueix a guanyar o a perdre. O, com també hem sentit fa uns dies, no tot és guanyar molts diners amb la feina que es fa. El seguiment de determinats equips d'esportistes ens permet comprovar la importància de l'ambient de treball, del fet de gaudir d'allò que es fa. L'esport també ens mostra la necessitat d'assumir responsabilitats, de no pensar només en un mateix o de mantenir una certa disciplina, valors i més valors positius que ens cal mantenir vius per al progrés i la convivència d'una societat, d'un país. I, de la mateixa manera, l'esport posa de manifest els perjudicis dels valors negatius, i, per què no dir-ho?, també ens recorda que de vegades la vida és injusta, però que a la llarga s'acaben imposant l'esforç, la fermesa, la voluntat i la coherència.

I, més enllà dels valors, l'esport és sempre emoció. Resultat final al marge, la il·lusió i l'emoció són sentiments imprescindibles en les nostres vides. I, com a font d'emocions i d'il·lusions, l'esport presta un servei en el qual els seus transmissors, els mitjans de comunicació, exerceixen un paper absolutament fonamental.

Per això és important, per exemple, la reivindicació de les seleccions nacionals, perquè impedint que competeixin oficialment en part es prohibeix viure emocions i il·lusions a moltes persones, s'impedeix un dret, s'impedeix allò que deia abans de la igualtat, en definitiva.

L'esport és, doncs, també, un reflex del país, no solament per les limitacions que es posen en la voluntat de tenir els mateixos drets que els altres. El nombre de persones que practiquen esport, les persones associades a entitats esportives, el desenvolupament d'estructures esportives, la càrrega simbòlica de determinades entitats i de determinats clubs o el comportament d'esportistes i aficionats són alguns dels miralls que té aquest país.

D'aquí la importància de l'atenció a l'esport de base, a l'esport *amateur*. És aquest esport de base el que incideix més directament en la transmissió de valors, en la millora de la salut, en la consolidació d'una societat activa i participativa, en la integració social. La seva promoció és un valor afegit que sobrepassa, fins i tot, el valor de la notícia. És un veritable servei de país. Perquè, d'una manera o altra, mitjançant l'esport no solament podem llegir aquest país: mitjançant l'esport es pot fer, es pot construir, aquest país, i es pot construir, de retruc, un futur millor.

I els professionals del periodisme esportiu tenen l'oportunitat –jo diria, fins i tot, la responsabilitat–, després del que acabo d'exposar, de ser conscients i de participar en aquesta construcció del futur. Està en les seves mans. De fet, el futur està en les nostres mans, en les de tots. Sempre hi ha un moment en què podem decidir. Potser no sempre, però en un moment o altre al final acabem tenint l'oportunitat i la responsabilitat de decidir. Jo estic convençut que vostès són conscients perfectament d'això que els acabo d'expressar.

Moltes gràcies, doncs, per ser aquí, moltes gràcies per fer la feina que fan, moltes felicitats als guardonats. El Parlament de Catalunya és a la seva disposició per si mai ho volen repetir.

Gràcies i bona nit.

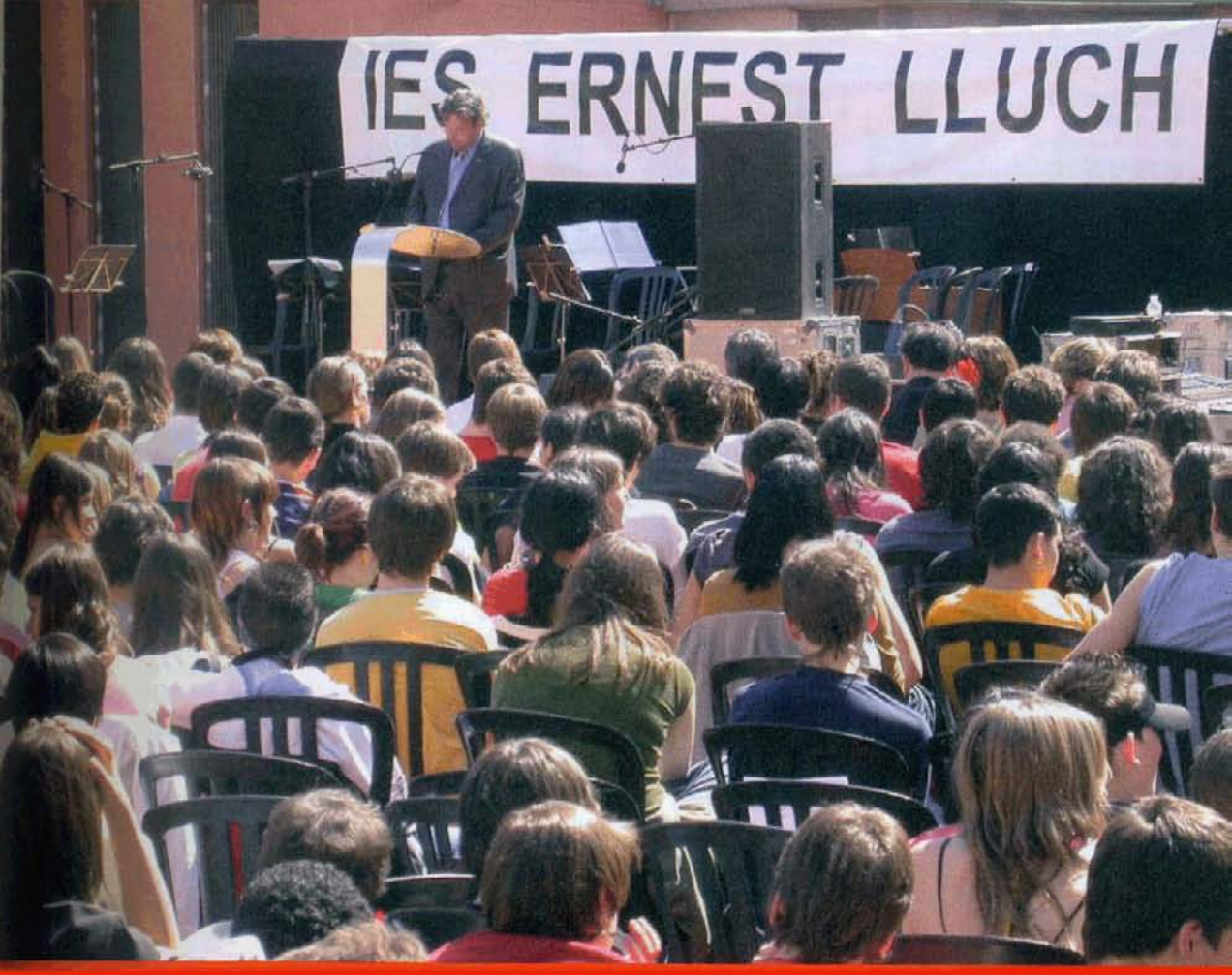

Xerrada a l'IES Ernest Lluch: «L'Estatut i els joves»

Barcelona, 31 de març de 2006

Divendres 31
Març del 2006
Número 9118. Any XXVIII
Telèfon 93 227 66 00
Fax 93 277 66 06
barcelona@elpunt.com
www.elpunt.cat

EL PUNT
DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
BARCELONA
Número 843. Any IV
1 euro amb El 9

La cambra baixa aprova el nou Estatut per 189 vots contra 154

El Congrés diu «sí»

A. Pérez Rubalcaba
«El PP té una gran desconfiança de les comunitats barrejada amb una bona dosi de catalanofòbia»

Mariano Rajoy
«Amb l'Estatut, som al principi de la fi de l'Estat que van dissenyar els espanyols el 1978»

J.A. Duran i Lleida
«Aquest estatut no és per a quatre dies, ni quatre ni vuit ni dotze anys, no té aquesta provisionalitat»

Joan Puigcercós
«Aquest estatut és bo per a una regió d'Espanya, però no per a una nació d'Europa»

Joan Herrera
«Aquest és el millor estatut que mai ha tingut Catalunya i obre la segona etapa de l'Estat autonòmic»

POLÍTICA 19 a 28

La vaga de metges posa Salut contra les cordes

● La Generalitat negociava ahir per evitar la nova aturada dels metges, prevista per a la setmana que ve

● Tot i que ahir, tercer dia de la vaga de metges, es van acostar posicions entre el Departament de Salut i Metges de Catalunya per solucionar el conflicte, el sindicat manté la vaga convocada per al dimarts i el dimecres de la setmana que ve. Enmig de les protestes, l'Institut Català de la Salut va assenyalar ahir per mitjà del seu gerent, Raimon Balenes, que una altra aturada tindria conseqüències greus perquè no es podrien reprogramar visites. / J. RAMOS

SOCIETAT 16

PUNT de festa

La diada de Rams i actes de Setmana Santa

EL 9

Oleguer dóna per fet que la lliga serà per al Barça

Una de les botigues del castell de Montjuïc ven figures de ceràmica de Ben Laden

La figura s'hi exposa flanquejada per dos guàrdies civils

● Una de les botigues de records que hi ha al castell de Montjuïc ven figuretes d'Ussama Ben Laden, el líder de la xarxa Al-Qaida, responsable, per exemple, dels atemptats terroristes de Nova York i Madrid. Les figures, didals de ceràmica, estan exposades a les vitrines al costat de guàrdies civils. Ni el Ministeri de Defensa ni l'Ajuntament, les dues administracions que integren el patronat, van voler comentar ahir aquest fet. El castell de Montjuïc s'ha de convertir, un cop es concreti la cessió a la ciutat, en un centre per la pau que, segons les condicions de l'Estat, ha de difondre la cultura dels drets humans.

PAÏSOS CATALANS 5

La tapa es destapa a Barcelona

● Anar a fer tapes no és una tradició barcelonina. Aquí es portava més fer l'aperitiu, però el cosmopolitisme de la ciutat també es nota en la importació d'aquesta tradició més típica d'altres indrets de l'Estat espanyol. En els darrers anys ha proliferat un tipus de local que aposta per la modernitat i la qualitat sense renunciar a la tradició i que ha consolidat aquesta singular oferta gastronòmica.

PUNT I A PART 2 i 3

Deixeu-me començar dient que, com a president del Parlament, em complau molt tenir aquesta oportunitat de ser avui aquí, a l'Institut Ernest Lluch, i poder-vos adreçar unes paraules en directe, en persona.

Dic en directe perquè, als qui tenim càrrecs institucionals, de vegades ens passa una mica com als actors, com als músics, com als que hem vist ara fa un moment. Nosaltres fem una feina per a una gran quantitat de gent, treballem pel país sencer, treballem per i per a les persones, i, evidentment, moltes vegades diem moltes coses, però sovint ho fem a través de mitjans interposats: els diaris, la televisió o les ràdios. Però, com als actors, també ens cal mantenir el contacte personal, ens cal parlar i escoltar la gent d'arreu, ens cal parlar i escoltar persones de totes les edats, no oblidar que quan un diu el poble de Catalunya fa referència a persones amb nom i cognoms i, el que és més important, fa referència a persones que tenen reptes i, sobretot, que tenen il·lusions. És a dir –i si m'ho permeteu, ja que som en un escenari–, necessitem també actuar en directe, necessitem fer-ho per evitar quedar aïllats de la realitat.

De fet, un dels primers objectius que com a president del Parlament em vaig plantejar va ser en aquesta línia: intentar obrir la institució, intentar apropar el Parlament a la gent. Això vol dir viatjar molt pel territori; això vol dir visitar instituts, visitar escoles, entitats, assistir a congressos, fires, etc. És a dir, una mica, anar pertot arreu. I també vol dir, per exemple, aprofitar les noves tecnologies: potenciar el web del Parlament o impulsar un canal de televisió, el Canal Parlament, perquè el Parlament arribi més fàcilment a casa de la gent. En definitiva, mirar de mantenir una comunicació entre la ciutadania i la institució. És a dir que no ens vegem les cares solament cada quatre anys.

Doncs bé, avui tinc una d'aquestes oportunitats. I m'han demanat que us parlés una mica de l'Estatut. No us espanteu: no tinc intenció d'avorrir-vos amb una explicació jurídica dels continguts ni tampoc de fer-vos cap sermó institucional. No és això. El que faré en aquests pocs minuts és intentar explicar-vos alguns aspectes que us poden interessar i reflexionar sobre algunes coses vinculades precisament a l'Estatut.

I comencem pel principi. L'Estatut, què és?

Podríem dir que és el marc de joc institucional, amb les regles que hem de seguir les institucions i el Govern de Catalunya. I deixeu-me posar un exemple, una comparació, que segurament és més fàcil: si parléssim de futbol, posem per cas, diríem que fer polítiques públiques –és a dir, com fer hospitals, com fer residències, quines línies de metro s'han de construir, quines lleis, quins instituts, etc.–, és a dir, el que fan els governs, seria jugar el partit de futbol. L'Estatut vindria a ser com el llibre de regles i de normes en què sortirien les mides del terreny de joc, el dibuix de les línies, el nombre de jugadors que hi ha d'haver per equip, el paper de l'àrbitre, quan és fora de joc, etc.

Així, doncs, és lògic que cada cop que sentíeu parlar del nou Estatut molts penséssiu: «Quin avorriment!». És com voler veure un partit de futbol o voler jugar-lo i que et surtin amb les normes, i, és clar, el llibre de normes no es xuta, que diria algun opinador. Però, també, és clar, les normes són fonamentals per poder jugar després. Per tant, el debat del nou Estatut era i és molt important.

Segueixo amb l'exemple de l'esport. Imagineu-vos que ara volem jugar a bàsquet, i l'àrbitre ens diu que, segons el llibre de les regles que tenim fins ara, se'ns obliga a jugar a bàsquet amb una bola de futbolí. I, sí, és clar, podem provar-ho, però la pilota botarà poc, de fet, i potser la cistella serà massa gran per a aquesta pilota. Però, és clar, al final, el que hem de dir és: «No, escolti, miri, és que nosaltres el que volem fer és jugar a bàsquet amb una pilota de bàsquet, i en un camp de bàsquet, i amb una cistella de bàsquet». Així, doncs, el que hem fet ara és demanar modificar el llibre de les regles i posar-hi tot això: que volem jugar amb una pilota de bàsquet, en un camp de bàsquet i amb una cistella de bàsquet.

No s'acaba aquí, la cosa, perquè llavors ens diuen: «Potser sí, però resulta que aquesta pilota amb què vostès jugaran no és la que vostès tenen; vostès han de jugar sempre amb la pilota que nosaltres els deixem». I, és clar, hi ha qui diu que no podem estar pendents que sempre ens deixin la pilota si nosaltres l'hem pagat, que «ja la portarem», etc. Traslladat a la discussió de l'Estatut, per exemple, aquesta podria ser la discussió sobre el finançament.

Per tant, veieu com en són, d'importants, les normes d'un joc? Doncs el llibre de normes que és l'Estatut determina, entre altres coses, si el Govern de Catalunya té més o menys diners per fer escoles, per fer poliesportius, per pagar beques, per pagar beques per poder estudiar a l'estranger; si els diners se'ls pot guanyar directament el país o bé si cada mes li ha de passar el sou al papà Estat i després aquest ja decidirà què torna a la Generalitat perquè pagui les seves despeses, etc.

Resumeixo el que he intentat dir fins ara: això de l'Estatut, efectivament, pot ser avorrit com un llibre d'instruccions, però és tan important com la clau que ens obre la porta.

Passem a un altre aspecte del procés de reforma del nou Estatut, i m'ho ha dit més d'un jove, i dic jove perquè eren joves que ho deien amb tota la consciència: «Això de l'Estatut mareja. Fa molts mesos que se'n parla, i ara uns diuen una cosa, uns altres diuen una altra cosa; ara uns pacten, després els altres, uns diuen que sí que trenca l'Estat, uns altres que no canvia res, que si és un avenç, que si és un desastre, que si ens hipoteca...».

Què es pot aprendre de totes aquestes contradiccions? Què podeu aprendre de totes aquestes contradiccions? Què serà important per al vostre futur i el d'aquesta nació catalana nostra?

Doncs mireu, jo penso que ara us formeu, apreneu, estudieu, i no és el mateix aprendre que estudiar. I, per tant, cal que tingueu molt en compte la necessitat de tenir criteri propi, o com a mínim pensar que les coses sempre tenen més d'un punt de vista, i que no necessàriament, si tenen més d'un punt de vista, un ha de ser bo i l'altre ha de ser dolent.

M'explicaré. El món d'ara, a diferència d'altres èpoques, és un món per on corre molta informació i, a més a més, molt ràpidament. Per exemple, si un dia teniu una curiositat, podeu trobar a Internet que molts polítics, jo mateix, escrivim un bloc i expressem les nostres opinions o reflexions personals; és a dir, podeu llegir a l'instant, pràcticament, el que pensem; podeu entrar als webs dels partits, al web del Parlament o al web de la Generalitat i veure què s'hi diu de manera oficial; hi podeu consultar articles, hi podeu

consultar discursos, hi podeu veure vídeos, fins i tot. És a dir, ho teniu tot a l'abast i tot al moment. Això abans era inimaginable. I quan dic abans no parlo de fa molt de temps: parlo de fa pocs anys, de fet.

Avui hi ha molta informació. Però, què no hi ha?

Doncs no hi ha un filtre objectiu i imparcial, i és aquí on vosaltres heu d'entrar; el filtre l'heu de posar vosaltres mateixos. Aquest és un dels reptes que té l'ensenyament sobre la taula, tot i que aquest, evidentment, seria un altre tema. El que venia a dir és que els mitjans de comunicació fan ara aquesta funció de filtre: decideixen el que és important i el que és notícia i provoquen opinions, i de vegades acaben generant una imatge de la realitat que potser no acaba de ser ben bé real.

Deixeu-me posar un exemple de fa pocs dies, que, a més a més, segur que coneixeu tots. Es convoca una macroampollada al barri del Raval; també se n'ha dit *botellón*, d'això; a mi, no m'agrada la paraula, sincerament. Doncs bé, més enllà del fet que mentre els joves a França es concentren i es manifesten per defensar o millorar els estudis, la feina o l'habitatge, i que, d'alguna manera, posen contra les cordes un govern, i més enllà del fet que a l'Estat espanyol el mateix dia es concentrin a diferents ciutats gent per beure alcohol al carrer, més enllà d'això, que va quedar en un segon terme, què va passar a Barcelona? A Barcelona va passar que un grup de persones violentes es van presentar a l'ampollada amb pals i pedres i es van dedicar a fer destrosses. És a dir, un problema d'ordre públic, amb la consegüent intervenció dels Mossos, la indignada queixa dels veïns del barri, etc.

Situació greu, i tant que sí. Però també és greu que quatre brètols violents donin una imatge tan lamentable de la ciutat i del país, i de retruc també dels joves. Perquè, si després de les imatges de joves cremant contenidors, enfrontant-se a la policia, encara que fossin pocs, perquè eren pocs, algú fes una enquesta i preguntés a la gent què pensa dels joves d'avui, què contestaria la majoria de gent?

I sí, és cert: hi ha joves violents i malcarats, com no tan joves que també són violents i malcarats. I, també és cert, hi ha joves passius, i també hi ha joves consumistes compulsius. Però deixeu-me dir que també –i això no surt, desgraciadament, ni a la tele ni als diaris– hi ha joves que ajuden la gent gran, que hi ha joves que fan cooperació al desenvolupament, que hi ha joves que dediquen el seu temps personal a l'educació en el lleure, que hi ha joves que formen part activa d'ONG, de sindicats, de partits, d'organitzacions cristianes, d'organitzacions esportives, d'organitzacions musicals, d'organitzacions de tota mena.

I què fan, aquests joves? Aquests joves participen, perquè hi ha gent jove que no vol passar per aquest món sense viure l'experiència de fer coses per als altres sense esperar res a canvi, gent jove que no accepta que les coses són com els diuen que són i que no es poden canviar, perquè tot pot canviar, perquè, de fet, tot canvia.

Ara algú podria pensar que em perdo i que què hi pinta, tot això, en l'Estatut. Mireu, en el fons, els representants polítics, una mica, venim a ser com els joves. Vull dir que, si jo digués «els joves són uns violents vandàlics que només cremen contenidors», em diríeu que és una mentida, que és una fal·làcia, que si m'he tornat boig, que això només ho fan uns quants dies uns quants, que, a més a més, no tots són joves.

Doncs bé, jo també us dic avui, amb tota la sinceritat i amb tota la consciència, i amb tot el que representa, que tampoc no és cert que els polítics no pensin en vosaltres, o que tots els polítics siguin corruptes, o que sempre es barallin entre ells, com pot semblar quan es donen determinades imatges per la televisió. Hi ha moltes persones dedicades a la política que també volen fer sentir que la feina que fan serveix per millorar el país, serveix per millorar el món, o com a mínim perquè hi hagi millors instal·lacions als instituts, per exemple.

I ara deia que tot pot canviar, que de fet tot canvia. Doncs mireu, aquest nou Estatut parteix exactament d'això. L'Estatut que encara tenim és del 1980. Per ser precisos, del 1979-1980. La gran majoria de vosaltres, els alumnes per descomptat, no havíeu ni tan sols nascut.

Fixeu-vos-hi: en aquella època a casa ningú no tenia un ordinador, ningú; els mòbils no existien; Internet era un alt secret d'estat als Estats Units, res més que això; no en totes les cases, més aviat en poques, hi havia televisió en color. Oi que sembla estrany? I CD-ROM, MP3, DVD o PlayStation eren paraules absolutament desconegudes.

També eren poques les famílies que venien d'un altre país a viure a Catalunya, i nosaltres sortíem d'una dictadura, d'uns anys en què no es podia parlar oficialment, ni moltes vegades privadament, en català. I hi havia encara por: hi havia por a l'exèrcit, hi havia por que tornessin les tortures, les detencions indiscriminades. La Unió Europea, això que ara és tan realitat i tan evident, no existia. Ningú, absolutament ningú, no podia imaginar-se com seria el món, com seria la Catalunya de l'any 2006. I, a més a més, estic convençut que si algú ho va provar segur que no la va encertar.

I, és clar, les normes de joc que es van posar les institucions catalanes llavors, les relacions amb l'Estat, les competències, tot allò, ha quedat desfasat. Perquè, a més, eren normes poc blindades, com una capsa de cartró, i els poders de l'Estat la van anar foradant quan els va interessar.

Vaja, que ara calien noves normes, i, si era possible, blindades. «Blindades» no vol dir ni rígides ni eternes. Res no és etern, i menys encara les lleis. I aquesta és una altra idea que m'agradaria molt que retinguéssiu: les lleis, les normes, les constitucions, estan al servei de les persones, de les societats, dels pobles; no al revés –no al revés.

Per tant, tot es pot canviar. I a vosaltres, als joves, no us ho hem deixat fer del tot, sobretot els qui ja som més adults. Vosaltres sou el futur, i vosaltres podeu i podreu més endavant canviar moltes, moltes coses.

I una advertència: si estudieu una mica d'història, veureu repetidament que la democràcia no subsisteix per ella mateixa, no s'aguanta per ella mateixa. La democràcia no és un sistema invulnerable. La democràcia necessita el suport de tothom, necessita la participació de tothom dia a dia. Per tant, si estimeu aquest concepte tan genèric, però alhora tan nostre, tan proper, tan interior, que és la llibertat, si estimeu la llibertat, és important que sapigueu participar i que, fins i tot, feu política.

I fer política pot ser afiliar-se a un partit: és una opció. Però fer política, sobretot, és implicar-se en l'entorn, és implicar-se en els problemes del barri, de l'equip de futbol, de l'associació, de l'escola, de l'institut. No passeu de la política, perquè si ho feu deixareu en mans dels altres decisions que cada dia afecten les vostres vides.

El president del parlament, adreçant-se als alumnes des del faristol.

Mireu, gairebé tot al vostre voltant és fruit de decisions polítiques. Per començar, les matèries que estudieu, les assignatures que teniu, les hores de classe que heu de fer, que tingueu un carril bici a prop de casa o no, que tingueu una parada de metro o una parada d'autobús més a prop o més lluny, que hi hagi més o menys canals de televisió, que aquests canals siguin més o menys en català, que més endavant us puguin donar beques per anar a estudiar a l'estranger o simplement que us puguin donar beques pel fet d'estudiar si a casa no hi ha prou ingressos. Tot això, i moltes coses més, depèn de decisions polítiques que es prenen al Parlament, al Govern o a l'Ajuntament.

Però hi insisteixo: fer política és més que afiliar-se a un partit, és més que votar. Hi ha moltes altres maneres de participar en política, que es basen en el fet d'estar atents al que passa al nostre voltant i en el fet de fer-hi alguna cosa per poder-hi incidir. Fer política és estar al servei de la gent, és ajudar a resoldre els seus problemes.

No sé si sabeu d'on ve el mot idiota. El mot idiota és una derivació del terme grec *idiotés*. *Idiotés* vol dir, precisament, en grec, persona que no es fica en política, que només es preocupa de les seves coses i que no ofereix res als altres. Per tant, *idiotés* era el qui només pensava en els seus assumptes, el qui deixava a part els assumptes de la comunitat. Qui passa de la política, doncs, qui no es preocupa per allò que succeeix al seu voltant i qui només es mira a ell mateix, en termes grecs, vindria a ser aquest *idiotés*.

I, encara, des d'una altra perspectiva, participar en política és un deure ciutadà. Els drets i les llibertats de què gaudim al nostre país no ens han vingut donades. Hi hem hagut de lluitar, i molt, molt. La nostra història com a poble n'és el millor exemple.

Doncs bé, ja que ara podem exigir els nostres drets, en cap cas podem evitar complir els nostres deures. Dit d'una altra manera: no val queixar-se tot el dia i no fer res.

I poso un altre exemple. No voleu que els carrers de Barcelona estiguin nets? Doncs, com a ciutadans, això us obliga a no embrutar-los. És a dir, no es tracta que l'Ajuntament tingui els carrers sempre nets; es tracta, en primera instància, que nosaltres no els embrutem, i després que l'Ajuntament els tingui nets. Però la primera obligació és nostra; és la nostra obligació no llençar brutícia a terra; és el nostre deure, per tant.

I això també és fer política, com també ho podria ser, per exemple, la defensa del català, la llengua pròpia de Catalunya, la d'aquesta terra. Defensar la llengua no és només defensar-la en les institucions de la Unió Europea, on el maltès, per exemple, que el parlen 400.000 persones en tot el món, és una llengua oficial i, en canvi, la nostra, el català, que la parlem més de 10 milions –comptant el País Valencià, les Balears, la Catalunya Nord i l'Alguer–, no. La millor política, l'única veritablement eficaç i eficient, és la del seu ús, la de l'ús del català. Que el català sigui llengua oficial és molt important. Que el català sigui llengua viva ho és molt més, i això sí que depèn de tots plegats. És aquesta política, la que podeu fer vosaltres. La millor manera de defensar el català és que tots nosaltres, els qui vivim a Catalunya, el parlem i l'utilitzem sempre que sigui possible amb tota normalitat. I, de fet, de possible ho hauria de ser sempre. I, com diu la Queta: «Parla sense vergonya, parla en català». És clar que sí!

Per acabar, us demano que aprengueu, que estudieu –ja he dit abans que aprendre i estudiar no és sempre el mateix, i és molt important aprendre i estudiar–, que descobriu coses noves; us demano que us informeu; us demano que reflexioneu i que penseu; us demano que us convertiu en ciutadanes i ciutadans crítics; és el millor per a la democràcia. Però, sobretot, avui us vull demanar que participeu socialment, políticament, per tal de fer d'aquest país nostre un país millor, un país més lliure.

Moltes gràcies a totes i a tots.

Medalla d'Honor
a Adolfo Pérez Esquivel

Palau del Parlament, 19 d'abril de 2006

EL PAIS

MIÉRCOLES 19 DE ABRIL DE 2006
Año XXXI. Número 10.542

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA
www.elpais.es

EDICIÓN CATALUÑA
Precio: 1 euro

Zapatero asegura que ETA cumple con el alto el fuego

El presidente contó a Rajoy por teléfono el último informe sobre los terroristas

El presidente del Gobierno, José Luis Rodríguez Zapatero, aseguró ayer que ETA está cumpliendo con el alto el fuego permanente declarado el pasado 22 de marzo y que las cartas de extorsión recibidas por empresarios navarros corresponden a un periodo anterior a la declaración de la banda terrorista. Zapatero llamó después por teléfono a Mariano Rajoy, presidente del PP, para transmitirle el contenido del último informe de los servicios de seguridad del Estado sobre la actividad de la banda.

"El alto el fuego es un alto el fuego que cubre todos los aspectos; es real", declaró Zapatero en una entrevista a la cadena SER. "Todos los datos con los que cuentan las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado abonan la tesis de que las famosas cartas son cartas, en todo caso, de antes del alto el fuego", remachó.

Los dirigentes populares desconfiaron del presidente y pidieron aclaraciones. Eduardo Zaplana, portavoz del PP, se preguntó en rueda de prensa cómo sabe el Gobierno que las cartas son previas al alto el fuego cuando algún matasellos es posterior al anuncio de ETA. El secretario de Estado de Comunicación, Fernando Moraleda, pidió a Zaplana "confianza en las fuerzas de seguridad, en su profesionalidad probada antes y ahora". El dirigente del PP se quejó de falta de información al líder de su partido, Mariano Rajoy.

Casi al mismo tiempo que Zaplana hacía esas críticas, el jefe del Gobierno estaba hablando por teléfono con Rajoy. En el PP consideraron de "escasa lealtad" que el jefe del Ejecutivo trasladara la información a un medio de comunicación antes de contársela a Rajoy. Moraleda respondió que "Rajoy está teniendo información de manera oportuna", y le pidió "discreción, confianza y altura de miras para avanzar en un proceso que los españoles desean que salga bien". Página 14

Editorial en la página 10

Hacienda investiga por qué uno de cada cuatro billetes de 500 euros está en España

Hacienda ha abierto una investigación para conocer el motivo de que circule en España el 25% de los billetes de 500 euros de la UE, cuyo número se ha multiplicado por siete en nuestro país desde 2002. El dinero negro en el mercado inmobiliario es la primera causa a analizar. ECONOMÍA. Página 70

El 30% del territorio catalán estará protegido como espacio natural

CATALUÑA. Página 25

EL LETRADO de la Comisión de Autonomías del Senado cuestiona el Estatuto catalán ESPAÑA. Página 16

DOS JÓVENES fallecen tras chocar en el aire dos avionetas al sur de Madrid ESPAÑA. Página 24

EL PETRÓLEO supera los 72 dólares por barril y marca el sexto precio récord consecutivo ECONOMÍA. Página 74

COCINA de EL PAIS

Pescados de río y salazones

EL PAÍS ofrece hoy a sus lectores, por sólo 1,95 euros, el libro sobre los pescados de río y las salazones.

Rusia y China rechazan cualquier opción de castigo contra Irán

El presidente iraní amenaza con "cortar las manos" a los agresores

Los diplomáticos de Rusia y China rechazaron ayer la imposición de sanciones a Irán como propone Estados Unidos, con el fin de frenar el programa nuclear de Teherán, durante la reunión que los cinco miembros permanentes del Consejo de Seguridad de la ONU más Alemania celebraron en Moscú.

El portavoz del Ministerio de Exteriores ruso, Mijail Kaminin, afirmó que la crisis nuclear con Irán no podrá ser resuelta "ni por la vía de las sanciones ni por la vía de la fuerza". En el mismo sentido se expresó el portavoz de la diplomacia china, Qin Gang, que insistió en una solución negociada del conflicto. La división de la comunidad internacional hizo que la reunión se prolongara tres horas más de lo previsto.

El presidente de EE UU, George W. Bush, reiteró desde Washington que "todas las opciones están sobre la mesa", incluida el uso de la fuerza, si bien dijo que la crisis puede superarse por medios diplomáticos.

Por su parte, el presidente iraní, Mahmud Ahmadinejad, afirmó, en un discurso pronunciado en la localidad natal del imán Jomeini con motivo del Día de las Fuerzas Armadas iraníes, que el Ejército de la República Islámica "cortará las manos a cualquier agresor y cubrirá de vergüenza al enemigo".

El Consejo de Seguridad ha dado a Irán hasta el próximo día 28 para que interrumpa sus actividades de enriquecimiento de uranio. Página 2

AP

El Barça conquista San Siro

El Barça logró anoche una histórica victoria en San Siro. Un gol de Ludovic Giuly, a pase de Ronaldinho, sentenció el partido de ida de las semifinales de la Liga de Campeones. El tanto barcelonista llegó en el minuto 57 de un partido en el que brillaron las jugadas de Ronaldinho. Con el 0-1, el Barça derrotó por segunda vez a domicilio al Milan. Desde la primera habían transcurrido 47 años. Páginas 62 a 65

La esperanza de vida de las españolas sube a 83 años, la más elevada de Europa

Las españolas son las europeas que tienen mayor esperanza de vida al nacer, 83 años. Este índice ha subido 2,5 años desde 1990. España ocupa el tercer puesto de la UE en esperanza de vida de la población de ambos sexos (79,7 años), detrás de Italia y Suecia.

El Ministerio de Sanidad presentó ayer los Indicadores de Salud de la Población Española, en los que se analiza la evolución desde el inicio de la pasada década. Las muertes de mujeres por cáncer de pulmón, bronquios o tráquea aumentaron un 31,6% entre 1992 y 2002 a causa del consumo de tabaco. El informe, de 337 páginas, muestra, según Sanidad, que "el estado de salud de los españoles es globalmente bueno, y ha seguido mejorando". Página 35

Cuando hables por el móvil, cuéntale también los puntos que has perdido.

A partir del 1 de julio, además de la multa actual, hablar por el móvil, usar cascos o auriculares ocasionará la pérdida de 3 puntos.

Vamos a conducir mejor

permiso por puntos

DGT

www.dgt.es

www.permisoporpuntos.es

Em plau enormement adreçar-los unes paraules per cloure aquesta cerimònia de lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya. Com a president del Parlament, és una gran satisfacció acollir l'acte de lliurament de la màxima distinció, la Medalla d'Honor, que atorga aquesta institució.

I voldria començar agraint al senyor Adolfo Pérez Esquivel les amables paraules que ens ha adreçat i felicitar-lo per la concessió de la medalla.

Aquest premi vol ser un reconeixement a trajectòries personals compromeses amb els drets civils, culturals, polítics, econòmics o de qualsevol altra mena, un guardó que reconeix la feina de persones que han destacat en la lluita constant i duradora per la defensa dels drets fonamentals arreu del món. Totes elles amb un horitzó comú: millorar la vida dels altres. Aquest, evidentment, és el cas del senyor Pérez Esquivel.

Tot seguit els voldria llegir unes paraules que ha fet arribar el president de la Fundació Cultura de Pau, Federico Mayor Zaragoza:

«Com m'hauria agradat poder assistir avui a l'acte de lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, a Adolfo Pérez Esquivel. No puc ser-hi present i per això us envio aquestes línies.

»Adolfo Pérez Esquivel és molt més que un Premi Nobel de la Pau, concedit merescudament pel seu exemplar, valent i inspirador comportament en els moments més obscurs i sanguinaris de la deplorable dictadura argentina. És la fermesa permanent, el compromís infatigable, la infinita capacitat de resistència contra tota forma d'injustícia i opressió. És, si voleu, un premi nobel permanent.»

M'agradaria proposar-los, ni que sigui breument, alguns temes per a la reflexió. Els vull parlar d'algunes qüestions que em semblen importants per construir la societat del futur i que, sens dubte, el guardonat d'enguany ens les evoca.

Els valors i el compromís social que han guiat el treball com a servidor de la pau del senyor Adolfo Pérez Esquivel són indispensables en els nostres dies. La seva és una recerca constant de la dignitat humana de l'única manera possible: denunciant les injustícies per aconseguir una societat més humana i equitativa per a tothom. Una dignitat, la de les persones, la de les comunitats, la dels pobles, que esdevé condició necessària, juntament amb la justícia, per assolir una societat no violenta i en pau. Aquestes dues condicions són necessàries aquí i en qualsevol lloc. I cal continuar treballant per elles, a qualsevol lloc del món, també al nostre país.

Permetin-me que m'aturi uns instants a parlar-los de pau, del destí final que hauríem de tenir com a ciutadans i com a poble: la construcció d'una societat lliure i en pau. La pau és una forma d'interpretar les relacions socials i una forma de resoldre els conflictes que la mateixa diversitat de la societat fan inevitables. I, quan els parlo de conflictes, evidentment no em vull referir només al conflicte purament bèl·lic, sinó també, i principalment, a la contraposició d'interessos entre persones o grups, a les diferents formes d'entendre el món, perquè aquesta és l'arrel de la qual neix la violència i la que massa vegades ens impedeix trobar solucions. No cal mirar gaire lluny per comprovar-ho.

Històricament, i això d'alguna manera ens fa sentir propers a Adolfo Pérez Esquivel, el poble català s'ha definit com un poble compromès amb la pau. Ja al segle XI, amb les

Assemblees de Pau i Treva de la ciutat de Toluges –el primer referent del parlamentarisme europeu–, Catalunya va optar per la via de la negociació, del pacte. Des de llavors, tenim una llarga trajectòria en el diàleg i el pacte com a forma de resoldre els conflictes. Ho fèiem ja al segle XI i ho continuem fent ara. Ho proven diferents declaracions institucionals d'aquest parlament, ho prova una ciutadania que els darrers anys s'ha manifestat repetidament a favor de la pau, del final de la violència, tant la que té lloc a l'altra punta del món com la que malauradament ens ha tocat de ben a prop.

Els catalans, doncs, som gent de pau. Gent de pau, però sense renunciar a mantenir-nos ferms en les nostres idees i en la nostra identitat. Com la persona a la qual avui retem homenatge.

Ell n'és un exemple. Entre altres coses, perquè ens ha demostrat que, malgrat que parlar de pau, llibertat, justícia o democràcia pot semblar utòpic, i en molts casos ho és, la utopia d'aquestes paraules també pot tenir significats concrets, pot esdevenir tangible i real. O, dit d'una altra manera, depèn de nosaltres fer d'aquesta utopia una realitat.

Perquè, la pau, la construïm cada dia. La pau no es pot imposar, ha de créixer en cadascun de nosaltres; la pau s'ha d'expandir a través dels nostres actes i de les nostres actituds; la pau és, en definitiva, el nostre comportament del dia a dia.

Ho va expressar d'una manera brillant el mateix Federico Mayor Zaragoza: «Si vols la pau, ajuda a construir-la amb la teva conducta quotidiana. Si vols la pau, demostra la teva solidaritat compartint més i millor, posant a disposició dels altres part del teu temps, dels teus mitjans i recursos, dels teus coneixements».

És possible construir la pau cada dia, sent respectuosos amb els altres i amb les seves decisions, obrint els ulls a la realitat que ens envolta, la dels nostres carrers, i prenent petites decisions, fent petits gestos, somrient i ajudant els nouvinguts en lloc de mirar-los amb por o desconfiança, o amb accions tan senzilles com deixar el seient de l'autobús a una persona que el necessita més que nosaltres. Moltes vegades, cada dia, podem fer la nostra petita contribució, podem aportar el nostre gra de sorra per construir la pau. És el gran valor de les petites coses, que massa sovint obviem perquè són petites, però que al mateix temps són indispensables.

És la suma de totes aquestes actituds quotidianes, dels compromisos personals i de vida dels ciutadans i les ciutadanes que creuen de veritat, amb les seves accions diàries, en la cultura de la pau, que les nostres societats són una mica més humanes. Perquè els pobles avancin ens cal gent d'aquesta mena, ens calen treballadors de la pau.

Però la cultura de la pau significa també reduir les asimetries del desenvolupament humà, acabar amb la pobresa i posar fi a l'explotació d'éssers humans.

Aquests que acabo d'anomenar són tres grans reptes, uns reptes molt més complexos que requereixen compromisos entre les institucions, entre els governs. N'hi ha d'altres, n'estic convençut, però aquests són tres perills que amenacen greument la pau i el desenvolupament de tot el món.

Els demano, doncs, que treballem tots junts per evitar-los i que siguem conscients que la solució està, en part, a les nostres mans. Nosaltres, totes les ciutadanes i tots els

Pérez Esquivel, escoltant les paraules del President. A la dreta, Arcadi Oliveras (economista i president de Justícia i Pau), qui va fer la glosa de la figura d'Esquivel.

ciutadans, tenim el deure moral de respectar i fer respectar els drets humans: drets polítics, econòmics, socials i culturals. Tot i que el repte no és pas petit i el camí és ple de dificultats.

En el fons, el que anhelem és això: trobar un camí de futur per a les societats, un camí que necessàriament ha de ser no violent, que garanteixi el ple respecte i la promoció dels drets humans i les llibertats fonamentals per a tothom.

Reprenent el fil, voldria fer encara un apunt més sobre la pau. La construcció de la pau és un procés llarg que implica un canvi de mentalitat individual i col·lectiva. En aquesta transformació, l'educació té un paper fonamental perquè incideix en la construcció dels valors dels que seran futurs ciutadans. Aquest tipus de canvis evolutius, de gran abast, tot i ser lents, són els que tenen un caràcter més irreversible i, en aquest sentit, l'escola hi contribueix, amb la construcció de noves maneres de pensar. I en aquests valors cal incloure la participació de les persones en allò que els clàssics en deien res publica, la participació política, la implicació en el nostre entorn, com a element essencial per construir el nostre futur en un món en pau.

En els nostres temps, en plena revolució de les comunicacions, en una etapa determinada pels nous reptes que planteja la societat, com ara la globalització –un fenomen impossible d'aturar que ha canviat el nostre entorn i, per tant, també ens ha canviat a nosaltres–, en aquest context de canvis –deia– continua havent-hi gent que no té veu, gent privada de participar, persones que no tenen accés a aquesta capacitat expressiva primordial. La participació en les decisions de la comunitat és part de la nostra

llibertat, és una competència que permet el ple desenvolupament de la vida pública i institucional.

Tenim, doncs, un repte urgent: fer que tothom pugui exercir la seva llibertat d'una manera plena i efectiva, per mitjà de la participació social. Als països rics això significarà treure de la passivitat i l'aïllament molts ciutadans que viuen completament aliens als afers públics; als països pobres, estendre la participació vol dir acabar amb l'analfabetisme, l'explotació en condicions inhumanes, la violència, la misèria o l'opressió política. La globalització no pot ser només econòmica: cal una globalització de la dignitat i de la justícia.

I sóc de l'opinió que amb les aportacions del conjunt de la societat, escoltant les opinions diverses i contraposades, tenint en compte tothom, amb el diàleg cívic, trobarem la sortida als problemes essencials del nostre món, de l'estat en què vivim, del nostre país, també de les ciutats i els pobles que ens acullen. Problemes que de vegades ens poden semblar irresolubles, però que no ho són.

No ho són. Això sí, cal voluntat, no defallir, perquè no és fàcil, perquè el de la pau és un camí llarg i difícil. Ho expressà millor Miquel Martí i Pol: «Sigueu tenaços que la lluita és molt dura. La pau no és un cop de vent sobtat, sinó la pedra que cal esculpir i l'esforç de conquerir-la».

No voldria cloure aquest acte sense remarcar la profunda amistat del nostre guardonat, el senyor Pérez Esquivel, amb Catalunya. La seva valentia, la seva tenacitat i, si em permeten dir-ho així, la seva tossuderia són les mateixes amb què el poble català ha escrit la seva pròpia història.

El seu és un exemple molt valuós per a tots nosaltres, i, com a president del Parlament, li vull donar les gràcies. Gràcies per no defallir en la lluita contra les injustícies, gràcies per fer-nos veure que la solidaritat i l'esperança en un món millor i més lliure poden esdevenir reals.

Ell és un exemple, un dels noms de pau que a poc a poc van canviant la història de la humanitat. Una història massa sovint escrita per homes de guerra. Per sort, cada vegada més, aquesta mateixa història l'escriuen homes i dones de pau com Adolfo Pérez Esquivel.

Moltes gràcies.

Homenatge nacional als mestres de la República

Petit Palau (Barcelona), 3 d'abril de 2006

1 € | DILLUNS 3 D'ABRIL DEL 2006 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93.265.63.53 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR ANTONIO FRANCO

el Periódico de Catalunya dl. 3

Pàgina 25

Principi d'acord en el conflicte de la sanitat catalana

Els metges aturen la vaga de demà i segueixen negociant

El sindicat i la Conselleria de Salut es donen 48 hores per tancar el pacte

Can Zam, a rebentar

El tradicional macroconcert de Santa Coloma reuneix centenars de milers de persones Pàg. 46 i 47

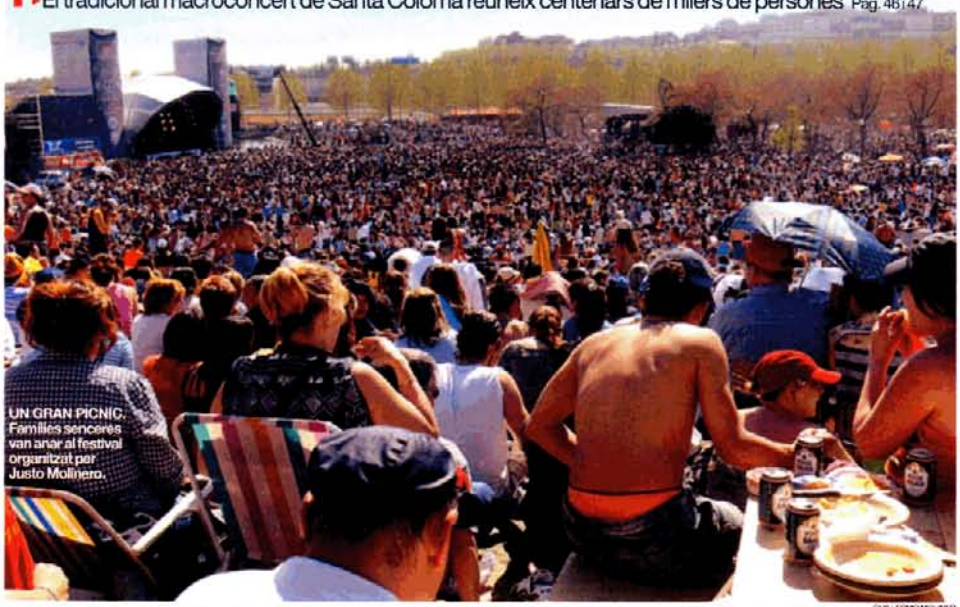

UN GRAN PICNIC. Famílies senceres van anar al festival organitzat per Justo Molinero.

GUILLERMO MOLINER

UNA GESTORA REGIRIA EL CONSISTORI FINS A LES ELECCIONS DEL 2007 Pàgines 14 i 15

La Junta sol·licitarà al Govern que dissolgui l'Ajuntament de Marbella

Retalli cada dia el cupó de la contraportada i completi la cartilla amb 6 cupons per aconseguir una nit gratis en un hotel HUSA

esports

SUPLEMENT DE 32 PÀG.

Futbol • Pàg. 6 a 11
El Barça està segur de resoldre la crisi golejadora dimecres contra el Benfica

Rijkaard i Deco conversen, ahir.

Fórmula 1 • Pàg. 23 a 25
Alonso ja en té dos de tres després de guanyar al Gran Premi d'Austràlia

Futbol • Pàg. 12 i 13
L'Espanyol empata a Mallorca (0-0) i queda a dos punts del descens

Més Notícies

L'assassí del nen segrestrat a Itàlia confessa que el va matar perquè plorava Pàg. 28

Educació detecta 150 casos de violència a les escoles, 12 d'ells molt greus Pàg. 30

Honorable conseller primer, honorable consellera d'Educació, autoritats, senyors, senyores, mestres de la República, molt bona tarda. Com a president del Parlament de Catalunya, és tot un honor participar en aquest acte d'homenatge nacional als mestres de la República, justament a pocs dies de poder celebrar aquests setanta-cinc anys de la proclamació de la República Catalana.

El reconeixement d'avui a totes aquelles persones, i al que representen, era un deute pendent de tot un país amb la seva pròpia memòria, un més dels deutes històrics que darrerament, per fi, estem saldant.

Per això, vull que les meves primeres paraules serveixin per agrair a la Generalitat de Catalunya, al seu conseller primer i al Departament d'Educació l'organització d'aquest acte.

Un agraïment que vull fer extensiu a aquelles persones, entitats, institucions, cooperatives de la societat catalana, que han endegat iniciatives de reconeixement en paral·lel a la conselleria i que han acabat culminant en aquest merescut homenatge.

Homenatge a les dones i homes que van ser mestres en els anys de la República, anys en què Catalunya es va situar a l'avantguarda mundial en el món educatiu.

Aquells van ser uns anys breus. Fou un somni trencat, esmicolat per la dictadura franquista. Però no podem oblidar que aquell somni, aquella il·lusió, durant un temps, fou una realitat.

Des de principis de segle, amb tossuderia, amb un progressiu suport que creixia al temps que creixien els ideals republicans en el país, es va anar obrint pas –com bé podia– una nova manera d'entendre l'ensenyament, i que gràcies a l'impuls del govern republicà i, sobretot, gràcies a l'esforç i implicació dels mestres, es va poder estendre pel nostre país.

El d'avui és, doncs, un acte de justícia, una mostra d'estimació de la societat catalana cap a uns mestres que van fer escola, dedicats amb tota l'ànima a formar ciutadans compromesos i amb capacitat crítica de pensament.

L'Escola de la República era la del debat, era la de l'experimentació, era una escola activa i, sobretot, participativa; una escola on es situava els infants en el centre del sistema educatiu; una escola que apostava pel diàleg i per despertar l'afany de saber; una escola que ensenyava a pensar.

Aquella realitat –hi insisteixo– fou truncada, però el seu llegat, aquells valors propis del republicanisme, romanen vius amb nosaltres, formen ja part inesborrable dels valors de la nació catalana.

El llegat d'aquella nova escola, que es va demostrar possible, que es va fer real gràcies als mestres als que avui fem merescut reconeixement, és la base per conformar la societat catalana del futur, que ha de ser tolerant amb la diferència, que ha de respectar els drets de les persones, amb ambició de desenvolupar-se socialment i culturalment, una societat formada per una ciutadania de pensament crític.

Aquest matí, al Parlament de Catalunya, hem fet una simulació d'un ple parlamentari, d'un ple del Parlament, amb 135 alumnes de diferents llocs del país. Feia goig veure

El president Benach a l'escenari del Petit Palau del Palau de la Música Catalana.

com alumnes de cognoms d'orígens ben diferents, del món sencer, s'expressaven en un perfecte català i reclamaven més cohesió social, reclamaven treballar per la convivència, reclamaven respecte, reclamaven tolerància, reclamaven apostar per la diversitat. Són la Catalunya del futur.

I vet aquí que, quan els estava fent un discurs de cloenda d'aquest ple i els felicitava pel bé que havien fet de diputats i diputades per un dia, m'ha vingut de sobte al cap l'acte d'aquest vespre, l'acte d'ara. I ho he vist clar en aquell moment: el passat, el dels mestres de la República, es projectava en el futur, en la Catalunya del futur, representada en aquells alumnes que estaven fent de diputats en aquell moment. I el fil que feia possible aquest vincle passat-futur era justament el de l'educació en valors, el de l'educació per la llibertat. Era el vincle del compromís amb el país, el de voler tenir precisament ciutadans crítics, ciutadans amb criteri.

En l'ensenyament hi ha el futur de qualsevol nació. En l'ensenyament hi ha la clau de la igualtat social, que és també la de la llibertat de les persones, la clau per tenir ciutadans lliures i amb les mateixes possibilitats. La clau per a una Catalunya millor i més lliure.

Així doncs, mestres de la República, amb tota solemnitat, amb emoció: moltes gràcies. Pel que vau fer, pel que representeu, pel que sou. Sou la nostra història, sou també part del nostre present i, sobretot, en aquests moments, sou exemple i referent per al nostre futur.

De tot cor, moltes gràcies.

Cloenda
del I Congrés del Món Rural

Barcelona, 6 de maig de 2006

Barcelona: Clos xifra en almenys 30.000 el nombre d'immigrants il·legals **P29**

AVUI+
Des del 1976

Dissabte | ANY XXXI
6 de maig del 2006 | N. 10283 | 1€

Val de descompte de 6€
Entregant aquest val de descompte
Dalí
per només
9,95€
9a entrega
Promoció vàlida fins a exhaurir les existències.

Esports
L'angoixa de l'Espanyol marca el derbi d'avui ■ P48

Cultura
El món recorda Freud als 150 anys del seu naixement ■ P34

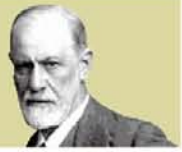

El PSC vincula el futur del govern als resultats del referèndum

POR · Els socialistes temen que la suma de vots negatius, blancs i nuls i l'abstenció tombin l'Estatut **REFLEXIÓ** · Carod invita ERC a triar entre ser "partit de trinxera o de govern" ■ P5

Els avions i els obstacles a superar van monopolitzar l'atenció dels usuaris de les platges de la Mar Bella i del Bogatell ■ P.V. Societat ■ P26

Les platges de Barcelona acolliran avui el campionat aeri més espectacular del món

Societat

El Síndic culpa Benestar de no haver protegit l'Alba en un dur informe del cas

Ribó hi veu falta de coordinació i acusa de no saber interpretar els indicis de risc

P25

Món

Blair remodela el seu govern com a resposta a la desfeta en les municipals

P10

Societat

Els usuaris demanen als metges i a Salut la fi de la vaga

P27

Honorables conselleres i consellers del Govern de Catalunya, senyores diputades i senyors diputats, alcaldes, autoritats, senyores i senyors, en primer lloc, permetin-me que, com a president del Parlament, agraeixi la invitació a participar en aquesta sessió de clausura del I Congrés del Món Rural de Catalunya.

Aquests tres dies culmina la feina, la molta feina, de més d'un any d'aquest congrés, impulsat pel Govern de la Generalitat, però que ha estat molt més que un congrés de l'actual Govern. S'hi han implicat l'Administració de l'Estat, l'Administració local, agents socioeconòmics, entitats, universitats, fundacions, empreses privades, professionals de prestigi i moltes i moltes persones que hi han dedicat temps i treball.

I, per què aquest esforç generalitzat? La resposta és senzilla: perquè Catalunya ho necessitava. Ho necessitàvem tots, de fet. Des de feia molts anys, el país mirava d'avançar sense segurament parar gaire atenció a la seva terra, potser fins i tot sense escoltar-la, sense parar atenció al món rural. I entenguin que aquesta frase no és una crítica política. En tot cas, hauria de ser una autocrítica política. El país va molt més enllà dels polítics. Escoltar la terra és una obligació generalitzada i va adreçada a tots els sectors que influeixen en la vida del país.

Hem estat immersos en altres debats, hem estat atents a altres processos que tenien lloc en el món, en el món global. La globalització, la Unió Europea, les relacions amb l'Estat i tants altres temes anaven centrant l'atenció del país, perquè tocava, perquè Catalunya no es podia quedar enrere. I és cert que no podíem quedar enrere. Però també és cert, en certa manera, que ens en vam deixar un, de tema: el del territori, el del nostre territori, el de com afectava tot allò que discutíem el món rural. No vull dir que ho deixéssim de banda, però no era un factor principal.

Fins i tot, aquest congrés d'un any ha quedat, com tantes coses en aquest país, molt de temps tapat pel procés de l'Estatut. I és cert: l'Estatut marca les regles de joc, marca el joc d'autogovern de Catalunya dels propers anys. Però allò que es deriva d'aquest congrés també determinarà molt el futur de Catalunya els propers anys.

Aquest congrés és una mirada endins, sense deixar de mirar enfora, però és una mirada a la salut del país, és una revisió dels fonaments de l'edifici de la Catalunya del segle XXI, perquè el món rural ocupa la major part del territori i es veu afectat de manera directa o indirecta per cada política que s'implementa a Catalunya, per cada decisió, fins i tot per cada variació en els costums i les formes de vida de la nostra societat. Era, doncs, urgent parar-hi atenció.

D'aquest congrés se'n derivaran moltes coses. Potser no totes a curt termini, però de segur que a partir d'ara qualsevol impuls polític d'aquest país haurà de tenir en compte i tindrà en compte el món rural, perquè el món rural apareix com una realitat transversal present a tota la política pública. No és només una qüestió d'agricultura, que és fonamental, per descomptat, sinó que en el món rural s'hi han de tenir en compte també les polítiques de treball, de joventut, de medi ambient, d'infraestructures, de salut, d'educació –quina gran importància que té, l'escola rural!–, de noves tecnologies, de recerca, de desenvolupament, de comerç o de turisme, per no parlar de la Unió Europea i de la manera com ens afecta, o del suport als petits municipis.

El president, després de la seva intervenció, acompanyat per les autoritats participants a l'acte. Destaca la presència de 6 consellers de la Generalitat: Marina Geli, Jordi William Carnes, Montserrat Tura, Josep Huguet, Jordi Valls i Francesc Baltasar.

I quan dic «s'ha de tenir en compte» em refereixo no solament a no oblidar-nos-en. Em refereixo a considerar el món rural com una de les columnes vertebrals del país i, per tant, com un dels elements centrals de tota decisió.

Certament, la majoria de la població catalana viu concentrada en grans ciutats, en àrees urbanes, i, com ha demostrat l'enquesta –permetin-me que aquí en digui l'enquesta– de la imatge del món rural a Catalunya, la majoria de la població es guia sovint, potser, per massa tòpics i viu d'esquena al món rural.

També els mitjans de comunicació de masses –i no m'hi aturaré perquè ja n'han parlat experts i en parlaran també després– viuen d'esquena a la realitat que escapa de les grans àrees urbanes. Però cal recordar-ho: un país no és només un conjunt de persones, i, encara menys, un país no és només un producte interior brut. Catalunya la formen les seves persones, i tant!, però també la seva terra, també els seus paisatges, també la seva cultura. Una gent, un territori.

I permetin-me una reflexió just aquí, en aquest moment. Fa temps que es parla, com un dels elements de la política a Catalunya, del reequilibri territorial. Sincerament, crec que és un concepte que ha quedat ja absolutament desfasat, entre altres coses perquè l'equilibri territorial no existeix. No es pot reequilibrar quan, de fet, no subsisteix.

Ha arribat l'hora, el torn, d'aconseguir, és a dir, de construir, aquest tan reclamat equilibri, per justícia social, però també perquè per a la Catalunya del futur, la que vol progressar i avançar, per a la Catalunya del segle XXI, aquest equilibri és tan imprescindible com l'aigua.

En el fons, des de molts àmbits, construïm la Catalunya del segle XXI, però només podrem fer-ho si tenim clar que la Catalunya del segle XXI o s'equilibra de manera correcta des de l'origen o perdrà força: equilibri entre el litoral i l'interior, equilibri

entre la Catalunya urbana i la Catalunya rural, etcètera. Això acabarà essent l'equilibri territorial.

I una darrera reflexió, si m'ho permeten, al fil també del que apareixia en l'enquesta aquesta setmana, i aniré de l'anècdota al concepte. Sembla que la majoria dels consumidors quan compren aliments no es fixen en l'origen dels productes. Parteixo d'aquesta dada perquè crec que ens serveix per a moltes altres activitats del món rural. I la resposta és en la qualitat o, millor encara, en la consciència d'aquesta qualitat. Ens cal aconseguir que, quan parlem del món rural català, en lloc dels tòpics actuals, a qualsevol persona això la remeti al terme qualitat. Permetin-me ser una mica informal: en el diccionari de sinònims, al buscar qualitat hi hauria de sortir món rural català.

Aquesta necessària consciència de qualitat és aplicable al turisme, als serveis, als productes, a l'agricultura, a totes les activitats.

El món globalitzat cada dia hi entén menys, en competitivitats clàssiques. El que vol és connectar aportacions diferents, i d'aquí la gran oportunitat de les nacions, dels pobles, que mantenen una identitat pròpia i diferenciada. I el món rural no n'és cap excepció. Si vol –i necessitem que vulgui– tenir un paper en aquest món globalitzat, el món rural necessita mantenir la seva identitat i atorgar-hi referència de qualitat. No solament ser-ho, que ja ho és. Ha de ser-ho per a tothom, en la consciència col·lectiva.

Cal vendre món rural. En molts casos es fa, com s'ha explicat a bastament i penso que de manera brillant, però encara queda molt per fer. És un dels molts reptes que té Catalunya i que aquest congrés ens permet situar en el centre de l'atenció política i mediàtica. Comporta molta feina i, el que és més difícil, comporta també canviar algunes i determinades mentalitats. Però estic segur que ho aconseguirem.

Aquests dies tanquem el primer pas, però aquest primer pas ha significat l'obertura de moltes portes, ha significat descobrir molts camins que cal recórrer. Per tot plegat, vull

El president del Parlament, en la seva intervenció, sobre l'escenari del Palau de Congressos de Catalunya.

agrair a tothom tota la feina que s'ha fet, felicitar-los per aquest primer pas. Vull també animar-los a fer els següents passos. El somni d'aquesta Catalunya moderna, eficaç, emprenedora, solidària, justa, sostenible, en el fons d'aquesta Catalunya equilibrada en tots els seus àmbits, és una feina de totes i de tots. Som-hi, doncs.

Moltes gràcies.

Conferència a *Nueva Economía Fórum:* «Reflexions sobre el projecte de nou Estatut i el seu referèndum»

Hotel Palace (Barcelona), 31 de maig de 2006

Estatut: El sí s'imposa per la mínima a Òmnium en la consulta pel referèndum **P11**

AVUI+

Des del 1976

Dimecres 31 de maig del 2006 | ANY XXXI N.10308 | 1€

Val de descompte de 6€

Entregant aquest val de descompte

Tàpies

per només

9,95€

12a entrega

Promoció vàlida fins a exhaurir les existències.

'Cultura'

El filòleg Jean Bollack parla del poeta Paul Celan ■ P3

Espectacles

Marilyn reviu al Palau Robert a través de 200 records ■ P38

Xoc de trens per l'Estatut

DEBAT • Zapatero i Rajoy topen per l'Estatut però eviten el tema d'ETA

BALANÇ • El president centra el discurs en el camp socioeconòmic ■ P5

José Luis Rodríguez Zapatero en un moment de la seva intervenció en l'obertura del debat de política general al Congrés ■ JAVIER SORIANO / AFP

Mariano Rajoy

Censura durament la "manca de rumb" del govern central, al qual acusa de fomentar la "divisió" i la "incertesa"

Josep Antoni Duran i Lleida

S'ofereix al PSOE com a soci fins a acabar la legislatura perquè "s'ha obert un nou cicle a Catalunya"

Joan Puigcercós

Es declara traït per Zapatero i l'acusa de tancar "en fals" el debat de l'Estatut i de retornar-lo "retallat"

Economia

Iberia eliminarà bona part de les rutes que surten del Prat per falta de "rendibilitat"

Spanair, Air Europa, Vueling i EasyJet esperen que es concreti la decisió per accedir al pastís

P17

Societat

Un informe del govern troba irregularitats en la Fira d'Abril del 2005

P28

Imatge de la Fira d'Abril ■ MARTA PÉREZ

Societat

Els urbans de Barcelona canvien el bloc de multes per PCs de butxaca

P33

Societat

Presó per als lladres que van robar l'alcalde de Montornès del Vallès

P31

Com a president del Parlament, per valorar el projecte que d'aquí a uns dies serà votat en referèndum, intentaré defugir de comparacions entre estatuts o entre projectes d'estatut, que si el del 79, o el del 30-S, ja que els que som aquí presents sabem que escollir-ne un o l'altre no és fer una elecció neutra.

Plantejaré, en canvi, una pregunta d'entrada que ens cal fer davant aquest referèndum i que alhora ens pot servir per reflexionar amb perspectiva i pensar en clau de país:

Per què es feia aquest nou Estatut?

Dic que ens cal fer-la, i respondre-la, a l'hora de pensar en el referèndum, perquè certament, el 18 de juny, ni votarem persones, ni governs, ni processos, però tampoc votem simplement un text.

El que votem és un text en funció de si creiem que servirà per resoldre una sèrie de qüestions, que són les que ens han portat a redactar-lo.

L'elaboració d'un nou estatut respon a una sèrie de mancances, de necessitats, que tenen una expressió concreta en l'acció de les nostres institucions i en la vida de les persones.

Aquestes mancances i necessitats corresponen a un context històric concret, de canvis, de noves realitats, i també d'un esperit mobilitzador de la societat catalana, que els darrers temps no havia dubtat a mostrar la seva disconformitat, la seva veu, davant l'intent de transvasament de l'Ebre, de l'assassinat d'Ernest Lluch, de la guerra de l'Iraq...

És cert que l'elaboració d'un nou estatut s'inicià per moltes raons –algunes, molt comentades–, en clau d'estratègies de partits, vinculades als canvis de majories polítiques a Catalunya i a l'actitud del Govern d'Aznar en la seva segona legislatura.

Estratègies que tant preocupen els tertulians, els militants i els dirigents dels partits, i tothom qui es dedica a opinar, i tan poc la majoria de la ciutadania més enllà de donar conversa de cafè.

Perquè, sí, hi havia raons estratègiques, però les raons importants, les raons de fons, de país, les que sí que importen a les persones perquè acaben incidint en el seu dia a dia, de les quals tothom parlava a l'inici del procés, es poden sintetitzar en tres punts:

1) El finançament. La necessitat de posar fi a l'opacitat del sistema actual i al dèficit fiscal de Catalunya amb l'Estat, allò que per a la ciutadania es tradueix en «què passa amb els nostres diners?».

Parlo de la realitat de la ciutadana o del ciutadà que cada dia sent que aquí vivim molt bé i som la mar de rics, però mira el compte bancari i veu que té problemes per arribar a final de mes, i surt de Catalunya i no ha de pagar peatges i li diuen que som uns insolidaris, i torna a casa amb la sensació que algú li està prenent el pèl amb els impostos i el finançament. I quan no et refies de qui t'administra els diners, el que vols és garantir com a mínim que siguis tu qui signa els talons.

Alguns càlculs fets per economistes de prestigi de diferents conviccions ideològiques parlen de 1.800 euros per persona que no retornaven a Catalunya, que es diluïen com el sucre en el cafè de les despeses de l'Estat en altres comunitats autònomes.

La intervenció del president del Parlament, seguida amb atenció des de les taules dels assistents..

2) Competències. El fre al progrés i al desenvolupament del país que comporten les mancances d'autogovern.

Traduint novament el concepte a la realitat quotidiana, parlo dels empresaris, o del grup de veïns que demanen l'arribada d'una línia de tren, o de metro, que volen infraestructures millors, que reclamen polítiques públiques que requereixen grans inversions i el vistiplau competencial d'un o de més ministeris.

I els empresaris, els veïns, veuen que passen els anys i que s'amplien altres aeroports de l'Estat, que es construeixen altres línies de metro, i no les que ells fa anys que esperen.

I en aquestes mancances d'autogovern hi havia un pecat original de l'anterior Estatut, que no va blindar les competències, que han estat progressivament laminades per l'Estat des de la famosa LOAPA, i que en el que portem de democràcia s'ha traduït en més de 1.300 conflictes competencials entre l'Estat i les comunitats autònomes. Aquests 1.300 conflictes són, per ells mateixos, una bona raó per fer unes quantes reformes.

3) El famós redefinir «l'encaix», l'estatus de Catalunya, el tipus d'interlocució amb l'Estat i la presència pròpia a la Unió Europea.

Adaptar la realitat de la nació de Catalunya a un estat que fos descentralitzat, no només administrativament, sinó també amb poder i capacitat de decisió, per tant, també financerament.

És a dir, normalitzar administrativament i jurídicament la realitat social plural en què vivim, tant pel que fa a Catalunya com a l'Estat espanyol.

Al costat d'aquestes tres raons, hi apareixien les que són òbvies: adaptar el text anterior a les noves realitats, desconegudes fa vint-i-cinc anys, o simplement, incloure els avenços legals que s'havien fet més enllà del text anterior, com el de la llengua.

Tres pilars, per tant:

1) El finançament.

2) Les competències.

3) I, a cavall dels dos anteriors, l'avenç en l'autogovern i el reconeixement de la identitat, que la majoria dels partits catalans assumeixen com a necessitat pròpia dels temps de la globalització i que es correspon amb la voluntat històrica de la nació catalana.

S'han sostingut, aquests tres pilars? S'ha donat resposta al que necessitava el país?

O fent referència a un exemple que he utilitzat força: és aquest el desllorigador que ens cal perquè els nostres governs, els dels propers anys, responguin als reptes i a les demandes de la ciutadania?, perquè en treguin el contingut en forma de polítiques públiques?

Respondre amb contundència a aquestes qüestions posaria en dubte la meva neutralitat d'avui. Però sí que puc dir –i això explica que hi hagi diferents posicionaments al Parlament i a la societat catalana– que tant pel que fa al finançament com al blindatge de les competències, en l'actual projecte d'estatut hi ha avenços, però també molts dubtes.

Amb un agreujant, el de no poder aclarir què representarà el nou model de finançament. Sobre aquest fet, hi ha desconeixement i versions contradictòries entre els mateixos que avalen l'acord, però no hi ha informació clara de si al final del camí disposarem de més recursos, o no, ni si aquests es corresponen amb les necessitats creixents de les noves competències.

I si algú pensa que aquesta no ha estat una descripció neutra, només una cita: el president Pujol, el 8 de maig de 2003, va publicar un article titulat «Per un nou Estatut (per què el necessitem i com el volem?)», en què acabava fent una llista de deu grans objectius «molt principals».

El primer era el de trencar el concepte de l'homogeneïtzació autonòmica, perquè no respon a la realitat i perquè perjudica molt Catalunya. El segon, que havia de quedar clar el caràcter nacional de Catalunya. El tercer feia referència a un pacte particular de Catalunya amb la resta de l'Estat. Reconèixer l'existència d'una part diferenciada dintre d'Espanya.

Bé, els he proposat reflexionar sobre els objectius que hi havia sobre la taula fa dos anys i mig. Sense aturar-m'hi en excés, voldria fer també esment del procés.

Abans de tot, fixem-nos en el nom, encara que no faci la cosa; el nom «popular» de tot aquest procés: «El nou Estatut». D'aquest, ja se'n desprèn que s'aspirava a alguna cosa més que retocar el que teníem, a alguna cosa més que modernitzar-lo per passar una ITV de les necessitats polítiques dels nostres temps.

Plantejàvem una cosa ben nova, perquè els grans canvis dels darrers temps –la globalització, la revolució de les tecnologies de la comunicació i la informació, les noves onades migratòries...– han fet del món, d'Europa, de Catalunya, realitats noves, diferents de les que hi havia fa només uns anys. Noves realitats, nous reptes: calien noves eines. Cal tenir en compte aquest factor, aquest context de dinàmiques globals, històriques.

S'inicià, doncs, una tasca monumental: intentar adaptar a les noves realitats el marc institucional i competencial català, el sistema de finançament, sense sortir del marc estatal existent.

Primer calia posar-nos d'acord. Perquè al llarg de molts mesos de l'any passat semblava impossible conciliar les diferents visions de Catalunya. Som un país plural i, com passa amb els governs plurals, això comporta algunes dificultats, però també molts valors positius i moltes virtuts. Va costar molt, però en va sorgir el famós 30-S. Aquell text no era ni molt menys una proposta de màxims, però s'hi havia arribat amb consens, amb el consens del noranta per cent dels diputats del Parlament.

Suposàvem que el marc estatal era flexible. La Constitució ho és, i molt. Però les cadenes que la interpreten, no. Això ja ho sabíem, i comptàvem amb la força de la unitat. Qui no recorda el moment en què Mas, De Madre i Carod van presentar i defensar junts a les Corts el text aprovat pel Parlament?

Va començar el soroll dels que rebutjaven la nostra proposta, el soroll dels interessos, partidistes uns, econòmics altres, que cridaven a la defensa de la pàtria espanyola, com si algú l'hagués atacada. Tant els feia el text en qüestió. De fet, alguns encara criden. Tant els fa, el text.

I acabo aquí el relat del procés, perquè aquí es trenca la unitat. Un cop més va funcionar el truc del policia bo i el policia dolent. No em correspon a mi jutjar qui ho va fer millor o pitjor, bé o malament, ni posar els adjectius que s'han anat repartint aquests mesos a cadascú.

Sí que vull, en canvi, fer una altra reflexió. Una crítica als valors polítics negatius que han impregnat el debat de l'Estatut, del referèndum, i que han amagat tant l'acció del legislatiu com la del Govern.

Fa un mes, com a president del Parlament, vaig escriure en un article que la política no s'acabava en Maquiavel, ni en Lampedusa. Reclamava atenció per la feina, la molta feina que estaven fent les diputades i els diputats del nostre Parlament; feina que incidia i incideix en el dia a dia de les persones. Ho feia –i hi insisteixo avui– perquè, amb tant de debat sobre l'Estatut i tantes crisis d'imatge del Govern catalanista i d'esquerres, no s'ha sentit cap reconeixement de l'acció legislativa, que és la dels representants del poble, tant dels que donen suport al Govern com dels de l'oposició.

I, per mantenir la neutralitat, no faré extensiva aquesta reflexió a l'acció del Govern. Però sí que m'agradaria, per una qüestió de cultura política, que la ciutadania pogués diferenciar sense dificultats entre les qüestions d'imatge i l'acció política i de gestió d'un govern, és a dir, en certa manera, la distinció entre la propaganda i els continguts, entre les paraules i els fets, una distinció gens gratuïta en els temps de l'anomenada societat de la informació.

Parlava de Maquiavel perquè en el debat, els reptes i les necessitats de país, els problemes de les persones, als quals feia referència al principi, han quedat en segon terme. Sembla que l'important de l'Estatut sigui quin polític guanya opcions electorals i qui en perd. Que l'important dels acords o dels desacords per l'Estatut sigui ocupar la centralitat de l'espai electoral o no ocupar-la. I això em fa recordar el president Rigol, que en aquells moments de desacords de l'any passat, previs a l'estiu, parlava de la crisi de credibilitat entre els polítics, i entre aquests i la societat.

D'allí es va passar a l'acord, al consens i a la il·lusió de tota una nació, que en aquell moment es va sentir emocionada i orgullosa dels seus representants polítics. Vam aconseguir el consens per a un text ambiciós. Però els interessos particulars, les lluites pel poder, s'han acabat imposant en tot aquest debat, i ara la societat catalana es mostra dividida, si no esgotada, davant tota aquesta qüestió, davant la perspectiva de trobar-se al final d'un camí de canvis que, com a mínim, ha deixat alguns dubtes i interrogants que caldrà resoldre a posteriori de manera clara.

I en aquest punt en què la mirada a curt termini no sembla gaire il·lusionadora, vull llançar un missatge que alguns consideraran positiu i que jo crec que simplement és realista, si es mira més enllà, amb una perspectiva més àmplia, de més durada. Assistim, tot just, a l'obertura d'un procés.

Aquesta legislatura no ha significat la modificació global de les regles del joc. Les resistències dels poders teixits a l'ombra centralista han demostrat que són fortes i que la seva capacitat d'influència en el conjunt de l'Estat, inclosa Catalunya, és molt alta. Però sí que s'ha iniciat una dinàmica de canvis que, entre d'altres, a Catalunya, portarà l'ampliació i l'aprofundiment de l'autogovern. El procés del nou Estatut, independentment, no tanca una etapa: obre un cicle.

En el centre de la imatge, escoltant la intervenció del president Benach, Joaquim Xicoy (president del parlament en la III i IV legislatures), i Jordi Portabella (tinent d'alcalde de Barcelona).

Els anys 1979-1980, amb l'Estatut i la recuperació de les nostres institucions d'autogovern, se'n va iniciar un, de cicle, que ens va portar fins a principi del segle XXI. Però el nou segle anuncià l'esgotament d'aquella etapa, la necessitat d'una nova fase de canvis, sovint tan ràpids, sovint tan importants, que quan els vivim no som prou conscients de la seva dimensió.

El Govern catalanista i d'esquerres i l'inici del procés de l'Estatut, el conjunt d'aquesta legislatura, són, doncs, la primera expressió d'aquesta nova etapa per a Catalunya. Una etapa molt més complexa que l'anterior, perquè el món actual també ho és. Per això la proposta d'Estatut és més llarga i més complicada. Però en aquesta major complexitat també hi ha més oportunitats, més reptes. Els ritmes, les dificultats, l'impuls d'aquesta nova etapa vindran força determinats pel referèndum del 18 de juny. Compte, ni el «sí» ni el «no» tanquen cap porta. Simplement, ens posaran les coses més fàcils o més difícils, a uns i als altres. La ciutadania expressarà la seva voluntat sobre la qüestió que se li planteja, i el resultat no ha de fer por a ningú.

Evidentment, no analitzaré les conseqüències d'una victòria del «sí» o del «no», perquè les hipòtesis al respecte tampoc no són neutres. Com, de fet, s'ha pogut sentir i llegir aquests dies, i encara se sentirà més durant els propers dies de campanya, les aspiracions de més autogovern de Catalunya són presents en el «sí» i en el «no»; també en negatiu, podem sentir arguments que assenyalen que tant el «sí» com el «no» seran utilitzats contra les aspiracions de Catalunya. I segurament tothom té la seva part de raó.

Ja els he dit que no entraria en els arguments del «sí» o del «no»; confio en el pensament lliure dels ciutadans. En canvi, voldria fer referència a un resultat que serà important, i sobre el qual sí que puc parlar amb certa llibertat: el resultat de la participació. Perquè hi ha dubtes, hi ha preocupació. Hi ha el temor que sigui una participació baixa.

Ja hi ha qui diu que això també seria utilitzat contra Catalunya, o que una alta abstenció seria un fracàs per a Catalunya. I aquí cal fer un advertiment, per fugir de costums heretats, allò de confondre el país amb persones, partits o institucions. No hi afegim ara textos, a la llista. Aquest serà un text del país quan s'aprovi en referèndum, no abans.

Jo recomano de manera entusiasta participar en el referèndum, hi encoratjo tothom. Crec que hem d'assumir, com a ciutadans, les nostres responsabilitats democràtiques. És un dret que ha costat massa d'obtenir per, ara, no exercir-lo. I si la ciutadania no l'exerceix, caldrà plantejar-se per què no ho fa.

No val l'argument que la ciutadania mai no ha tingut interès en tot aquest procés. Perquè, si haguéssim mantingut la unitat del 30 de setembre, l'orgull i l'emoció de la presentació conjunta del text al Congrés per Mas, De Madre i Carod, si haguéssim pogut conservar aquella il·lusió, hi hauria algú preocupat per la participació?

Per tant, si la participació no és la que s'hauria de correspondre amb una qüestió tan important, caldrà preguntar-se'n les raons, caldrà trobar on hi ha l'error, i també saber on hem de buscar el problema.

Si hi ha una alta abstenció, no serà el moment de culpar-se els uns als altres, tot i que es farà. No serà un bon dia per als que ho situen tot en mapes electorals. Serà un dia per assumir tots plegats responsabilitats. Tots plegats, els polítics i la societat.

I compte, quan dic «assumir responsabilitats», no vull que se'm malentengui, no suggereixo dimissions ni renúncies de persones. Em refereixo a dinàmiques, impulsos, valors negatius instal·lats en la política catalana, als quals abans feia referència, que ens cal desterrar, a favor de la salut de la nostra democràcia, del progrés, de l'entesa, de la convivència i de l'avenç social del conjunt de la nació catalana.

A això em refereixo. Però aquesta, els ho recordo, només és una hipòtesi del que pot passar, i que desitjo sincerament, de tot cor, que no passi. Seria molt bo per al país, seria magnífic per a la qualitat de la nostra democràcia, que aconseguíssim una gran participació en el referèndum de l'Estatut.

Sigui quin sigui el resultat, la vida continua. I per tant, l'important, el més important, continuarà sent resoldre els problemes de les persones, atendre les demandes del nostre poble. En l'escenari del dia 19 de juny, caldrà aprofitar els instruments dels quals disposem. Caldrà tirar endavant els projectes pendents, encarar els reptes que ens esperen. Mirar cap al futur.

I en aquest mirar endavant, cap al futur, vull destacar quatre qüestions:

1) Unitat en els grans temes.

Si ha guanyat el «sí», caldrà desenvolupar els continguts del nou Estatut. Tothom hi tindrà dret, perquè aquest serà ja l'Estatut de tots. I aprofitar els nous marges esdevindrà deure i obligació de totes les forces polítiques catalanes que assumeixen la necessitat d'aprofundir en l'autogovern. Caldrà unitat de nou.

Si guanya el «no», opció que també hem de contemplar com a escenari, malgrat les dificultats que hi haurà en primera instància de relació i de trobar elements comuns en l'acció política, caldrà fer l'esforç de retrobar la unitat del 30 de setembre i del 2 de novembre per encarar el futur, i saber cap on hem d'anar, plegats. Perquè només plegats podrem trobar el camí d'avenç de l'autogovern. Saber interpretar el missatge de la societat catalana no serà fàcil. És en aquests moments quan es valora la unitat de les forces polítiques.

Unitat, doncs, passi el que passi, i costi el que costi.

2) Recuperar el diàleg.

Ara vivim temps polítics de monòlegs en paral·lel, tancats. Ens cal recobrar el diàleg, escoltar sense prejudicis, sense estigmes negatius de sortida. No fer-ho és malmetre la pluralitat i la riquesa de pensament d'un país.

I si ens tornem a escoltar sense desconfiança, podrem reconstruir els ponts caiguts que han de permetre compartir projectes i reptes de futur.

3) Implicar la societat.

Tenim una societat viva, inquieta, que ha de ser al capdavant dels reptes de país. La nostra democràcia hauria de ser ja prou madura com per assumir-ho. Com he repetit

sovint en altres ocasions, ja ha quedat enrere l'era de les piràmides. Vivim temps de descentralització, de xarxes, d'una complexitat que ens pot fer més forts, més eficients davant els reptes.

4) Ens cal situar Catalunya al món, en aquest nou món globalitzat.

Aprofitar les oportunitats que les noves realitats ens ofereixen. Els experts ens diuen que, en el nou escenari global, els més competitius són els països petits que es mouen cap a l'exterior, treballant i pensant sense fronteres i cercant a la resta del món mercats, tecnologia i capital.

Per acabar, vull insistir en un missatge. Ni aquest projecte d'estatut, ni aquest referèndum, independentment del resultat, no tanquen res, no són el final, sinó que formen part del principi d'un nou cicle. Amb aquesta legislatura, amb el canvi de majories al Parlament, amb les mobilitzacions de la societat catalana, es visualitzà l'inici d'aquest procés de transformacions, de canvis, dels quals aquest procés estatutari només és un pas més.

De ben segur que el seguiran d'altres, perquè la Catalunya d'ara, l'Europa d'ara, el món d'ara, no són els de fa uns anys. I aquest temps de canvis és imparable. Darrere aquest procés vindran modificacions de la Constitució, canvis obligats en l'estructura de l'Estat, en el mateix Senat, més canvis en el sistema de finançament de Catalunya, en lleis bàsiques de l'Estat. I a Catalunya fan cua el nou ordenament territorial, la vertebració del territori i la llei electoral, i, segurament, la pressió social obligarà a fer canvis importants en qüestions com l'habitatge, la immigració, el tractament de la dependència o la seguretat.

I el país continuarà endavant, perquè el món continua endavant, i segur que no ens quedarem enrere.

Tenim el futur a les nostres mans, tenim, totes i tots, molta feina per endavant.

Moltes gràcies.

Lliurament del Premi Agustí Juandó i Royo

Tarragona, 9 de juny de 2006

1 € | DVD CLINT EASTWOOD 7,50 € | DIVENDRES 9 DE JUNY DEL 2006 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93.265.53.53 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR RAFAEL NADAL

el Periódico de Catalunya

dv. 9

Pàgines 2 a 5 i editorial

Enquesta de GESOP per a EL PERIÓDICO

El 'sí' guanya força

L'Estatut obtindria el 69% de vots amb el 57% de participació

Només un terç dels votants d'ERC i PP recolzarien el 'no' a la reforma

CiU trauria un avantatge de 4 punts al PSC en les eleccions de la tardor

MARAGALL O MONTILLA

La indefinició sobre el candidat confon els electors del PSC

CAIGUDA DE LES BORSES

Pàgines 36 i 37

Els tipus d'interès pugen al 2,75% i el BCE obre la porta a noves alces

REPORTATGE

Pagar 134 euros més cada mes per la hipoteca

esports Pàgines 74 a 80 i 109, i editorial

Alemanya inaugura avui el Mundial de Ronaldinho

La selecció amfitriona obre el campionat contra Costa Rica (La Sexta i Cuatro, 18.00 hores)

AP / KHALID MOHAMMED

Un soldat dels EUA trasllada una imatge de Zarqaui al costat d'un primer pla del cadàver, ahir a Bagdad.

ELS INSURGENTS ASSEGUREN QUE LA "GUERRA SANTA" CONTINUARÀ MALGRAT LA DESAPARICIÓ DE ZARQAUI Pàg. 14 a 18

Els EUA maten el líder d'Al-Qaida a l'Iraq

És per a mi tot un honor cloure l'acte de lliurament d'aquesta segona edició del Premi Agustí Juandó i Royo, que convoca el Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya. És obligat començar per la felicitació als guardonats, la Mercè Teodoro i el Sebastià Frau, per la seva aportació en la defensa i el foment de la llengua catalana en l'àmbit del dret i la justícia als Països Catalans. També voldria fer extensiu l'agraïment a tots els membres del Consell, que amb aquest premi duen a terme una tasca difícil, que és la de promoure el català i dotar-lo de normalitat en un àmbit en què fins avui el seu ús ha estat molt precari.

Deixin-me il·lustrar-ho amb un exemple. Fa uns dies sortia una notícia en els mitjans de comunicació –segurament la deuen recordar tots vostès– d'un funcionari de la presó de Palma que responia en to de mofa a un requeriment escrit en català, precisament, i que era, a més, d'un jutjat de Barcelona. El text simulava la varietat dialectal andalusa per expressar la seva incapacitat per descodificar un document en llengua catalana. I d'exemples d'aquests en podríem posar d'altres –en recordo també un altre d'un secretari judicial de Badajoz, em penso que era– que han anat passant al llarg dels temps.

Cal dir que la conselleria de Justícia del Govern de la Generalitat històricament sempre ha pres mesures davant del Govern espanyol corresponent per denunciar aquest menyspreu a la llengua catalana; només faltaria! Però quan encara avui es produeixen aquests tipus de reaccions no es pot evitar un cert sentiment de perplexitat i de desconcert, però per sobre de tot de preocupació.

És per això que felicito especialment el Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya per instaurar aquest premi, i també per l'encert de guardonar dues persones que, a més a més, no són del Principat, sinó del País Valencià i de les Illes Balears, on sovint hi ha encara, com ja s'ha dit, més dificultats per difondre i incentivar l'ús del català. Per tant, es tracta d'un premi molt meritori i d'uns premiats que també tenen molt de mèrit.

Per desgràcia, es podria escriure un llibre de greuges de l'ús del català en la justícia, com en altres àmbits, també. Potser no amb actituds tan obertament hostils i malintencionades com les que hem comentat amb aquests exemples, però sí prou definitòries del camí que encara s'ha de recórrer per assolir la plena normalització lingüística en aquest àmbit en el nostre país.

És lloable l'esforç del Govern de Catalunya, de l'actual i dels anteriors, per canviar aquest greu dèficit històric. S'ha treballat des de fa una dècada amb els plans de normalització lingüística, i a partir del 2000, especialment, amb l'aplicació de plans pilots per fomentar l'ús oral i escrit del català en les oficines judicials. També podríem recordar la possibilitat per als treballadors de l'Administració de justícia d'acollir-se a l'oferta formativa dels cursos de català i moltes altres iniciatives. I totes aquestes accions, i més, són necessàries, perquè és evident que ens trobem en un nivell d'utilització de la llengua catalana molt més baix del que seria desitjable. En aquest sentit, hi insisteixo, quin seria, el nivell desitjable? El de la normalitat.

Hi ha molts altres exemples des del punt de vista estadístic: quants jutges i magistrats coneixen el català, quina és la situació dels secretaris judicials i del personal de l'Administració de justícia, o les actuacions escrites, les sentències en català, elements que

hauríem d'analitzar molt més a fons per poder implementar les polítiques que ens apropin a aquesta normalitat.

Però penso que, tot i les anàlisis, i més enllà dels exemples de mala fe que els comentava, el cert és que el dèficit del català en la justícia és històric, però també, en part, estructural. Primer de tot, perquè una part del personal que hi treballava prové de fora del nostre àmbit lingüístic; també per determinades inèrcies, que segurament caldria revisar, en la formació i, sobretot, en algunes facultats de dret; tampoc no hi ajuda, segurament, la falta de textos normatius i de terminologia en llengua catalana. En tots aquests àmbits s'han fet passos, en alguns casos modestos, en d'altres més agosarats, però el camí cap a la normalitat encara és llarg. Estem, doncs, davant d'un panorama complex, difícil, sobretot per als ciutadans que volen dirigir-se en català a qualsevol dels organismes judicials.

I això provoca un efecte curiós. Molts d'aquests ciutadans, en definitiva, no fan ús d'aquest dret lingüístic. En alguns casos perquè no són ni conscients que legalment el tenen i en d'altres perquè simplement prefereixen evitar que la conversió lingüística pugui complicar i endarrerir el procés. Hi insisteixo un cop més: que lluny que està això de la normalitat!

Al ciutadà li resulta encara molt poc pràctic fer i requerir els tràmits judicials en català, i aquest és una mica el factor preocupant. La nostra llengua, en tots els àmbits, ha de ser una eina útil per a les gestions oficials del dia a dia, davant l'Administració, la que sigui, al jutjat, a l'escola, al carrer, en els mitjans de comunicació, etc. Normalitat.

Abans s'ha dit que aquest acte estava bé perquè sortíem una mica de la dinàmica de les notícies, en què tot és Mundial. Jo faria un matís: tot és Mundial, o potser estem saturats de Mundial, però també hi ha altres coses de les quals aquests dies sentim moltes notícies intensament. Aquí a Tarragona mateix, el Nàstic ens ha ocupat una part molt important de les notícies, i, per exemple, a ningú no se li escapa que la campanya de l'Estatut centra d'una manera molt important també tota l'atenció mediàtica.

Bé, jo parlaré molt breument de l'Estatut, perquè, evidentment, com a president del Parlament, he mantingut una posició de neutralitat que portaré fins a l'últim extrem i fins al final. Jo sí que recomano que la gent vagi a votar; és absolutament indispensable, penso que en democràcia és fonamental. No recomano, però, el sentit del vot, perquè, evidentment, la ciutadania ja decidirà, ja s'informarà i ja actuarà en conseqüència.

Però sí que, atès que estem justament en aquest debat de l'Estatut de Catalunya, vull fer una reflexió molt breu amb relació a aquest aspecte que comentem. Si finalment el text s'aprova, caldrà veure com podrà contribuir a resoldre aquesta situació. Amb tot, la desaparició en l'aprovació en el Congrés dels Diputats del terme requisit pel que fa a l'acreditació del coneixement del català del personal judicial no va ser un bon auguri. Ho és, per contra, l'esforç que s'ha fet per descentralitzar els òrgans de l'Administració de justícia. En tot cas, tot plegat quedarà a l'espera de com es desenvolupi la futura reforma de la Llei orgànica del poder judicial. I sembla evident que fins ara s'ha avançat, però també és cert que s'hauria pogut anar més enllà.

Un altre exemple d'una cosa en què s'hauria pogut anar més enllà: la Carta europea de llengües regionals i minoritàries. La seva aplicació en aquest àmbit per part dels diver-

sos governs espanyols ha estat deficitària, i, a més a més, en aquest sentit hi ha hagut algunes denúncies de l'Observatori de la Llengua.

Per tant, queda clar que les solucions no es produeixen únicament amb més recursos econòmics, que també, o amb mitjans logístics, tècnics i de personal, que també, sinó que, per sobre de tot, és molt important –i a aquestes alçades especialment important– que hi hagi voluntat política per part de les administracions. Cal institucionalitzar l'ús del català en la justícia, perquè fer-ho és dotar-lo de legitimitat, i dotar-lo de legitimitat, en definitiva, és fer-lo normal. Només així els ciutadans i les ciutadans d'aquest país el veuran com una eina útil també en aquest àmbit.

La normalització de l'ús de la nostra llengua en l'àmbit judicial no és una empresa fàcil, per descomptat, però com tota empresa complexa el que necessita és el compromís ferm de totes les parts implicades per arribar a bon port. I en primera instància, per descomptat, de l'Administració, que ha de saber facilitar els recursos necessaris per impulsar tot aquest procés, però també dels professionals dels sector i de la resta de la societat. Els uns, amb el ple convenciment que la seva tasca diària i la seva constància en el dia a dia és del tot imprescindible per aconseguir el nostre objectiu, per arribar a aquesta normalitat; els altres, exercint els nostres drets lingüístics i deixant de banda la resignació. Es tracta de tenir consciència que, en definitiva, el català pot ser una llengua normal, amb tot el que això implica.

No voldria acabar aquestes paraules sense obrir una porta a l'optimisme. I ho faré, també, fixant-me, com he fet al començament, en l'actualitat. Crec que és obligat esmentar la sentència recent del Tribunal Suprem que anul·la l'ordre del Govern valencià de derogar l'equivalència dels certificats de català expedits a Catalunya i les Illes Balears amb els valencians, una sentència que fa prevaler criteris estrictament científics. Quina magnífica notícia! Quina esperançadora notícia!

La periodista Mabel Martí, presentadora de l'acte, i el president Benach.

En un altre àmbit de coses que no té res a veure amb tot això, però que també és una porta a l'optimisme i és una guia, aquesta setmana, justament, apareixia la notícia que Escòcia s'inspira en el .cat, la campanya que s'ha fet a Catalunya del .cat, com a mètode per obtenir un domini propi sense ser estat.

Per tant, hi ha maneres de treballar, posant-hi imaginació i rigor i actuant amb unitat, amb què no solament aconseguim allò que volem, sinó que acabem sent un referent. I en aquest sentit penso que aquest també és un element a tenir en compte, que aquest també és un camí obert amb vista al futur i que ens ha de fer optimistes.

Tots vostès són coneixedors directes d'aquesta situació, de les necessitats i dels avenços que de mica en mica i amb molts esforços s'han anat aconseguint. I, per tant, em sembla que és obvi que els haig d'animar a continuar treballant per arribar a una situació de normalitat, a continuar treballant com ho ha fet el Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, i la seva comissió de llengua més concretament, que, conscient de la situació, va impulsar aquest Premi Agustí Juandó i Royo, un premi que, hi insisteixo, té no solament el prestigi del moment, sinó, sobretot, l'esperança del futur; un premi, en definitiva, que es fa en reconeixement al compromís en defensa de la llengua catalana en la justícia.

Moltes felicitats a tots dos guardonats, l'enhorabona. Sobretot, moltes gràcies per tot allò que han fet, moltes gràcies per la seva tasca. I, senyores i senyors, moltes gràcies i molt bona nit.

Celebració dels vint anys del programa *135 escons*

Palau del Parlament, 20 de juny de 2006

1 € | DIMARTS 20 DE JUNY DEL 2006 | CONSELL DE CENT 425-427 BARCELONA. TEL. 93.265.63.63 | www.elperiodico.com www.grupozeta.es | DIRECTOR RAFAEL NADAL

el Periódico de Catalunya dt.20

Pàgines 2 a 10, i editorials

El president es reunirà amb Zapatero abans de prendre la decisió

Maragall aclarirà el seu futur aquesta setmana

Dijous comunicarà formalment al Parlament que la Cambra ja no s'obrirà després de l'estiu

El PSOE qüestiona el lideratge de Rajoy per haver deslegitimat el resultat del referèndum

DAVANT EL DIÀLEG AMB ETA

Pàgines 28 i 29

Ibarretxe demana perdó a les víctimes del terrorisme per la soledat

▸ Els presumptes assassins de Miguel Ángel Blanco es neguen a declarar

SÓN DOS MENORS

Pàgina 40

Detinguts a Castelló els lladres que van torturar una família a Gavà

ALEMANYA 2006 ELS RESULTATS TOGO 0 - SUÏSSA 2 || ARÀBIA SAUDITA 0 - UCRAÏNA 4 || ESPANYA 3 - TUNÍSIA 1

L'EMPAT. Raúl, que va sortir a la segona part, marca el primer gol de la selecció, ahir a la nit a Stuttgart.

ESPANYA PATEIX PER GUANYAR TUNÍSIA AMB UN GOL DE RAÚL I DOS DE TORRES, NOU 'PITXITXI' Pàgines 68 a 76

Remuntada, i a vuitens

Per cloure aquest acte, voldria felicitar tot l'equip que fa i ha fet possible que durant vint anys el programa *135 escons* hagi arribat a totes les llars catalanes.

Voldria expressar-los el meu reconeixement pel rigor que han demostrat en la feina diària i pel treball fet amb vocació de servei públic. Uns principis que coincideixen, com bé saben, amb els de la institució que presideixo.

I és que el nostre objectiu com a institució, és fomentar la formació ciutadana, especialment en l'àmbit de la política: obrir les portes a la societat i aconseguir que el Parlament s'acosti a la realitat del país. Es tracta, en el fons, d'un exercici de salut democràtica. Una ciutadania amb més coneixements i més ben informada tindrà més esperit crític i capacitat de decidir. Ara bé, els subratllo que ens cal una societat ben informada. I és que de la informació a la desinformació només hi ha un pas que no té a veure només amb la falta de dades. Sovint, aquest desconeixement va més lligat a una informació excessiva, esbiaixada, tendenciosa i poc rigorosa.

Aquest 18 de juny hem tancat un procés històric per al nostre país amb la celebració del referèndum del nou Estatut de Catalunya. El «sí» ha guanyat amb claredat. Tenim, per tant, un nou estatut referendat per la societat catalana. I això, ningú ho pot posar en dubte. Ningú. Però, com ja vaig apuntar abans de la consulta, considero necessari parar atenció al percentatge de participació, que en aquest cas no ha arribat al 50 %.

El cert és que, si apliquem certa perspectiva, podem constatar que una part molt significativa de l'electorat no s'ha sentit atreta, interessada i motivada no tant pel text en si, sinó pel fenomen, és a dir, pel fet d'expressar la seva opinió a les urnes i en un referèndum.

Les raons d'aquest comportament, vull pensar que no només tenen a veure amb el bon temps. Potser ara que el text ha estat referendat serà un bon moment perquè els seus

El president del Parlament, acompanyat de tres membres de la Mesa: Carme Carretero, Anna Miranda i el vicepresident segon Ramon Camp.

impulsors –i em refereixo a tots els partits polítics sense excepció– analitzin quin tipus de missatge han fet arribar al ciutadà.

A aquestes alçades, ja gairebé ningú nega que les coses no s'han fet tan bé com hauria calgut. I no parlo del text resultant, sinó del procés final per arribar-hi. Hi ha hagut una espiral viciada amb massa protagonisme de la demagògia, de la desmesura i de la declaració tàctica de curta volada. Tot plegat, ha acabat generant un missatge confús al ciutadà en un tema tan transcendent com l'Estatut perquè afectarà la nostra vida quotidiana. Hem passat d'un tema de país a un tema de partit, i fins i tot m'atreviria a dir, a un tema de candidats.

Ens trobem en un moment polític complex per intentar canviar aquesta inèrcia, però ens cal fer-ho aviat. És del tot necessari si no volem girar-nos d'esquena al ciutadà definitivament. I en aquesta tasca de retorn a la pedagogia i a l'explicació serena, vostès, els periodistes, hi tenen un paper essencial.

Es tracta d'una feina tan fàcil o tan difícil com la que des de fa vint anys du a terme el programa *135 escons*: fomenta l'explicació pausada, l'exemple, l'argumentació, l'anècdota. I tot exposat en clau positiva i amb vocació informativa i formativa.

La consolidació d'aquest programa demostra que aquest model de comunicació és viable i preferible. Els demano, per tant, que amb la seva tasca contribueixin a reconduir aquesta inèrcia viciada de declaracions i rèpliques, en molts casos estèrils i gratuïtes. Els programes formatius, com 135 escons, apareixen massa poc a les graelles de programació. Vostès tenen la oportunitat d'explicar als ciutadans què passa al nostre país, què fan les institucions que ells escullen i quines lleis i accions poden modificar i, en definitiva, millorar la seva qualitat de vida.

El país necessita uns mitjans de comunicació amb vocació de servei públic i uns professionals preparats i motivats. I en aquest punt, m'aturo. L'amenaça de tancament de Ràdio 4 i Televisió Espanyola a Catalunya va precisament en la línia contrària.

Ho he dit ja i avui ho repeteixo: Catalunya, la seva cultura i la seva llengua no es poden permetre perdre quota i pes específic en el mapa audiovisual del país. I en aquest sentit, reitero el suport del Parlament a tota la plantilla de treballadors i reclamo de nou un esforç de sensibilitat al Govern espanyol per demostrar, com diuen, que el seu és un projecte federal. Els demano, per tant, alternatives al tancament perquè no hàgim de rebre sempre els mateixos.

Acabo, doncs. Moltes felicitats de nou per la feina, per la bona feina feta durant vint anys, molt coratge en els temps difícils que s'aproximen i sort.

Moltes gràcies.

Acte institucional del 75è aniversari de la República

Vic, 21 de juny de 2006

Temporada alta: Els pilots d'Iberia convoquen vaga entre el 10 i el 16 de juliol **P25**

AVUI+

Des del 1976

Dimecres 21 de juny del 2006 | ANY XXXI N.10329 | 1€

Val de descompte de 6€

Entregant aquest val de descompte

Warhol

per només

9,95€

15a entrega

Promoció vàlida fins a exhaurir les existències.

'Cultura'

Entrevista a la dramaturga i novel·lista Yasmina Reza ■ P3

Comunicació

'60 minuts': la cara fosca de les finances del Mundial ■ P67

Detenen històrics d'ETA pels vincles amb la xarxa d'extorsió

SORPRESA · Entre els 12 detinguts hi ha Julen de Madariaga, cofundador de la banda

MINISTERI · Interior apunta que l'operació no afecta "gens" el procés de pau ■ P10

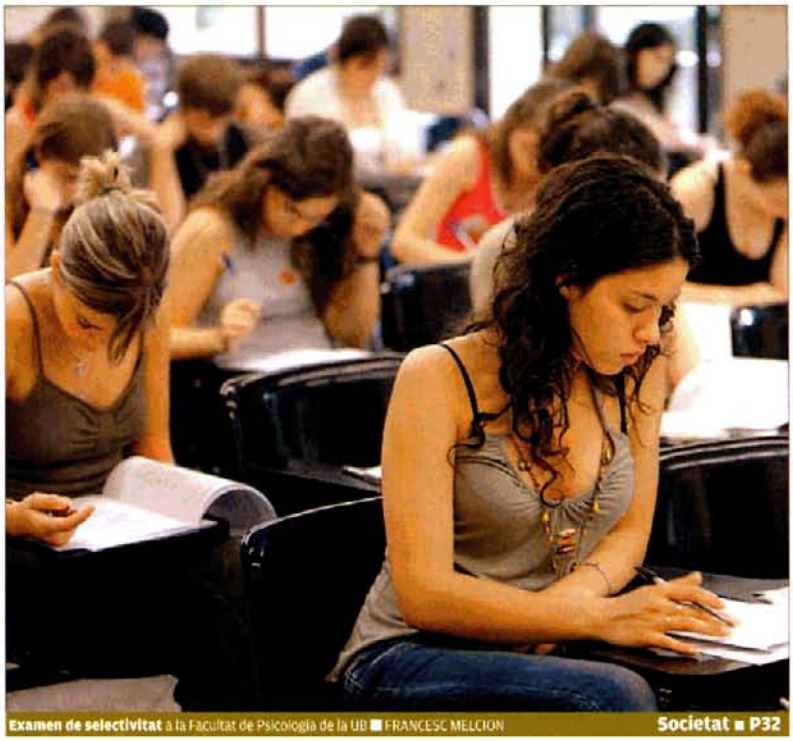

Examen de selectivitat a la Facultat de Psicologia de la UB ■ FRANCESC MELCION Societat ■ P32

Rijkaard guanya Rodoreda

per golejada a la selectivitat

Economia

Cada vegada més gent gran es ven el seu habitatge

Busca més comoditats i recursos per a la pensió

P23

Món

Al-Qaida tortura i mata els dos soldats dels EUA captius a l'Iraq

P13

Els països amb més rics

1. Estats Units	6. Xina
2. Japó	7. Canadà
3. Alemanya	8. Itàlia
4. Regne Unit	9. Suïssa
5. França	10. Espanya

Reportatge

Espanya ja té 148.600 milionaris reconeguts

Entre els més rics n'hi ha 1.500 que tenen almenys 24 milions d'euros en actius

P24

Vull agrair a l'Ajuntament de Vic la invitació perquè presidís aquest acte, que, com a president del Parlament, vaig acceptar amb honor i, com a republicà, també amb especial satisfacció.

El nostre és un país de vegades molt prudent, que només darrerament, després de més de vint-i-cinc anys de democràcia, comença a recuperar públicament la memòria històrica, comença a sortir de l'amnèsia institucional respecte a uns anys que la dictadura franquista va enterrar i que la Transició va preferir mantenir en l'oblit.

En aquesta legislatura s'han recuperat, per exemple, els «papers de la dignitat», els mal anomenats papers de Salamanca, gràcies a l'esforç de les institucions i de la societat civil; també s'ha fet reconeixement i homenatge als i a les mestres de la República; s'ha aconseguit que el Govern de l'Estat condemnés l'assassinat del president Companys, afusellat pel simple fet de ser el president de Catalunya, i un compromís, encara incomplert, de revisar i anul·lar el fals judici que va sofrir, ell i tants altres; s'han identificat i reobert fosses militars de la Guerra Civil, cosa que ha permès que persones que mai no havien pogut plorar els seus familiars morts, els seus éssers estimats desapareguts en aquella tragèdia, per fi ho poguessin fer en pau, un plor que esdevé símbol d'aquest procés. No és qüestió de venjances, sinó de l'alleujament que suposa el reconeixement de la veritat, que hauria de culminar amb l'aprovació de la Llei de la memòria històrica, preparada, sobre la taula, però encara pendent.

Ningú no dubta que cal deixar passar pàgina en el gran llibre de la història, però la pàgina no es pot deixar passar en blanc, com si res no hagués succeït. Calia fer memòria del que va ser la Segona República, memòria d'una època, d'uns fets, d'una altra manera de governar-nos, de relacionar la ciutadania i la vida pública, evidentment amb els seus encerts i els seus fracassos, memòria d'una il·lusió que no van deixar desenvolupar en pau, que fou assetjada des del primer dia i, finalment, liquidada per la insurrecció colpista. Calia fer memòria i, sobretot, fer recordatori, reconeixement, homenatge, a milers i milers de persones, reivindicar el lloc en la història que mereixen els qui van perdre la vida, els exiliats, els empresonats, els qui, en definitiva, patiren per la llibertat, per Catalunya i per la defensa dels principis i els valors de la República.

També cal recordar-ho perquè ni Catalunya ni les seves institucions neixen els anys setanta, quan mor Franco, ni tampoc neixen quan s'aprova la Constitució. Ni tan sols quan s'aprova l'Estatut de Sau. El retorn de Tarradellas com a president de la Generalitat i la recuperació democràtica de les nostres institucions d'autogovern tenen lloc en virtut de la continuïtat de la legitimitat de la Generalitat republicana.

Hi ha un fil de legitimitat democràtica que es manté en l'exili i que alguns han volgut ometre. Però si vostès visiten el Parlament trobaran a la Sala de Mesa una sala amb els retrats dels presidents des del restabliment de les nostres institucions d'autogovern, aquell restabliment de la Generalitat que assolí Francesc Macià després de proclamar la República Catalana i renunciar a un estat català com a preu per la pau i la convivència. En aquesta sala del Parlament hi trobaran el retrat de tots els presidents del Parlament, des de Lluís Companys fins ara, i hi ha quatre presidents del Parlament a l'exili, que van mantenir amb fermesa, amb tossuderia, amb grans sacrificis, la vigència de la nostra institució. Algun, per cert, ben conegut per vostès.

Certament, el republicanisme fou derrotat com a sistema polític pels colpistes i deixat de banda en la Transició, però va resultar victoriós en moltes batalles del terreny del pensament, fins al punt que conèixer el republicanisme català, els seus valors i la seva història, és, de fet, necessari per entendre una mica millor el nostre present.

El republicanisme, molt més que una opció política, ha deixat petjada en la forma de fer i de ser del nostre poble, al marge de les ideologies de cadascú. És a dir, els darrers 130 anys de Catalunya no es poden entendre ni concebre sense tenir en compte la influència i el paper del pensament republicà i la seva translació a la vida política i social.

De la mateixa manera, no es pot entendre el poble català, el que ara som, la nostra cultura i identitat, sense ser conscients de l'herència republicana. El republicanisme és una llarga tradició del pensament polític que s'inspira en l'ideal de la república, definida com a comunitat de ciutadans sobirans i basada en el dret i el bé comú. Quina gran definició!

Els seus ideals són els que la Revolució Francesa va fer gairebé universals: llibertat, igualtat, justícia i fraternitat. Però també, i aquests dies convé recordar-ho més que mai, la virtut civil, entesa com a saviesa que fa comprendre als ciutadans que el seu interès individual forma part del bé comú. Per tant, esdevé un compromís ciutadà participar en la vida política i resistir-se a l'opressió. I aquestes no són paraules d'ara. Són paraules de fa molts anys.

Per cert, parlar d'aquests valors i comprovar les realitats actuals de la nostra societat em permet recordar una idea que he repetit més d'una vegada aquesta legislatura: ens cal un debat actual sobre els valors, ser capaços de definir una escala de valors comuna en el nostre país. Perquè som un país on es barregen els valors de generacions que van ser educades encara en la República amb els d'altres que van créixer en la postguerra i el franquisme, els de la confusa Transició i els dels qui en democràcia han concentrat en vint anys les transformacions que Europa només ha pogut pair en cinquanta. I ara hi afegim les transformacions de la globalització, de la revolució tecnològica –hi ha nens que ja no neixen amb un pa sota el braç, sinó directament amb el mòbil, la PDA i la *PlayStation*– i també de les noves onades migratòries.

Catalunya és un país plural, i penso que això és molt bo, però ens cal un marc de valors comuns, acceptats per tothom, que no xoquin ni provoquin rebuig a uns col·lectius o a uns altres, perquè és sobre els valors que es construeix la convivència, que es basteix la cohesió social i que es defineixen les prioritats polítiques de país, les poques, però importants, que han de passar per sobre de diferències ideològiques, partidistes o personals.

Un incís només sobre aquest tema. Aquest ha estat, segurament, un dels problemes, un dels errors, del procés de l'Estatut. Aquest era un tema de país, i així havia d'haver estat percebut i tractat per tots. I, en canvi, se'n va acabar fent un tema de partits i, fins i tot, en algun cas, de candidats. Tanco aquest petit parèntesi, perquè el fet és que ja tenim un nou estatut, i això no admet ni discussió ni dubte.

El dels valors, doncs, és un debat pendent, un debat que no podem trigar massa a encarar, un debat per a què comptem amb la llavor de la llibertat del pensament crític i plural que ens va llegar el republicanisme català i que és un dels distintius de la política

Visita de la Mesa del Parlament a l'Arxiu Nacional de Catalunya, per a consultar els documents retornats a Catalunya de l'Arxiu de Salamanca.

i la societat catalana, malgrat que darrerament s'hagi pogut enterbolir de manera puntual aquesta particular manera de fer i viure la política.

Els valors republicans no han mort i encara avui ajuden a fer dels nostres pobles, de les nostres ciutats, espais de benestar i de llibertat. El republicanisme ha deixat una petjada molt important en la manera de fer i de ser del nostre poble, el republicanisme entès no com a contraposició a monarquia –no és aquesta, la qüestió–, sinó més enllà, com a forma de relacionar els ciutadans amb l'estat, com a font de valors, com a marc de llibertat i de laïcitat per a ciutadans amb esperit crític i amb pensament propi, participatius. La seva petjada és present en el món educatiu i en el món cultural. De vegades ha actuat com a mite de referència, com a llegenda a recuperar. L'esperit de l'escola de la República o dels ateneus, que en tota classe de pobles, de viles, de ciutats, va traslladar l'ideari i aquests valors republicans a la vida quotidiana, en certa manera perviu entre nosaltres, forma part de la seva ciutat, forma part de Vic, de la seva comarca, d'Osona, forma part de Catalunya.

Avui hem recordat aquella república, com cal recordar el que va passar després, no ho oblidem. I ho hem de fer, en primer lloc, per la memòria de totes les persones que es van esforçar i que van lluitar per construir aquell somni, per bastir-lo de realitat. Però també ho hem de recordar perquè els fets posteriors ens han de servir d'advertiment i de recordatori, sobretot per als més joves, i a tots nosaltres ens han de servir per no menystenir, en cap cas, ni la pau, ni la democràcia ni les llibertats. Són valors massa importants. Ens han costat massa de guanyar.

Penso que el millor homenatge que podem fer a aquella república i a totes les persones que van patir la repressió posterior és assumir el més positiu del seu llegat, els seus somnis i els seus anhels; és treballar per un país millor i més lliure; és avançar mirant el futur, amb totes les mans possibles, sumant les diferències d'aquest país plural i divers nostre, però fer-ho sabent que tenim un bagatge, un tresor valuós, per a tot el camí de futur: la memòria del passat, el bagatge de l'experiència.

Reivindico, per tant, la memòria històrica, reivindico la necessitat del triomf de la justícia i la veritat, reivindico la pau, reivindico els drets humans i reivindico la llibertat.

Moltes gràcies.

Conferència en el Consell Regional del Vèneto: «El federalismo fiscal»

Venècia, 7 de juliol de 2006

Iberia: La vaga de pilots farà cancel·lar 41 vols diaris al Prat a partir de dilluns **P17**

AVUI+
Des del 1976
Divendres 7 de juliol del 2006 | ANY XXXI N. 10345 1€

Val de descompte de 6€
TOVALLOLA DEL NOSTRE CODI
Entregant aquest val de descompte
9,95€

'Sortim'
Aprendre a navegar de petits en aigües del Masnou ■ P22

Espectacles
El Dylan més íntim va actuar al Festival de Cap Roig ■ P36

Rajoy no complirà els acords d'ETA amb Zapatero si arriba a governar

REUNIÓ HISTÒRICA · PSE i Batasuna obren la via basca de diàleg cap a la pau
PROTESTES · PP i víctimes del terrorisme anuncien querelles per la trobada ■ P5

Patxi López, cap de la delegació del PSE (en primer pla), i Arnaldo Otegi, cap de la delegació de Batasuna (al centre), van presidir la trobada ■ RAFA RIVAS / AFP

Món

L'ofensiva israeliana a la franja de Gaza provoca una vintena llarga de morts
El ministre palestí d'Interior insta les forces de seguretat a combatre contra els hebreus
P9

Un noi ferit a les topades de Beit Lahia ■ M.SALEM / REUTERS

Societat

L'assassina d'ancianes tenia a casa objectes de les víctimes
P28

Societat

El català obté la millor nota mitjana des del 2000 a la selectivitat
P30

Como presidente del Parlamento de Cataluña quiero agradecer al Consiglio Regionale del Veneto y a la Conferenza dei Presidenti dell'Assemblea dei Consigli Regionali e delle Province Autonome, la invitación a participar en este seminario.

Les agradezco su hospitalidad, y espero corresponder a su interés hablándoles, desde la experiencia de Cataluña, del modelo o modelos fiscales del estado de las autonomías español.

He usado el plural, modelos/sistemas fiscales, y esa marcada distinción no lo es tanto por los cambios introducidos a lo largo de los años, sino porque ya desde un principio el llamado «estado de las autonomías» presentó dos sistemas fiscales diferenciados.

Pero vayamos por partes. En primer lugar, para comprender las realidades y los conflictos políticos en torno a los intentos de federalizar el Estado español, debemos situarnos en el denominado periodo de la transición, el que siguió a la caída del régimen dictatorial con la muerte del general Franco, en 1975.

La transición política española constituye un modelo ampliamente estudiado y analizado internacionalmente, ejemplo en ciertos aspectos para las transiciones políticas de países de la Europa del Este o de América Latina. Pero aquella transición también comportó algunos puntos oscuros, cabos sueltos que en algunos casos siguen sin atarse. Entre ellos, destaca sobremanera el del reconocimiento y respeto de las libertades de las diferentes naciones existentes en el Estado español.

Después de casi cuarenta años de dictadura, Cataluña, Euskadi y Galicia, recuperando el hilo histórico quebrado por la dictadura, exigían recuperar sus instituciones de autogobierno, a las que nunca habían renunciado, y que solo habían perdido por sucesivas imposiciones derivadas de la fuerza de las armas. Reivindicaban el derecho a la autodeterminación y un reconocimiento diferenciado de su realidad nacional propia, como el que disponían antes del alzamiento militar, heredero a su vez de pasados periodos históricos.

Aquellas reivindicaciones, por cierto, en aquel momento no eran exclusivas de los partidos de ámbito regional. Formaban también parte de los idearios de partidos importantes de ámbito estatal, que entendían la necesidad de garantizar la libertad de los pueblos para encauzar cualquier proyecto común.

Al mismo tiempo, las fuerzas sociales y políticas herederas del régimen franquista presionaban para que los cambios de aquel momento fueran menores e hicieron bandera de la unidad sobre la base de una estructura centralista que permitiera conservar la corte de intereses que residían, y en parte aun residen, en torno a la capital del Estado.

El choque de esas dos corrientes, como otros de la Transición, fue encauzado a través de un marco ambiguo y flexible que dejaba abierto el camino a seguir, pero dejando el rumbo de ese camino a la voluntad política del poder del Estado, lo cual, con el tiempo, se ha demostrado no solo una salida en falso y desequilibrada, sino también fuente de continuos conflictos, claramente visibles en los centenares de conflictos competenciales entre Estado y comunidades autónomas que durante estos años ha debido resolver el Tribunal Constitucional. O en la permanente reivindicación de mayor autogobierno por parte de Euskadi y Cataluña. En definitiva, no se curaron heridas: tan solo se pusieron unas vendas y se animó a correr al herido.

Pasando de las imágenes al articulado, el modelo del estado de las autonomías quedó fijado en el artículo 2 de la Constitución, que, todavía hoy, dice así:

«La Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la nación española, patria común e indivisible de todos los españoles, y reconoce y garantiza el derecho de autonomía de las nacionalidades y las regiones que la integran, así como la solidaridad entre todas ellas.»

Es decir, el estado de las autonomías se organizó sobre la base de dos pilares fundamentales: el principio de unidad y el de autonomía.

Se crea, por tanto, la comunidad autónoma, como una entidad territorial que, dentro del ordenamiento constitucional del Estado español, está dotada de autonomía legislativa y competencias ejecutivas.

El principio de unidad aparece como la otra cara de la moneda, como escudo ante procesos de confederación o independencia, y en la práctica, más allá, como tutela permanente de la autonomía de las regiones.

Ese modelo configuró diecisiete comunidades autónomas, más Ceuta y Melilla con rango de ciudad autónoma, en un proceso que popularmente se llamó café para todos. Ante las reivindicaciones particulares de unos territorios en base a razones históricas y nacionales, se articuló un modelo territorial que diluía esas reivindicaciones generalizándolas. A más voces territoriales, más imprescindible aparecía un poder central fuerte que garantizara eficiencia, cohesión y derechos de las personas.

Y ¿qué mejor garantía de ese poder que conservar lo que popularmente llamamos la llave de la caja? Es decir, controlar el sistema de financiación, controlar el sistema fiscal. Así, se dotó a las autonomías de competencias de gestión política, mediante los estatutos de autonomía que desarrolló cada región, mientras se reservaba para el Gobierno central la regulación económica. No debe sorprender, por tanto, que las publicaciones de la OCDE (Organización para la Cooperación y el Desarrollo Económico) o del FMI (Fondo Monetario Internacional) nunca clasifiquen al Estado español como un estado federal, sino como un estado unitario con algunos rasgos federalizantes.

Podemos decir, pues, que el modelo español está definido por una descentralización política profunda, propia de un estado federal, y una estructura tributaria centralista.

Pero como advertía al principio, no hay un solo modelo para todos, y esa información no es del todo correcta, o mejor dicho, no es completa. El Estado español está lleno de contradicciones y paradojas, y lo que es imposible cuando quien reivindica es Cataluña no lo es para otras regiones.

Los dos modelos fiscales

En la actualidad persisten en el Estado español dos sistemas fiscales: el régimen foral, que se aplica al País Vasco y Navarra, y el régimen común, que regula el resto de las comunidades autónomas

Veamos ahora cuales son las características y las consecuencias de los dos modelos.

El sistema foral, en base a determinados derechos históricos, se aplica al País Vasco y Navarra, donde se denomina concierto económico y convenio respectivamente.

La comunidad foral es la administración competente para diseñar, recaudar y gestionar todos los impuestos básicos del sistema fiscal y es ella quien transfiere al gobierno central español una parte de lo que ha recaudado para contribuir a la financiación de los gastos del Estado.

De esta manera, el concierto vasco blinda el autogobierno al dotarlo de impuestos generados en el propio territorio y regulando desde esta posición de fuerza las relaciones fiscales y financieras con el Estado.

Cabe destacar que uno de los aspectos que más ha diferenciado el sistema foral del régimen común es su alto grado de capacidad normativa. Y con él, ha sido parejo el elevado nivel de autonomía de decisión política y financiera basado en la capacidad de gestionar la propia recaudación impositiva.

De todo ello ha derivado el hecho de que las comunidades autónomas forales dispongan de un volumen de recursos por habitante muy superior al de las comunidades autónomas de régimen común a pesar de contar con un nivel similar de competencias.

Que País Vasco y Navarra recauden y gestionen los impuestos generales y que en los impuestos directos la autonomía normativa sea casi plena comporta que el concierto vasco sea el más avanzado en autonomía fiscal de Europa. Y, según numerosos expertos, explica también en gran parte que su crecimiento económico y el bienestar de sus ciudadanos se sitúen por encima de la media española.

Por su parte, el sistema de régimen común es el que se aplica al resto de comunidades autónomas, incluida Cataluña.

Quien tiene la competencia de recaudar los impuestos es el Estado y es este quien transfiere recursos a las comunidades autónomas para que puedan pagar los servicios.

Este sistema ha ido sufriendo modificaciones en función del equilibrio de fuerzas en el Gobierno central. Así, superada la fase centralista que siguió al intento de golpe de estado militar de 1981, se entró en una etapa más sensible a la necesidad de adaptar el modelo de financiación y fiscalidad a la descentralización administrativa y competencial que se había concedido.

En los años noventa, los diferentes apoyos de partidos regionales a los gobiernos centrales transformaron el modelo. Del pago de los servicios traspasados según una valoración de costos a la baja y sin suficiencia financiera, se pasó a la introducción del concepto de corresponsabilidad fiscal, la capacidad de decidir no solo en la provisión de bienes de los servicios públicos, sino también sobre la composición de los ingresos públicos, y más concretamente, los ingresos de carácter fiscal.

Sin embargo, para Cataluña, que había seguido adquiriendo mayores competencias de autogobierno, el modelo de financiación continuó suponiendo un freno para el desarrollo de políticas propias. Es más, los sinsentidos del modelo y la arbitrariedad de su aplicación aun hoy perjudican claramente a Cataluña.

Permítanme exponerles una lista incompleta de perjuicios en cadena:

- Reducida inversión pública estatal.

- Déficit fiscal.

- Privatización de servicios -privados o mixtos-, generando la llamada Cataluña de peajes -pago de servicios que en otras comunidades autónomas son gratuitos-, que incide muy negativamente en las personas de rentas más bajas. Los pobres son más pobres, porque no cuentan con los recursos públicos de otras comunidades autónomas -según recientes estudios, más de un millón de personas viven en Cataluña por debajo del umbral de pobreza.

La irracionalidad del sistema actual llega a tal punto que hace posible que comunidades autónomas con una renta superior a la media del Estado reciban más recursos de los que aportan, o que Cataluña pase de ser la cuarta a la octava comunidad autónoma en renta familiar disponible una vez aplicadas las transferencias de recursos.

Quiero dejar claro que desde Cataluña no se pone en duda la solidaridad territorial. Pero sí son muchas las voces que reclaman replantearse el sistema de aplicación de esta solidaridad. En especial, se exige su transparencia -en estos momentos no hay datos oficiales al respecto- y el establecimiento de límites justos y razonables a esa solidaridad, como sucede en cualquier otro estado.

Déficit fiscal

Permítanme ahora detallarles un poco más las repercusiones del déficit fiscal crónico y estructural que el actual sistema de financiación produce en Cataluña. De hecho, una de las palabras más repetidas por los representantes políticos del pueblo de Cataluña es déficit. Una de las acepciones de dicho vocablo es '*carencia o escasez de algo que se juzga necesario*'.

A ella corresponden algunas de las realidades de Cataluña en los últimos años: déficit de infraestructuras, déficit de inversiones estatales, déficit en la atención sanitaria, déficit social, déficit de guarderías, déficit de las políticas de vivienda... Graves carencias a las que se enfrenta nuestra sociedad y que se ven perpetuadas por otro déficit, entendido este como '*cantidad negativa que resulta cuando los gastos son mayores que las ganancias*'.

En este caso, la diferencia entre lo que Cataluña «gasta en Estado» a través de impuestos y lo que recibe de este supone un déficit inmenso e insostenible, que impide dar respuestas a *los otros déficits*, a las graves carencias propias que sufre la ciudadanía catalana en el día a día de sus vidas.

Un reciente informe del *Comité de Expertos del Déficit Fiscal*, impulsado por el Govern de la Generalitat ante la negación del Gobierno del Estado español a hacer públicos los datos de la balanza fiscal de las comunidades autónomas, dio carta oficial a un hecho que economistas especialistas en la materia, y algún partido político en especial, venían denunciando en los últimos años. Un dato a modo de ejemplo: el Comité de Expertos cifró el déficit fiscal del año 2001 en un 9,2 % del PIB de Cataluña, o lo que es lo mismo, 11.307 millones de euros.

Para ver la relación entre el déficit fiscal y la resolución de problemas y retos del país, una simple comparación: ese déficit casi alcanzaba la totalidad del presupuesto de la Generalitat, el presupuesto de quien se supone debe hacer frente a los retos y problemas de Cataluña. Otro dato: cada año, cada catalán paga «de más» al Estado 1.800 euros (300.000 pesetas), que se destinan a otras comunidades autónomas, para que dispongan gratuitamente de los mismos servicios que en Cataluña, con una «matización»: en Cataluña nos toca volver a pagar algunos de ellos –como los peajes de las autopistas, mientras en casi todo el Estado disponen de autovías de libre acceso– o pagarlos más caros –como el agua de nuestras casas, más cara que en el resto del Estado.

Tal es la realidad, que todos los grupos políticos presentes en el Parlament de Catalunya coincidieron en la necesidad de reformar el sistema de financiación para corregir el intolerable déficit fiscal que año tras año perjudica al pueblo catalán.

El punto de partida propuesto en el Parlament de Catalunya era que la Generalitat recaudase todos los impuestos a través de una agencia tributaria propia y pagase al Estado los servicios que este presta en Cataluña, más una cuota de solidaridad. Los porcentajes, los coeficientes a aplicar, los posibles límites, debían ser objeto de discusión política, pero se planteó como punto de partida común en el que cabían casi todas las diferentes propuestas y planteamientos presentados o enunciados por los diferentes partidos políticos con representación en la cámara legislativa catalana.

Cataluña no podía esperar más. El tren del futuro –el que lleva en sus vagones retos como la nueva inmigración, la globalización o la creciente demanda de atención a la dependencia– se nos escapa, y no tenemos dinero para el billete, pues el Estado, que es quien actualmente recauda y administra nuestros fondos, se nos queda cada año entre 12.000 y 15.000 millones de euros.

Queríamos un nuevo modelo de financiación más justo para Cataluña, transparente, sin opacidades. Creíamos llegada la hora de recaudar y gestionar nuestros recursos, contribuir al Estado por el gasto generado y contribuir también con una cuota de solidaridad pública y transparente al desarrollo y bienestar de las comunidades autónomas que lo necesitaran, a través del Estado.

Con un matiz. Esa ayuda al desarrollo, esa solidaridad, planteamos también, debe servir para impulsar el progreso de los territorios con déficit económico-productivo y corregir situaciones de desigualdad en la capacidad de prestación de servicios. La solidaridad no puede convertirse en parche permanente a un déficit estructural, pues supondría pervertir el sistema y desincentivar el esfuerzo de desarrollo.

En definitiva, el escenario descrito, que derivó en la Propuesta de reforma del Estatuto de autonomía, ya se anunciaba hace años. Así, el Parlament de Catalunya, en una resolución de octubre de 2002, proclamó que era necesario conseguir un nuevo modelo de financiación, para alcanzar los resultados del concierto económico de Euskadi y Navarra, es decir, del otro sistema fiscal, el de las comunidades forales.

Con el sistema vigente, Cataluña se ha hipotecado. Se ha perjudicado a la ciudadanía con menos recursos y se ha puesto en riesgo incluso la competitividad de sus empresas, que se ven en desventaja ante el desarrollo de otras zonas de Europa con mayor autonomía de inversión.

Necesitábamos un cambio en la financiación y necesitábamos hacerlo con garantías. Por eso se planteó que el nuevo sistema se introdujera en un nuevo estatuto. La experiencia nos aconsejaba no dejarlo al alcance de los caprichos de posibles mayorías coyunturales en las Cortes Generales.

Nuevo Estatuto

Tras muchos meses de trabajo de la ponencia, de negociaciones, de aportaciones de la sociedad civil y la ciudadanía, el 30 de septiembre de 2005 el Parlament de Catalunya aprobaba una propuesta de reforma del Estatuto de autonomía, con el voto favorable del 90 % de los diputados.

Ese 90 % de la cámara legislativa catalana representaba un acuerdo entre partidos de izquierdas y derechas, gobierno y oposición, incluso entre el independentismo catalán y los representantes de partidos de concepción estatal. Era un texto de país, que intentaba dar respuesta a los problemas de un sistema injusto, especialmente en referencia al déficit fiscal y la financiación autonómica.

Con aquella propuesta del Parlament de 30 de septiembre:

1. Se avanzaba hacia la soberanía fiscal de Cataluña, dotando a la Generalitat de capacidad normativa y responsabilidad fiscal sobre todos los impuestos en Cataluña. La Generalitat se convertía así en la única administración tributaria competente en Cataluña.

2. Se fijaba la creación de una agencia tributaria propia, que debía gestionar, recaudar, liquidar e inspeccionar todos los tributos propios de la Generalitat y, por delegación del Estado, podía ejercer estas mismas funciones sobre los grandes impuestos estatales, una vez fuesen cedidos totalmente.

3. Se ganaba transparencia en las relaciones Estado - Generalitat a través de la creación de la Comisión Mixta de Relaciones Fiscales y Financieras, un órgano bilateral para el desarrollo, la actualización y el seguimiento de la financiación autonómica. Era esta comisión mixta quien debía valorar los servicios que el Estado presta a Cataluña y, a partir de esta valoración, la Generalitat debía destinar un porcentaje de los impuestos cedidos a financiar estos servicios.

4. Cataluña continuaba cooperando con el resto del Estado y contribuyendo a la solidaridad con las otras comunidades autónomas a través de los mecanismos de compensación, un sistema que en ningún caso debía alterar la posición de Cataluña en la ordenación de rentas per cápita de las comunidades autónomas. De la misma manera, un esfuerzo fiscal superior realizado por los ciudadanos de Cataluña respecto a los de otras comunidades autónomas debía traducirse en mayores ingresos.

Se trataba, además, de un modelo que permitía asegurar una reducción del déficit fiscal, pasando del 9% del PIB catalán actual al 4 %, en la línea del que asumen territorios europeos con un nivel de renta similar al de Cataluña.

Esta era, pues, una propuesta de financiación que establecía un cambio de modelo, que pretendía aumentar el nivel de soberanía fiscal, asegurando un incremento de los recursos financieros de la Generalitat y la capacidad normativa sobre los tributos. Y

además era un texto aprobado por la gran mayoría de los representantes del pueblo de Cataluña.

Pero aquella propuesta, siguiendo los mecanismos constitucionales, antes del trámite de la aprobación en referéndum por parte de la ciudadanía catalana, debía ser aprobada por el Congreso de los Diputados y por el Senado, es decir, por el poder legislativo del Estado.

En la negociación, que hoy no toca comentar, entraron en juego diferentes factores, y el resultado fue una rebaja sustancial de las aspiraciones catalanas, dejando como resultado un estatuto sin duda mejor que el actualmente vigente, pero muy alejado de aquella propuesta del 30 de setiembre. Lo cual explica en gran parte la alta abstención (superior al 50 %) del referéndum que el mes pasado culminó el proceso de reforma del Estatuto de autonomía de Cataluña.

Así pues, en el texto aprobado por el Congreso de los Diputados, aprobado ampliamente por la ciudadanía, y por tanto, nuevo Estatuto de autonomía, quedó fijado un modelo fiscal con las características siguientes:

1. Respecto a la capacidad normativa, la Generalitat participa en el rendimiento de los tributos estatales cedidos a Cataluña, diferenciando los cedidos totalmente, que son aquellos respecto a los cuales corresponde a la Generalitat la totalidad de los rendimientos y la capacidad normativa, de los cedidos parcialmente, el rendimiento de los cuales corresponde solo en parte a la Generalitat.

De esta manera, la Generalitat recaudará solo una parte de los impuestos, que, a pesar del incremento de algunos porcentajes, continuarán sin garantizar un aumento imprescindible de recursos financieros para el Gobierno catalán.

2. La competencia de la Agencia Tributaria catalana queda reducida a los tributos propios de la Generalitat y a los que por delegación del Estado son cedidos parcialmente (IVA, IRPF, sociedades y especiales). Por tanto, el resto de impuestos continuarán gestionados por la Agencia Estatal de la Administración Tributaria.

3. Se pierde la bilateralidad Administración autonómica - Estado y sigue primando la superioridad jerárquica de la legislación estatal en el modelo de financiación.

4. Y en lo que respecta a los mecanismos de compensación y solidaridad, la propuesta aprobada por el Congreso elimina toda bilateralidad en el cálculo de recursos y es el Estado el que fija cuanto dinero necesita cada comunidad autónoma.

Conclusiones

Llegados a este punto, para terminar mi intervención, permítanme un breve resumen y alguna reflexión al respecto.

En el Estado español, descentralizado administrativa y políticamente a nivel regional en comunidades autónomas, conviven dos sistemas fiscales.

El de Euskadi y Navarra, prácticamente confederal, lo que a dichas comunidades proporciona en la práctica un muy alto grado de autonomía política, que han sabido

aprovechar, como prueban el bienestar de sus economías y la calidad de sus servicios públicos.

Y el sistema del resto de comunidades, sometidas al régimen común, de carácter centralista, pese a que con el paso de los años haya ido adoptando rasgos de un sistema federal, incluido el paso reciente que se está dando en esta legislatura. Pero continúan en un modelo de centralismo fiscal, que limita el alcance del ejercicio de su autogobierno. Es más, la aplicación injusta e ineficiente del sistema supone un perjuicio para regiones como Cataluña, provocando más desigualdades de las que pretendidamente dicho centralismo pretende evitar.

Más aun, repetidamente, desde el poder central se invoca la igualdad cuando Cataluña pide mayor libertad, y desde el mismo poder central se ocultan las desigualdades y se nos da la espalda cuando es Cataluña quien pide igualdad.

Pese a las exageradas reacciones de la extrema derecha española, las recientes modificaciones del sistema, que aun deben hacerse efectivas, no son ningún cambio de modelo, ninguna transformación importante, no cierran la herida de las reivindicaciones de Cataluña. Son tan solo una nueva venda, un nuevo parche.

Pero los tiempos están cambiando. Los economistas hablan ya de la mayor competitividad de estados pequeños y ágiles, organizados como una red, frente a los grandes estados nación, con menor capacidad de adaptación a las continuas transformaciones.

La fiscalidad y la financiación son elementos clave para avanzar en esa conversión de los estados. Y más pronto o más tarde, Cataluña, como tantas otras regiones de Europa, seguirá ese camino.

Muchas gracias.

El valor de la participació

Ametlla del Vallès, 11 de juliol de 2006

◀ LA DEPILACIÓN MASCULINA SE PONE DE MODA • VIVIR ▶

www.lavanguardia.es

LA VANGUARDIA

MARTES, 11 DE JULIO DE 2006 / N.º 44.797 Fundada en 1881 por don Carlos y don Bartolomé Godó 1 euro (con libro, 2,95 € + vale / con juego, 15,95 €)

Shamil Basayev

Los servicios secretos rusos matan al líder de la guerrilla chechena

PÁGINA 3 Y EDITORIAL

Superman vuelve

PÁG. 37

mundial 06

Zidane, elegido mejor jugador

PÁGINAS 47 A 50

¡Adiós, Zidane!

TAHAR BEN JELLOUN / PÁG. 23

Los usuarios esquivan la huelga de Iberia

▶ *Los pasajeros cambian el billete para otro día o de aerolínea*

▶ *La negociación con los pilotos entra en un callejón sin salida*

▶ *La compañía cancela 230 vuelos diarios esta semana* • págs. 64 y 65

RÉCORD DE CONSUMO ELÉCTRICO. España superó ayer por primera vez los 40.000 megavatios de consumo eléctrico por el uso de aparatos de aire acondicionado. En Sevilla, los termómetros llegaron a los 44 grados. PÁG. 35

La publicitat d'una cervesa, història d'un país

★ S'obre al públic l'exposició commemorativa del 130 aniversari d'Estrella Damm a l'antiga fàbrica del carrer Rosselló.

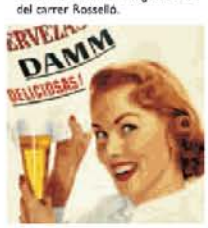

Un dels cartells que repassen els 130 anys de comunicació de la marca

130 ANYS ORIGINALS

El Gobierno niega que haya llegado a un acuerdo previo con ETA

● 'Gara' revela un pacto de "compromisos y garantías" entre el Ejecutivo y la banda

● El PP da credibilidad al diario y acusa a Zapatero de engaño • pág. 13 y editorial

Vull agrair-vos, com a president del Parlament, la invitació que m'heu fet per pronunciar aquesta conferència, que s'inscriu en el marc dels actes de commemoració dels 1.100 anys d'aquesta històrica vila.

El passat ens ha permès arribar fins aquí. I jo us parlaré del present i del futur. De fet, començaré fent referència a l'actualitat.

Distanciament ciutadania - món polític

Darrerament es parla, cada cop amb més insistència, d'un creixent distanciament entre el món polític i la ciutadania, entre els polítics i la gent del carrer. Coneixedors d'aquesta remor, davant la proximitat de les properes eleccions al Parlament, i amb les xifres de participació en el referèndum de l'Estatut a la mà, gairebé tots els partits polítics s'han afanyat a llançar el missatge que ara parlaran dels problemes de les persones, del que «realment» interessa la gent. És a dir, la participació ciutadana a les urnes s'ha situat al centre de l'anàlisi i l'estratègia de les properes eleccions al Parlament.

Però més enllà d'aquest context preelectoral i de l'alta abstenció en el referèndum de l'Estatut, puntual i concreta, i amb alguna causa ben evident, trobem tendències i dades repetides en el temps que ens han de fer pensar.

Per exemple, moltes enquestes d'opinió de caràcter oficial assenyalen que més del 45-50 % de la ciutadania està poc o gens interessada en política, en el que diuen els polítics, i insatisfeta amb el funcionament del nostre sistema democràtic.

Més dades. El Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat de Catalunya, en el seu darrer informe sobre l'evolució de la satisfacció política a Catalunya, assenyalava que el passat mes de març només es declarava políticament satisfet el 38,7 % de la ciutadania. Senyal que algunes coses no s'estan fent bé.

Perquè, d'altra banda, l'índex del Centre d'Estudis d'Opinió ens oferia una altra dada. Situant els ciutadans en quatre categories: participatius, mobilitzats, desmobilitzats, abstencionistes, gairebé dos de cada tres catalans (62,2 %) mantenia un perfil participatiu. Els abstencionistes sumarien prop d'una cinquena part (19,4 %); el grup dels desmobilitzats, amb relació a passades convocatòries electorals, representaria un 11,1 %, mentre que el dels mobilitzats seria del 7,3 %.

De tot plegat podem dir que de moment no hi cap evidència que aquests resultats puguin posar en risc la legitimitat de les institucions. De fet, les dades de participació electoral demostren que la gran majoria dels ciutadans, si més no, va a votar.

Però l'existència –que reflecteixen les enquestes– d'una massa crítica tan elevada i constant de rebuig del sistema polític sí que significa un advertiment, una alarma que ens recorda que la democràcia no és invulnerable, que cal tenir-ne cura.

Fins i tot, podem dir que avui dia el perill més gran per a la democràcia es troba dins seu, en els mals hàbits que progressivament s'introdueixen en els mecanismes i les rutines del sistema representatiu, en el descrèdit construït sobre una certa impunitat política i social de mals comportaments.

La nostra societat necessita un debat sobre els valors, establir un màxim comú denominador de valors, uns mínims compartits, per cohesionar la convivència entre generacions educades en el franquisme i altres que estan naixent, ja no amb un pa sota el braç, sinó amb un mòbil i una PlayStation.

Per cohesionar una societat que en molt poc temps ha acollit un milió d'immigrants, o, si ho volen dir d'una altra manera, si volem conservar l'estat del benestar no podem delegar-li tota la responsabilitat de les nostres vides. Els drets de ciutadania també comporten deures de ciutadania.

I parlar de valors comuns, de deures, que quedi clar que no és de carques ni de dretes, com alguns s'afanyen a dir. Forma part, per exemple, de l'ideari del republicanisme. El que no podem acceptar –i ja ho vam patir– és que un líder o un petit grup imposin per la força els deures i els valors a tota la resta.

I tampoc no podem deixar que el nostre sistema derivi a poc a poc en un govern d'uns pocs allunyats de la realitat ciutadana. Si volem esborrar aquesta distància entre món polític i ciutadania, és imprescindible, més enllà del fet de votar, una ciutadania participativa, que parli i escolti, i un món polític obert no només a parlar, sinó també a escoltar. Necessitem canviar algunes dinàmiques i algunes maneres de fer política.

Invertir en I+P

De fet, des de fa dos anys, com a president del Parlament repeteixo sovint que, a imatge de la famosa R+D (recerca i desenvolupament), el progrés de Catalunya necessita un augment d'I+P (implicació i participació) en la societat catalana. Aquesta I+P política és el millor antídot contra l'erosió i les debilitats que pateix qualsevol democràcia. Però calen uns requisits determinats perquè la medecina faci efecte. No s'hi val a administrar placebos ni, encara menys, a escampar virus incontrolats portadors de mentida i d'ignorància.

Aquesta reflexió fa al cas perquè, si bé els fets polítics dels darrers tres anys semblen haver fet augmentar l'interès general per la política, també és cert que hi ha símptomes que indiquen que aquest interès es fonamenta molt poc en el coneixement i molt en la demagògia.

La política espectacle, alimentada pels enfrontaments verbals i les fotografies de portada, ha guanyat quota en els mitjans de comunicació. Efectivament, ara es parla molt de política. Però, se'n parla amb coneixement?

Es repeteixen consignes i afirmacions categòriques que ressonen en conferències de premsa i en tertúlies com si fossin dogmes i que es reprodueixen als bars i als menjadors de les cases.

S'ha canviat allò de la repetició de la mentida per la repetició de mitges veritats, fins a generar ciutadans confosos o tancats en una visió única de la realitat coincident amb els plantejaments d'un partit o d'un altre.

I en el mar de la confusió o en el desert del pensament únic els ciutadans acaben desconeixent les veritables conseqüències d'una decisió, d'un acord o d'un pacte, més enllà de com afecta això les batusses entre partits.

Perquè les decisions polítiques afecten el dia a dia de les nostres vides. Tenir una llei i no una altra:

- Pot influir en els diners que ens quedaran a final de mes.

- Condiciona la decisió entre agafar un mitjà de transport públic, com el nou autobús interurbà que tindrà l'Ametlla, o haver-se de comprar un vehicle propi.

- Condiciona també la durada de les obres de construcció, per exemple, de la ronda Nord.

- Determina si la nostra mare haurà d'anar coixa durant un any mentre espera una operació de genoll.

- Determina si l'àvia podrà tenir un dispositiu de teleassistència com els que ja funcionen en aquest municipi.

- Determina si ens podrem emocionar veient competir la nostra selecció esportiva nacional.

Tot això depèn de la política.

És aquesta traducció entre decisió política i realitat quotidiana el que cal visualitzar. Per contra, polítics, periodistes i «opinadors» no paren de donar voltes i més voltes sobre les anècdotes, les rivalitats personals i les tàctiques de partit.

Encara pitjor, al llarg de dos anys, pràcticament sense interrupció, hem sentit una remor llunyana que insisteix que l'Estatut anava a trencar l'Estat espanyol, que Catalunya roba els diners dels pobres d'altres indrets d'Espanya o que s'ha imposat una política repressiva, violenta i dictatorial contra els ciutadans castellanoparlants del nostre país.

Per si no n'hi hagués prou, altres elements més anecdòtics s'han presentat com a grans crisis insostenibles i inacceptables, gairebé al mateix nivell que el terrorisme d'Estat, la corrupció o l'engany a la ciutadania.

Aquí a Catalunya hi ha hagut menys virulència, però la desmesura i la demagògia han estat similars. El centre d'atenció no l'han constituït tant les polítiques de la Generalitat, sinó la seva estabilitat, els gestos, les declaracions, que formen part de la política però que no en poden ser el centre.

Hi ha qui ho planteja tot –un debat, un pacte o una elecció dels representants del poble– com un enfrontament continuat entre partits en què es guanya o es perd. Això és espectacle, i no pas realitat.

La política és complexa perquè és la posada en comú d'una multiplicitat de realitats i de les diferents visions d'un país, que es poden arribar a trobar per l'ús de la paraula, el diàleg raonat i la discussió argumentada. Però els arguments que se senten són pocs i els diàlegs, inexistents.

Assistim només a monòlegs curts i simplistes, a les mitges veritats dels que es volen fer un espai en els mitjans de comunicació, cadascun des d'una visió pròpia i tancada.

Però la política no s'acaba amb Maquiavel, a qui almenys els que el tenen de guia l'haurien de llegir bé, ja que ni ell hauria aprovat alguns pactes i decisions; tampoc amb Lampedusa, amb aquell «canviar-ho tot per no canviar res». Política –i això hauria de preocupar tothom– és també, i sobretot, el que es fa diàriament al Parlament. És la tasca de diputades i diputats. Són les lleis aprovades i les que estan en procés d'elaboració o de discussió. I això, hi insisteixo i ho reivindico com a centre d'atenció, ens afecta a tots, molt més que un foc creuat de declaracions.

Cal frenar la demagògia i la desmesura. L'interès per la política no es pot refugiar en la crispació, en la tensió permanent i immotivada. Necessitem més calma en les reaccions, més respecte per les institucions, per les persones i per les idees, i sobretot una reflexió argumentada per debatre i mantenir la política en l'àmbit del que és real. No hem de quedar-nos en els títols: hem de parlar dels continguts.

És curiós perquè aquesta reflexió que els he fet, que amb unes o altres paraules he anat repetint fa mesos, també la feia ahir en unes jornades el president del Congrés de l'Estat.

Es referia a altres fets, a altres exemples de demagògia, de desmesura..., però aquesta realitat que denunciem comença a ser tan evident i estesa que mereix ser atesa amb una certa urgència.

Imatge de l'espai web del president, dins la web del parlament (www.parlament.cat).

Ja es fa política del que preocupa la gent

Deia fa un moment que reivindicava la feina que es fa al Parlament. Perquè, en aquests gairebé tres anys de legislatura, al Parlament s'han tractat molts problemes concrets de les persones.

Lleis com les d'equipaments i horaris comercials, de creació de llars d'infants de qualitat, de protecció, gestió i ordenació del paisatge, o de creació del Fons d'acció territorial de l'educació superior, o la Llei ferroviària, o el Projecte de llei de prestacions econòmiques d'assistència social, i tantes altres, és evident que tenen, o tindran en el futur, una important incidència quotidiana.

Una altra cosa és que la ciutadania en sigui conscient, però la feina de les diputades i els diputats de la majoria de Govern i de l'oposició sobre el dia a dia de les persones hi és.

El Parlament està treballant per la participació

Estem fent des del Parlament alguna cosa perquè aquesta feina es vegi? Perquè la gent participi? Per reduir el distanciament entre món polític i ciutadania?

Alguna cosa, no: moltes coses estem fent. D'una banda, hem impulsat el Canal Parlament, el canal propi de televisió per mitjà del qual volem fer arribar a totes les llars de Catalunya l'activitat de la cambra legislativa, amb el màxim rigor informatiu i la major qualitat possible. Confiem que ben aviat el Canal Parlament tingui el seu espai propi a la TDT (televisió digital terrestre). De moment, es pot veure al canal 3/24, de Televisió de Catalunya. I hem potenciat el web del Parlament, cada vegada més actiu, que intenta fomentar la participació de les ciutadanes i els ciutadans subministrant informació a partir de subscripcions o llistes de distribució i la promoció de debats interactius.

Un espai dinàmic on es pot interactuar i intercanviar informació entre la ciutadania i la institució que ens representa. D'altra banda, per ser més transparents, àgils i per fer fàcil per als ciutadans el seguiment i l'atenció de la funció legislativa, ens hem dotat d'un nou reglament del Parlament. En la línia d'assolir més immediatesa, especialment amb relació al debat, al control i l'impuls de l'activitat del Govern, s'ha modificat el calendari de les sessions plenàries per aconseguir que tinguin més continuïtat i que els grups parlamentaris tinguin més capacitat de reacció respecte als esdeveniments socials. O, dit d'una altra manera, hem ampliat el nombre i la freqüència de sessions plenàries per parlar dels problemes socials quan s'esdevenen, i no trobar-nos deliberant sobre incendis a l'hivern i nevades a l'estiu, com havia arribat a passar.

Amb el nou reglament, la cambra legislativa catalana també incorpora definitivament l'ús de les noves tecnologies, i més concretament Internet, per fer més fàcil a la ciutadania, l'accés i el coneixement de l'estat de les tramitacions, la recerca de qualsevol tipus de documentació parlamentària, o la presentació de documentació oficial en suport informàtic, entre altres tràmits.

Tota aquesta informació està penjada al web del Parlament.

I en aquesta VII legislatura s'ha constituït la Comissió de Peticions del Parlament,

una nova comissió permanent no legislativa creada amb la intenció d'atendre totes les demandes i peticions de la ciutadania. Per mitjà d'aquesta nova eina, tothom es pot adreçar a la cambra per expressar una inquietud, una queixa, un suggeriment o una demanda, amb la seguretat que seran escoltats. Aquestes persones, doncs, podran comparèixer davant la Comissió per exposar la seva petició, que, un cop examinada, es remetrà a la comissió parlamentària competent, als grups parlamentaris, als departaments del Govern o a qualsevol altre òrgan de l'Administració pública.

La mateixa comissió pot adoptar resolucions assumint el contingut de les peticions presentades i formular recomanacions sobre aquestes als poders públics i a les institucions. I sempre, en tots els casos i en el termini de tres mesos posteriors a la presentació, la comissió haurà de comunicar els acords i les gestions fetes.

Abans d'acabar aquest apartat dedicat al nou reglament, m'agradaria destacar que totes aquestes mesures que els he anat explicant busquen fer fàcil la feina del Parlament i mostrar-la de manera més atractiva per a la ciutadania eliminant obstacles i barreres que en dificulten l'interès i la participació.

A l'últim, els vull comentar la nova llei de la iniciativa legislativa popular (ILP), aprovada pel Parlament el passat mes de febrer i que regula i posa al dia l'impuls de l'activitat legislativa per la ciutadania.

La nova llei de la iniciativa legislativa popular millora i adapta als nous temps la possibilitat, ja existent des del 1995, que un grup de ciutadans puguin portar a discussió al Parlament qualsevol tema que els sigui d'interès.

Del 95 ençà s'han aprovat tres lleis que han tingut com a origen una iniciativa legislativa popular:

1. Al juliol del 1999 es va aprovar la Llei de suport a les seleccions catalanes.

2. Al novembre del 2000, la Llei reguladora de la incineració de residus.

3. I al juliol del 2004 es va aprovar la Llei de creació de llars d'infants de qualitat.

Amb l'experiència acumulada al llarg d'aquests anys, doncs, s'ha cregut convenient introduir alguns canvis en la llei del 95 per tal d'ampliar la participació ciutadana i eliminar algunes de les traves que desincentivaven iniciar aquests processos, especialment a la vista del resultat dels dos primers.

Quant a fer més fàcil el procés, cal destacar que: s'ha eixamplat el ventall de persones que poden donar suport a una iniciativa legislativa popular, rebaixant als setze anys l'edat mínima per signar; s'ha rebaixat el nombre de signatures exigides a 50.000 respecte a les 65.000 anteriors; s'ha ampliat el termini de recollida de signatures, que ha passat de noranta a cent vint dies, amb la possibilitat de prorrogar-lo encara seixanta dies més per causes justificades.

D'altra banda, atenent una de les queixes insistents dels impulsors de les tres ILP presentades fins al moment a Catalunya, la comissió promotora que hagi impulsat la ILP, a diferència d'abans, podrà fer arribar a la Mesa del Parlament propostes o queixes relatives a la tramitació de la iniciativa. És a dir, la comissió promotora no només presen-

El president Benach, durant la seva intervenció. A la dreta, la periodista Montserrat Ponsa, coordinadora del cicle de conferències amb motiu del 1100 aniversari de l'Ametlla del Vallès.

tarà les signatures, sinó que podrà vetllar perquè es respecti l'essència de la proposta en el procés de la seva tramitació parlamentària.

Més encara, en les seves disposicions finals, la Llei de la iniciativa legislativa popular aprovada el passat mes de febrer dictava que el Govern havia de presentar, en el termini de sis mesos, un projecte de llei que regulés el dret d'iniciativa ciutadana per proposar l'aprovació de disposicions de caràcter general als ens locals. És a dir, traslladar el mecanisme a la política local del país.

Parlar i escoltar: la política del futur

En resum: Primer. Hi ha símptomes d'un cert distanciament entre món polític i ciutadania, que coincideixen en el temps amb símptomes de crisi de valors i fugida de responsabilitats ciutadanes. En una imatge, sembla que la ciutadania tendeix a comportar-se com un nen malcriat que vol que li facin tot i tenir-ho tot. I quan el tutor Administració no li resol els problemes, el que no pot fer és callar i posar mala cara abstenint-se, sinó expressar el que li passa.

Al mateix temps, el món polític ha d'aprendre a escoltar, a preguntar i insistir a la ciutadania, i no prometre impossibles, sinó raonar, dialogar, tractar la ciutadania com el que ha de ser: un adult, i no un nen que mira a la tele l'espectacle polític entre programes del cor i mundials de futbol.

Segon. La nostra és una societat mediàtica, de manera que allò que la majoria de la població coneix com a política no és el que es fa a les institucions, sinó el que apareix i es diu en els mitjans de comunicació.

Tercer. La nostra és també la societat de les noves tecnologies, però, políticament, només s'han aplicat substancialment en la informació, no pas en el diàleg ni en la participació.

Conclusió. Si volem apropar la política a la realitat immediata ciutadana, cal que el món polític parli directament amb –no a– la ciutadania; cal connectar la ciutadania a la política, no com a espectadors als quals captar donant espectacle, sinó com a participants del dia a dia polític. Hi ha maneres i sistemes per fer-ho, però es necessita la voluntat de les dues parts, perquè no hi pot haver diàleg entre dos si un no vol escoltar i l'altre no vol parlar.

És així de senzill i de complex alhora. I ara que vénen campanyes i començarem a sentir parlar de promeses electorals i de projectes de futur, és un bon moment per començar a demostrar aquesta capacitat de parlar i la disponibilitat d'escoltar. És el primer pas per comprovar que hi ha una altra manera de fer política, més propera, menys elitista, més raonada, més en diàleg. En definitiva, més participativa. Si ho aconseguim, haurem fet un pas democràtic endavant, un pas en favor dels drets d'igualtat, justícia i llibertat, i ens haurem allunyat una mica més de la desigualtat, la injustícia i les imposicions.

La participació és un valor de futur que ens cal exercir en el present. I el seu exercici comença en cadascun de nosaltres. No defugim les nostres responsabilitats ciutadanes, no ajudem a pervertir la democràcia. Ens estarem fent un mal favor. Facin un petit esforç d'implicació, d'informació crítica, de participació.

Moltes gràcies.

Commemoració dels fets del 2 de setembre de 1642

Pla de Santa Maria, 2 de setembre de 2006

Senyor alcalde, senyor diputat al Parlament, senyores regidores i senyors regidors, senyor president i companys d'Esquerra Republicana del Pla, en primer lloc vull agrair molt sincerament la invitació per acompanyar-los en aquest acte, que recupera memòria històrica del nostre país, i que té lloc en l'espai magnífic d'aquesta església.

És important que es puguin anar fent aquests actes de commemoració, i en això centraré precisament part de la meva intervenció: la importància de recordar, de recordar la nostra història.

Jo estic convençut que si qualsevol dels episodis amb què ens ha il·lustrat el senyor Güell –o d'altres que han succeït en el nostre país al voltant de la mateixa seqüència històrica– haguessin tingut lloc en altres països, n'hauríem vist no sé quantes pel·lícules, telesèries i directors premiats amb Oscars com a mínim –com a mínim–, perquè, realment, quan hi entres a fons veus que la història del nostre país és una història molt dura.

I us vull parlar també de futur, perquè el de la nació catalana és i ha de ser un projecte comú de futur, d'una Catalunya que ha de ser, ha de poder ser, més lliure per governar els seus reptes, per resoldre els seus problemes, en la mateixa línia que segueixen altres països de l'Europa Occidental –per cert, amb èxit– els darrers anys. És i ha de ser un projecte de país que busqui l'eficiència, que busqui allò pràctic, allò palpable, en els seus efectes de desenvolupament social i econòmic. Volem ser competitius en el nou món de la globalització i tenir capacitat de resposta àgil i immediata per cobrir els reptes i les necessitats de qualsevol punt del nostre territori. Tot això és el projecte de futur, això és el que volem, i crec que en això hi hauria una amplíssima coincidència entre tots plegats.

Però mai –mai– no podem obviar d'on venim, perquè no es pot entendre bé el que som ara, no es pot entendre bé el que volem, si desconeixem la nostra història.

Construir un futur comú vol dir comprendre les raons i les emocions també de l'altre. Sovint remarquem que cal fer aquest exercici amb els qui arriben a la nostra terra, i penso que així ha de ser. Aquest estiu hem viscut la polèmica de la immigració amb una importància molt gran. Aquest comentari s'ha sentit. Però la pregunta és: ho fem a la inversa? És més, la mateixa ciutadania d'aquest país coneix, explica, les arrels de les conviccions, dels sentiments, del poble català?

Per exemple, si expliquem que la nostra llengua, el català, ha estat prohibida, ha estat perseguida, durant tants i tants anys, i que malgrat tot no l'hem deixat de parlar mai i que no la deixarem de parlar mai, perquè som un poble tossut, entre altres coses, oi que molts aleshores entendran la importància que hi donem i, per tant, molts més faran l'esforç de conèixer-la?

Si expliquem la nostra història, com avui, oi que molts entendrien més fàcilment que no volem imposicions, que volem unes institucions pròpies fortes i que sobretot mai no deixarem de lluitar-hi? Si es coneix tot això, és fàcil entendre, per exemple, la indignació i la reclamació de competències i traspassos davant els fets que han passat aquest estiu a l'aeroport del Prat, per exemple, o el trasllat secret d'immigrants a Catalunya, per exemple.

O si es coneix tot això, no és molt més fàcil entendre tot el procés de recuperació de la memòria històrica, la reclamació dels papers de Salamanca, la demanda justa i encara

no escoltada d'anul·lació del procés contra el president Companys, president màrtir afusellat pel feixisme? Si es coneix tot això, serà menys difícil aconseguir la unitat del país, que tanta falta ens ha fet en determinats moments importants de la nostra història.

També ens cal explicar qui som avui dia políticament com a nació, quines són les nostres institucions, perquè, malgrat la presència destacada de la vida política en els mitjans de comunicació, el nostre, desgraciadament, continua sent un país marcat per una cultura política feble. I segurament és una debilitat comprensible, entre altres coses perquè hi ha una mala herència de quaranta anys de dictadura, de feixisme, de repressió política, i a més a més agreujada per les dinàmiques de l'actualitat. Però que sigui comprensible no vol dir que sigui acceptable. Com a país no ens ho podem permetre.

Torno als immigrants, torno als nouvinguts. Com podem sumar els nouvinguts a un projecte comú de país si una part important dels qui han nascut aquí, per exemple, no és capaç de diferenciar unes institucions d'unes altres? Potser caldria començar per demanar-nos primer a nosaltres mateixos: sabem explicar qui som, d'on venim? Si ho sabem, fem-ho.

És una bona manera de commemorar la defensa desesperada d'un poble, d'una església, de fer un reconeixement digne a totes les persones que en aquell o en aquell altre dia van defensar la llibertat i van defensar la llibertat d'un grup de persones a decidir el seu propi futur.

Per acabar, els fets que avui commemorem també són símbol de l'esforç del que anomenem territori, de l'esforç que el territori ha fet històricament i fa pel país. Però no solament de l'esforç: també de les injustícies que ha patit.

És evident que els darrers anys s'han fet passes en aquest sentit, però és urgent anar més enllà i fer realitat aquest equilibri territorial, que també ha de ser una marca d'un país que fa massa anys que el reclama.

Torno a les polèmiques de l'estiu. És evident que la infraestructura de l'aeroport de Barcelona és molt important, però, quan parlem de la necessitat de millorar les infraestructures d'aquest país, no podem quedar-nos només amb l'aeroport. Evidentment que l'aeroport és molt important, i ho ha de ser, és clar que sí. Però avui m'explicava, per exemple, el pare d'una noia jove, que ha d'estudiar i que viu en un poble –anava a dir de muntanya, però tampoc no és gaire de muntanya– que, és clar, s'ha de treure el carnet de conduir perquè no hi ha transport públic per anar a la universitat. Això també són infraestructures, i també són molt importants.

En fi, alguns encara no ho volen entendre, però, com fa 364 anys, el futur de Catalunya passa també per la gent del poble, per la gent d'aquest poble, per la gent d'aquesta comarca, per la gent del territori. I, com fa 364 anys, el que volem és llibertat: no volem imposicions. El que volem és un govern propi, que no prengui a centenars de quilòmetres d'aquí les decisions que afecten el dia a dia dels nostres carrers, de les nostres carreteres, de les nostres empreses, de les nostres llars.

Avui hem fet un acte per recordar la història. En el passat hem llegit el nostre present. Però no oblideu que el futur l'escriu cadascun de nosaltres cada dia.

Moltes gràcies. Visca el Pla de Santa Maria i visca Catalunya lliure!

La nova Catalunya

Manlleu, 12 de setembre de 2006

Bona tarda, abans de res, com a president del Parlament, vull agrair la invitació a pronunciar aquesta conferència en el marc dels actes que l'Ajuntament de Manlleu organitza per la Diada Nacional de Catalunya.

Manlleu, més enllà de ser «mil centenària», és sobretot una ciutat oberta i emprenedora, treballadora, que ha viscut intensament els canvis que al llarg dels segles s'han anat produint al nostre país. La transformació de Manlleu al segle XIX, lligada a la industrialització, o la que viu els darrers anys, lligada a la globalització, són representatives de les que ha viscut i viu el conjunt de Catalunya. De fet, segons com, Manlleu sovint és un termòmetre, un indicador que ens assenyala cap a on va el país amb relació a l'evolució de les seves indústries, la immigració que acull, o la convivència i l'estat dels seus barris.

Quin millor lloc, doncs, per parlar de la nova Catalunya. I vagi per endavant que vinc com a president del Parlament: no he vingut ni a fer propostes del partit en el que milito, ni a presentar cap estudi científic sobre Catalunya.

Vinc com a president del Parlament, amb el propòsit de posar en context aspectes del nostre present com a país i compartir una sèrie de reflexions que espero que els facin pensar, que generin algun debat en el seu entorn, més enllà de properes cites electorals.

Lligat a aquest propòsit d'animar-los a pensar, a reflexionar, vull reivindicar la necessitat de recuperar el diàleg, d'escoltar, també i sobretot, els que políticament no pensen com nosaltres. Si escoltem, si establim diàleg, sempre acabem trobant punts coincidents, punts de trobada. Els darrers temps aquest país s'ha tensat molt políticament. Alguns han tractat els adversaris polítics com enemics als quals no s'ha de donar ni aigua. I fent això, a més de perdre les formes, erosionar la cohesió i la convivència, perdem riquesa de pensament, la que s'aconsegueix amb el debat d'idees plurals, que és el que hi ha Catalunya. Pluralitat.

Ara vivim temps polítics de monòlegs en paral·lel, tancats. Ens cal recobrar el diàleg, escoltar sense prejudicis, sense estigmes negatius de sortida. I si ens tornem a escoltar sense desconfiança, podrem reconstruir els ponts caiguts que han de permetre compartir projectes i reptes de futur.

Feta aquesta introducció, vull començar explicant que parlo de la nova, la nova Catalunya, per remarcar que aquesta Catalunya del segle XXI és diferent de la del segle passat: ja no s'ajusta a les definicions, a les concepcions, que en teníem fa uns anys.

I compte, el que dic per a Catalunya, és aplicable també a l'Estat espanyol, a la Unió Europea, i si som agosarats de pensament, fins i tot al conjunt del planeta. Potser no ens posarem d'acord sobre si la globalització és un fenomen, un procés, una causa o una conseqüència del progrés tecnològic, però el cert és que, els darrers anys, s'estan trencant barreres amb les quals la humanitat havia viscut durant dècades, fins i tot segles. I no es tracta de discutir si és millor o pitjor, perquè els nous temps són imparables com una pluja de setembre. Del que es tracta és de veure quins efectes estan generant aquests canvis i d'adaptar-nos a les noves realitats sense deixar de ser nosaltres, sense renunciar al nostre progrés i la nostra identitat.

No em vull perdre massa en aquesta reflexió inicial. Només vull situar aquesta conferència en el context global del nostre temps.

És a dir, vivim temps de canvis, canvis accelerats, que a Catalunya afecten o tenen moltes dimensions:

- Dimensió humana: augment demogràfic i de la longevitat de les persones, moviments migratoris, canvis en les estructures familiars, etc.

- Dimensió territorial: la necessària vertebració del territori, els seus límits, o la introducció de la sostenibilitat com a paràmetre fonamental de tota decisió política.

- Dimensió econòmica: l'economia global, les dependències energètiques, els models productius, els models d'ocupació, les deslocalitzacions d'empreses, etc.

- Dimensió educativa i cultural. Multilingüisme, multiculturalitat, el famós aprendre a aprendre, la informació desbordada (ja no és tant un problema d'accés, sinó d'assimilació, de selecció i de criteri).

I en aquesta dimensió cultural, em vull aturar un moment en un aspecte molt concret i paradoxal de la globalització: la globalització necessita la diversitat d'identitats, perquè se n'alimenta. És a dir, per una banda homogeneïtza, per exemple, amb Internet i l'ús de l'anglès, però, al mateix temps, necessita i incentiva realitats particulars per difondre-les arreu.

Ho veiem amb el cinema asiàtic dels darrers anys, que està triomfant als festivals d'arreu del món precisament perquè està fet amb una mirada i un ritme diferent de la resta, ho veiem amb diferents modes musicals, literàries o culinàries, ara que cuiners catalans ocupen portades a diferents punts del planeta, com en el seu moment ho van fer els cuiners bascos o els francesos.

Vull dir, amb això, que defensar una denominació d'origen, una marca identitària, ja sigui en cultura, en turisme o en la manufactura de productes, no és provincià: és un exercici propi de la globalització.

- Dimensió ètica: s'observen símptomes de crisi en l'ètica ciutadana de la responsabilitat, del compromís, la cooperació, la tolerància, i es fa urgent articular el vincle entre les llibertats individuals i el compromís social. Entre drets i deures.

- Dimensió internacional..., canvis en la relació amb Europa, amb la Mediterrània, amb l'Àfrica, amb Amèrica Llatina...

En definitiva, una realitat nova i complexa. I a l'igual que tots els animals evolucionen per adaptar-se als canvis del medi ambient, les societats estan també vivint transformacions per adaptar-se al nou entorn de l'era de les noves tecnologies de la informació i la comunicació, en l'era de la globalització. I tot això, evidentment, té la seva repercussió sobre el món polític. Si posem el focus, la lupa, sobre Catalunya, veurem que políticament estem assistint, tot just, al principi d'aquest procés d'adaptació. Aquesta legislatura no ha significat la modificació global de les regles del joc. Les resistències dels poders més immobilistes s'han demostrat fortes, i la seva capacitat d'influència

El president Benach, adreçant-se a un grup d'immigrants d'origen gambià, residents al Baix Empordà, rebuts en audiència el maig de 2004.

en el conjunt de l'Estat, inclosa Catalunya, molt alta. Però sí que s'ha iniciat una dinàmica de canvis, derivats de les noves necessitats de Catalunya, propis d'una nova Catalunya.

Els anys 1979-80, amb l'Estatut i la recuperació de les nostres institucions d'autogovern, se'n va iniciar un, de cicle, que ens va portar fins a principis del segle XXI. Però el nou segle anuncià l'esgotament d'aquella etapa, la necessitat d'una nova fase de canvis, sovint tan ràpids, sovint tan importants, que en viure'ls no som prou conscients de la seva dimensió.

Amb el trencament del bipartidisme, amb el canvi de majories al Parlament, amb les mobilitzacions de la societat catalana –i penso en la que seguí a l'assassinat a Ernest Lluch, contra la Guerra de l'Iraq, contra el transvasament de l'Ebre, o la del dret a decidir–, es visualitzà l'inici d'aquest procés de transformacions polítiques. Són la primera expressió d'aquesta nova etapa política per a Catalunya. Una etapa molt més complexa que l'anterior, perquè el món actual també ho és. Però en aquesta major complexitat, també hi ha majors oportunitats i majors reptes.

Un incís per parlar-los del Parlament. El Parlament també està immers en aquesta etapa d'adaptació, en el sentit de modernitzar la institució, adaptar-la als nous temps i fer-ne un instrument més útil per al país. Estem estenent l'ús de les noves tecnologies a la cambra, potenciant els serveis de l'espai web, proporcionant a les diputades i els diputats instruments moderns, instruments necessaris per millorar la seva feina.

Hem impulsat també una nova porta de la institució i a la institució: el Canal Parlament de televisió, actualment en el canal 3/24, i properament –hi estem en converses–, emetent amb un canal digital propi. Hem reformat per fi el reglament del Parlament, perquè els debats siguin oberts a la societat, més àgils, més connectats amb la realitat del moment. També hem crescut en espais –tenim el palau en obres–, i hem portat a terme una intensa activitat, més intensa que mai: visitant el territori amb conferències com la d'avui, rebent més de 4.000 audiències, amb una exposició itinerant sobre la nostra història que ha atret més de 40.000 persones, amb actes institucionals al Parlament que n'han acostat més de 16.000, amb projectes educatius i tallers per a les escoles i establint vincles d'àmbit internacional, tot presidint la Conferència de Parlaments Regionals Europeus, projectant Catalunya al món, teixint contactes institucionals a Europa, a la Mediterrània, a l'Àsia i a Amèrica.

En certa manera, hem transformat la institució, n'hem fet una realitat nova, la que correspon a una nova Catalunya, una Catalunya que trobi i mantingui el seu lloc en el nou món de la globalització.

Tanco el parèntesi. Els deia que no som al final, sinó al principi d'una nova etapa per a Catalunya. Ara cal aprofitar els instruments dels quals disposem i, si són insuficients, com hem comprovat aquestes darreres setmanes amb l'aeroport o amb la immigració, cal cercar la manera de fer-nos amb els recursos, amb els instruments que ens calguin.

Fins ara he situat el context dels canvis en el país. Ara el que vull es traslladar-los algunes reflexions, algunes pinzellades, algunes coses que penso que necessita aquesta nova Catalunya per mirar el futur amb bones perspectives.

En primer lloc, i ho vaig repetir amb insistència durant els actes de la Diada d'ahir, ens cal fer pedagogia política, ens cal explicar qui som, com som.

Això, políticament, es tradueix en el fet que ens cal interès per les nostres institucions, pel funcionament de la nostra democràcia, i, sobretot, que ens cal conèixer la nostra història. Tota democràcia necessita una ciutadania formada i informada, participativa, amb cultura política. Si no és així, la democràcia es perverteix i passa de ser el govern del poble a ser la manipulació del poble.

En certa manera, recuperant la idea dels drets i deures, tenim dret a uns bons governs, però també tenim, com a ciutadans, el deure d'estar ben informats, d'implicar-nos i participar. Perquè cadascú de nosaltres, com a ciutadanes i ciutadans, som la millor garantia per a l'exercici dels drets al nostre país, per vetllar per una societat justa, per disposar de bons governs.

Un incís, per citar dos pensadors catalans del nostre temps. El filòsof Josep Maria Terricabras remarcava recentment que no podem acceptar la visió de la condició de ciutadà com a mer client de l'Administració. No es tracta de pagar diners i exigir, sinó de participar, de ser part de la democràcia. La política no és ni pot ser un mercat. La democràcia no és un mercat. Govern del poble. Com a molt, ho podem comparar amb una cooperativa, en què tots hi formem part. No som clients.

En paral·lel a Terricabras, era el sociòleg Salvador Cardús qui fa unes setmanes també feia referència al fet que tot dret exigeix un deure, una responsabilitat, i fer un bon ús

del seu exercici. Ell posava diferents exemples significatius: la neteja dels carrers i no embrutar-los, l'atenció sanitària i tenir cura d'un mateix, etc.

Ambdós, per tant, recordaven que ciutadania és quelcom més que pagar impostos i que totes i tots tenim responsabilitats, tenim deures ètics a complir amb el nostre entorn, amb la nostra ciutat, amb el nostre país.

Drets i deures. Volem una bona democràcia? Hi tenim dret, però ens cal ser conscients que la bona democràcia ens exigeix deures. Formació, informació i pensament crític.

Ens repeteixen un missatge polític: d'acord, pot ser encertat, però en quines raons es fonamenta el missatge?

No posaré els exemples que em vénen al cap, perquè no vull que m'acusin de partidisme. Però pensem dues vegades en algunes de les coses que frívolament s'han repetit aquesta legislatura.

Ahir i avui, i en algun article recent, he insistit en aquesta necessitat de fer pedagogia perquè, malgrat la presència destacada de la vida política en els mitjans de comunicació, el nostre continua sent un país marcat per una cultura política feble. Es tracta d'una debilitat comprensible causada per la mala herència de quaranta anys de dictadura i repressió política i agreujada per les dinàmiques de l'actualitat. Però que aquesta feblesa del país sigui comprensible no vol dir que hagi de ser acceptable. No ens ho podem pas permetre.

Un exemple de la necessitat de fer pedagogia: quants dels presents pensen que l'1 de novembre votem per escollir president de la Generalitat?

Perquè l'1 de novembre no es vota per escollir president de la Generalitat, sinó els representants que uns i altres partits tindran al Parlament. I són les diputades i diputats, al Parlament, els que elaboren i voten les lleis, i els que escullen el president de la Generalitat, perquè la nostra és una democràcia parlamentària, no pas un règim presidencialista. L'executiu, el Govern, pot presentar projectes de llei, però és el legislatiu, el Parlament, qui els aprova o no. És el Parlament el que escull el president de la Generalitat, i qui també el pot canviar, a través d'una moció de censura. I és el president qui, per contra, pot dissoldre la cambra i convocar noves eleccions al Parlament.

Tot plegat, el famós equilibri de poders que propugnava Montesquieu i que en certa manera forma part de la tradició històrica de Catalunya des de les Assemblees de Pau i Treva, el primer precedent d'institució parlamentària de tot Europa.

És la història, el camí del passat al present, el que ens ha fet com som, el que ens ajuda a entendre la realitat i el que ens pot permetre veure més fàcilment el camí del present al futur.

El nostre no és un país de veritats úniques, ni vol més imposicions de les que ja ha patit, i per això és políticament plural, com ho demostra la diversitat de partits present al Parlament.

La nostra és una nació que defuig la violència, que prefereix el pacte i el diàleg, que coneix en carn pròpia que els conflictes només es tanquen amb diàleg, amb decisions

El president Benach, el vicepresident segon, Ramon Camp, i Anna Miranda, secretària de Mesa, rebent al Parlament als membres del Cos Consular en la celebració del Dia d'Europa.

lliures, no imposades per la força. Potser per això, malgrat les discrepàncies que sempre sorgeixen en la discussió política, el nostre és un Parlament on es guarden les formes, on sempre es respecta els altres representants del poble. Al nostre no hi ha l'agressivitat d'altres parlaments.

La nostra història és en els darrers segles una reivindicació de llibertat i d'autogovern. Encara ara Catalunya demana més autogovern, més capacitat per decidir el seu camí de progrés. Per això, el 89 % dels representants al nostre Parlament van votar el 30 setembre de l'any passat una proposta ambiciosa de nou Estatut, i per això la majoria dels representants al Parlament adverteixen que amb l'Estatut finalment aprovat no n'hi ha prou, que caldrà cercar altres vies per anar més enllà del que es va acabar acceptant.

Perquè no es tracta només de símbols, de sentiments, de justícia, ni tan sols de llibertat. Es tracta de governar-se des de la proximitat, de manera més efectiva i més eficient. Perquè el govern que és proper no només és més coneixedor de la realitat, sinó que la comparteix i està més implicat a trobar solucions i respostes als problemes, a ser eficient. Perquè, a l'hora de passar comptes amb la gent, no el protegeixen centenars de quilòmetres. Perquè les prioritats no es dispersen en l'infinit d'un gran estat.

De fet, la reivindicació de més autogovern connecta amb la realitat global de què parlava al principi. Connecta amb el principi de subsidiarietat propugnat per la Unió Europea, que ens diu que el poder de decisió sempre ha d'estar en el nivell de govern més proper possible, proper a les persones, proper al territori.

Connecta també amb el canvi de paradigma de les organitzacions lligat a les noves tecnologies i la globalització. Les estructures piramidals són cada cop més obsoletes, tant com ho són les antigues piràmides. És el torn de les organitzacions en xarxa, més flexibles, més àgils, que poden adaptar-se als canvis accelerats del nostre temps.

Per això, la nova Catalunya no es conforma ni pot conformar-se a ser un bloc mil·lenari de la inútil piràmide, sinó que intenta esdevenir un node en la xarxa del món globalitzat.

Impulsar euroregions, aspirar a ser estat, federalitzar l'Estat espanyol, són, en aquest sentit, diferents cares de la mateixa moneda: la necessitat d'actuar amb més llibertat, d'alliberar-nos de la llosa del centralisme lent i inoperant, propi d'altres èpoques, de segles passats, no del XXI.

De fet, els experts ens diuen que, en el nou escenari global, els més competitius són els països petits que es mouen cap a l'exterior, treballant i pensant sense fronteres i cercant a la resta del món mercats, tecnologia i capital. Situen en deu milions d'habitants el límit per a una regió estat òptima econòmicament, i ens posen els exemples de Dinamarca, Suècia, Noruega, Singapur, Irlanda i Finlàndia, amb economies més eficients, riques i productives que les dels grans estats. El professor Ramon Tremosa cita amb insistència l'expert en globalització Kenichi Ohmae, per a qui és determinant que una regió estat disposi d'un aeroport global, així com d'unes bones infraestructures de transport comunicades amb la resta del món. Hi afegeix un ensenyament superior de qualitat i, sobretot, l'actitud d'obertura mental envers el mercat global.

Podríem dir que aquesta és la Catalunya que intenta ser portes enfora, oberta cap a l'exterior. Però al mateix temps, amb la globalització, són molts els que, cada dia més, arriben al nostre país.

La immigració és un fet imparable, diguem-ho clar. Va lligada a les desigualtats entre unes i altres zones del planeta. Als que ho resoldrien tot amb mà dura, barrant fronteres, cal recordar-los que ni la primera potència militar del món no ha pogut aturar per la força l'entrada d'immigrants il·legals. Podem suavitzar-ne els impactes, podem canalitzar-la, però siguem-ne conscients: no podem aturar la immigració. En alguna conferència he posat l'exemple de la pluja i les rieres del Maresme, aquelles que tantes vegades hem vist emportant-se cotxes fins al mar. De vegades cau un aiguat, molta aigua en molt poc temps. Les tempestes són inevitables. Però que provoqui o no destrosses, que n'aprofitem més o menys l'aigua, això sí que està en les nostres mans.

L'arrel, la solució de fons, passa per l'acció internacional, per incidir en els països d'origen. I fer-ho a nivell europeu; no ho poden arreglar ni Catalunya ni Espanya; ha de ser acció prioritària de tota la Unió Europea. I mentre això no es resolgui –i va per llarg–, els efectes a casa nostra continuaran augmentant.

El de la immigració, doncs, és un repte, un dels més grans als quals ens enfrontem. Un repte perquè ofereix potencialitats de progrés –la seva aportació cultural, però encara més la il·lusió, empenta i disposició a l'esforç del nouvingut– que cal saber canalitzar socialment, però, sobretot, un repte perquè comporta problemes al lloc d'acollida. Problemes –i cal dir-ho sense embuts–, problemes generats pels xocs d'ignorància cultural mútua i pel trencament dels febles punts d'equilibri socioeconòmic del país. En el nostre cas, situats a la cua en despesa social de l'antiga Europa dels Quinze, l'augment de demandes socials (en habitatge, salut, ensenyament...) posa el sistema en situació de crisi. Cal enfortir el sistema de protecció social i cal que estigui com més adaptat millor a les necessitats de Catalunya, de cada ciutat.

Resoldre la situació, canalitzar els problemes, és responsabilitat dels governs de les diverses administracions. De totes, perquè exigeix mesures globals, però també diferenciades en cada punt del territori, ja que la immigració és moltes coses, però no homogènia, i els seus efectes són diferents en un i altre indret.

Per això, cal un planejament propi a nivell català, i a nivell local allí on en calgui. No podem esperar que es trobi una solució miraculosa en un ministeri de Madrid o en una oficina de Brussel·les per afrontar el nostre dia a dia. El que no podem acceptar –i cal dir-ho en veu alta– és que els nostres governs no només es vegin mancats d'instruments per actuar –les retallades de l'Estatut han fet molt mal en aquesta qüestió–, sinó que, a sobre, l'Estat traslladi immigrants «en secret» a Catalunya, tal com va passar el mes passat, en una acció malauradament gens nova, sinó repetida uns quants estius. Sense informació, sense capacitat per planificar respostes que encaixin amb la realitat, molts municipis del país es veuen desbordats, i la llavor de la misèria i el conflicte s'escampa arreu del territori.

Tot plegat ja fa anys que dura –no crec que els digui res que no sàpiguen– i la situació s'agreuja cada mes, cada dia que passa.

Per això, aquest estiu he plantejat la necessitat urgent d'un debat responsable sobre la qüestió al Parlament, passades les properes eleccions. Que vagi més enllà del creuament d'acusacions entre líders polítics que hem sentit aquest estiu. És un debat massa important perquè pugui ser ventilat a cops de titular de premsa i petits fragments de declaracions en els mitjans. Requereix rigor, sinceritat, diàleg, reflexió i, sobretot, voluntat de trobar solucions, i no pas vots. Un cop fet aquest debat, estarem en situació d'arribar a un pacte sobre immigració, a un acord en l'àmbit català a partir del qual poder bastir respostes planificades per part del Govern de la Generalitat i dels ajuntaments que, aquests dies, es poden llevar un matí qualsevol amb un centenar de «refugiats» sense sostre ni aliments a les portes del seu municipi.

Catalunya ha de ser capaç d'articular respostes, però, per fer-ho, cal un bon finançament, calen competències i cal fer bé el disseny i la implementació de les polítiques necessàries. La nació catalana ha de ser prou forta per acollir i implicar els nouvinguts. Cal fer que se sentin part d'un projecte, del nostre projecte de nació. Un projecte on el nostre poder de decisió sigui més gran, on els drets i les llibertats del poble català siguin ampliats. El primer pas, però, és –hi insisteixo– millorar el sistema de protecció social a Catalunya. Les polítiques socials han de ser per a tothom, per als nouvinguts i per als que ja hi eren. Només així, entorn d'un país que atén les necessitats de tots, farem pinya, farem front comú.

Si no ho fem així, si deixem que les comparacions, les sensacions de tracte desigual, predominin al carrer, no estarem solucionant cap problema: els estarem multiplicant.

Ens cal, doncs, tenir clars els nostres valors, els nostres principis, els que, assumits com a comuns, fonamenten la cohesió i la bona convivència en qualsevol societat. I alhora, disposar d'un sistema de protecció social desenvolupat, fort, que permeti als nouvinguts, en la teoria i en la pràctica, l'aprenentatge del català, compartir temps i costums, apropar-se a la nostra manera de fer i de ser. Només així es trencaran les pors i les desconfiances mútues. Només així aconseguirem l'enriquiment cultural i vital que prediquen aquells que parlen de multiculturalitat i dels factors positius de la immigració.

Imatge del públic assistent a la conferència.

Aquests factors positius existeixen, sense cap mena de dubte, però són potencials: ara per ara només existeixen en potència. Necessiten tota una sèrie de mesures, administratives i socials, que els facin realitat.

En definitiva, com venia a dir recentment Joan Subirats en un article, fins ara, el que s'ha fet tots aquests anys mentre s'anunciava la situació actual ha estat posar pedaços: s'ha intentat guanyar temps en espera d'alguna resposta miraculosa. Ja és hora d'encarar la situació, de desenvolupar el que ell en diu «una hipòtesi causal», és a dir, definir clarament el problema –i no anar a remolc de puntuals desgràcies o de declaracions que s'escalfen– i plantejar-hi solucions. I fer-ho a nivell europeu.

Començo a allargar-me, però vull remarcar un parell d'idees. En primer lloc, el sentit de país i la unitat en els grans temes. S'ha demostrat que, sense unitat, Catalunya no pot fer front als grans reptes de país. I no parlo de reivindicacions nacionals, o no només: parlo de necessitats de país.

El finançament, les infraestructures de transport, la immigració, necessiten molt més que un govern fort: necessiten la voluntat compartida. Determinades qüestions han de passar per sobre d'interessos particulars, de tàctiques a curt termini. Calen estratègies de fons, objectius comuns compartits, clars. Cal pensar a llarg termini, per sobre de reaccions puntuals, d'interessos particulars.

I ja n'hi ha prou, de missatges fatalistes, de «ja es veia a venir», de «no podem crear falses esperances», d'invocacions al «realisme». No critico el dogma del «realisme» pel fet de ser republicà, i disculpin l'acudit dolent.

No podem negar la realitat, és cert. Però tampoc podem acceptar ser un país resignat. Si hi ha fermesa, si hi ha unitat, si hi ha voluntat, la història ens ho demostra: tot és possible. «Hi ha una força més poderosa que l'energia atòmica», deia Einstein: la força de la voluntat. Semblava impossible la caiguda del mur de Berlín, o que els motoristes es posessin el casc. Era una lluita inútil aturar el transvasament de l'Ebre perquè hi

havia molts interessos econòmics de construcció i de camps de golf al darrere. Era impossible implantar la sisena hora a les escoles, o cercar camins pacífics per trobar la pau a Euskadi.

Tot és possible. Però cal fermesa. Cal convicció, voluntat. Cal unitat. El problema no és la dificultat del repte, sinó l'abast de la nostra voluntat.

Finalment, vull insistir en un missatge. Aquesta legislatura que s'acaba no és el final de res, sinó que forma part del principi d'un nou cicle.

Els propers anys segurament veurem modificacions de la Constitució espanyola, canvis en l'estructura institucional de l'Estat, més canvis en el sistema de finançament de Catalunya, en lleis bàsiques de l'Estat; i a Catalunya fan cua el nou ordenament territorial, la vertebració del territori i la llei electoral, i importants canvis en qüestions com l'habitatge, la immigració, el tractament de la dependència o la seguretat.

Tenim el futur a les nostres mans; tenim, totes i tots, molta feina per endavant.

Perquè el de la nació catalana és i ha de ser un projecte compartit de futur, que s'ha de bastir sobre realitats comunes del present, sobre expectatives d'una Catalunya més lliure per governar els seus reptes i resoldre els seus problemes, en la mateixa línia que altres països de l'Europa occidental estan seguint, amb èxit, els darrers anys.

És a dir, el nostre és i ha de ser un projecte de país que cerca l'eficiència, pràctic, palpable en els seus efectes de desenvolupament social i econòmic.

Volem ser competitius en el nou món de la globalització i tenir capacitat de resposta àgil i immediata per cobrir els reptes i necessitats de qualsevol punt del nostre territori.

Hi insisteixo: un projecte de present i futur, orientat a millorar les possibilitats i les expectatives de les nostres ciutadanes i els nostres ciutadans, de les nostres empreses, del conjunt de Catalunya.

Sense oblidar la història, sense oblidar que el 1714, sense el suport de Manlleu –qui sap si per això–, Barcelona va caure. És cert que el curs de la nostra història no va canviar aquell dia, que el camí ja venia donat per la successió de fets anteriors, però, en la seva càrrega simbòlica, en el punt i a part que escrivien la sagnant entrada de les tropes borbòniques a Barcelona i els anys posteriors de repressió a gran part del país, és senzill entendre que el catalanisme no beu d'afanys imperialistes ni d'insolidaritats egoistes –com tantes vegades s'ha volgut fer creure des de fora de Catalunya–, sinó de la recerca de la llibertat, del dret a decidir.

I és aquesta recerca de la llibertat, del dret a decidir, el sentiment que fa tossudament imparable la recerca d'autogovern, la voluntat d'escollir el futur propi, el futur de la nació catalana en el món de la globalització.

Volem que la nova Catalunya, la del present, la del futur, sigui millor i més lliure. I de ben segur que ho aconseguirem.

Visca Catalunya!

Moltes gràcies.

Cloenda del Dia Mundial de la Salut Mental del 2006

Tarragona, 21 d'octubre de 2006

Senyor alcalde de Tarragona, president de la Fecafamm, conselleres, exconseller, president de la Diputació, autoritats, senyores i senyors, abans de res voldria agrair molt sincerament a la Federació Catalana d'Associacions de Familiars de Malalts Mentals la invitació a cloure aquest acte institucional del Dia Mundial de la Salut Mental.

Com a president del Parlament, és un honor acompanyar-los avui en aquesta trobada a Tarragona. I aquestes no són ni volen ser paraules buides ni protocol·làries. No és cap agraïment fet perquè toca. Creguin-me quan els dic que estic molt content de compartir aquesta estona amb vostès i quan dic que tenen tot el meu reconeixement i la meva admiració per la feina que fan en favor de la millora de la qualitat de vida de les persones que pateixen una malaltia mental.

Cadascú des del seu àmbit, cadascú des de la seva responsabilitat –professionals, representants de l'Administració, familiars i persones usuàries dels serveis de salut mental–, tothom, té en aquest fòrum un espai de reflexió i d'expressió al voltant de les inquietuds i els reptes de la salut mental a Catalunya.

Participar en aquest acte, a més, em permet veure les diferents realitats, les principals preocupacions i també les il·lusions de les persones relacionades amb el món de la malaltia mental, i al mateix temps m'ofereix la possibilitat de traslladar-los alguna reflexió.

En primer lloc, però, vull felicitar la Federació Catalana d'Associacions de Familiars de Malalts Mentals pel seu desè aniversari, una dècada en què l'organització ha reivindicat fermament el respecte als drets de les persones amb trastorn mental i als de les seves famílies. I en tant que la Federació ha fet i fa una tasca molt important per al país en la millora de l'assistència, l'atenció, la rehabilitació i la inserció social del col·lectiu, puc –i em correspon també– agrair-los la feina duta a terme en aquest període.

I deixin-me també donar les gràcies a les associacions tarragonines Aurora i La Muralla per la seva implicació en l'organització d'aquest acte i per ser referent local en l'atenció als malalts mentals.

Ja s'ha dit, avui, però vull insistir-hi. Vull insistir en el fet que la salut mental és una patologia emergent. Estudis recents ens diuen que el 2008, per tant d'aquí a només dos anys, el 23 % de la població haurà patit algun tipus de trastorn mental. O dit d'una altra manera, gairebé una de cada quatre persones n'hauran patit. Es tracta, doncs, de la malaltia del segle XXI, que desgraciadament encara és massa desconeguda i sovint estigmatitzada.

Per això, és tan important la feina de sensibilització, la feina que feu les associacions, perquè donar a conèixer a la societat catalana què és una malaltia mental i com cal tractar-la és indispensable per eradicar prejudicis dins la nostra societat.

Només una referència sobre aquesta qüestió: massa sovint els mitjans de comunicació tracten els temes de salut mental de manera inadequada, fent referència explícita, per exemple, a la condició de malalt mental d'una persona pendent de judici, perdent de vista que amb la seva actitud assenyalen els malalts i els produeixen un mal i, fins i tot, un avergonyiment que els fa molt difícil la integració social. En tant que els mitjans són un recurs poderós per produir canvis socials i modelar opinions, seria necessari

D'esquerra a dreta: Marina Geli (Consellera de Salut de la Generalitat); Joan Miquel Nadal (alcalde de Tarragona); el president del Parlament; Xavier Trabado (president de FECAFAMM); i Carme Figueras (Consellera de Benestar i Família de la Generalitat).

aconseguir un compromís mediàtic per tractar els trastorns psiquiàtrics de manera objectiva, desdramatitzada i empàtica per afavorir-ne la normalització social.

Cal, doncs, trencar tòpics i cal informar la ciutadania correctament per promoure un canvi en les actituds i les idees preconcebudes que sovint afronten les malalties mentals. Cal, en definitiva, facilitar la integració social d'aquest col·lectiu.

Totes les persones necessitem sentir-nos estimades i útils dins la societat en què convivim. El nostre entorn, la família, els amics, la feina, la nostra xarxa social, en definitiva, és el que ens permet trobar suports per afrontar les situacions més difícils. La comprensió pública dels malalts i les seves famílies, el vessant social i comunitari, és un element clau per tractar adequadament aquest problema. Sense això no hi ha futur. I el que és pitjor, sense aquest suport el que hi ha és un risc greu d'exclusió de la societat.

Per tot això, és important que com a país donem resposta social i garantim encara millor la protecció de les persones afectades per problemes de salut mental i la dels seus entorns propers.

Si volem que Catalunya tingui un model social avançat, democràtic i just, un model que respecti el dret al benestar per a tothom, si realment desitgem un país compromès amb la millora de la qualitat de vida de les persones, els propers anys haurem d'atendre i fer més eficient l'atenció a les persones afectades i les seves famílies. Anthony Giddens, un dels teòrics de l'estat del benestar, ho diu de manera clara i contundent: «No es pot tenir una societat acceptable sense un estat del benestar sòlid». Doncs això: tinguem

clar que una societat més solidària i equitativa, com ho vol ser la catalana, ha d'afrontar els nous reptes de país mitjançant intervencions profundes de llarg abast.

L'aprovació del Pla director de salut mental i addiccions del Departament de Salut i la Llei de la dependència, estatal, són fites importants. També ho és la Llei de serveis socials, que ha quedat embastada aquesta VII legislatura i que tant de bo, com ja s'ha dit, es pugui aprovar durant la propera.

Tanmateix, encara falten més actuacions. D'entrada, cal que la salut mental deixi de ser la germana pobra del sistema sanitari. Ha arribat el moment de posar-la al capdavant de les polítiques sanitàries i socials del país, no solament perquè l'augment i la gravetat dels trastorns ho fa imprescindible, sinó perquè un país que no té cura de les persones més dèbils és un país sense valors, sense futur.

Aquests darrers tres anys s'ha avançat, i s'ha avançat força, però tots som conscients també que encara queda camí per endavant. El proper govern que surti del Parlament segur que tindrà sobre la taula molts reptes, però en vull destacar un: el desenvolupament del Pla integral de salut mental. Caldrà, doncs, dotar-lo pressupostàriament per portar a terme totes les iniciatives previstes i no perdre de vista l'enfocament multidisciplinari, que n'és un dels grans valors. Portar a la pràctica el Pla, doncs, voldrà dir destinar més diners a l'atenció sociosanitària de la salut mental, potenciar la formació dels professionals i l'atenció de crònics i aguts, i també oferir una atenció òptima als familiars, com a desafiaments urgents.

Una societat que vetlla per les situacions personals difícils és una societat a la qual estem orgullosos de pertànyer. Sentir-te orgullós del teu país és alguna cosa més que una qüestió simbòlica. Sentir-te orgullós del teu país és saber que vius en una societat que busca el compromís social, el civisme, que defensa els drets i els deures bàsics de

Panoràmica de l'auditori del Palau Firal i de Congressos de Tarragona durant la celebració de l'acte.

les ciutadanes i els ciutadans, una societat amb responsabilitat social, solidària i que es preocupa pels més desafavorits. I jo vull sentir-me cada dia més orgullós de pertànyer a aquesta nació, a Catalunya.

Encara fent un pas més, és indispensable per créixer com a país que tothom visqui en un context d'igualtat d'oportunitats. Si no, si tots els ciutadans no tenen el mateix accés al benestar, a la salut, a un treball digne, a la rehabilitació i a la inserció social, no estarem, evidentment, davant una societat justa.

Vull insistir, abans d'acabar les meves paraules, en el missatge que com a president del Parlament els vull adreçar: la necessitat de cooperar i col·laborar tots i cadascun de nosaltres per construir una Catalunya més lliure i més justa. Només si tothom s'implica en aquest repte de la manera i amb el temps que ens siguin possibles farem avançar el país. Només la unitat, només la visió de país, ens farà créixer com a poble, que d'això també es tracta.

Felicitats de nou a la Federació Catalana d'Associacions de Familiars de Malalts Mentals, sort amb els reptes, i els encoratjo a encarar-los amb esforç i amb il·lusió. I a tots vostès, moltes gràcies.

Paraules de cloenda del període de sessions de la VII legislatura

Ple del Parlament, 13 de juliol de 2006

◀ SATISFACCIÓN UNÁNIME POR EL FIN DE LA 'GUERRA DEL CAVA' • PÁG. 65 ▶

www.lavanguardia.es

LA VANGUARDIA

JUEVES, 13 DE JULIO DE 2006 / N.º 44.799 Fundada en 1881 por don Carlos y don Bartolomé Godó 1 euro (con libro, 2,95 € + vale / con juego, 15,95 €)

Maragall elige el 1-N

▶ *El president opta por un día festivo entre semana para celebrar las elecciones*

▶ *El Govern no oficializa la fecha ante la sorpresa del PSC y el estupor de CiU*

▶ *Desconcierto general porque Maragall rechaza el 22-O y no convoca un domingo* • *págs. 13 y 14*

Una nueva técnica permite a un tetrapléjico controlar un ordenador

• La investigación prueba que las neuronas motoras están activas años después de una lesión medular • pág. 29

Zidane pide perdón pero no se arrepiente de su acción

PÁGINAS 47 Y 48

ODED BALILTY / AP

Unidades de artillería israelíes bombardearon ayer el sur de Líbano

Israel invade Líbano por el secuestro de dos soldados

• El ejército israelí bombardea por tierra y aire el sur del país vecino y abre un nuevo frente tras su ofensiva en Gaza • págs. 3 y 4

La falta de taxis hace crecer la demanda por teléfono

ALEX GARCIA

RESERVA EN ORIGEN. Muchos usuarios de Barcelona optan por llamar a las emisoras para pedir un taxi. **VIVIR**

Los pilotos de Iberia desconvocan la huelga después de asegurar sus empleos

PÁGINA 64 Y EDITORIAL

Senyores diputades, senyors diputats, abans de cloure la sessió d'avui, si m'ho permeten, m'agradaria adreçar-los unes breus paraules.

Tots vostès saben –i així ho ha manifestat avui el president de la Generalitat– que s'acaba la legislatura. Per tant, el d'avui possiblement, previsiblement, és el darrer ple. De fet, i formalment, els treballs de la cambra encara continuen oficialment al llarg d'aquest mes. Després vindrà la dissolució, i continuarem en funcions fins a l'elecció del proper Parlament. Entremig hi haurà l'Onze de Setembre, ho recordo, diada nacional de Catalunya, que, evidentment, celebrarem amb plena normalitat.

Aquestes paraules, vull que serveixin per donar-los les gràcies pel seu comportament impecable en aquesta cambra, fins i tot en els moments de major tensió. I vull fer també el reconeixement de la seva tasca. Tant les diputades i els diputats dels grups que han donat suport al Govern com els de l'oposició han fet molta i molt bona feina aquests gairebé tres anys. Potser no ha estat sempre visible per a la ciutadania; potser la ciutadania no és conscient de tot el que han treballat i han fet, tot i la incidència que el que aquí fem i decidim té en la vida diària de les persones. Però aquesta feina hi és, i penso que tots plegats en podem estar orgullosos.

A nivell personal, fa gairebé mil dies que vaig ser escollit per vostès com a president del Parlament, i junts hem endegat canvis importants en la institució. Alguns s'han pogut completar; d'altres continuaran els propers mesos, i fins i tot en la propera legislatura. Des d'aquesta presidència, i amb la complicitat i el suport imprescindible de la Mesa del Parlament, hem treballat per fer d'aquest una institució més oberta, més propera, més moderna, més pròpia del segle XXI, i penso que podem estar orgullosos del que hem aconseguit. Vull agrair, doncs, a tots els membres de la Mesa el seu alt sentit institucional, indispensable per preservar el prestigi d'aquesta institució.

No hi ha dubte que aquesta legislatura passarà a la història com la de l'Estatut, i això ha estat, efectivament, molt important; hem escrit tots plegats una pàgina transcendent de la història de Catalunya. Però també vull recordar que al Parlament s'han fet moltes més coses, moltes més, i el que aquí s'ha fet mereix reconeixement, més enllà del que ha estat el debat públic de la política catalana durant aquests tres anys; mereix més reconeixement.

Permetin-me també –i em fa l'efecte que ho faig en nom de tots vostès– que doni les gràcies a tots els serveis de la cambra i al conjunt del personal del Parlament, que tan fàcil fan la nostra tasca. Saben que ho faig de tot cor quan els reconec el seu alt nivell de professionalitat, eficàcia i eficiència. Ells són, en gran part, responsables de la merescuda reputació de la nostra cambra.

L'Onze de Setembre de fa dos anys, en la celebració institucional del passeig dels Tillers, Lluís Llach cantava Venim del nord, venim del sud. Diu un fragment de la cançó: «I caminem per poder ser, i volem ser per caminar».

Senyores diputades, senyors diputats, tinguin la certesa que el camí ha estat fructífer.

Moltes gràcies. I s'aixeca la sessió.

PARLAMENT DE CATALUNYA